Eva Kelemenová

Ťažké rozhodnutie

1.

„Už si konečne hotová?“ Romeo zdvihol veľkú cestovnú tašku, svoju pracovnú tašku s notebookom, foťák zavesil do krku, kým Danica sa ešte vždy motala v kúpeľni.

„Ešte chvíľu,“ znervóznela, ruka sa jej zachvela a prevrátila odlakovač. Rýchlo postavila fľašu, pričom si rozmazala na palci lak.

Zastal si s taškami pred dvere kúpeľne. „Žena, veď nejdeme na ples, čo tam toľko robíš?“

Jednu nohu mala vyloženú na okraji vane a práve si roztiahla prsty na ruke, kochajúc sa v nalakovaných nechtoch, ktoré začala pofukovať, potom zápästím pohybovala vo vzduchu. Po kolená siahajúce elastické džínsy zdôrazňovali jej dokonalú postavu a krátky top svetlomodrej farby na ramienkach ladil k jej svetlým vlasom a náramne pristal. Ešte bol len začiatok leta, ale bola už pekne opálená. Využila každú príležitosť na slnenie, ktoré sa jej zapáčilo od doby ich svadobnej cesty v Chorvátsku. Rada vylihovala v záhrade na ležadle či na rozprestretej deke na mäkkom trávniku, vystavujúc svoje telo na obdiv susedom.

„Fras do teba, veď vyčkaj!“ Táto nadávka bola posledné obdobie jej obľúbenou a nemal tušenia, kde a od koho sa ju naučila.“ Neznervózňuj ma ešte viac!“ rozkričala sa a odula pery. Venovala sa ďalej svojím nechtom a ignorovala jeho prítomnosť pred dverami kúpeľne.

Začal si zvykať na tento nepríjemný a opakujúci sa stav, na jej drsný štýl, ktorým ho od pár mesiacov prekvapovala. Z rozkošného, milého, snáď aj zakríknutého dievčaťa, ktoré spoznal ako osemnásťročnú, sa od šiestich rokov vyvinula pekná žena zvodného výzoru, ktorú ľúbil a na ktorú bol hrdý. Pred tromi rokmi jej dal domov, ktorý nemala a od začiatku ich známosti poskytol lásku, ktorej sa jej od rodičov možno nikdy nedostalo. Bola za všetko vďačná, až priveľmi vďačná po celých päť rokov. Ale posledné mesiace sa mu Danica vyhýbala, správala sa celkom ináč, ako na začiatku. Bola viac samostatná, a už nelipla na ňom natoľko, ako keď sa spoznali. To by aj bral, veď nemohol byť vždy naporúdzi. Ale odpútavala sa od neho citovo, a to ho bolelo.

„Znervózňuje ťa sám čert! Od rána nie si schopná umyť ani riad po raňajkách.“

„Dajsamisvete! Dva hrnčeky? Aj tak je to všetko tvojou vinou.“ Fľochla po ňom pohľadom, zložila si nohu a zatvorila lak.

„Netáraj, len sa tmolíš, nič za tebou nevidno, na mňa vinu nezvaľuj. Stojím tu s plnou poľnou, keby si sa ráčila otočiť. Ponáhľaj sa, nedôjdeme včas. Kvôli tvojmu parádeniu zmeškáme obed.“

Danicine správanie ho vyvádzalo z rovnováhy. A to jej fiflenie mu tiež poriadne išlo na nervy. Mama oslavuje dnes šesťdesiate piate narodeniny, zídu sa všetci súrodenci, a chcel dôjsť skôr, nielen keď už všetci budú sedieť za stolom.

„Dostaneš ho, tvoja mamička ťa nenechá o hlade, nemaj ty o to strach!“

Nabral hlboký dych. Povynášal veci, poukladal všetko do kufra, vrátil sa pre zabalené oblečenia, uložil ho do auta, kým sa konečne Danica ukázala vo dverách. Šomravo ich zamkýnala. Vyložila kabelku podľa poslednej módy na plece, na pár sekúnd nastavila tvár slnku, a založila si slnečné okuliare. Hlasno sa pozdravila susedovi, ktorý ku spoločnému plotu rozdeľujúceho ich dvory, chystal vysadiť akýsi okrasný ker. Z okna sa zrazu ozvala primerane hlasná hudba, ako vždy, keď sused Novák niečo robil vo dvore alebo v záhrade.

Keď si Romeo uvedomil zvuk hudby, behom sa vrátil ku vchodu, na schodoch sa skoro potkol. „Daj mi kľúč, vezmem gitaru.“

„Načo ti bude gitara? Zase sa chceš predvádzať?“

„Nasadni a čakaj.“ Jej správanie hraničilo s egoizmom, no nedokázal si predstaviť príčinu. Keby pred šiestimi rokmi odmietala jeho brnkanie na struny a nepridávala sa so svojím pekným hlasom k hudbe, chápal by. Ale spolu s ním a s členmi jeho rodiny nadšene spievala pri každej príležitosti. Mala pekný hlas, tak, ako všetci jeho súrodenci, až na Róberta a ich mamu. A okrem nich všetci hrali na nejakom hudobnom nástroji. On sám, ako aj brat Braňo

hrávali na gitare, na klavíri a na harmonike, otec na klavíri a na harmonike. Brat Kamil so sestrou Mirkou len na klavíri. Hudba v ich dome nikdy nechýbala, aj keď sa ňou nikto z rodiny neživil. Vždy sa však niekto našiel, kto si prisadol ku klavíru, alebo podnietil ostatných na spev či na hranie a to vrátane mamy či Róberta, aj keď sami na hudbe podiel nemali.

Kým nasadla, stihol sa vrátiť. Opatrne zložil gitaru na zadné sedadlo, pre istotu zabehol ešte skontrolovať dvere na garáži. U susedov sa roztvorilo okno a zastala si v nich Andrea. Zvedavo pozerala na odchádzajúcich. Nemohol ju nezbadať. Pohľady sa im stretli, keď sa mierne vyklonila. Lakťami sa oprela o parapetnú dosku a hlavu vložila do dlaní. Pristihol ju takto často krát, keď sa zamestnával na dvore. Nemo sa prizerala jeho práci a očami hltala každý jeho pohyb, akoby si ho chcela zapamätať. Len zriedkakedy sa na neho usmiala alebo prihovorila.

„Dovidenia, pán Novák, zajtra sa vrátime, dohliadnite, ako vždy," zdravil sa mu a podvihol roztvorenú dlaň. Na suseda sa mohol spoľahnúť, nech odchádzal hocikedy, Novák dával lepší pozor na jeho dom, ako na svoj. Naposledy po návrate ich upozornil aj na to, že mu akési cudzie šteňa vošlo na dvor a vytentovalo sa medzi ružovými kríkmi v záhone.

Novák sa vystrel a na pozdrav priložil dva prsty ku hlave, prikývol.

„Dobrú zábavu."

Romea mal rád. Vážil si ho ako dobrého človeka, a so záujmom sledoval, ako pretvára svoju záhradku. Ako sa neskôr od neho dozvedel, na čínsky model. V kútiku duše mu ju trochu závidel. Vysádzal v nej zaujímavé okrasné kry, rozkvitajúce v každom ročnom období. Neľutoval peniaze za krásne kry a ruže. Bývali v susedstve len štyri roky, a od tej doby pretvoril nehostinné okolie na závidenie. Toto obdobie bohato stačilo, aby si o ňom urobil nielen dobrý úsudok, ale zistil aj jeho šikovnosť a rôznorodú orientáciu.

„Ďakujeme, pán sused."

Nasadol. „Tak – všetko je o. k., môžeme ísť." Naštartoval, autom opatrne vyšiel na cestu. Kývol ešte susedovi a neušiel mu ani Andrein pohľad, ktorým ich sprevádzala.

Novák sledoval auto, kým sa nestratilo z dohľadu.

V hustej premávke šoféroval opatrne. Mlčali. Už nemali o čom spolu ani rozprávať, nenašla sa vhodná téma ani žiadny námet na rozhovor. Keď neziapali po sebe, Romeo radšej mlčal, tak ako aj teraz. Sústredene pozeral na cestu, manželku ani slovom nevyrušil. Danice to zrejme vyhovovalo. Na jednej z posledných križovatiek stála sanitka, blikalo svetlo na policajnom aute, nový Sedan bezmála objal strom. Boli tam požiarnici aj policajti a nad vodičom sa skláňal lekár.

„Máš námet na článok," podotkla akoby mimochodom a hlasno žula žuvačku.

„Nemám záujem, budú na to iní, teraz nestačíme. Je to len na pár riadkov." Nikdy doteraz ho neupozorňovala, o čom a kedy má písať. Vždy si dokázal zariadiť prácu a dobre mu vynášala, nechápal, prečo robí v poslednom období práve opak toho, čo doteraz nikdy.

„Aj tých pár riadkov sú peniaze," nedala pokoj.

„Chýbajú ti?"

„Ja si zarobím na seba," dôležito sa pritom prehliadla a vyfúkla bublinu.

„Nenafukuj tú žuvačku, vieš, že to neznášam," zlostne na ňu pozrel.

„Už pomaly nič neznesieš, čo robím."

„Lebo mi neustále robíš napriek." Ešte pred dvoma rokmi by povedala *prepáč*.

Za mestom sa zahľadela von oknom a sledovala ubiehajúcu krajinu. Nevšímala si ho, akoby ani nebol prítomný. „Je tu na omdletie," vyfúkla ofinu z čela a stiahla dopoly okno.

„Objednal som v pohrebníctve kyticu, zastavíme sa pre ňu."

„No, to bude trvať! Preto si ma súril?"

„Hovorím, že som objednal. Na deviatu, už bude hotová, veď je už pol jedenástej. Tebe by to, samozrejme, ani nenapadlo. Načo aj, však̆že?“ Nemohol prísť bez kytice. Mama zbožňovala kvety, jej dvor rozkvital od skorej jari do neskorej jesene. Vedela to aj Danica.

„Sú to vyhodené peniaze, aj tak zvädne,“ precedila.

„Ale sama si ich vďačne prijala, hoci každý deň...,“ zabŕdal. Kvety jej nosieval často, aj keď to neboli zakaždým drahé kytice. Málokedy prišiel domov, aby jej nepriniesol napríklad stonku ruže. Dával jej ju po uvítacom bozku. Neskôr prišiel s fintou, stonku ruže mal v ústach, keď vkročil do domu a bavili sa na tom, ako mu ju z úst preberie. Bolo to krásne.

„Bolo to v časoch dávno minulých, na tie chvíle si už sám zabudol, krásne dni pominuli,“ melancholický tón jej hlasu svedčil o tom, že cíti opak toho, čo hovorí.

Bolo mu ľúto tých *dávno minulých čias*, ako sa vyjadrila. Nedbal by, keby sa všetko vracalo, hoci aj veľmi pomaly, do starých koľají. Do čias, keď si rozumeli, keď si boli blízki, obklopovala ich neha a porozumenie. „Dali by sa oživiť, keby si sa tak nesprávala.“

Obrátila sa k nemu, natiahla pás, aby jej nedráždil krk. „A ako sa správam?“ reagovala okamžite, hlasno, zúrivo, až sa strhol.

Poznal výraz jej nahnevanej tváre, nemusel sa na ňu ani pozrieť. „Veď ty to dobre vieš, ale nechajme to, nekazme si krásny deň.“

O chvíľu sa oprela na sedadle a hlasno dych vyfúkla, sťaby sa spúšťal nafúknutý balón. Napravila si blúzku, ktorú jej pokrčil pás, potom z police pod oknom vybrala papierovú vreckovku a ovievala si tvár.

Znovu sa odmlčali. Cesta ubiehala jednotvárne, po pár kilometroch za mestom vozidlá na ceste redli.

Nikdy by neveril, že takto skončia. Začínala sa rodiť veľká láska, a hlboko ju preciťoval, keď sa spoznali. Robil svoje prvé reportáže z praxe ešte do školy a jej námetom boli stužkové slávnosti a následne maturita. Toho času sa spoznali a začali sa stretávať, keď obaja končili školy. Ona strednú pedagogickú a on žurnalistiku. Vtedy to bol krásny, ľúbostný vzťah. Chodili spolu tri roky, kým sa vzali. Často krát ju pozval domov aj pred sobášom, lebo rodičia boli na ňu zvedaví. Málovravná a tichá dievčina sa obom zapáčila. Otec mal sprvu obavy, lebo keď prišli na pretras rodičia, zahanbene klopila zrak. Nakoniec sa priznala, že rodičia ju zanedbali, nestarali sa o ňu a ujala sa jej babka.

Kytica pre mamu bola naozaj krásna. Podal ju Danice do ruky. Pogúľala očami, pokrčila nosom. Páčila sa jej, len to nechcela priznať.

„Keď budú všetci sedieť za stolom, povedz jednou vetou, nahlas a pred všetkými, že sa máme dobre, v práci sa nám darí a že dieťa ešte nečakám. Nebudem to každému osobitne vykladať a okomentovať dôvod,“ prízvukovala, len čo zasadol za volant.

Neodpovedal. Vždy to bol rovnaký scenár. Samozrejme nikdy doteraz nepovedal, ako si to priala. Keď ostatní nemali o čom s ňou rozprávať, rozhovor mohol prúdiť práve na túto tému. Danica totiž bývala v poslednom období už aj mizernou spoločníčkou. Bola málo komunikatívna s členmi jeho rozvetvenej rodiny, a ani sa nesnažila zapájať do ich rozhovoru. V začiatkoch sa bojazlivému a zakríknutému dievčaťu rozviazal jazyk vždy, keď sa ocitla v prítomnosti jeho bratov a švagrín, ktorí mali s ňou pochopenie, nadväzovali veselé i vážne rozhovory. Hlavne otec prízvukoval, že Danica *zapadla* do rodiny.

Romeo vedel, že v práci ju rodičia detičiek pochvaľovali ako dobrú a prívetivú učiteľku. Tam totiž bola pravým opakom toho, ako sa posledné mesiace chovala doma. Niekedy si už nadával, že na vine je on sám, lebo ju nedokáže pochopiť a dochádza k nezhodám z jeho viny.

Ticho, bez slov došli do niekoľko kilometrov vzdialenej obce k jeho rodnému domu.

Brána do dvora bola roztvorená. Stálo pred ňou cudzie auto, nevedel vojsť, zastavil za ním. Danica vystúpila prvá, a z hlboka sa nadýchla. Dala pocítiť nechuť, s akou medzi nich prišla. Vyzerala ako pred popravou. Načiahol sa za foťákom, kým vošla do širokého dvora. Kráčala

uprostred cesty, on si zvolil vydláždený chodník, lemovaný pásom kvitnúcich nezábudiek a akýchsi bielych drobných kvietkov. Už od brány zazreli pariaci sa kotol, pri ňom statného Kamila v bielej zástere a s vysokou kuchárskou čiapkou na hlave, ktorý práve vnoril veľkú varechu do kotla. Vzduchom sa šírila lákavá vôňa pripravovaného guľáša a dráždila nozdry. Mirka zišla zo schodov v rozhovore s neznámou dievčinou, ktorú vyprevádzala k bráne. Pozdravila sa s Danicou, dotkli sa lícami, ale Romeovi sa hodila okolo krku.

„Čau braček, vítajte," vrúcne ho objala a vystískali sa. „Som rada, že ste konečne došli. Bez teba je tu strašná nuda," povedala veselo. „Máš gitaru?"

„Uhm. Ale čo ty ... akoby si narástla ...," zagánil na ňu.

„No fajn! Nemusíš sa mi líškať, som taká istá ako naposledy. Ostatne, predstavujem ti kolegyňu, cukrárku Vandu Skalskú, ona upiekla pre mamku tortu. Vanda, toto je môj milovaný brat, Romeo, je novinár."

Vanda už počula od Mirky o jej najmilšom bratovi veľa, a podľa jej opisu si ho presne takto predstavovala. Vysoký, vyšportovaný a zvodný, s hlbokými tmavými očami, ktorý ju hneď upútal a bola rada, že ho konečne spoznáva. Najskôr sa pobavene prizerala ich objatiu, potom si išla oči nechať na náhodne odkrytej časti jeho tela, na ktorú sa dívala odkedy z objatia pustil sestru. Na ležérne oblečenej prúžkovanej košeli sa spodný gombík rozopol, košeľa sa vyhrnula a neposunula sa späť.

„Teší ma, Vanda," podali si ruky. „Takže aj vy ste cukrárka?" Nevysoká blondínka upútala jeho pozornosť zelenými očami a svojím takmer strapatým účesom. Dlhé vlasy siahali po plecia, ale na vrchu hlavy ich mala ostrihané na krátko, boli nagélované a stáli ako pichliače na ježkovom chrbte, len riedka ofina padala do čela a takmer zakrývala zrak.

Očaril ju nielen úsmevom, ale celý svojím zjavom a nedbala by s ním ešte pobudnúť. „Áno." Vrhla letmý pohľad na jeho ženu a hneď zmenila názor.

Danica nerozhodne stála pred schodmi. Nakoniec podišla ku Kamilovi a Dominikovi a vyčarila silený úsmev.

„Skvelé, možno o vás niekedy napíšem reportáž. Tak ... nazdar," zamával a pobral sa za manželkou. Nemohol nezbadať, ako po nich závistlivo pokukávala, a kým došiel, už bola od zlosti červená ako rak.

Sotva urobil krok, dva od Vandy, zbadala ho neter, Roberta. Mala ho nesmierne rada, a neskrývanou radosťou poskočila.

„Decká, došiel strýko Romeo," rozkričala sa na plné hrdlo, a rozbehla sa mu oproti.

Dvanásťročné dievča sa menilo zo dňa na deň. Na hrudi pod letnými šatami sa hlásila ženskosť veľkosti väčšieho orecha. Badateľne narástla od posledného stretnutia. Hneď sa mu hodila do objatia. Musel sa zastaviť, lebo za ňou sa behom rútila jej mladšia sestra Veronika. Vídal sa s nimi zriedkavejšie, lebo brat Róbert s rodinou býval v Prešove. Neskrývane dávali najavo radosť a lásku k svojmu strýkovi.

Kým došiel ku Kamilovi, aby sa s ním zvítal, sprevádzal ho kŕdeľ detí. Nakoniec pricupitali aj najmenší, jeho obľúbenci. Kamilove deti sa veľmi rýchlo vymanili z objatia starej mamy, Kamilovej svokry, ktorá tiež došla na oslavu. Maznal sa s nimi pri každom stretnutí, aj teraz roztvoril náruč, aby ich vystískal. Potom rýchlo cvakal spúšť, netere a synovci pózovali ako vždy. Stihol vari všetkých vyfotiť.

„Už sa ťa nevedeli dočkať," s úsmevom zapózoval Kamil s varechou nasmerovanou do Dominikovej hrude, keď ich vzal na mušku. So záľubou sa pozeral za svojím mladším bratom a povzdychol. „Bol by som rád, keby si už na rukách niesol svoje ratolesti. Ale Danica je od istého času akási iná a neviem veru, či bude súhlasiť s dieťaťom."

Pozeral sa za ním, až kým sa nestratil za vchodovými dverami. „No, pracujme ďalej, Domino," štuchol do budúceho švagra.

Dom bol plný ľudí. Romeo zbožňoval atmosféru, keď sa všetci zišli. Vždy to boli vrúcne objatia, vrelé stisky rúk, počudovanie nad zmenou bratových detí ako rástli a nekonečná radosť rodičov z ich príchodu, ktorí by im zniesli aj modré z neba. Nestávalo sa často, že sa takto schádzali. Štyroch bratov s rodinami nebolo jednoduché dostať na spoločnú návštevu domov naraz, a okrem Romea už všetci mali dva a viac detí. Doma bývala ešte Mirka, ale už aj ona mala pred sobášom s Dominikom. A tak sa prevažne schádzali v júni na mamine narodeniny, a v septembri na otcove. Tu bolo času sa povyzvedať, pohovoriť si s každým, pochváliť deti, pobláznіť sa s najmenšími bratovými, ktorí sa naňho vešali. Vedel, čo ich zaujme, často krát im prinášal staršie komixové časopisy, cez ktorých si ich hneď získal. Odušu ho čakali, lebo pre každého z nich mal vždy naporúdzi nejakú drobnosť. Akoby stále vymýšľal, čo koho zaujme.

Po Vandinom odchode vošiel autom do dvora a vyložil z auta veci. Netrvalo dlho, už s deťmi dôležito preskúšavali Dunča, či nezabudol dávať packu, alebo preskakovať cez palicu. Najmenších vzal do náručia, namierili do záhrady, aby o chvíľu už spoločne, bláznivo pobehovali, kradli dozreté čerešne a dozrievajúce bobuľky ríbezlí.

Danica si sadla na širokú záhradnú lavicu pod odkvitnutý orgován, ktorá dnes bola prikrytá mäkkou dekou. Sedela schúlená, nepovšimnutá. Objala vyložené nohy, ktorých päty vytiahla skoro pod zadok a opierala bradu o kolená.

Prizerala sa jeho výčinom s deťmi. Závidela mu dobrú náladu a uvoľnené rozptýlenie v kruhu rodiny. Keď sa s deťmi vracal zo záhrady, najmenšiu Kamilku prinášal na rukách, malá mu kŕčovito zvierala jeho šiju. Pavol, ktorý bol z chlapcov najmladší, by sa za celý svet nevzdal jeho dlane. Romeo je každého miláčikom, akým býval kedysi aj pre ňu.

Mrkol po nej krátkym pohľadom. Jej oči boli nevýrazné, až smutné a keď sa im pohľady stretli, zahryzla si do spodnej pery.

Nikto jej v tejto chvíli nevenoval pozornosť ani si ju nevšímal. Všetci boli niečím zaujatí. Švagriné rapotali striedavo so svokrou a svokrom, synovia s otcom a s dorastajúcimi vnukmi a vnúčatami. Cítili sa spolu vždy dobre. Aj ona s nimi. Len teraz je to iné. Teraz musí tak konať, ako koná. Bolo jej ľúto manžela, bolo ľúto jeho rodiny. Všetci ju prijali, akoby medzi nimi bola dlhé roky a cítila teplo pri srdci pri svokrinom pohladení, lebo od matky sa jej takého nikdy nedostalo. Vynahradili jej všetku rodičovskú lásku, ktorú dlhé roky po strádala a svokra bola voči nej veľmi zhovievavá.

Zradila manžela. A zradila tým všetkých. Znevážila svoj život, ktorý plynul spokojne, v blahobyte. Nikým nerušený, príjemný život pri dokonalom a milovanom manželovi zamenila za pár hodín blaženosti. Cítila sa od tej doby pod psa a hnusila sa sebe samej. Teraz za to pyká. A bude pykať ešte dlho. Tisíckrát oľutovala svoj nerozmyslený čin spred roka, ktorý ju vohnal do súčasného stavu, z dôvodu ktorého dávala každému pocítiť svoj odpor. Aby lepšie znášala zradu, odpútavala sa od Romea a myslela si, že svojím nevrlým správaním všetko uľahčí. Za každým hrubým slovom sa mu v duchu ospravedlňovala, po každom intímnom dotyku sa od neho odťahovala. *Nezaslúžim si ťa,* nahovárala si a presvedčovala seba. Po takých nociach sa zobúdzala unavená, s viečkami pod očami, lebo polovicu noci prebdela a tíško preplakala. Ešte aj vtedy mal o ňu starosť, či nie je chorá.

Už jej bolo jasné, že sa zmýlila, keď oklamala manžela. Vôbec to nebola jednoduchá vec. Aj Tina sa jej priznala, že bola niekoľkokrát na *takých záletoch* a podviedla manžela. Nezrútil sa svet! „Nejde o lásku, len o flirt," ľahostajne vysvetľovala a navádzala ju. „A dodá ti to trochu sebavedomia," húdla. Nezvádzala ju chodiť so sebou, ale vyprovokovala jej zvedavosť, ktorú využila hneď pri prvej príležitosti, keď manžela mala na služobnej ceste. Sadla si do nočného baru s Tinou, a stretla bývalého spolužiaka. Spoznal ju, oslovil a deň sa skončil v jeho byte a v jeho posteli. A jej krásne budovaný svet sa začal rúcať. Nevybrala si správneho muža na flirt, ako Tina.

Stretnutia s Emilom boli so začiatku nevinným porušovaním manželského života s podvádzaním manžela, ktoré sa jej vcelku páčili. Cítila sa ako neposlušné dieťa, ktoré sa bez dovolenia hráva dlhšie na piesočku. Podarilo sa jej obalamutiť Romea výhovorkami účasti na spoločných ženských akciách s kolegyňami. V škôlke pracovali len ženy a možno mu ani nenapadlo, že útechu a potešenie nachádza v náručí cudzieho muža. Ale postupne sa všetko začalo meniť.

Zachytila, ako na ňu mrkol a stislo jej srdce. Na začiatku ich známosti priam vyhľadávala láskavý pohľad milovaného muža a bola vďačná za každý, aj kradmý dobrotivý pohľad. Privrela viečka, aby sa nerozplakala.

Romeo bol dobrý pozorovateľ, rýchlo poznal spôsob, ako na ľudí. Vyplývalo to aj z jeho profesie novinára. Nič by lepšie robiť nemohol.

S deťmi okolo seba sa rozhodoval, či si má k nej prisadnúť. Cítil za ňu zodpovednosť, veď on bol medzi svojimi. Danica sa správala ako cudzinka. Lenže si spomenul, že doteraz tomu tak nebolo. Danica sa sama odťahuje od nich, napriek tomu, že on sa snaží jej chovanie od istej doby neustále ospravedlňovať a tolerovať. Zaťal sa a obišiel ju bez povšimnutia, hoci srdce vravelo inak, ako kázal rozum. Ženil sa a vzal si ju z lásky, ale veľká láska sa strácala. Danica sa správala neprirodzene, ponuro, a posledné mesiace sa mu napriek všakovakému úsiliu nepodarilo dostať ju do nálady.

A podľa neho to trvalo už dosť dlho.

Doma, pri rodičoch sa odpútal od starostí všedných dní, zaujali ho decká a rozveselili. Aj dnes sa s nimi vybláznil. Neskôr ich nahováral, aby spoločne išli ohodnotiť šéfkuchára. Kamila samozrejme patrične nahnevali, a keby nie Dominik, asi by ich vareškou odháňal.

„Taký bláznivý nápad sa môže zrodiť len v hlave novinára," káral ich už dobrácky, keď sa z kŕdľom detí chichotajúc poberali na prechádzku.

Mama ho láskavým pohľadom sledovala a zamýšľala sa nad tým, prečo ešte vždy sami deti nemajú. Venoval sa im s láskou, upútal ich pozornosť, správal sa podľa ich predstáv, a oni ho zbožňovali. Vôbec nezbadali, že ich odviedol od nezbedného a nezmysleného pobehovania, zahnal nudu a zaujal ich. Nielen mama bola za to vďačná, ale aj jeho bratia, no najmä švagriné. Danica, ako učiteľka v materskej škole, mohla jeho nápad len pochvaľovať, ale ovládla ju nuda.

Nenápadne si presadla do hojdacieho kresla na terase, v ktorom jej svokor zvykol čítavať. Vzala akýsi časopis zo stolíka, ale príliš ju nezaujal, rýchlo ho zložila, privrela oči a nikým nepovšimnutá sa hojdala ďalej. Švagrovia a švagriné sa v družnej debate rozhovorili pod altánkom neďaleko terasy.

Lívia, manželka najstaršieho brata Braňa, ju už dlhú chvíľu sledovala. „Čo jej je?"

Zahľadel sa na ňu, ako skutočne, či naoko?, podriemkava v otcovom kresle. Vedel, že otec by ju za celý svet odtiaľ nepresadil. Nepamätal si, žeby sa v ňom tak strácala. Danica nápadne schudla. „Asi má migrénu."

Lívia si robila starosti. Bola najdlhší čas v rodine, rozumela si s každým, aj s Danicou. Dokonca ešte pri poslednom nedávnom stretnutí sa spolu vyrozprávali až-až. „Poslednú dobu ju máva akosi pričasto. Máte nejaké nezhody?"

„Spyšnela," pridala sa do rozhovoru Veronika, Róbertova manželka. Prinášala misky na guláš a začala ich rozkladať na stôl. „Inak by sa k nám pridala. Sotva s nami slova stratí, utiahne sa do seba, akoby sme mali lepru. Rozmaznal si ju, švagrík, taká bude pravda. Vydala sa za teba s tým, čo si v igelitke priniesla a ty si ju všetkým možným zahrnul. Má pekného, atraktívneho a nadaného muža, krásny dom, o akom možno nikdy ani nesnívala, a okolie ktorého možno ani raz neupravila ..." rozhovorila sa čo najhlasnejšie, aby to Danica aj začula.

„Veronika ..." protestoval Romeo.

Veronika bola najzhovorčivejšia z neviest. Nebolo jej zvykom hocikoho len tak okríknuť, a jej výrečnosť nikdy nesmerovala k ohováraniam či zlým úmyslom, ale teraz sa nezdržala. Bolo jej ľúto švagra a na Danicu nebrala ohľad. „No čo, skúsiš mi to vyvrátiť, drahý švagrík? Všetci vieme, že taká je pravda. Nemusíš ju obhajovať. V neposlednom rade aj dobre zarobíš...“

Švagriné nepochybne mali pravdu. Ale Danica je jeho žena a musí sa jej zastať. „Aj ona pracuje...“ nalieval si do pohára džús, aby kryl rozpaky nad svojimi klamlivými odpoveďami.

Danica v kresle skutočne zdriemla ale hlasná vrava ju zobudila. Radšej sa nemala prebudiť a nemala počuť nič. Žalúdok sa jej zovrel, tlačil sa hore do hrdla a nemohla ani prehltnúť. Všetci mali pravdu, až na to, že jej správanie nebolo výsledkom pýchy.

Počula dobre, ako ju Romeo obhajoval. Keby čo len tušil, ako jej je. Keby len vedel, ako ho miluje. Najsprávnejšie by bolo vstať a vykričať svoju lásku k nemu. Potom na plné hrdlo rozpovedať všetko. Odsúdili by ju, ale to nič, všetko by znášala ľahšie, ako súčasnú ťažobu. Vďaka manželovi sa stala niekým. Pre rodičov nikdy nič neznamenala. Bola veľkou nulou a znovu ňou môže zostať. Nevýznamnou, zabudnutou osobou, ktorá nikoho nezaujme, nikomu nič neznamená a ktorú nikto nepotrebuje. Lenže nedokázala rozpovedať ani zamak toho, čo cítila.

Veronika nemala v úmysle zastaviť prúd svojho zaujímavého rozhovoru a bola by rozvádzala svoje verzie aj naďalej, s očakávaním zaujímavých odpovedí od Romea.

„No samozrejme, veď to my všetci, ale ani jedno z nás nespyšnelo, ani napriek tomu, že sme sa vydali za bratov Horenovcov. My si vždy nájdeme spoločnú tému na rozhovor, keď už o inom nie, aspoň si povieme, čo sme kedy navarili. A ostatne ... varí ti vôbec?“

„No, čo nevestičky moje? O čom debatujete?“ otec sa zjavil náhle za Veronikiným chrbtom, došiel odzadu a tak našťastie ukončila rozhovor. Pred ním sa neodvážila povedať ani mäkké f, pred otcom mal každý rešpekt. „Priniesol som vám jahody, dajte si, moje, jedzte,“ ponúkal dobrosrdečne.

„Ocko, to sú už naše? S deckami som ich videl len dozrievať ...“ Romeo bol rád, že sa zjavil, a neprajná téma rozhovoru sa skončila.

„Sú kúpené, ale viem, ako ich máte radi.“ Akoby nevedel, veď jeho deti si nepamätali ani jeden rok bez jahôd. A nedovolil nikomu sa ich ani len dotknúť. Sám ich vysádzal, sám okopával, plel, presádzal každých päť rokov na iné miesto.

„Necháme ich pre deti.“

„Ojoj, aj pre deti som odložil, nevynechám ich, len sa ty neboj. Aha, idem zobudiť aj Danicku, nech si príde dať.“

Podišiel ku kreslu, jemne jej postískal ramená. Danica sa s mrmlaním prebúdzala, usmiala sa na svokra a vstala z jeho kresla. Na tvár mu tisla pusu.

Lívia s Veronikou prekvapene na seba pozreli. Veronika pokrútila hlavou a riekla len „*hc!“*

Gratulácie prebehli v slzách, otec prečítal pre mamu citový, milý, ešte vždy zaľúbený článok s názvom *Neodoslaný list.* Nielen Romeo ho hodnotil na výbornú, každý zaslzil, mama svojho manžela dojato objímala. Vždy sa mali radi, nikdy nebolo medzi nimi hlasného slova, tolerovali jeden druhého a boli skutočným vzorom pre svoje deti.

Kamilovi sa guláš vynikajúco vydaril. Vďaka Dominikovi, ktorý sa ako profesionálny čašník nezaprel, a samozrejme Mirke sa rýchlo dostal na stôl a v početných hladných krkoch aj rýchlo zmizol. Od pobehovania a vystrájania vyčerpané deti poslušne sedeli, za obedom sa napchávali sladkosťami a patrične sa umazali.

Za obedom Romeo vzal gitaru, s gitarou sa k nemu pridal aj Dominik. Mirka zaspievala Braňo vzal harmoniku, Kamil hral na klavíri. Narýchlo založená kapela svojou muzikou sa hlučne ozývala do diaľav.

Deti odušu tancovali. Mama s otcom v objatí vytancovali kolo, a pri valčíku sa dívali do očí ako mladíci. Všetkým bolo veselo, len Danica sa utiahla do spálne, nikým nepovšimnutá. Po dobrej chvíli ju otec začal po strádať. Romeo len mykol plecom a brnkal ďalej na strunu, nikto o nej nevedel nič, nakoniec starkého usmernil vnuk Lukáš.

Zašiel za ňou do spálne, a tíško sa prikrádal ku gauču. „Danicka, čože si sa tak utiahla? Necítiš sa vari dobre?“ svokor ju starostlivo pohladil po vlasoch.

Vybadal aj sám, že niečo medzi nimi nie je v poriadku a ich súžitie neplynie tak, ako by malo. Nestaral sa do života ani jedného zo svojich detí, odkedy sa oženili. Do tej doby ich starostlivo zahŕňal radami, usmerňoval a bol presvedčený, že nie zbytočne.

„Mám migrénu, ocko, a v poslednom čase ju mávam vždy častejšie. Ale neznepokojujte sa pre to, to prejde, len sa bavte, nevšímajte si ma.“ Oči mala plné sĺz. Nevedela ich zadržať, stekali smerom do uší.

Najradšej by ju učičíkal ako malé dieťa. „Ale ako si to máme nevšímať, veď patríš medzi nás,“ rozhodil rukami.

Silene sa usmiala.

„A! Dieťa moje, veď ty plačeš! Nemal by som sa porozprávať s Romeom? Vari ti on ...?“

„Ach, ocko, všetko je v poriadku, Romeo je fajn. To len preto, že mám hlavu naklonenú, to nie je plač,“ nedala mu dopovedať a prehltla.

Chodí už pár rôčkov k nim, ale v takomto stave ju doteraz nevidel. Obľúbil si aj ju ako ostatné nevesty, ba možno aj viac, lebo ju mal za sirotu vzhľadom na nezáujem jej rodičov o ňu. Myslel si, že Romeo robí zo seba beťára a ubližuje jej. „Tak poď medzi nás, poď do našej spoločnosti, moja, možno aj migréna pominie.“

Vystieral k nej ruku, aby jej pomohol posadiť sa a vstať z postele.

Zhlboka sa nadýchla a usmiala sa na svokra. Jej úsmev Jana zložil z nôh. „Ach, ocko, ste ku mne veľmi láskavý, dokážete potešiť. A viete na čo sa teším? Na vašu skladbu, ktorú mi večer na klavíri zahráte, ako naposledy. Bolo to úžasné! Počuť, ako niekto hrá len pre mňa...“ zasnene pozrela na svokra. Podaril sa jej zámer, aby sa na nič ostatné nevypytoval. Čudovala sa sama sebe, ako to dokáže.

Jano bol unesený z jej rečí, celkom ho očarila. Pohladkal ju dobrácky po vlasoch, len čo sa posadila. Nešlo mu len do hlavy, prečo Danica čaká len na jeho hru. Veď doteraz hovorievala, že s jeho synom prespievajú niekedy celé popoludnia. *Musím sa pozhovárať so svojím synom. Zdá sa, že vrece plné lásky sa roztrhlo... a či sa ho bude dať ešte zaplátať?*

„Čo by ste povedali, ocko, keby som si do mojich vlasov dala trochu tmavší aj svetlejší melír?“ zahovárala ho hneď inou témou, aby ani náhodou nerozvádzal, čím ho obalamutila.

Jano si prstami prečesal riedke vlasy. „Haj, dieťa moje, je odvážne pýtať sa starca na také veci, a odvážnejšie je vari aj odpovedať na tvoju otázku. Ale myslím si, že k tvojej peknej tváričke, modrým očkám, pristane vari všetko. A trochu zmeny nikdy nezaškodí,“ bol poctený, že je zvedavá práve na jeho názor. Nevybadal za jej slovami zámer, lišiactvo.

Danica vstala a pobozkala ho na čelo. „Ďakujem, ocko. Tak ... poďme medzi ostatných, snáď budete mať pravdu, migréna možno pominie.“

2.

Romeo sa s trpkosťou v srdci, bezradne a bezcieľne túlal po uliciach mesta už celé tri hodiny. Hlavu mal prázdnu, mozog nepracoval. Keď sa vydal na potulky, neuvedomil si ani, že teplé ráno sľubuje neuveriteľne teplý deň, pričom on mal na sebe ešte vždy na tenkej košeli oblečené aj sako a už bolo skoro poludnie. Pot cícerkom stekal z vlasov vedľa uší, ani si toho nevšimol. Občas sotil do kohosi, a bez ospravedlnenia obišiel. Jeho chôdza bola absolútne neprirodzená, automaticky prekladal nohu pred nohu, s rukami vo vreckách nohavíc. Akési

Cigánča odhodilo plechovku od koka koly, ktorú by inokedy zodvihol a vhodil do smetného koša, teraz ju nakopával pred sebou ako nejakú loptu. Nakoniec do nej zlostne kopol, akoby bola nástrojom jeho zlej nálady a keď zdvihol hlavu, zbadal pohoršený výraz na tvári staršej ženy. Keby sa neodstúpila, plechovka by ju zasiahla do členka.

„Prepáčte, pani," ospravedlňoval sa hneď, ako precitol. Zodvihol ju a hodil do najbližšieho smetného koša. Prehltol horkú slinu, zorientoval sa a konečne sa vybral do práce. Zašiel poriadne ďaleko a musel sa vrátiť. S takým istým nezáujmom sa vracal. Pred budovou bola trma-vrma, blikajúce svetlo sanitky neveštilo nič dobrého. Rýchlo dobehol, práve keď šofér zabuchol dvere a sanitka s kvílivým zvukom odštartovala. Potom sa od nazerajúcich dozvedel, že odpadol niekto z pouličných chodcov. Aj jeho ovalilo teplo a len vtedy si uvedomil na sebe sako, ktoré rýchlo vyzliekol a prehodil cez plece.

V kancelárii bol príjemný chládok. Oto už niekam odišiel, o jeho nedávnej prítomnosti svedčil rozložený stôl a Fabiána stretol na schodoch. V miestnosti bolo ticho. Fraňo tam bol sám a aj on sa ho len s vytiahnutým obočím a roztvorenými očami spytoval na neskorý príchod. Zamieril hneď k nemu a zastal si vedľa jeho pracovného stola.

„Čo robíte popoludní?" zaskočil ho otázkou, bez pozdravu, akoby ho volal na rande.

Fraňo na neho udivene pozrel. Nikdy ho takého nevidel. Jeho pekná tvár bola zachmúrená a ustarostená, v očiach sa zračila bolesť. „Ako vždy, veď to poznáš ..."

„Nemohli by ste mi požičať auto?" hlas znel prosebne a zvláštnu prosbu nevyslovil ľahko. Očami ho povzbudzoval na súhlas, zároveň sa bál, že odmietne.

Romeo si veci vždy zabezpečoval sám a s tým, čo má. Keď nemal pero, písal ceruzkou, ale nikdy by ho od nikoho nepýtal. Prekvapil ho prosbou. „Auto? A kde máš svoje?"

Kvôli prosbe o pomoc bol nešťastný a stiahol obočie. Poznal Fraňov názor, počul ho nie raz zdôrazňovať, že *ženy a autá sa nepožičiavajú.* „Doma, uhol som si ráno, nemohol som šoférovať."

„A teraz už môžeš?" pochybovačne na neho pozeral. Črty tváre mal také strhané, akoby celú noc prebdel.

„Nepýtam ho nateraz, ale na štvrtú popoludní."

Už mu bolo všetko jasné. Teda sa až teraz! - alebo už teraz? - dozvedel o Daniciných výletoch. Zrazu mu ho bolo ľúto. „Uhm, rozumiem, nechceš, aby ťa spoznali," uškrnul sa.

„Tak nejako. Ale nebolo to plánované."

„Požičiam," vyslovil veľmi nerád. „Ale nech sa to nestane pravidlom." Mal Romea rád ako vlastného syna, a neodoprel jeho žiadosť.

„Nestane sa. Tak súhlasíte?" v očiach sa zjavila iskra nádeje.

„Kolegovi všetko. Pýtaj si kľúč, keď budeš chcieť odísť," otočil sa stoličkou od neho a sklonil sa nad svoju prácu. Nechcel, aby mu videl do tváre.

„Ďakujem," potľapkal ho po pleci a išiel si po svojej robote.

Nebolo ľahké zamestnať sa, nech sa ako snažil. Neustále mal pred sebou display Danicinho mobilu. Poriadne ho nahneval a mozog zamestnal. Keby si večer napojil mobil na nabíjačku, teraz by sa netrápil. Potreboval ale vybaviť dôležitý telefonát a tak vzal Danicin mobil. Bola v kúpeľni a po umytí zubov si kloktala ústa. Práve ho zdvihol, keď mu zapípal v ruke a došla správa. Nikdy jej mobil nekontroloval, a nebyť toho, že mu zapípal v dlani, ani by mu nenapadlo pozrieť sa. Teraz sa pozabudol, a akosi samozrejme, sťa na vlastnom, hneď si došlú správu pozrel. S*tretneme sa dnes o 17hod E.* Nevedel, kto je E. Mohla to byť Erika, Eva, Ema ale aj Erik, Elo a ktovie, kto všetko. Pozrel sa na dvere kúpeľne. Danica nevychádzala. Vybavil si svoj naliehavý hovor a všetko pokračovalo, ako v iné rána. Už by bol na správu aj pozabudol, keby si nevšimol, že Danica nenápadne berie stolový kalendár do ruky, listuje jeho strany dopredu aj dozadu a zaujato si niečo vyratúva. Nikto nemal toho času narodeniny a začal sa znepokojovať, keď si odtrhla lístok z poznámkového bločka a niečo si zaznamenala. Napísaný lístok vzápätí strčila do záňadria. Vtedy si spomenul na správu a keď

si náhlivo v mysli prebral jej správanie v posledných mesiacoch, došlo mu, že Danica má vari známosť a možno ho podvádza. Zovrel sa mu žalúdok a pocítil nespokojnosť. Správala sa tak, ako inokedy, bez akéhokoľvek, čo aj jediného podozrivého alebo usvedčujúceho pohybu. Zato on si pred raňajkami musel dať poriadny dúšok koňaku. Z raňajok sotva prehryzol a odvtedy nedokáže myslieť na nič iné. Nervozita ho odvtedy drží a nedajbože poľaviť. Z domu odišla skôr a bola prekvapená tým, že ešte ostáva doma. Asi polhodinu po jej odchode sa pobral do mesta. Túlajúc ulicami si zaumienil, že ju vysledí a vyčká pred materskou školou na skončenie jej zmeny. Fraňove auto malo poslúžiť na tento cieľ.

O štvrtej ho Fraňo odprevadil na parkovisko, vysvetlil okolo riadenia všetko, čo mal poznať. Chránil si ho ako oko v hlave, čo bolo aj v poriadku, veď Citroen bol nový.

„Aj napriek svojej nervozite šoféruj opatrne," dodal.

„Hc, veď sa nebojte," precedil a nespokojný naštartoval.

Od napätia nebolo ľahké šoférovať. S maximálnym úsilím sa snažil opatrne prejsť ulicami až po materskú školu, kým zastavil pod stromom, do tieňa, aby nebol nápadný a zrak uprel na vchodovú bránu. K dokonalému maskovaniu mu pomohli aj tmavé sklá. Ku šťastiu ani ulica nebola ktovieako frekventovaná, ak neráta rodičov prichádzajúcich pre deti aj autami. Vyčkával nikým nepovšimnutý. Hodil do úst hašlerku, mala krátiť čas.

O trištvrte na päť zastavilo oproti bránke tmavé Audi, z ktorého o chvíľu vystúpil akýsi svetlovlasý švihák s vlniacimi sa vlasmi siahajúcimi až po plecia. Dozadu vyčesané vlasy zvýraznili jeho vysoké čelo. Na očiach mal okuliare s veľkými tmavými sklami. Cvičeným pohybom mykol hlavou, ponaťahoval ramenami, akoby sa zastavil po poriadne dlhej jazde a okuliare vysunul z očí na hlavu. Prešiel sa párkrát pred budovou, vybral si cigaretu a frajersky si zapálil. Zložil si späť okuliare a vysoko vyfukoval dym.

Zrak z neho nespustil.

Švihák sa o chvíľu pozrel na hodinky. Zadkom opretým o svoje drahé auto dofajčil cigaretu, ohorok frčkou hodil doprostred cesty a znovu pozrel na hodinky. Už bolo po piatej a možno sa mu zdalo, že sa nedočká, otvoril dvere svojho auta, keď sa bránka s vrzgotom otvorila a vyšla z nich Danica. Išiel jej oproti, zvítali sa pri jeho aute dlhým bozkom a nasadla vedľa neho aby vzápätí odštartovali.

Takže on je *E.* Romea stislo pri srdci pri tom bozku a nechýbalo veľa, aby neotvoril dvere a nezakričal na nich. Ruka sa mu zachvela, keď naštartoval a pohol sa nebadane za nimi. Náhoda mu priala, ulice neboli autami preplnené, možno stihli vojsť do jazdného pruhu medzi dvoma červenými svetlami a tak ich mohol nebadane nasledovať. Poznal mesto dokonale, pešo aj autom, preto prejdúc niekoľkými ulicami zistil, že mieria na sídlisko Nad jazerom. Pred predposlednou električkovou zastávkou zamierili medzi vežiaky, vtom mu zazvonil mobil. Zastavil sa, videl, že aj Audi brzdí, zabočoval na parkovisko pred tretím vežiakom. Danica vystúpila a zabuchla dvere auta. V ruke mala mobil, ktorý držala pri uchu a odstúpila sa od auta na pár krokov.

„Čau," ohlásila sa milým hlasom.

„Čau, Dani, je dobre, že voláš, vadilo by ti, keby som dnes prišiel domov neskoršie?" nechcel počuť jej výhovorku, vyhovoril sa radšej sám.

„Prečo? Čo sa deje? Zase tvoja práca? Tak to si celý ty! Samozrejme si to nedokážeš zariadiť, aby si bol doma načas..." útočila hneď, ako náhle pocítila prevahu.

„Tak to tu praštím, vyberiem sa domov a zájdeme spolu na večeru..."

„...ale prečo? Viem, že ti je práca dôležitá, ináč ... Tina ma zavolala na pizzu, práve sa chystáme, veď preto som ti zavolala, aby si vedel, kde som, keby si bol doma skôr."

„Aha, jasné, choďte si len, čau."

Len čo dohovorila, mobil nestihla ani odložiť, už vystupoval E a mieril k nej. Slávnostne sa usmiala, hodila sa mu do objatia. Trpko za nimi pozeral, kým sa nestratili za dverami vežiaka.

„Takže toľko o manželskej vernosti, moja milá. Tak ... čau, bav sa dobre v hniezdočku lásky. Naše manželstvo zrejme nebude mať dlhé trvanie. Som len zvedavý, ako a kedy mi to oznámiš.“ Prehltol veľkú guču, ktorá mu od rána stála v hrdle. Celé telo sa mu chvelo a nebolo jednoduché nemyslieť na to, čoho bol práve svedkom. *Prečo, Dani? A odkedy? Ublížil som ti vari? Čím?* rozmýšľal.

Nevedel zrak odtrhnúť od vchodových dvier, za ktorými sa stratili. Objímala toho šviháka ako kedysi jeho a keď si predstavil, že robí s ním to, čo voľakedy s ním, telom ho prešiel mráz a cítil úžasnú bezmocnosť. Danica ho podrazila a uštedrila riadny šok. Trvalo hodnú chvíľu, kým sa rozhodol vrátiť sa do práce. Melancholicky šoféroval, jednotvárne pozeral na ulicu a absolútne si neuvedomoval jazdu. Keď zaparkoval, bojazlivo sa rozhľadel okolo seba. Myslel si, že problémy možno čítať z jeho pohľadu, pričom sa každý snažil len o to, aby z jeho bezradného výrazu čím viac vyzistil. Čaro jeho tváre sa stratilo a zmätene vystupoval po schodoch.

Fraňo natrčil dlaň, keď pred ním bezmocne zastal a zacvengal kľúčom.

„Všetko v poriadku, ďakujem.“ Postál pri ňom, nevediac sa rozhodnúť, čo ďalej. Mohol sa na neho hocikedy spoľahnúť a keby sa nehanbil, aj vyžalovať zo svojho trápenia a bolesti.

Fraňo postrčil stoličku od počítača smerom k nemu. „Sadni si, chlapče. Zračí sa z teba veľa ľútosti. Skomplikoval sa ti trochu život, ale niekedy vzídu aj krušné chvíle. Háčik je len v tom, že sa to stalo v tejto chvíli práve nám. Ženy zatúžia občas po zmene...“

„Odkiaľ viete, čo mám za problém?“ pochybovačne pozrel na neho, ústa zostali pootvorené. Postrčenú stoličku si v momente pritiahol. Sadal si bojazlivo. Fraňove slová ho prekvapili a hádal, odkiaľ všetko vie.

„Viem, Romeo. Už určitý čas to viem. Vieš, že sme rodinný dom vymenili so synom za panelákové bývanie a tak už bezmála dva roky bývame na sídlisku Nad jazerom. Od istého času vídam tvoju ženu s tým boháčom. Pravidelne. Ak mi budeš tvrdiť, že si sa o tom dozvedel len teraz, poviem, že si ju zanedbal.“

„Zanedbal?“ z hlasu bolo cítiť údiv, oči široko roztvoril.

„A nie?“

„Nie, nie!“ rýchlo, presvedčivo odporoval. Veď Fraňo vedel, že Danicu mal od začiatku rád, veď bol svedkom jeho lásky k nej. Pracujú spolu od chvíle, keď ešte len chodil za ňou. „Myslím si, že som sa jej snažil poskytnúť všetko, čo som mohol a čítal som z jej očí všetky túžby a priania. Predsa sa rozhodla tak, sama.“ Vždy ju všetkým možným zahrňoval, rozmaznával, ale bolo to z nesmiernej lásky k nej. „Ale odkiaľ ste vedeli, že ju chcem vysledovať?“

„Je párny týždeň a pondelok, drahý synak, odtiaľ.“

Bolo mu ľúto tohto chlapca. Nechcel sa zapliesť do žiadnych intríg, nemohol mu povedať, čo vída, a čo predpokladajú aj ostatní spolubývajúci, ktorým pri pozeraní pracuje aj mozog.

Romeo si Fraňa vážil. Ťahal síce ku sedemdesiatke, ale bol sakramentsky dobrý novinár. Napriek tomu, že často býval v poslednom období chorý, šéf mu nechával jeho stôl na mieste a ani počuť nechcel, aby odišiel. A tak na jeho veľkú radosť toleroval aj jeho nemoc. Bol skutočným majstrom pera i slova, a bol ozajstný priateľ a veľmi dobrý pozorovateľ s úžasnou pamäťou. Nečudoval sa preto, že zistil, kedy Danica chodí za frajerom.

Po chrbte mu prešli zimomriavky, tvár zaboril do dlaní. Oči sčerveneli, nútilo ho na plač. O chvíľu dlane stiahol z tváre, chytil si šiju a stisol pery. Premáhal plač, ako len vedel ale prvú kvapku slzy cítil už na svojich mihalniciach. Bol silný, nevyronil ju, len v duši ho veľmi bolelo. Celé vnútro sa mu chvelo.

„Čo mám robiť, Fraňo?“

Zúfalo vyslovená otázka stisla aj Fraňa za srdce. „Nič také, čo by si zajtra oľutoval. Uteč, alebo zostaň, ktorá možnosť sa ti lepšie pozdáva? Horšie by bolo, keby si ju ešte vždy miloval,“ potľapkal ho po stehne.

Romeo len nerozhodne pozeral na neho, možno ho ani nevnímal.

„Pozri sa, pred problémami neujdeš, tie ťa nájdu. Ale ty, dúfam, chceš ostať, a aj zostaneš, nechaj, nech utečie ona. Hoci problémy zostanú aj tak. Ženu si nasilu neudržíš pri sebe. Keby to bolo len chvíľkové vzplanutie, hádam by sa už skončilo. Rozmýšľal som už len nad tým, prečo je ešte vždy pri tebe. Ale Emil často nebýva doma, aspoň som sa tak dozvedel, zrejme preto si vtedy pre ňu sám dobrý," poučoval. O záletoch jeho ženy vedel skôr a viac, ako on sám. Zároveň sa bál, aby si niečo chlapec nevyviedol, alebo sa psychicky nezrútil. Dnešný deň nebol pre neho ľahký a zistenie nevery svojej manželky znášal podľa všetkého veľmi bolestivo.

Pri jeho slovách zakaždým sťaby cítil bodnutie dýkou na najboľavejšom mieste. „Ach Fraňo, náš manželský život už nie je tým, čím býval. Milostný styk môžem od roka porátať vari na prstoch ruky. A jej láska? Hm, existuje už vari len v mojich predstavách. Pomaly už ani neviem, čo to je a aká bola," žalostivo rozprával. „Prečo ste mi o tom už dávno nepovedali?" vyčítavo pozeral na neho a silno zahryzol do spodnej pery.

„Neradno sa miešať do rodinného života iných. Aj keď je to priateľ. Zavše čosi v rodine zaškrípe, ale guľku si preto ešte nemusíš pustiť do hlavy. Radím ti, vzchop sa, prenes sa cez to, si mladý, je veľa takých, ktorí v tvojom veku sa ani neoženili..."

„ ... a ja sa stihnem už aj rozviesť," povedal trpko.

„Romeo, preboha, nezúfaj. Si vynikajúci v profesii, zahrabeš sa do práce, nájdeš si zase niečo nové, sám vravíš, že témy ležia na ulici, len ich zodvihnúť. Tak zohni sa, zodvihni niečo nové, rozpíš sa o tom, možno aj o rozvodoch, uspokojíš sa a do roka na nevernú Danicu aj zabudneš. Hovorí sa, že všetko zlé je na niečo dobré. Len sa, prosím ťa, netrýzni. Ja viem, že to bolí, inak to ani nejde, ale my novinári, sme tak trochu rozrečnení, a písanie nás uspokojí, zabudneme sa v ňom. Hlavu hore, Romeo," znovu ho potľapkal po stehne.

Pokyvkával hlavou, chcel sa usmiať, ale z úsmevu vyvstal len úškrn a znovu mocne stisol pery. Zreničky poskakovali, nedokázal nimi zotrvať na jednom mieste, nie to ešte znášať Fraňov povzbudivý pohľad.

„Mám ťa rád, chlapče. Možno si povieš, že ľahko mi je ťa uspokojovať, ale poviem ti niečo, čo o mne málokto vie. Ja sám som sa rozviedol ani nie po roku manželstva. Pre taký istý dôvod. Mladý som sa ženil, mladý rozviedol, čo v mojich časoch bolo ešte naozaj niečo zvláštne a výnimočné. A potom som sa do sýtosti vybláznil, všetko prebolelo a o dva roky som sa znovu oženil. A mám vynikajúcu ženičku, ktorú by som nevymenil za desať takých, ako bola moja prvá. Takže o tom toľko. Nekomplikuj svoju situáciu, synak, daj jej voľný priebeh, veci sa dajú niekedy aj sami do poriadku." Silno mu stisol ruku na povzbudenie.

„Sami asi ťažko, ale ďakujem za povzbudenie, zapamätám si." Ťažko povzdychol a pozeral do kolegovej dobráckej tváre. Zrazu si spomenul, že Fraňov zjav a správanie zapôsobili aj na Danicu, keď sa zúčastnili spoločného výletu a jej ho predstavil.

„Ste pozoruhodný muž, Fraňo, vaša rodina vás musí mať rada."

„Samozrejme, že ma má. Ale je to vzájomné. Takže ... choď radšej domov, nalej si pohár vodky a ľahni si, aby si ráno mohol čerstvý nastúpiť. Budem ťa čakať, o.k.?"

Nech boli Fraňove slová čo ako povzbudivé, nedokázal zabudnúť na príhodu dnešného dňa. Zistenie bolo príliš čerstvé a intenzívne zamestnávalo myseľ. Neustále sa mu pred očami zjavovala Danica v objatí s Emilom. P*rečo ma Fraňo ani slovkom nenabádal na zachovanie súčasného manželského života? Prečo nenahováral, aby sme sa s Danicou porozprávali, aby si vyjasnili dôvod narušeného vzťahu?* Bol rozrušený a patrične nervózny, no nebol hlúpy a počas niekoľkoročnej spolupráce s Fraňom ho už poznal natoľko, aby bol presvedčený, že to nebude bezdôvodne. Bol si istý, že Fraňo vedel o Danicinom a Emilovom vzťahu oveľa viac, ako mu prezradil.

Nohy ho samy vyniesli na ulicu. S rukami vloženými do vreciek zapadol medzi chodcov. Vo vreckách zašuchoril papier. Vybral mentolový cukrík a rozbalil si dva kusy. Mľaskavo cmúľal. Došiel na hlavnú pred pizzeriu. Vtedy si spomenul, že dnes okrem skúpych raňajok vlastne nič nejedol. Vôňa ho zlákala.

V miestnosti bolo cítiť rozličné vône. Pach jedál sa miešal s pachom piva. Niekoľko hostí posedávalo venujúc sa svojmu jedlu, pri jednom stole sedeli štyria muži rôznych vekových kategórií už badateľne v dobrej nálade, pred nimi štamperlíky a pivo. Ich dobrá nálada napovedala tomu, že nepopíjajú prvé kolo, hlasno rečnili o vlakových spojoch. Sadol si k voľnému stolu vedľa hlasnej štvorice. Objednal si vodku s tonikom a svoju obľúbenú pizzu. Kým mu ju priniesli, objednával si sám druhé kolo alkoholu, keď vtom vošla do pizzerie Tina s akýmsi dieťaťom. Zastala vo dverách, skúmala prítomných, a rozhodovala sa vojsť. Uzrela ho. Ešte sa jej nestihol pokloniť, prirýchlo schytila dieťaťu ruku a rýchlo sa mu otočila chrbtom. O chvíľku sa stratili medzi chodcami na ulici. Uškrnul sa. Danicine alibi sa ľahko zrútilo. Aj Tina vie o jej záletoch. Fraňo mal pravdu, dnes nešla prvýkrát na stretnutie.

Štvorica mužov začala byť čím ďalej hlučnejšia. Hlavne najmladší z nich sa veľmi hlasno rozkrikoval, nadával na vedenie, na odbory, na výplatu, až ho išiel čašník upozorniť. Sedeli uprostred miestnosti a ich vrava ba krik odrádzala hostí, ktorí po nakuknutí radšej volili čelom vzad. Nuž témy na písanie skutočne ležia na ulici. Aj táto by mohla byť jednou z nich. Porozmýšľa, čo by sa o tom dalo napísať.

Kým ujedal z pizze, sledoval tých štyroch a aj nechtiac načúval ich táraninám. Každý z nich mal nejaký problém, ktorý potreboval dať na pretras, kým pripíjali najmladšiemu z nich na narodeniny. „A koľkože máš?“ spýtal sa najstarší už koktajúc. „Krásnych tridsať, ujo, a život mám ešte pred sebou, cheche.“ Vyťahoval sa a potom slintajúc zlizol penu z piva. Potom mávol rukou, načo si všetci štyria priklonili hlavy doprostred stola a naslúchali jeho šuškande.

Romeo si pomyslel svoje o tom opilcovi. Hádal mu vari o desať rokov viac. Po zjedení pizze dopil tonik, rýchlo zaplatil a z miestnosti už odchádzal spokojnejší. Zamestnali ho tí štyria a na svoje problémy pozabudol. A večera si tiež našla svoje miesto, jedlo mu chýbalo, len naň počas dňa pozabudol.

3.

Celý týždeň pokračoval tak, ako posledné mesiace od roka. Obaja chodili do práce a doma pokračovali zaužívaným spôsobom. Danica varila len občas, ale riad umýval prevažne Romeo.

V sobotu mal voľno. Slnečné lúče skoro ráno nakukli cez žalúzie a pošteklili tvár. Sľuboval sa krásny letný deň. Bol mužom činu, preto sa nerozhodoval dlho, a už onedlho, pokiaľ slnko nepražilo, umýval na dome predné okná. Až potom si uvaril na raňajky párky.

Zalieval kávu, keď Danica ospalo vychádzala zo spálne a mierila do kúpeľne. Z otvorených kuchynských dvier na ňu dovidel. V priesvitnom pyžame svetlofialovej farby s krátkymi nohavicami vynikla jej štíhla postava. Daroval jej ho na posledné narodeniny a rada ho nosí. Úzky pásik ramienka pri chôdzi skĺzol z pleca na rameno a odkryl časť jej ňadier, ktoré boli pre neho doteraz tie najkrajšie. Napriek strapatým vlasom mu pripadala zvodná. Teraz mala ale oči nevýrazné a pod nimi vačky, ako po zhýralej noci. Pozeral za ňou, kým nezatvorila dvere a hlasno povzdychol. Boli časy, keď za ním vyšla do kuchyne a kým si nevymenili ranný bozk po sladko strávenej noci, neodišla do kúpeľne. Vždy sa mu poďakovala, keď jej pripravil raňajky, ktoré pre ňu často prinášal do postele. Ale vtedy ešte bývala Danica k nemu milá a on neraňajkoval v pracovnom odeve.

Pokiaľ bol v dome, z kúpeľne nevyšla.

Nemalo význam na ňu čakať. Slnečný deň dráždil, nútil na činnosť. Zhodil zo seba nadbytočné oblečenie a na slnkom zaliaty dvor vyšiel len v krátkych šortkách. Okopal kvetinové záhony, pozametal chodník a zamestnával sa vecami, pri ktorých sa jeho myseľ odpútala od psychických starostí. Zároveň fyzická práca prinášala úľavu na duševné bôle. Spontánne pracoval v záhrade aj vo dvore, občas sa zastavil, aby opakom ruky strel z čela pot. Prekypoval temperamentom a pri práci si aj pohvizdoval. Popoludní, slnko bolo ešte dosť vysoko, stihol umyť aj auto.

Pani Majka, svokra pána Nováka, sa nahla cez nízky plot a už hodnú chvíľu ho sledovala. Nebolo to prvý krát, čo ju zaujal. Obdivovala jeho pracovitosť a nie raz mu to aj povedala. Nebolo to preto, aby sa mu zaliečala, alebo žeby jej zať bol menej pracovitý, to nie. Sused Horen jej mohol byť vnukom, a pre takých mladých mohol byť naozajstným vzorom. Jej vnúčatá tiež pomáhali otcovi, ale či by dokázali aj samostatne pracovať a zariaďovať si práce v domácnosti ako Romeo? Keď odnášal zvinutú hadicu do garáže a bol najbližšie k plotu, už jej nedalo, aby ho neoslovila.

„Pán Horen, sledujem vás celý deň, ešte ste sa od rána nezastavili," opierala sa o nízky plot, a pokyvkávala hlavou z boka na bok, ako mala vo zvyku, keď sa s niekým rozprávala. „Tuším ste doteraz ani neobedovali a už bude pomaly večera. Ste úžasne dobrý muž, šikovný, rúči, povedzte mi ale úprimne, cení si to vaša manželka?" Susedka si nedávala servítku pred ústa, a bolo jej jedno, či svojimi slovami niekoho urazí.

Zastavil sa. Vytrvalým sledovaním celodenného pracovného rytmu akoby kontrolovala jeho starostlivo pripravovaný rozvrh prác. Pri práci veru na Danicu aj pozabudol. Pani Majka mu na nálade nepridala. V rozpakoch na ňu prekvapene pozrel, zvinutú hadicu držal ešte vždy na pleciach. Potom sa nasilu usmial. „Ale určite, pravdaže."

Nepresvedčil ju. „Viete, nič ma do toho nie je, nemyslite si o mne nič zlé, ale ja by som už takej žene klepla po prstoch," povedala vážne. „Keby môj zať robil to čo vy a moja dcéra robila to, čo vaša žena, sama by som ju odohnala od stola. Nezaslúžila by si ani obed," prízvukovala a aj pohľadom potvrdzovala vážnosť svojich slov.

„Pani susedka, moja žena pracuje, a zarobí si na seba, kdeže by som ..." zastával sa ju, ale mu nedala dohovoriť.

„ ... aj vy pracujete, a dokážete okrem toho veľmi veľa urobiť ešte aj počas voľnej chvíle, kedy by ste mohli tiež odpočívať ... a ona vám vôbec pritom nepomôže, ba ani len hlavu z domu nevystrčí, no ..." pokrútila hlavou už do väčšieho oblúku rázna suseda. „Nie je to podľa kostolného poriadku, vravím vám. A je namyslená. Mne sa ani nepozdraví," posťažovala sa a podľa všetkého sa jej uľavilo, že to konečne dostala zo seba. Trápilo ju už dosť dlho, že Danica prejde po dvore bez jediného prívetivého slova či pohľadu a má ju za vzduch. Myslela si, že nezostarla ani neohlúpla od istej doby tak, aby si ju vôbec nevšímala.

„To som nevedel ..." celkom stratil náladu, keď o tom počul.

„Nemusíte jej to povedať," mávla rukou. „Takým už nepomôžete. No, choďte si ďalej po svojej práci, nemusíte počúvať vševediacu susedku. Iba čo vás zabávam a nasadím červíka do hlavy." Pokyvkávajúc hlavou sa otočila a vrtko odišla.

Nasadil jej červíka do hlavy, presne tak, ako povedala. Napriek tomu nechcel povedať Danice o susedkinej sťažnosti. Odložil hadicu, a zamyslene vyzametal garáž. Keď vynášal smeti do kuky, už ju nevidel. Pre zmenu sa mu prihovoril teraz sused, ktorý zametal chodník a už došiel až ku spoločnému plotu. „Autíčko ešte slúži? Musí, veď sa mu venujete, však áno."

„Dosluhuje, pán Novák. Deravé ešte nie je, neprší doňho a nie je ešte tak staré, aby som ho musel odstaviť."

Novák sa zastavil pri plote, kde ešte pred chvíľou stála jeho svokra. „Veď ja nie preto, nechcem vás uraziť. Vaše ide celkom hladko, nie tak ako moje. Viete, že sám som mal také isté? Lenže moje už hrkotalo, musel som ho vymeniť. Tuším ste tu už aj bývali, alebo nie? Tak to bolo tesne predtým. A verte či nie, keby som nezdedil nejaké peniažky, ešte by som sa

s ním mordoval. Dnes je všetko drahé, dcéra so synom chodia na výšku, mladšia dcéra je za veľkou mlákou, výdavkov je vyše hlavy. Nesťažujem si, ale naozaj si musíme všetko zadeliť.“

Aj Novák ho mal rád. Tiež si všimol, že mladý sused sa celý deň v práci nezastavil a keby nepočul svokru, aj by prešiel vedľa neho bez jediného slova, lenže ho ľutoval kvôli slovám, ktoré mu vyhodila na oči. Pre svokru platilo *čo na srdci to na jazyku* a jeho zaujímalo skôr to, ako Romeo bude reagovať.

Susedovci boli dnes mimoriadne zhovorčiví a Romeo nevedel, prečo. Žeby to robil spln mesiaca? Sused sa predlaktím opieral o nízky plot, sledoval ho, ako vyhadzuje smeti, ako odkladá náčinie. Možno majú pravdu, aj on, aj jeho svokra. Lenže on nezdedil peniažky, takže auto ešte musí poslúžiť. Nemal s ním vskutku žiadny problém. Jeho Felícia snáď vydrží, pokiaľ splatí pôžičku na dom. Výhodná kúpa domu bola doteraz jeho najlepšou investíciou a poradil mu ju Fraňo. Otec mu časť peňazí daroval ako výplacku z rodičovského domu.

Sused sa ešte vždy prizeral. „Schyľuje sa k búrke, od západu ide riadna čierňava. Ale aspoň nemusíme zajtra zavlažovať. Aj okrasný ker sa mi prijme. Aj vaše ruže sú krásne, pán Horen, prihnojili ste ich umelákom, že?“ bolo to len suché konštatovanie, len aby reč nestála.

Romeo prikývol, vzal z police nožnice, a z tých krásnych ružových ruží odstrihol tri stonky už-už rozvinutých ruží. „Pán Novák, darujem ich pre vaše živé ružičky,“ vďačne mu ich ponúkal. „Nebojte sa ich vziať, sú bez tŕnia.“

Sadil ich onoho času nielen pre okrasu, ale aj pre Danicu. Obaja mali radi ruže. Teraz v jeho záhonoch kvitli ruže rôznych farieb a neraz sa pristihol, ako sa nemo vyžíva v ich kráse.

„To naozaj?“ Načiahol sa za nimi, oči sa mu rozžiarili. Bol zmätený. Tieto ruže boli najkrajšie v susedovej záhrade.

„Naozaj. Sme predsa dobrí susedia, či nie?“ povzbudivo sa na neho usmial. „Neodmietajte.“

„No, to sme, ďakujem, ženy sa potešia. A prezradím vám, svokra má zajtra narodeniny, oslavuje sedemdesiatku, čochvíľa čakáme švagrinú s rodinou i jej sestru s rodinou, dnes večer a zajtra bude u nás veselo. Takže mame poviem, že kytka je pre ňu,“ klebetil Novák a kochal sa v krásnych pukoch.

„Ale to by som mal aj nejaký dezert ...“

„Ale ... kdeže,“ mával rukou, „odkiaľ by ste len mohli vedieť, že má narodky?“ odbil ho. „Buďte spokojný, poteší sa aj ružiam. Ďakujem za ne.“ Naklonil hlavu nabok a kochajúc sa v kytke vzal opretú metlu a odišiel.

Celý sobotňajší deň bol pre Danicu peklom. Prebudila sa, keď sa jej manžel obliekal. Túžobne pozerala na mužné telo, ktoré ešte prednedávnom láskyplne objímala a za ktorým rozum kázal načiahnuť sa a pohladiť ho. Keď sa v krátkom pyžame pobral do kúpeľne, pozerala za ním jedným očkom ale ako náhle sa otočil, oči zatvorila a predstierala spánok. Začula spláchnuť záchod, onedlho umývať zuby, po ktorých kloktal ústa. Celý ranný rituál sa odohrával v jej predstavách. Ako dávno bolo, keď nad umývadlom stáli obaja... Teraz sa tíško rozplakala.

Onedlho začula, ako chodí z miestnosti do miestnosti, z pootvorených dvier dovidela na chodbu a vytušila, čo robí. *Susedia budú mať o čom klebetiť.* Máločo ju teraz zaujímal ich názor. Momentálne sa kolísala medzi dvoma svetmi a dnes, najneskôr zajtra si chcela konečne urobiť jasno vo svojej hlave a rozhodnúť sa. Romeo vyšiel zo spálne, môže porozmýšľať o všetkom, čo mu plánuje povedať a čo ju trýzni už pár mesiacov, od kedy netaktne narúša svojím chovaním spolužitie s milovaným človekom.

Pred rokom závidela Tine jej zálety, ale netušila, že padne svojej závisti za obeť. Ako ľahko ju ovplyvnila! Stačili dve, tri stretnutia s Emilom a nechala sa unášať prúdom udalostí. A so svojím starostlivým manželom sa hrala na schovávačku. Podlo ho podviedla a vo svojej *hre* neskôr už nedokázala prestať. *Nebolo možné prestať.* Emil bol spočiatku vrcholný milenec

a vždy viac požadovačný. Žil dvojtvárnym životom, z ktorého Danici odhaľoval spočiatku len jednu tvár, tvár zaľúbeného milenca, ktorý bez nej nemôže existovať. Intrigán! Zahrával sa s ňou od začiatku, len nepostrehla jeho úmysly. Uverila mu všetky jeho fantazijné výmysly, opojená šťastím od jeho slov nevedela usudzovať jasne, a nedala pozor na seba.

Tá druhá tvár bola existenčná, kde zarábal a kde ju potreboval. Nevedome ju zaťahoval vždy hlbšie do pasce. Mala poslúžiť jeho špinavej kariére, cez ktorú plánoval upevniť svoje spoločenské postavenie – vybudovať svoj vlastný gang a postavenie bossa v ňom. Svoj vytýčený cieľ húževnato a neoblomne budoval svojou silnou schopnosťou vplývať na ľudí. Akousi náhodou zistila, že nie je jedinou jeho frajerkou a po jednom milovaní, bolo to asi pred polrokom, načrtla, že vie... nikdy nechcela na to ani pomyslieť, čo sa odohralo. Emil vysoko prekročil dovolenú mieru slušného správania, bol bez absolútnej zdvorilosti či jemnocitu a v jej očiach zrazu veľmi nízko klesol. Len sa snažila vysloviť pravidlá slušného správania sa voči nežnému pohlaviu, v momente dokázal svoju hrubosť.

Z Emila sa vykľul prvotriedny darebák. Vynucoval si jej lásku, ktorú po určitej dobe už len predstierala. Vedome ju využíval na svoje obchody a kšeftovanie. Zo začiatku ochotne pomohla s vedomím, že mu robí radosť. Zaťahoval ju do svojich obchodov vždy viac a poslednú dobu už nebol možný únik z jeho pazúrov. Svoje chápadlá rozprestieral všade, kde sa len dalo. Neskoro ho odhalila na to, aby mohla cúvnuť.

Danicin život sa stal bludiskom. Uvedomila si, že nedokáže dlho takto žiť. Práca s deťmi ju dosť vyčerpala, a po nej si nemohla oddýchnuť ako doteraz. Vedela, že jej manžel postrehol zmeny v jej správaní od začiatku, ale ich nekonkretizoval a nikdy sa nespýtal, čo a prečo robí, keď sa vyhovorila na stretnutia s priateľkami. Slepo jej dôveroval a doprial voľné chvíle stráviť podľa jej predstáv. Dožičil jej slobodu a ona ho klamala. Bolo to spočiatku celkom ľahké, no postupne ju Emil nahováral na prevoz určitého balíčka, on tomu hovoril *tovaru*, čo jej bolo nemilé a vytušila, že je priekupníkom drog. Nemohla sa vyzvedať čo a prečo robí, a nemohla ani ceknúť, v opačnom prípade by sa vrhla do ešte väčších problémov. Často bola so silami v koncoch. Odpočinula si niekoľko dní, kedy sa vracal *ku svojej rodine do Nemecka.*

Ráno placho vstávala a keď vychádzala do kúpeľne, Romeo raňajkoval. Ako rada by si s ním sadla za stôl a nechala sa mojkať, ako voľakedy. Ale krásne chvíle sa vždy viac zahmlievali. V kúpeľni zacítila vôňu kávy, preto zatvorila dvere a sadla si na záchodovú misu, aby preplakala čas, ktorý jej manžel strávil v kuchyni. *Ako si mám znovu získať jeho náklonnosť? Ako sa mám pustiť do rozhovoru, aby som mu vysvetlila, čo sa so mnou od roka deje? Pomohol by záchvat úprimnosti... akým spôsobom sa dostať do záchvatu?* rozmýšľala. Rozhodla sa pre priznanie, lebo v jedno veľmi verila – totiž – že Romeo si ju vypočuje.

Nič nemienila zamlčať, ani Tinu, ani svoje výlety k Emilovi. A hlavne, že priznanie už nemohla odďaľovať. Emil tlačil na ňu, aby sa rozhodla, no nie kvôli nej samej, ale kvôli svojím obchodom. Totiž medzi nimi nevznikla žiadna láska ani z jednej strany. Sex s ním bol z Danicinej strany pokušením a z jeho strany súčasťou získania pozície. Danica nebola známa v podsvetí, hodila sa mu a mohol ju využívať na svoje špinavé obchody.

Celý deň sledovala svojho manžela cez okno. Obratne sa obracal v záhrade a cez pootvorené okno začula, ako si pri práci hvízda. Keby sa staré časy vrátili, už by sama vylihovala na záhradnom ležadle, a sledovala ho pri práci alebo čítala knihu, či časopis. Zvládal by sám prácu okolo domu, tak, ako ju zvláda aj teraz, ale mohla by byť v jeho blízkosti, čo by oboch potešilo, ako onoho času. V duchu, niekedy polohlasne sa s ním rozprávala, priznávala sa mu so všetkým. Keď si ľahla na posteľ, a spriadala niť svojho priznania, cítila každý jeho krok, akoby sa prechádzala vedľa neho. Raz vrzol dvermi na zadnom vchode, neskôr vošiel do komory, potom ho zahliadla okopávať, neskôr strihať trávnik. S Emilom sa nedal ani porovnať, Emil mu nesiahal ani po päty topánok. A ona si volila ho podviesť - muža, ako on!

Od nervozity nedokázala celý deň nič prehltnúť. Od napoly prebdenej noci mala pod očami vačky a keď sa pozrela do zrkadla, vôbec si nepripadala vábna. Bude mať o ňu jej manžel ešte záujem? Hrýzlo ju svedomie a veľmi sa trápila.

Niekoľko mesiacov, teda presne od tej doby, ako zistila, že Emil je podvodník, začala navádzať doma hašterivú atmosféru a voliť hru urazenej ženy, ktorá neznesie svojho manžela. Presviedčala sa, že volila správne. Už veľmi dlho čaká na správnu chvíľu a rozhoduje sa mu všetko rozpovedať. Až sa jej to podarí, a Romeo ju neodsúdi, ale vezme pod ochranné krídla, zničí Emila aj s jeho gangom bez toho, aby sa ho dotkol. Skloní sa nad papier a zájde za správnymi ľuďmi...

Doteraz sa neodhodlala. Ale na konečný verdikt nadišiel čas a už nemohla nič odďaľovať. Všetko chcela doviesť do konca pre prípad, keby ju nepochopil, keby ju odsúdil a už by nevolil spolužitie s ňou. Rozchod s *jedovatou ženou*, s akou posledné mesiace žil, bude pre neho jednoduchšie, ako opustiť milovanú manželku.

Danica si čítala knihu, ani na neho nepozrela, keď vošiel. V chladničke našiel anglickú slaninu, odkrojil si z nej taký dobrý kus, očistil cibuľu a najedol sa do sýtosti, jej sa ani nespýtal, či je hladná. Keď vošla do kuchyne, zacítila vôňu cibule a ohrnula nosom.

„Ešte tak cesnak aby si si k tomu dal," zahundrala a napustila vodu do varnej kanvice.

Prizeral sa, ako si pripravuje svoj čaj na chudnutie. Možno mala dnes chudnúci deň. Robievala tak. Vari aj tri dni za sebou pila len čaj na chudnutie, ale na štvrtý deň sa rozjedla natoľko, že z obsahu chladničky zostala sotva polovica. „Vidíš, ani to nie je zlý nápad."

„Ale potom nebudeš spať v spálni," povedala hlasnejšie.

„Tebe je aj tak jedno, kde spím."

Neodpovedala, zaliala si čaj a hrnček vzala do ruky aby si ho zaniesla do obývačky. Zvedavo vykukovala oknom. „Čo sa deje u susedov? Už zastavuje tretie auto..."

„Teta oslavuje sedemdesiatku," odpovedal s plnými ústami.

„Preto si dával Novákovi kyticu?"

„Čo ty nestihneš vysledovať... hcc."

V ten večer viac neprehovorili.

Danica nenabrala odvahu, hoci Romeo sedel chvíľu pri televízore, neskôr sa presťahoval k počítači a na niečom pracoval. Naskytla sa príležitosť a chvíľa sa až núkala. Lenže zbabelo polihovala v spálni pri knihe, z ktorej si nepamätala ani tri vety a nesústredene obracala strany. Bez záujmu, ale napätá na prasknutie ležala a jej nálada hraničila so zúfalstvom. Čakala, že si príde ľahnúť a snáď vtedy... Keď manžel nechodil, asi o polnoci sa konečne rozhodla, zo trikrát sa hlboko nadýchnuc. Celá roztrasená sa pobrala schodmi na poschodie do jeho pracovne, a keď stúpila na posledný schod, práve zaznel vypínací signál počítača. Začula, ako zasúva stoličku a tíško si pospevuje akúsi melódiu. Nedôverovala si ešte, že zvládne rozhovor s ním, preto rýchlo a tíško zbehla zo schodov do spálne a predstierala, že spí. V žalúdku znovu zacítila stiesnenosť.

Noc bola horúca, cez okno sálal dnu teplý nočný vzduch. Romeo vošiel do spálne, zapálil nočnú lampu, sadol si na posteľ. Zrazu si zmyslel a vyšiel do kúpeľne.

Danica dnes už niekoľkokrát začula šplechot vody zo sprchy. Teraz sa k tomu pridal o chvíľu jeho spev. Vyčerpanú a psychicky unavenú ju premohol spánok. Nerozvážne premrhala celý deň prípravou rozhovoru, namiesto toho, aby ho, hoci nepripravená, povedala svojmu manželovi.

V noci bola poriadna búrka. V nedeľu ráno sa zamračená obloha vyťahala a sľuboval sa teplý až horúci a slnečný júlový deň. Romeo čulý vstával, kým Danica znovu polihovala a zo spálne nevychádzala.

V chladničke nenašiel nič vhodné na prípravu obeda, preto v blízkom obchode kúpil chladené kurča a zamrazené zemiakové hranolky. Pred jedenástou kurča vkladal do rúry, pripravil zemiaky a o hodinu volal Danicu k obedu.

„Dnes som ešte nechcela jesť, ale keď tak milo pozývaš...," dúfala, že konečne, keď budú sedieť pri jednom stole, bojazlivosť vystrieda odvaha a stiesnenosť pominie.

Pravdaže, na štvrtý deň si už vyhladnutá, veverička moja, inak by si sa nedala zlákať. uškŕňal sa za jej chrbtom. Ako rád by pre ňu varil hocičo a hocikedy, veď variť v ich rodine vedel každý, nielen brat Kamil, ktorý bol vyučeným kuchárom ... keby tak chcela. Bolo by to ako v začiatkoch. Žiaľ, rozhodla sa inak, preto zbytočne na ňu nenaliehal.

Od týždňa sa ako-tak spamätal a snažil sa spracovať v sebe skutočnosť, ktorú sa od nej skôr či neskôr dozvie, prípadne listom zo súdu na predvolanie rozvodového konania. Ale to by bola z jej strany ešte väčšia odvaha, ako mu to povedať zoči-voči.

Hľadal príčinu, čo a kedy pokazil a kedy ju vohnal do náručia E. a prečo hľadala útočisko v jeho posteli? Poskytoval jej málo lásky a žiadalo sa jej viac? Snáď ju nedokázal uspokojiť? Hľadala zmenu? Romantiku? Boli to šialené predstavy, veď mala pri ňom všetko. Nikdy sa nesťažovala. Ani slovkom nenaznačila, aby sa v niečom zmenil, ani že ju niečo trápi. Oddávala sa mu vášnivo, s láskou celé tri roky. Cítil tak a veril, že to bola aj skutočnosť, nielen výplod jeho fantázie. Potom sa postupne začalo všetko meniť, začala udržiavať určitý dištanc. Ba keď čo len načrtol, alebo vyslovil akýsi náznak zistenia príčiny zmeny jej správania, len odvrkla, a pripisovala vinu jemu. Pred týždňom zistil skutočný dôvod. A celý rok hral trpezlivého hlupáčika.

Pozvanie prišlo pre Danicu vhod a sa zaň aj poďakovala. Razom sa jej zlepšila nálada. Spoločný obed mohol uľahčiť konečné rozhodnutie vyspovedať sa. Sedela oproti nemu a s lačnými očami pozerala na jedlo. Bola vyhladnutá a hltavo ujedala z kurčaťa, ba hranolky vkladala do úst po troch. Uhorkový šalát vyjedla ako predjedlo a už si naberala tretíkrát. V mysli ho pochvaľovala za dobrý nápad. Párkrát sa na neho milo pozrela, ba aj povzbudivo usmiala, aby navodila správnu atmosféru, v ktorej úspešne plánovala zvládnuť a rozprestrieť svoj utajovaný svet.

Keď na ňu tak pozeral, spomenul si, ako sa smial Kamil onoho času svojej tehotnej žene Pavle, keď takisto pažravo jedávala uhorky. Natoľko si to predstavil, až sa usmial.

„Nie si ty tehotná, že tak hltáš ten šalát? Ešte si aj polevu vychlipkala," smial sa dobrácky a konečne bol spokojný, že je pri stole s ním, ako voľakedy.

Zaskočená zvážnela a zapýrila sa. Zľakla sa jeho pobavenej tváre. Chvíľu nerozhodne sedela, nakoniec odsunula spred seba tanier s jedlom, z ktorého už polovicu zjedla. Hlasno prehltla posledný hlt. Romeo vyslovil poriadne nahlas, čoho sa obávala. Menštruácia jej meškala už celý týždeň. „No, čo myslíš? Od teba asi sotva."

„Ja to viem, ale potom od koho? Od Emila?" vyslovil tak rýchlo, že si to ani neuvedomil a nebadane, rýchlo presedlal na iného koňa.

Na Danicinej tvári spôsobili jeho slová obrovskú zmenu, no čo zanechali v jej duši, o tom nemal ani potuchy. A ešte vždy sa usmieval.

Zastavil sa jej dych. Ani nie pred minútou snívala o tom, ako sa jej svet popoludní zmení a stačilo, aby povedal obyčajnú, no pre ňu hrôzostrašnú vetu, a všetko sa zrútilo. Náhle vzplanutie a víziu návratu spoločného života vystriedalo obrovské sklamanie a plachosť. „Čo tým chceš naznačiť?" šepkala s chvejúcim sa hlasom. „A čo vieš o Emilovi?"

„O ňom nič, ani ma nezaujíma. Ale ty vystrájaš nepekné kúsky, moja milá, vie to o tebe celé okolie," pohŕdavo sa jej vysmieval do tváre. „Čo si si myslela, že len ja na nič neprídem?"

Pri tom výsmechu zanikla všetka ťažoba, ktorá tlačila jeho dušu od zistenia Emilovej prítomnosti v živote svojej ženy. A neobyčajne sa mu uľavilo. Uškŕňal sa jej do tváre.

Danica sa chovala bezradne a patrične znervóznela. „Odkedy o ňom vieš?" hlas sa jej zachvel a obchádzali ju mdloby.

„Nehrajme tu komédiu, drahá, už dlho čakám, že sa mi priznáš," pravdaže klamal, lebo skutočnosť zistil bezmála poslednú chvíľu. Napriek tomu pokračoval s úmyslom pichnúť ju na boľavom mieste. „Alebo si mi rozvod chcela oznámiť len cez pozvanie na rozvodový súd, hm? Tak ako? Ten švihák je lepší milenec ako ja? Hoci tomu by som sa ani nedivil, veď so mnou si sa už nemilovala ani nepamätám..."

Chvejúcu sa ruku utrela do servítky, ktorú pohodila do taniera so zvyškom jedla. Pozerala do jeho výsmešnej tváre, nedokázala dostať zo seba viac hlasného slova. Bola zúfalá ako nikdy. Bolo neskoro ľutovať za včerajším premárneným dňom. Keby nebola strachopud, možno by jej pevná vôľa neochabla a včera ešte mohla byť nádej. Aj keď už nie na spoločný, bezstarostný život ako predtým, ale snáď by sa za jeho pomoci dostala aspoň z Emilových chápadiel. Ale teraz – asi tak sa cíti zločinec po odhalení.

Romeo si blahoželal, ako ľahko ju zložil z nôh. Kým vybral servítku z jej taniera a pohodil ju do koša, začul jej hlasný plač zo spálne. Tanier vzal pred seba a bez slova, dobre sa baviac na nej, dojedol zvyšok jej obeda. Nečakaný ťah s neplánovaným rozhovorom mu vyšiel na jednotku. Nakoniec bol rád, že dostal taký pojašený nápad s tehotenstvom. Hoci nepriamo, ku všetkému sa priznala. Keby sa nedozvedel o Emilovi skôr a povedala by mu to sama, možno by v spálni plakal on sám.

Odhalenie nevery bolelo Danicu v tej chvíli asi natoľko, ako Romea jej zistenie.

Po nočnej búrke Romeo s ľútosťou pozeral na rozkmásané kríky ruží. Po výdatnom daždi sa na premočenú zem na záhonoch nedalo pristúpiť. A tak dopoludnia starostlivo naostril kolíky, ktoré teraz nosil k ružovým kríkom, aby popriväzoval dažďom rozkmásané stonky. Nechcel nechať svoje krásne ruže napospas osudu, preto položil dosku na mäkkú zem na záhon, opatrne na ňu stúpil a zatĺkol kolík, ku ktorému priväzoval stonky z ružového kríka.

Pani Majka uvidela Romea pri práci. Chvíľu sa mu prizerala, potom si ho privolala k plotu.

Prekvapený stiahol rukavice, poškriabal sa na hlave a zvodne sa na staršiu ženu usmial. „Všetko najlepšie, pani susedka, máte krásny vek, blahoželám vám," podával jej ruku.

„Ďakujem pekne. Kvety boli krásne a niečo som vám za ne priniesla, nože si to vezmite," vzápätí mu podala na papierovej tácke rôzne sladkosti, prikryté priesvitnou fóliou.

Pobavene sa pozrel najskôr na ňu, až tak na ponúkané dobroty. „Ale to vôbec nemuselo byť, pani Majka."

Susedka pomykala bradou k pečivu, ktoré držala v rukách opretých na plote. „Dnes už nie ste taký ustarostený a máte vari aj lepšiu náladu, ako včera, pán sused. Povedala by som, že máte žiarivejšiu tvár," kochala sa na ňom pohľadom.

„Ale čo! Prečo si to myslíte?"

Majka sa nikdy netajila svojím úmyslom. Ale aj pochvaly a upozornenia hlasno dávala najavo. Odkedy sa nasťahoval, niekoľkokrát zbadal jej neskrývaný, až okatý záujem o seba. Imponovalo mu to. Rozprával sa s ňou občas lišiacky, flirtujúc, ako s nejakou kamarátkou, čo by si nikdy nedovolil s jej vnučkou, ktorá sa s prejavovaným záujmom o neho udala na starú mať. Ale ako suseda uhádla, že má o starosť menej, to ostávalo pre neho tajomstvom.

„Ja neviem, iste sa vám podarilo niečo rozuzliť, alebo napísať, alebo ... čo ja viem, ja nie som taká školovaná, ja to neviem tak povedať, ako vy. Ale na vašej tvári sa to patrične zračí a som tomu skutočne rada. No, tak zjedzte tie sladkosti, nech vám padnú na zdravie," mykla hlavou do boku a žmurkla na neho. Žmurknutie bolo komické.

„Ďakujem pekne."

Skutočne by mu tak odľahlo, že je to na ňom až vidieť? Sladkosti zaniesol do chladničky a vracal sa na dvor. Vo dverách si zastala oproti neho Danica. Oči mala ešte vždy červené od plaču a hanblivo sa na neho pozrela.

„Všetko som premyslela. Včera, aj dnes som sa rozhodovala, čo urobiť. Nemala som odvahu priznať sa ti, že ja a Emil ..." nadýchla sa a mykla plecom. Čo mala povedať? Že jeho ešte

vždy ľúbi... až priveľmi ľúbi, a že Emila poslúcha ako otrokyňa svojho pána? ...lebo taká bola pravda. „Máš pravdu, naša známosť trvá už dlho. Emil bol mojou prvou láskou, ešte zo školy, a stretli sme sa, keď pred rokom prišiel na návštevu zo zahraničia. Nevedeli sme na seba zabudnúť, hoci žije v Nemecku, kde sa sám oženil. Naša láska znovu ožila. Trochu mi je ľúto, že som ťa oklamala, si dobrý, čestný, a rozmýšľala som, či si to zaslúžiš...“ klamala akoby čítala z papiera. Podarí sa jej ho obalamutiť? Nebol to pripravovaný scenár zo včerajška a predsa ho dokázala zrozumiteľne predniesť, bez prípravy.

Danica sa skrývala pod plášť klamstva. Krásne modré oči, ktoré vždy obdivoval, do ktorých bol blázon, zradili a nedokázali mu pozerať do očí, len niekde za jeho hlavu, na neurčitý bod, z ktorého čítali nápoveď. Spočiatku zúžil oči, ale len čo dokončila, ovládol ho hnev.

„A načo si prišla, že si to zaslúžim? Choď do čerta, žena, mala si sa mi už pred rokom priznať, možno by všetko dopadlo ináč. Ale ako vidím, už je neskoro.“ Priam sa na ňu osopil. Mohol odpovedať aj miernejšie, ale nazlostil sa, lebo rozprávala hlúposti, *vraj či si zaslúži oklamať ho?!* Útok považoval za najlepšiu obranu.

Na krátku chvíľu vrhla pohľad do jeho očí. Keď v ňom uvidela hnev, myklo ju a už len neprítomne pozrela do tváre ako na nejaký neživý predmet. Už ho ani nevnímala.

„Som tehotná a čakám jeho dieťa. Neviem, ako si na to prišiel, ale taká je pravda, hoci som to sama zistila len nedávno,“ priznávala sa. Všetko vyslovila bez nálady, bolestivo.

Jeho bojovnosť, s akou na ňu zaútočil pri obede, zrazu pominula a premenila sa na nehu. Nevedel v tejto chvíli, čo má urobiť, ako sa zachovať. Tu už nešlo o slovné hračky, toto je realita, kde sa jeho manželský život skutočne končí a rúca sa predpokladaná, krásne začatá budúcnosť. Od zistenia jej nevery myslel len na jedno: utiecť. Lenže prečo on? Teraz vysvitá, že uteká Danica, ktorú z bytu sám nevyháňa, ale odchádza svojvoľne.

„Dani, všetko si dobre premyslela?“ chytil jej ramená a pozrel do modrých očí, keď zaregistroval, že bola reč o dieťati. A v tom prípade bolo jedno, že nie je jeho. V tejto chvíli bol ochotný vychovať aj pankharta.

Neprerieklа. Prikývla a premáhala plač. Privinul si ju. Keď ho sama mocne objala, sám vyronil slzu. Mocné, dávno želané objatie vyvolalo v oboch empatie. Zotrvali v ňom. Keď Romeo ústami vyhľadával medzi vlasmi miesto na Danicinom krku, aby naň tisol bozk, vymanila sa mu z objatia.

„Odchádzam od teba, Romeo. Musím odísť. Keby som neodišla, zase by to medzi nami neklapalo, zbytočne by sme sa rozčuľovali a vystavovali zvratom, v ktorých si nedokážeme poradiť.“

Na tvári ostali stopy po stekajúcich slzách a v očiach sa zračila veľká bolesť. „Kým si bol vonku, pobalila som si osobné veci. Okrem nich tu nič nemám, všetko si kúpil ty, za svoje peniaze. Nechcem od teba nič, naozaj, prišla som holá, holá aj odídem...“ rozprávala jednotvárne, mechanicky a pozerala sa na jeden bod za jeho chrbtom. Napriek tomu, že ešte len pred chvíľkou sa sústredila na jeho dojímavé objatie, pri ktorom iskra nádeje vzbĺkla, nedávala sama najavo nič, čím by prebudila jeho citový život alebo prebudila potláčaný prejav nežnosti.

„Ako to rozprávaš?“ zachvel sa mu hlas, poburujúco na ňu pozrel. Ešte ju držal za ramená.

Na jeho tvári boli stopy po slzách. Tmavé oči sa ešte viac prehĺbili. Vnorila do nich pohľad a priznávala si, že odísť od tohto muža je ozajstná hlúposť. Nikdy nikoho nedokáže ľúbiť tak mocne, ako jeho. Mala by sa mu hodiť okolo šije, tuho ho objať a prosiť o odpustenie. Nedokázala. Priveľmi ho ľúbila na to, aby mu porodila cudzie dieťa. „Vieš, že to nie je výmysel, ale taká je pravda. Moji rodičia prepili všetky peniaze, nemala som nič, keď si ma bral. Došla som s malou cestovnou taškou a odchádzam s preplneným kufrom... ako vidíš. Páčilo sa mi, že si dokázal zabezpečiť všetko, žila som pri tebe pohodlný a prepychový život, za ktorý patrí moje poďakovanie. Možno by bol krásny, keby sa nezjavil Emil. On mi teraz zabezpečí všetko, neboj sa, je bohatý, dobre sa mu darí a hlavne, ľúbime sa navzájom.“

Srdce zvierala bolesť pri vyslovení klamstva. Bola svedkom, ako zrazu pominula žiara z očí jej manžela. Pocítila chvenie rúk, ktoré držali jej rameno.

„O chvíľu príde pre mňa a moje veci. Zajtra požiadam o rozvod.“

„Naozaj tak chceš? Ľúbiš ho viac, ako si ľúbila mňa?“ v očiach mal ešte sto otázok. „Nevidíš v žiadnom svetle našu spoločnú budúcnosť?“ dodal ešte ďalšiu.

Odrazu obaja veľmi dobre vedeli, že rozhovor medzi nimi sa mal odohrať už dávno z iniciatívy hociktorého z nich, ktorému záležalo na tom, aby nevybočili z priamej cesty. Nezmapovali situáciu, ale nechali kopiť problémy, ktorých riešenie sa teraz vymkýna z rúk oboch a narobí im veľa mrzutostí.

„Nemá to zmysel, ver mi.“ Na chvíľu sklopila zrak.

„Priťahuje ťa tajomno, Dani. Zamieňaš istotu za neistotu.“

Bol ako blázon. Stál zoči-voči nej, zoči-voči problémom, ktoré nedokázali od roka vyriešiť a snáď si myslel, že sa teraz týmto posledným rozhovorom pred jej plánovaným odchodom dá všetko do poriadku? Prečo si nesadli na *spoločný pokec* už veľmi dávno? Prečo sa nechali unášať udalosťami bez toho, aby sa nad nimi zamysleli a snažili sa nájsť spoločného menovateľa na riešenie problémov?

Nadýchla sa. *Keby si ma takto vystríhal včera...* akoby vedela, o čom rozmýšľa... možno aj vedela, alebo možno to práve teraz vycítila.

„Už som sa rozhodla. Bol to veľmi dlhý rok, ktorý som ešte s tebou vydržala.“

„Áno, dlhý... no... to bol.“ Nadvihol plecia. „Nuž... ja neviem... prehovárať ťa asi nemá zmysel. V tejto chvíli si pevne rozhodnutá. Želám ti, aby si bola šťastná.“

Čudoval sa, ako ľahko ju pustil, vôbec o ňu nebojoval. Hoci bojovať poslednú chvíľu už nemalo zmysel. Čakaním premárnili celý dlhý rok.

Vtom zatrúbilo auto. Danice zaihrali oči, šťastný úsmev preletel tvárou, kým on sa strhol. „Došiel. Tak - idem, Romeo,“ vyslovila naoko šťastne.

Premáhala sa, aby to tak vyzeralo, možno uverí, že tak aj cíti. Ale srdce nedovolilo odísť bez toho, aby mu niečo nezapriala. Odrazu šťastný úsmev pominul a zaniklo nadšenie. „Nájdi si dobrú ženu, ktorá ťa bude milovať a nikdy ťa neopustí. Ja viem, že si ju zaslúžiš. Pozdrav rodičov a povedz im, aby sa nehnevali na mňa. Viem, že ty zvládneš aj túto náročnú úlohu, si silný, múdry a hocijaké nástrahy dokážeš prekonať.“

Zaželala mu priania, akoby mal narodeniny.

Vzala jeho ruky do svojich a mocne mu ich stisla. Pobozkala ho letmo na ústa, nútila sa do žiarivého úsmevu a vošla do spálne, odkiaľ v jeho najväčšom kufri na kolieskach pritiahla svoje veci. Z kabelky vybrala kľúče od bytu. „Už ich nebudem potrebovať,“ vložila mu ich do dlane. „Nevychádzaj, prosím, za mnou.“

Vonku znovu zatrúbilo auto, Danica práve otvorila sieťové dvere. Emil vystúpil z auta s cigaretou v ústach, rýchlymi krokmi jej išiel oproti.

Romeo ako kopa nešťastia stál s kľúčom v ruke dovtedy, kým sieťové dvere nepribuchli. Potom vošiel do kuchyne a sledoval ich kuchynským oknom. Na hrudi pocítil veľký tlak. Emilove oči nežiarili šťastím a nevidel ani nadšenie na jeho tvári. A nepobozkal Danicu na zvítanie. Všedný výzor tváre hovoril vari o všednosti vzťahu alebo lásky ... lásky? ... snáď, ktorú k Danici pociťoval. Cestovný kufor namáhavo vložil do kufra auta, pozrel sa na dom a o chvíľu ich nebolo.

Dlho stál pred oknom a díval sa na ulicu. Pocítil prázdnotu. Nezamýšľal sa nad tým, o čom práve pred jej odchodom hovorili. Nič nevnímal, len si mocne uvedomoval skutočnosť, že sa v rozhovore obaja omeškali. Nikto neprišiel prvý s iniciatívou začať ho a príliš sa spoliehal na druhého. Ostal sám.

Strhol sa až vtedy, keď od susedov odchádzali hostia a auto zatrúbilo. Hlasno sa nadýchol. Vošiel do spálne. Danicina skriňa ostala roztvorená a zívala prázdnotou. Díval sa do jej prázdneho priestoru a rozplakal sa hlasno, ako malý chlapec. O chvíľu sa hodil na jej

posteľ, pohladkal od jej sĺz ešte vlhký vankúš. Teraz ho zmáčali jeho slzy. Trvalo dlho, kým sa uspokojil. Do izby už prenikalo slabé svetlo z pouličného osvetlenia, kým ako-tak precitol. Otočil sa naznak a znenazdania mu prišli na um otcove slová adresované Danice v čase, kým pár týždňov po svadbe ešte bývali u nich doma. *Romeo je mužom so srdcom na pravom mieste, Danica, váž si to. Je ochotný sa podeliť aj o poslednú košeľu. A keby zistil, že je v blízkosti niekto, kto by aj tú potreboval, je ochotný ju roztrhať na polovicu, je veľkodušný a je to veľmi dobrý syn.* Rodičia tiež nezabudli, že Danica si do manželstva ako vklad priniesla len seba. Vydávala sa len s igelitovou taškou, ako jeho mama hovorievala, ba z domu okrem šiat, ktoré mala na sebe a osobných dokladov, nič nepriniesla. Bola to láska, ktorá ich od začiatku spájala, ale otcovi nedalo, aby jej neprízvukoval synov charakter. Ktovie, prečo mu to teraz prišlo na um.

Vstal a vyzrel na ulicu. Všade bolo tíško, len pes oproti bývajúcich susedov zúrivo vyskakoval na bránu. Pred očami mal znovu odchádzajúce auto, do ktorého Danica nasadla. Zadíval sa na ulicu a s ťažobou na duši si vybavoval v mysli ich posledný rozhovor.

„Kto je Emil, Dani? Nikdy si ho ani slovkom nespomenula ... vraj nikto predo mnou nebol, tak si tvrdila. Pán E sa v tvojom živote objavil náhle. A zabúdaš aj na to, že ťa od začiatku balamutil. Prečo sa už nerozviedol, keď mu na tebe tak veľmi záleží? Pri veľkej láske k nemu si nepostrehla drobné skutočnosti, ktoré môžu nepriaznivo zmeniť celý tvoj život. Zviedol ťa a dovolím si tvrdiť už teraz, že aj podviedol ... a ja som ťa mal tak veľmi rád. Možno na to raz prídeš aj sama ... keď už bude neskoro ... Dani.“

4.

Po Danicinom odchode dni plynuli pre Romea zabehaným spôsobom až na to, že musel väčší pozor dávať ráno na budík, aby nezaspal. Zo začiatku mu pripadal dom veľmi prázdny hlavne keď si uvedomoval, že odteraz bude sám, a Danica sa domov nevráti. Bolestné chvíle ťažko prekonával. Pripomínala ju prázdna posteľ, skriňa, ktorú od jej odchodu ani neotvoril, toaletný stolík. Pristihol sa, že si predstavuje, ako pred ním sedávala. O pár dní si sám sadol pred zrkadlo, ako sedávala ona, otvoril šuplík, ako ho otvárala ona. Mávala v ňom šminky, líčidlá, púdre a ktovie čo. Vzala si všetky tie drobnosti. Potom zbadal ozdobnú červenú škatuľu bez vrchnáka. Zablyslo sa v ňom zlato. Opatrne ju vyložil pred seba.

Znervóznel. Nechala obrúčku, zlatý prsteň s modrým očkom a druhý bez očka ktorý volala *hadím* prsteňom, lebo v skutočnosti pripomínal hada, ktorý sa vinul okolo prsta. Ako rada ho nosila! S chvejúcimi sa rukami a so stiahnutým žalúdkom vyberal každý kus a kochal sa na nich pohľadom. Živo si predstavoval každú chvíľu, kedy jej čo daroval. Vytiahol šuplík ďalej a našiel v ňom všetky zlaté veci, ktoré jej kúpil. Vo vrchnáku červenej škatule bola retiazka so srdiečkovým medailónom, krásny hrubý náramok na ruku aj na členok, tenký náramok zhodného vzoru na ruku a na členok. Trpko sa usmial a nečakané zistenie ho nemálo prekvapilo. Rad radom ich bral do ruky a od rozcítenia sa rozplakal.

Potrvalo, kým sa rozhodol urobiť tak, ako mu radil Fraňo. Zašil sa do práce, nevenoval ničomu a nikomu pozornosť, nezaujímali ho ani susedia. Rozhodol sa, že povedie rušný, až bohémsky život, lebo postupne zisťoval, že bude najlepším riešením na zahnanie úzkosti a najlepším liekom na boľavú dušu.

Po troch týždňoch po Danicinom odchode zazvonil u neho sused Novák.

„Dobrý deň, pán Horen, nevyrušujem?“

Prekvapený jeho návštevou mu otváral dvere. „...brý deň, nevyrušujete, poďte ďalej, práve som mal v úmysle si už trochu oddýchnuť od počítača, zháňal som celý deň niečo na

internete, až ma oči bolia. Dáme si kávu, poďte," pozýval ho milo, a ešte viac ho prekvapilo že sused naozaj neodmieta vojsť.

So susedovcami sa nenavštevovali, aj keď vládli medzi nimi dobré susedské vzťahy. Napriek záhade jeho dnešnej návštevy sa mu však potešil. Usadil ho v obývačke a zašiel do kuchyne postaviť vodu na kávu. Novák ale vyšiel za ním do kuchyne a sadol si za kuchynský stôl.

„Aj tu bude dobre, pán sused, nie som ja taký fajnový, aby som musel sedieť v kresle. A dovidím aj domov," rozhliadal sa v kuchyni, kde vládla čistota a poriadok.

„Som rád, že ste sa zastavili, neboli ste doteraz u nás," potom sa zarazil, prečo rozpráva v množnom čísle.

„Nebol som, je to pravda. Ani teraz by som neprišiel, ale máte u nás kufor, a keďže som vás dnes vonku nevidel, prišiel som sa pozrieť, či ste doma." Sústredene pozoroval ako zručne sa pohybuje v kuchyni. Zaliatu kávu preložil na stôl, a nezabudol vyložiť kockový cukor v dóze a v alobalovom balení aj kocku čokolády a až tak si sadol ku stolu.

„Hjaj, priniesla ho Danica?" náhle sa mu zovrel žalúdok ale smelo sa pozrel do susedovej tváre a neobával sa spoločného rozhovoru nech sú aj o Danici.

„Osobne, taxíkom, včera popoludní. Neboli ste doma, tak ho zložila u nás, a poprosila, aby sme ho odovzdali. Preložím vám ho cez plot." Zo začiatku kládol dôraz na každé slovo.

„Uhm, v poriadku ... dobre," neodpovedal v rozpakoch a nedal poznať na sebe vnútorný rozruch, ktorý ešte vždy pociťoval.

Novák pridlho hľadel do kávového hrnčeka, kým sa rozhovoril. „Danica od vás odišla? ...lebo nevídam ju doma," spýtal sa zvedavo, priamo, neokolkoval. A otázku nevyslovil úlisne.

„Odišla," pozrel mu do tváre bez hanby. „Povedala, že sa našli so svoju prvou láskou," povedal úprimne, len v jeho duši bolo veľké zúfalstvo, ktoré utajoval.

Novák sklopil zrak. „Neviem, čo mám povedať ... povzbudiť, či utešiť?" dodal nakoniec.

Volil radšej vložiť kocku cukru do kávy a aby sa dlhšie zamestnal, rozbalil aj kocku čokolády, ktorú vložil do úst. Začal pomaly zamiešavať kávu a hlasno pocmúľal čokoládu.

Romeo sledoval jeho pomalé pohyby a uhádol aj dôvod. Nemal mu to za zlé, pochopil ho. Páčilo sa mu, že sused nevykrúca a možno sa s ním pozhovárať hoci aj na chúlostivú tému.

„Nepovedzte nič, všetko raz prebolí. Zatajovať skutočnosť nemá význam a hovoriť o jej odchode tiež nemá zmysel. Nevyháňal som ju, sama sa rozhodla tak, ako sa rozhodla. A čas ukáže, či jej rozhodnutie bolo správne."

Prikývol. Romeo zožal u neho úspech svojím priznaním. Nie s pokorou, ale priamo, jemu vlastnou filozofiou a veľkým zmyslom pre česť. No a práve to v jeho správaní oceňoval. Považoval ho za disciplinovaného muža činu, ktorý si u neho prehĺbil sympatie.

Ponúkol ho koňakom. Súhlasil. O chvíľu sa zdravo rozrečnili. Na pretras prišli Majkine narodeniny, záhrada, a postupne všetko možné. Keď sa dostali k politike, z koňaku už hodne ubudlo a čas pokročil do podvečerných hodín. Susedov mobil zazvonil a jeho manželka sa so strachom vyzvedala, kde je. V dobrej nálade jej odpovedal, že sa na ňu práve pozerá zo susedovho okna a zložil. Obaja sa na tom dobre zasmiali, ale to sa už Novák poberal domov, lebo „...nechcem mať nepríjemnosti, ktovie, čo som ešte na obed nasľuboval a nesplnil," smial sa dobrosrdečne.

Keď za ním zatváral dvere, ešte sa otočil. „Dobre som sa s vami cítil, Romeo. Najbližšie prinesiem koňak ja. Alebo nie, vy prídete k nám a urobíme repete dnešného príjemného posedenia. A kufor vám preložím už len zajtra ... ak súhlasíte," zapotácal sa.

Ukladal sa do postele s bolesťou hlavy. Ani nepamätá, kedy vypil toľko koňaku na posedenie, ako dnes. Vôbec netušil, že Novák je taký príjemný spoločník, s ktorým možno debatovať na hocijakú tému. Nevedel ani to, že pracuje na úrade práce ako vedúci niektorého oddelenia, hoci už zabudol ktorého, a jeho manželka je sekretárkou riaditeľa v nemocnici.

Široko sa rozhovoril aj o výstavbe celej ulice a o ľuďoch, ktorí postavili jeho dom a s ktorými mali byť susedmi. Práve dokončený ho museli našťastie predať, lebo sa zaplietli do akýchsi špinavých obchodov, putovali za mreže a banka cez exekútora zhabala novostavbu, na splatenie dlhu. Ktovie, odkiaľ Fraňo onoho času všetko vyňuchal a pošepol mu. Kúpa domu bola veľmi výhodná, neľutuje. A sused Novák bol rád, že ho má za suseda.

5.

Každý pondelok sa cestou do práce zvykol zastaviť u Kamila pre nové kuchárske recepty do novín. Nikdy sa nezdržal dlho, Kamil ich mal pripravené a už len prehodili pár slov o deťoch, o rodičoch či súrodencoch, kedy ktorý z nich vedel o tom druhom viac. S Pavlínou obyčajne tiež stratili pár slov keď bola práve nablízku a tak to chodilo už celý rok. Dnes ráno však Kamila zavolal majiteľ, a preto aby nemusel na neho čakať, prenechal všetko na Pavlínu.

Pavlína pružnejšie vybavila s ním potrebné ako brat a nechávala väčší priestor pre rozhovor. Oduševnene mu vykladala o deťoch, a natešená oznamovala, že Paľko už vie napísať svoje meno veľkými tlačenými písmenami, no a že včera boli doma pri rodičoch, vraj Mirka bude mať čoskoro svadbu, na ktorú sa všetky deti veľmi tešia ... a ... vyprávala.

Romeo nechcel netaktne narušiť jej monológ, len keď sa pozrel na hodinky, zmiatla sa.

„Do čerta, švagor môj, čo ma nezastavíš?“ drgla do neho lakťom. „Veď tebe treba do práce a ja si tu len rapocem. Nemaj mi to za zlé, prosím ťa,“ dobrosrdečne ho pohladkala na ruke a usmiala sa. „Tak málo sa vídame a tak dobre sa dokážeme porozprávať ... no nie?“

S úsmevom prikývol. Pavlína svoj monológ nazvala *dobre sme sa porozprávali.* „Ale áno, samozrejme, švagrinka,“ poťahoval kútiky úst ešte vždy. Vzal si zo stola recepty a vložil do tašky. „Tak, maj sa dobre, Pavlínka a pozdravuj detičky.“ Zdvihol sa zo stoličky, jednou nohou už vykročil, ale Pavlína mu chytila ruku. „Čo je?“

„Danica? Ako? Čo je s ňou? ...ani nehovoríš... povedz jej, že ju pozdravujem.“

Z rozjarenej tváre sa stratil úsmev a zrazu posmutnel.

„Povedala som vari niečo zlé?“ roztvorila oči a zaklonila hlavu, aby mu pozrela do tváre.

„Nie, Pavlina, len to už nebude možné.“

Potreboval si zhromaždiť všetky sily, aby zvládol odpoveď. V rodine doteraz nevedeli, že ostal sám a bolo to veľmi ťažké vysloviť... priam sťaby hrôzostrašné – pre neho. Stál vedľa nej ako na súde a nevedel sa rozhodnúť, akými slovami má uspokojiť jej zvedavosť.

„Čo nebude možné?“ zúžila oči. „Čo sa stalo? Tuším niečo zlé,“ šepla a keď mu doteraz držala len ruku, zrazu silno objala jeho predlaktie, akoby mu dodávala odvahu na vyrieknutie slov, ktoré sa mu zadrhávali v hrdle.

Povzdychol. „Danica ma nechala, odišla k frajerovi,“ zachvel sa mu hlas a sadol si späť na stoličku, aby sa nezrútil.

Pustila mu rameno, neveriacky sadla na druhú stoličku, z ktorej len pred chvíľkou vstala. Ústa nechala pootvorené, oči od úžasu vypúlila.

Švagor si zápästím o chvíľku pretieral oči. Dral sa z neho von žiaľ. Iné bolo rozprávať o nevernej manželke pred kolegom, iné pred susedom a celkom iné pred svojou rodinou. Pochmúrne, nepohnute sedel na stoličke, díval sa pred seba na zem a zápästím si už niekoľkokrát utieral zaslzenú. Zhrýzali ho rôzne myšlienky. Vďačne by odletel na pár mesiacov hoci aj na severný pól, aby sa vyhol zvedavým otázkam rodiny a nemusel by o svojom živote skladať účty.

„Zatiaľ som to nikomu nehovoril, si prvá, ktorá sa to dozvedela.“

Prekvapene počúvala a nechápavo na neho pozerala. „Ale ako to? A kedy? A prečo si o tom nepovedal?“ aj jej hlas sa zachvel a nepochopene roztvárala ramená, akoby chytala loptu.

„Už sú tomu tri týždne," vydal ťažko zo seba. Oči plné sĺz boli červené od podráždenia zápästím, keď na ňu konečne pozrel. „Nuž, taký je život, Pavli. Píše veselé aj vážne príhody. Spred mojich dvier odnáša to druhé."

„Bože... tri týždne... a ani o tom nevieme..." Pavlína sedela ako prikovaná, nedajbože spracovať počuté. „Tak predsa mala Veronika pravdu! Šípila, že niečo medzi vami nie je v poriadku," uvažovala nahlas. Rozhodila znovu rukami a udrela si po stehne. Chvíľu sa uprene zahľadela na soľničku uprostred stola. „Porozprávaj mi o tom, Romi," prosila vzrušeným hlasom.

„Pavli, nestačím, musím do práce, zastavím sa inokedy, porozprávame sa." Náhle vstal, uvedomil si rýchlo plynúci čas a povinnosť ísť do práce.

„Nuž ale... neodchádzaj, rozprávaj... bože, také to bolo milé dievča ... ako to, že len tak odišla?" myšlienky preskakovali, rozprávala nesúvisle. „Ja som ju mala celkom rada ... ale aj otec s mamkou si ju obľúbili ... tak prečo... prečo vlastne?"

Romeo pokrútil hlavou. „Pavli, teraz nie, prosím... nerozprávaj o nej a nespomínaj ju... až ...niekedy inokedy."

„Ty ju ešte vždy ľúbiš!" skoro vykríkla a bodla do neho pohľadom.

Trafila do čierneho. „To je jedno, švagrinka," prehltol priznanie a zahovoril ho. „Naozaj už musím ísť, čau, zastavím sa niekedy...," odstúpil sa krok, dva, nasilu sa usmial, zamával jej.

Pavlína sa rozplakala len čo za sebou privrel dvere. Jej mäkké a dobrácke srdce sa razom rozbúchalo a pocítila úzkosť. Dvaja mladí ľudia sa brali z lásky, bola svedkom veľkého citového vzplanutia, ich lásku spolu s nimi preciťovala, veď bola v Romeovom veku. Čo sa stalo? Náhle mrzuté nedorozumenie, ktorému nedokázali čeliť? Zanedbané detaily, ktoré nedokázali rozuzliť? Dali sa unášať udalosťami namiesto toho, aby proti nim bojovali a snažili sa ich vyriešiť? Možno... oboch ich mala aj má rada. Ktorého z nich teraz viac ľutovať?

Keď Kamil vstúpil do miestnosti malej kancelárie, Pavlína si sotva všimla jeho príchod. Predlaktie mala vyložené na stole, prsty založené ako pri modlitbe a dívala sa von oknom do neznáma.

Kamil vošiel s dôležitým výrazom v tvári a sadol si na stoličku, na ktorej len pred chvíľou sedel jeho brat. „No, žena moja, nevieš si ani predstaviť, načo ma volal šéf," prikryl svojou veľkou dlaňou jej založené ruky. „Práce bude vyše hlavy, budeme sa musieť riadne obracať, lebo...," nedohovoril.

Pavlína ťažko povzdychla a s očami červenými od plaču pozrela na manžela. „Problémy?" zasekol sa jej hlas.

Kamil zmraštil obočie. „Kto ti čo urobil? Veď ty si plakala," položil aj druhú ruku na jej. „Preboha, vyzeráš hrozne," netrpezlivo pomykal jej ruky vo svojich. „Čo sa ti stalo, Pavla?"

„Romeo..." skrivila ústa, párkrát zaklipkala, ale nedokázala zadržať slzy, hlasno zaplakala a sklonila hlavu.

„To ti on... čo ti vyviedol? Ublížil ti? Vrav, konečne...," vytiahol vreckovku a stieral jej stekajúce slzy po tvári, potom netrpezlivo zdvihol tromi prstami jej bradu a s nepokojom pozeral na svoju ženu. „No, hovor už, dočerta."

„Danica odišla od Romea," vychrlila na jeden dych a rukami si zakryla slziace oči.

Kamil od počudovania roztvoril oči. „Čo?" jeho mohutná postava upadla a sediac na stoličke sa úplne scvrkol. Hrubé, mäsité ruky založil vbok a hlasno sa nadýchol.

„Dofrasa!" zanadával a prehltol horkú slinu.

Nad mestom vietor naháňal oblaky, ktoré vyzerali hrozivo, lebo sa kopovito zhromažďovali na južnej strane, naháňajúc strach pred poriadnou búrkou. Na chodníku a na ceste vietor miestami zvíril prach a zanášal do ho očí. Pri jeho silnom zadutí sa prehýbali konáre stromov, lístie zašušťalo, a ktoré ofúkol, vírivo poletovali vzduchom. Občas jeho silu bolo cítiť až pod

kožou a po včerajšom slnečnom dni takéto počasie bolo poriadnou zmenou. Ľudia na ulici si pridržiavali nezopnuté saká, či svetre, aby ich vietor nevyzliekol.

Romeo išiel po chodníku, zazipsoval si ležérnu vetrovku a zodvihol klobúk, ktorý vietor privial k jeho nohe. Podal ho staršiemu mužovi so slovami *pridržte si ho* a rýchlou chôdzou uháňal za novým prípadom.

Prechádzal pred budovou súdu, kde postávalo niekoľko ľudí. Rád sa pozastavil a vždy sa zvedavo motal okolo hlúčikov, lebo sa podozvedal nečakané množstvo informácií, ba aj nestranných názorov ľudí, ktoré vhodne využíval. Keď prichádzal k hlúčikom, spomalil vo svojej náhlivosti, chvíľu postával.

„Ahoj, Romeo," začul známy hlas a vzápätí ho Marián potľapkal po pleci. Hneď stáli zoči-voči, podávali si ruky. „Kam máš namierené?" stiahol si čiapku šiltom viac do čela, aby mu ju vietor neodfúkol. „Psí čas, dočerta."

„Ahoj, Marián, idem do zoologickej. Čo to tu dnes máš?" mykol hlavou k hlúčikom. Marián bol spolužiak z gymnázia a bol policajtom. Hodno bolo s ním stratiť pár slov, lebo sa vždy od neho dozvedel nejaké novoty aj napriek tomu, že mu nevyzrádzal tajomstvá. Vietor mu zrazu nafúkol vetrovku, vyzeral aspoň o desať kíl na viac a musel si pridržať aj tašku, ktorú mal dlhým uchom prehodenú cez plece.

„Pojednáva sa ohľadne zanedbávania rodičovskej starostlivosti, deti pravdepodobne poputujú do decáka, obyčajne to tak dopadne," priklonený k jeho hlave sa rozhovoril, aby ho od silného vetra bolo počuť.

„Bieli, či čierni?" skláňal hlavu Romeo, lebo Marián bol o necelú hlavu nižší.

„Bieli, kamoš, bieli, s pani magistrou sme sa akurát pohoršovali nad tým," pokrútil hlavou. „Už naozaj nemá obdobu, kde sa ten svet rúti. Rodičia fetujú, pijú, pracovať sa im nechce, len robiť – deti, pričom sa o ne nestarajú ... hrozné," krútil hlavou na znak nesúhlasu.

Rozhliadol sa, hlúčik ľudí sa rozrástol, dve menšie sa spojili v jeden veľký, zrazu bola veľká vrava. Medzi nimi uvidel pestovanú ženu v rokoch, zrejme pani magistru. Len čo sa prihovorila, ľudia z hlúčika stíchli a začali ju poslúchať. Obďaleč zase s mobilom na uchu telefonovalo akési dievča, nespúšťajúc zrak z Mariána a z toho hlúčika. *Hm, nezbedná matka, ktovie, komu ešte i teraz vyvoláva.*

„Zavolaj mi niekedy, spravíme si krivý večer," nahováral ho Marián.

„Fajn, zavolám ti, nájdem si čas, tak čau," aj pred odchodom si podali ruky, pozrel ešte na to dievča. Odkladalo si mobil do veľkej čiernej kabelky, ktorá jej visela na ľavom pleci. Ako ozdoba na jej spodnej časti bol čierno-biely pás pripomínajúci šachovnicu. Taška ho upútala. Dievča si potajme utrelo slzu. Bola celkom pekná, vysoká, a vkusne oblečená. Tmavé vlasy mala nakrátko ostrihané, dlhá ofina zakrývala čelo a keď sa pritočila k nemu, zbadal na jej ušniciach niečo zablysnúť. Mrkol, či sa mu to nezdalo, ale bolo to zlato. Boli to nevšedné nevisiace náušnice, akýsi plochý lístoček, ktorý rozoznal, len keď sa priblížila. Akoby ho mala prilepený. Nevidel doteraz taký a zaujal ho. Možno sa naň zahľadel, lebo dievčaťu po smutnej tvári preletel nebadaný úsmev. Zhodnotil, že ten *zlatý fľak* v ušiach jej mimoriadne pristane. Už bol len zvedavý, či ho má aj v druhom uchu, ale sa neotočila a on odišiel.

6.

Veselo si vtipkujúc dojedali s Fraňom obed, keď mu zavolal Kamil. Pýtal sa, kedy príde domov, lebo sa chce s ním stretnúť. Hneď vedel, že Pavlína nedržala jazyk za zubami a všetko mu vyklebetila. Obed dojedol s horkastou príchuťou od nečakaného rozhovoru.

Odišiel z práce už pred piatou. Cestou domov spravil bohatý nákup, aby si mohol brata s rodinou patrične uctiť a len čo sa prehodil do domáceho oblečenia, na dverách zazvonil zvonček. Nahodil ľahostajný výraz, ba hvízdajúc si akúsi melódiu išiel otvoriť. Pred

sieťovými dverami roznožmo, sťaby pripravený na útok, stál najstatnejší z bratov, Kamil. Vedľa neho o nič útlejší, len vari o pár centimetrov nižší, Braňo. Od prekvapenia prestal hvízdať a kým sa mu bratia pozdravili, odomkol dvere. Až teraz zbadal aj Róberta. Postával vedľa steny, do dverí sa mu vedľa dvoch urastených bratov neušlo miesta, napriek tomu, že bol tenkej kostry, podobne ako Romeo.

„Aaa, došli traja mušketieri, vítajte, chlapci, v mojom skromnom príbytku. Dávno ste pri mne neboli," zahováral vyhýbajúc sa im pohľadom.

„A čo štvrtý, d´ Artagnan?" Braňov barytón vyznieval prísnejšie ako otcov. Vošiel prvý, zastavil sa na chodbe a počkal všetkých. Keď zatvoril dvere, tuho objal Romea a za ním urobili tak všetci, kým namierili do kuchyne.

Boli to pozoruhodní muži, plní dôvtipu a inteligencie. Predsa úzkostlivo vykračoval za nimi a cítil akýsi strach z dnešného bratského posedenia, na ktoré nebol pripravený. Vo svojom vnútri sa vyrovnal so skutočnosťou, že ostal sám, ale vždy znova a znova musel čeliť narážkam či slovným útokom, alebo skutočnosť ho nútila vrhnúť sa do boja vo vysvetľovaní nepríjemnej situácie, do ktorej sa dostal. Bude to pokračovať dovtedy, pokiaľ nebude vynesený rozsudok o rozvode a pokiaľ sa o tom nedozvedia všetci členovia rodiny.

Vykračujúc za nimi hlasno povzdychol.

Bratia si posadali okolo stola. Akoby sa dohodli, všetci mali predlaktie vyložené na stole a nohy pod stoličkou skrížené. Ich pohľady nič neprezrádzali. Braňo sa díval na stôl, Kamil von oknom, lebo si sadol oproti oknu, len Róbert po ňom nesmelo pokukoval.

„Prinesiem niečo ...," chcel zahovoriť nepríjemné ticho.

„Sadni si, nič neprinášaj," zavelil Braňo. Inokedy bol usmievavý, ktorý navodzoval vždy dobrú náladu a každého rozptyľoval, teraz neistý a nepokojný s tvárou bez zvyčajnej fantázie. Bol spomedzi bratov najstarší, od neho viac ako desať rokov. Všetci ho rešpektovali.

Bez slova ho poslúchol a sadol si. V momente tri páry zvedavých a vysvetlenie čakajúcich očí civelo na ňom. Jeho zvodnosť, šarm a veľká duševná plodnosť, ako aj vynikajúce rečníctvo sa v momente stratili. Sedel pred nimi ako zvädnutá margaréta a tak isto klonil hlavu. Akoby bol vinný. Na košeli ponaprával golier a uvoľňoval druhý gombík, sťaby zvierala hrdlo.

A znovu sa rozhostilo ticho.

„Dozvedáme sa Jóbovu zvesť, Romeo. Čakáme od teba priveľa, ak ťa požiadam, aby si nám všetko rozpovedal?"

Braňove vyzvanie vyznelo v tom tichu až hrozivo. V hrdle mu navrela veľká guča, ohryzok poskakoval. Polodlhé vlasy padli do čela, prstami ich nervózne začesal dozadu a hlasno sa nadýchol. „Odišla. Nechala ma kvôli vraj akejsi znovuzrodenej starej láske. A čaká dieťa."

„Nezodpovedná hlupaňa," zanadával Róbert a udrel dlaňou na stôl. Bol spomedzi bratov najprchkejší, a neovládol sa.

„To je slabý výraz, a kedy?"

„Pred tromi týždňami," preriekol tíško.

„A to si nám ani nepovedal?"

„A keby? Postavili by ste sa jej pred dvere?" vyčítavo sa pozeral z jedného na druhého.

„Čert ber pobehlicu! Znepáčilo sa jej žiť v pohodlí? Nedokážem si predstaviť, čo jej pri tebe chýbalo. Ale tu si ty, chlapče, teba mi je ľúto, ty si trpel a nemal ťa kto podržať, do hája. Pozri sa na seba, veď od posledného spoločného stretnutia si len kosť a koža. Zožieraš sa kvôli obyčajnej sprostej sliepke, ak ju mám hnusne nazvať."

Braňov nečakaný hromový hlas ho rozrušil. Nuž, že si opasok zapínal od určitého času vždy o dierku ďalej, si uvedomil až teraz. Párkrát zaklipkal, ale už sa mu nepodarilo zadržať slzy.

„Ty ju ešte ľúbiš?" Kamil mocne stisol jeho zápästie vo svojej veľkej dlani. Spýtal sa len akoby náhodou, ale bol presvedčený, že Pavlína mala pravdu.

Neprerieko. Čo im mal povedať? *Ľúbim ju, pravdaže ju ľúbim, prineste mi ju späť, potom ju už nepustím!* A len striedavo skláňal a nadvihoval hlavu, občas na niektorého z nich pozrel.

„Nebola to už taká vrúcna láska ako v začiatkoch, však, Romeo?“ Róbert mu stískal zápästie druhej ruky. Veronika mala vplyv na svojho muža, na Róbertovi to bolo poznať.

„Šesť rokov som ju poznal, nedá sa to len tak vygumovať, boli aj pekné chvíle.“

A tie sa mu neprestajne ešte motali v hlave, zamestnávali myseľ, keď najmenej očakával. Vynárali sa pri práci, sprevádzali ho po ceste, objavovali sa na rôznych posedeniach. Vždy v nejakej podobe videl milovanú Danicu so sebou, držiac sa za ruky, objímajúc sa, radostne sa smejúc, či vylihujúc na pláži alebo v záhrade. Stávalo sa to od tej doby, ako odišla. Vynárajúcim sa predstavám ani nechcel zabrániť. Len srdce pritom veľmi bolelo.

„Využívala ťa, hlavne v poslednom čase, všetci sme si to všimli. A zanedbávala. Veď vieš, že my muži sme väčší klebetníci, ako ženy. Hc, odísť od takého muža! Romi, nezaslúžila si ťa! Možno odchádzala so vztýčenou hlavou, ale krása pominie, bude si ona ešte tú svoju makovicu skláňať, nezabúdaj.“

Len o Braňovi vedel, že nie je pod Líviiným vplyvom. V jeho domácnosti sa manželka rovnala jemu, ale rozhodujúce slovo mal Braňo a Lívia málokedy odporovala, napriek tomu, že bola školovaná. Nie raz sa priznala, že na Braňovi obdivuje jeho diplomatické správanie. Preto mohol robiť šéfa vlastnej, v poslednej dobe už rozrastajúcej sa stavebnej firmy. Darilo sa mu, a všetci bratia ho morálne podporovali. V rodine prevládala spokojnosť a vzájomná úcta, jeho synovia mali charakter, pripravovali sa na vysokoškolské štúdium. Ich sestra, desaťročná Lívia bola nimi zbožňovaná. Rodine sa darilo, všetci sa mali veľmi radi.

„Len teraz nezúfaj, braček,“ dodal nakoniec.

„Ako nepekne o nej hovoríte... pričom ste vždy tvrdili, že ju máte radi...,“ zahabkal. Sám nevedel, či na svoju, alebo na jej obranu.

„Netáraj, bratku, akceptujeme to, čo sa stalo. A to je prvý krok k prekonaniu nešťastia,“ Braňo nepripustil, aby brat upadol na duchu.

„To má byť útecha? Braňo, videl som toho šviháka, sám som tvojho názoru. Len ... ešte je všetko veľmi čerstvé. Snažím sa na to nemyslieť, a keby ste neprišli, už by som neplakal. Lenže žila tu so mnou, všetko ju pripomína.“

Smelo sa mu pozeral do očí, potom na Róberta, nakoniec spočinul zrakom na Kamilovi, akoby na všetkých chcel preniesť svoju ťažobu a žiaľ. Nesťažoval sa, ale svoje nešťastie musel vykričať. Ešte sa umáral krivdami, ktoré mu uštedril život.

„Musí tomu byť tak, chápem ťa,“ stískal mu zápästie Kamil. „Ale Braňo má pravdu, mal si nám to hneď povedať. Nám ide o teba, nie o ňu. V takýchto prípadoch preč s hanbou, Romeo, nech sa hanbí ona. Oddával si sa jej vrúcne, poskytol si jej všetko pohodlie.“

Pokrútil hlavou. „Nechápem to, prisámvačku, nechápem... .“ Ale náhle mu prísne pozrel do očí. „... a potom aby si jej ešte pri tvojej dobrosrdečnosti ponúkol aj polovicu domu...“

Ostal zarazený. Bratia upierali na neho pohľady plné očakávania. „To nie, povedala, že prišla holá a holá aj odíde. Nezabudla ani pripomenúť, že všetko je tu moje. V šuplíku nechala aj všetko zlato, ktoré dostala odo mňa,“ povedal trpko, akoby s ľútosťou.

„Niečo sa naučila. A znamená to, že s tebou už naozaj nemieni nič mať,“ podotkol Róbert. „A teraz? Čo urobíš, brat môj?“

Pokrčil plecia. Myslel si, že by už mohol prestať tento pre neho tak desivý a trápny rozhovor. „Nič, čo by som zajtra ľutoval, napriek tomu, že tento polčas hry som prehral. Pracovať som neprestal, dni plynú a zajtra sa ukáže. Prvé, ťažké dni mám za sebou. A druhý polčas – nuž na ten sa musím pripraviť lepšie, aby som neskočil z blata do kaluže,“ oči už nemali pochmúrny výraz, keď zovrel obom bratom ruky a zhlboka sa nadýchol. „No a to najhoršie ešte len príde, keď sa pravdu dozvedia rodičia,“ tvárou preletel ustarostený tieň.

„Priprav sa na to, brat môj.“

„Inšie mi neostáva.“

Teraz už nikto nenamietal, aby na povzbudenie nálady priniesol fľašu becherovky, ktorej obsah rýchlo zmizol v troch hrdlách. Neohrdli ani šunkou a šalátom, či anglickou slaninou a ničím, čo im Romeo ponúkol. Bratia prišli s úmyslom uspokojiť ho a podporiť, dodať sebadôveru a varovať ho, aby nebodaj niečo sebe nevyviedol. S čulou, no odôvodnenou zvedavosťou si vypočuli všetko, čo sa týkalo Danicinho odchodu. Povedali si svoj názor ale udalosti sa nedali zvrátiť späť.

Nakoniec zhodnotili, že nevľúdne dni sa Romeovi podarilo prekonať vďaka silnej osobnosti a nedošlo u neho k vnútornej dráme. Pustili sa do živého rozhovoru, z ktorého sa podozvedal aj niektoré doteraz mu neznáme udalosti v rodine svojich bratov, o ktorých nemal ani poňatia. Až teraz sa dozvedel, že Róbertova Veronika je tehotná.

„Tak preto sa už v lete javila guľatejšia?“ potľapkal Romeo Róberta po pleci. „Dúfam, že do tretice to bude syn!“

„Vložil som do toho všetko, bratku, samozrejme, že bude. Už to vieme,“ usmieval sa hrdo.

„Horenovci nevymrú po meči,“ mykol bradou Braňo. „Dúfam, že k dokonalému úspechu a šťastiu v rodine nebudeme dlho čakať a rovnako hrdo nám onedlho sám zahlásiš prírastok.“

„Iba ak dieťa sám vynosím,“ podotkol skormútene, s potiahnutými perami.

„Verím, že nebudeš musieť, bratku, inak by sme radšej zahvízdali na bociana,“ Kamil sa rozosmial a dobrá nálada pochytila všetkých štyroch.

Odchádzali od neho v neskorých večerných hodinách smutní z jeho nevydareného *polčasu*, ako doterajší život nazval, ale presvedčení, že ich brata snáď nepoznačí rozvod natoľko, aby mu doterajšie životné ťažkosti vzali chuť do života, prípadne by sa desil znova zakotviť v manželskom prístave.

„Dúfam, že toto nebolo posledné stretnutie bratov,“ lúčil sa s nimi.

„Čo tým myslíš?“ stískal mu ruku Róbert.

„Mali by sme sa častejšie schádzať, bratia moji, nemyslíte? Alebo ste nepostrehli, že okrem kecov o mojom rozchode sme si družne, v dobrej nálade nielen posedeli, ale pospomínali si a vyjasnili množstvo dôležitých otázok?“

„Romi má pravdu, chlapci, sám som toho názoru. Len nech to nie je pri rozvode ďalšieho z nás,“ usmial sa Braňo. „No, poď, chlapče, nech si ťa priviniem,“ roztvoril svoju náruč a vrelo sa s bratom vyobjímal.

„Dúfajme, že k tomu nedôjde,“ tľapol Braňa po pleci Kamil, len čo pustil Romea. „Verím, že naše ženy sú nám oddané a nespravia hlúposť.“

V ten večer si spokojne líhal. Danicina prázdna posteľ nevyvolala žiadne spomienky, a prítomnosť bratov ho povzbudila. Dávno boli u neho a takto spolu doteraz nikdy. Stretávali sa u rodičov, prípadne u hociktorého z nich s celou rodinou, striedavo. Pokiaľ bolo všetko v poriadku, všetci, vrátane otca a mamy, sa venovali svojej rodine, zamestnaniu, a málokedy stačili. Ale ak vysnorili, že u niekoho niečo zaškrípalo, našla sa voľná chvíľa, našiel sa čas na rozhovor, na podporu toho druhého. A pricválali ako na koni. Tak ich to učil otec a tak to fungovalo. Sú to vynikajúci chlapci, skvelí bratia. Bol rád, že je jednou vetvou takej skvelej rodiny. Zo začiatku sa bál spoločného rozhovoru, teraz bol predsa šťastný. Utvrdili ho, že cítia s ním a nezištne pomôžu. Obdivuhodne sa dokážu spojiť, ak niektorému hrozí nebezpečenstvo a pustia sa s vervou do boja na jeho záchranu. V rodine sa možno na hocikoho spoľahnúť. A to o niečom svedčilo. Povznieslo ho byť konárom na mocnom strome stojacom na pevných koreňoch.

7.

Obdivuhodná vitalita, s akou sa Romeo pustil do práce, prinášala úžitok. Vyslúžil si nielen patričné ocenenie, ale aj obdiv kolegov a v neposlednom rade pekné prémie. Ale nielen prácou je človek živý a začínala mu chýbať spoločnosť. Nebolo ľahké zvykať si, že sa bude sám vystavovať na obdiv na spoločenských akciách, kde doteraz jeho známi obdivovali predovšetkým jeho manželku, poklonkovali sa jej a usmievali zo všetkých strán. Býval na ňu hrdý. Teraz vyrážal do života sám a napriek tomu, že v ňom dokázal zázračne kráčať a všetko mu vychádzalo, jednako momentálnu situáciu zle znášal. V letnom období bolo množstvo akcií, na ktorých by sa rád s niekým zabavil, slušne a inteligentne posedel, lenže neustále musel predstierať, že sa zúčastňuje pracovne. Bolo to jednoduchšie a nikomu nemusel vysvetľovať nepríjemnú skutočnosť.

Po opakovanom náhodnom stretnutí s Mariánom si určili termín stretnutia na dobré pivo v jedno piatkové popoludnie. Marián prišiel v civile a sadli si na uličnú terasu pred reštauráciu aby pri chladnom pivečku debatovali o všetkom možnom.

Romeo si po chvíli všimol, že Marián už dlho, a až okato upiera zrak o pár stolov ďalej a rozhovor je mu ľahostajný. S neskrývanou zvedavosťou zisťoval, čo ho zaujalo. Nebol ešte ženatý a jeho sloganom bolo, *načo sa oženiť, kým priatelia majú manželky.* Nazval ho hlupákom za jeho zmýšľanie, lebo to bola práve taká poznámka od školovaného chlapa. No dnes sa mu priznal, že ho Danica opustila, načo sa len uškrnul, skrčil nos a skoro posmešne povedal: *tak, kto je hlupák?*

Premohla ho zvedavosť ako vždy. Ospravedlnil sa, že ide na toaletu. Len čo vstal, vyhľadával smer Mariánovho pohľadu. O pár stolov ďalej uvidel večerať to mladé, dievča s tmavými gaštanovými vlasmi a s plochými náušnicami s akýmsi mužom v železničiarskej rovnošate. Keď ich obchádzal, dievča sa pozrelo na Mariána a nebadane kývlo hlavou na pozdrav, pričom sa hneď uisťovala, či ju železničiar nezahliadol.

A mám ťa! Aj Marián je len z mäsa a krvi, možno sa mu tá mladá mamička páči, napriek tomu, že jej dieťa dávajú do ústavu. Keď sa už vracal, k ich stolu si prisadol ešte jeden železničiar, možno kolega toho prvého, a obaja popíjali pivo. Ich náhle vzídený hlučný rozhovor začínal rušiť ostatných, od vedľajšieho stola hostia urazene odchádzali, pohoršene prejavovali svoj nesúhlas. A zrazu v jednom zo železničiarov spoznal *mladíka*, ktorý v pizzerii oslavoval narodeniny. Keby si nepamätal, že má len tridsať, myslel by si, že tá mladá mu je dcéra. Neznáma vrhla pohľadom znovu na Mariána a začala sa nepríjemne cítiť v spoločnosti tých dvoch.

Romeo si po návrate sadol vedľa Mariána tak, aby dovidel na to mladé dievča. Pohodlne sa oprel o stoličku a pretože stôl bol hneď vedľa drevenej ohrady, lakeť si vyložil na ohradu, podopieral bradu a so záujmom hľadel na tých ľudí.

„Začína sa tuším akési divadlo," poznamenal akoby pre seba, keď hlasná vrava pri stole neprestávala a pri vedľajších stoloch hostia sršali priam hnevom.

„Všade vidíš prípady?" fľochol po ňom pohľadom, ale zaujato sledoval mladučkú ženu, nevenujúc priateľovi prílišnú pozornosť. Poškriabal sa na krku a uvoľňoval si výstrih polokošele, akoby ho dráždila. Vysunutou bradou natiahol krk a pohľady sa im stretli s mladou ženou.

Snažila sa utíšiť dvojicu, ale tridsaťročný sa zahnal rukou a umlčal ju. Váhavo, no disciplinovane sedela pri nich, kým zvyšoval hlas a jeho reč sa zrýchľovala, ba občas udrel na stôl. Bolo možné predpokladať, že vyvolá svojím chovaním peklo, už pohľad na neho bol zrazu strašný. Dievčaťu bolo nemilé sedieť pri jednom stole s tými dvomi, no hlavne s tým hulvátom, s ktorým tam sedela už skôr. Zahanbene sa pozrela znovu na Mariána.

„Profesionálna nemoc, tuším to poznáš. Obyčajne odhadnem problém, ak nejaký je," odvetil mu všedne, ale na vývin udalosti bol sám zvedavý. Nielen preto, že už bol svedkom železničiarovho nezdvorilého správania, ale kvôli mladej žene, s ktorou si Marián neskrývane vymieňal pohľady.

Jeho túžba dozvedieť sa čosi viac o nich dvoch sa nevyplnila. Priťahovali pohľady všetkých naokolo sediacich hostí, ba aj chodcov z ulice a inteligentne vyzerajúca žena volila ľahšiu a múdrejšiu cestu – odísť. Hlučnému mužovi čosi povedala a rýchlo odišla, už nepozrela ani na Mariána.

Marián sa medzitým ospravedlnením vzdialil akože na toaletu. Romeo bol presvedčený, že mal v úmysle podniknúť kroky pri tom hlučnom stole. Ale o chlp sa omeškal a dievča od stola vstalo a odišlo skôr, než Marián stihol k nim dôjsť.

Zastavila sa na chodníku pred cestou. Chvíľu postála, nakoniec si nezvolila prejsť. Rozhodla sa ísť cestou vedľa ohrady kaviarne a bez povšimnutia prešla stôl, pri ktorom sedela. Zrak uprela smerom k nemu.

Nespustil z nej oči. Nechcel získať jej pozornosť ani upútať na seba. Napriek tomu, keď prešla vedľa neho, a pri stole Mariána neuzrela, spomalila krok, venovala mu plachý, ustarostený pohľad. Z očí vyčítal nerozhodnosť. Rozpačito sa dotkla účesu na zátylku, odhrnula padajúcu ofinu, potom si napravila na pleci ucho už mu známej kabelky.

Vysoká tmavovláska mala krásne modré oči, aké si pamätal, že na neho ešte prednedávnom láskyplne hľadeli. Pohľady sa im stretli, jej pery sa zachveli a zapýrila sa. V jej pohľade prevládalo niečo tajomné. A tajomno ho vždy priťahovalo. V tom krátkom okamihu vzájomného pohľadu, nevedel tajomno odhaliť, lebo skôr, akoby sa to snažil hocijako vyzistiť, pridala do kroku, a začul už len slabnúci klopkajúci zvuk jej topánok.

Kým sa Marián vrátil, hlasnú debatu skoro zunoval aj druhý spoločník, a po dopití piva podal ruku tridsaťročnému a tiež odišiel.

Marián sa nespýtal, kam odišla a on mu nevysvetľoval. Cítil sa s ním dobre a to bolo dôležité. Dlho trvala ich známosť a Marián mu vždy dal dobrý námet na písanie. Mal dobrý rozhľad o rôznych akciách, z ktorých ho často na nejakú solídnu upozornil. Šikovne ich využíval, ťažil z nich, jednak pre účasť a v neposlednom rade aj kvôli práci.

8.

Bol spršaný pondelkový deň v druhý septembrový týždeň, keď postával na chodbe v súdnej budove. Prišiel až o polhodinu skôr pred časom ich pojednávania. Akoby sa nevedel dočkať. Pripravoval sa duševne od doručenia listu, predsa ho ovládli obavy a žalúdok sa sťahoval. Pološero na chodbe a zachmúrené počasie ešte viac dodali na skleslej nálade. Na lavici sedel neznámy chudý, starší muž s prekríženými rukami na prsiach a nohami stiahnutými pod lavičku, zahľadený do zeme, a vôbec si nikoho a ničoho nevšímal. Neskôr došla útla staršia žena, prisadla si vedľa neho a ponúkla ho cukríkom. Vzal a obaja si ich začali rozbaľovať z papiera, ktorého šušťavý zvuk na tichej chodbe rušivo pôsobil. Zo súdnej siene sa ozývala zvada o deťoch. Romeo si až teraz uvedomil, akým šťastím je, že v ich prípade deti rozchodom netrpia. Prešiel sa niekoľkokrát po dlhej chodbe. Ešte vždy bolo dvanásť minút do pojednávania, práve chcel vyjsť z budovy, keď sa vo dverách zjavila Danica. Srdce mu začalo divoko tĺcť, keď ju uvidel. Zastala si pred neho, jednou rukou si držala ucho cez plece prehodenej kabelky, v druhej držala stiahnutý dáždnik, z ktorého kvapkala voda.

„Ahoj," pozdravila sa mu. Myslela si, že jej pukne srdce, keď uvidela jeho bolestivý pohľad. *Život mi dožičil aspoň ťa spoznať.* Vydávala sa za neho z lásky, ktorú jej od začiatku ich známosti poskytoval, dostávalo sa jej od neho nežnosti, pochopenia, a držal ju sťaby vo vatičke. Teraz bol nespokojný.

Chcela vyčariť na tvári úsmev, možno taká bola snaha, ale tento krát jej úsmev nebol taký radostný, aký poznal. Oči mala smutné a všetko bolo akési silené. Prišla v letnom tmavomodrom nohavicovom kostýme, na golieri ktorého mala vyložený golier bielej blúzky. Pochudla. Pamätal si celkom jasne, ako v ňom vyzerala ešte na začiatku leta. Líčenie oka ladilo s kostýmom, a k blonďavým vlasom pristalo. Vyzerala zvodne.

„Ahoj, škaredý deň," poznamenal a pohli sa po chodbe.

Danica sa zastavila obďaleč, keď uvidela tých dvoch sedieť na lavičke a nerozhodne párkrát pozrela na manžela. Ako rada by ho objala, ako rada by pritískala hlavu na jeho hruď. Nič z toho sa už neuskutoční.

„Dani, nechceš si to ešte rozmyslieť?" zastal si celkom blízko pred ňu a pošušky sa jej spýtal. Bol pripravený na všetky varianty jej odpovede.

Zaskočil ju nečakanou otázkou. *Chcem, chcem... len už je neskoro, drahý.* „Nezaoberaj sa tým, Romeo, nemalo by to význam. Rozhodla som sa predsa raz a navždy a vysvetlila som aj prečo." Sklopila zrak a začala si hryzkať spodnú peru. *Vôbec som si ťa nezaslúžila.*

Neuveril jej ani slovo. Nepresvedčila ho. Poznal ju natoľko, aby uhádol, že nehovorí pravdu, a rozvodom už vôbec nie je nadšená. Žiara z jej očí sa stratila. „Nedávaš nám ešte jednu šancu? Každý si druhú šancu zaslúži ... začali by sme celkom od začiatku, akoby sme sa práve len spoznali. Čo povieš, dokázali by sme to?"

Sám neveril tomu, o čom ju presviedčal. Láska k nej začala vyprchávať. Nútil ho niekdajší cit, alebo sa jej chcel pomstiť a ešte väčšmi dobodať jej užialenú a krehkú dušu? Dal sa uniesť vnútornými pohnútkami a chcel uspokojiť skôr svoj vnútorný svet jej privodenými strasťami.

„Prosím ťa, vyhoď si to z hlavy. Čo by na to povedali vaši?" pery mala od hryzkania celé červené. Len srdce bolelo. *Áno, áno, áno. Aspoň ťa objať, môj milý, ešte aspoň jediný krát.*

Vyhýbala sa mu pohľadom, zreničky nervózne poskakovali všade vôkol, z predmetu na predmet, ale nemala odvahu pozrieť sa mu do očí. Prezradila sa. Keby nie hanby, snáď by sa aj vrátila. „Neviem, čo by povedali," mykol plecom, „ale vždy si žila so mnou a nie s našimi."

Robilo mu radosť zapárať do nej, presne tak, ako v onú nedeľu, keď jej vykričal Emila. Aj vtedy sa chovala presne takto. Ale teraz im už neostávalo veľa času spoločného manželstva a obaja si toho mocne uvedomovali. A možno ju preto nútil počúvať pre ňu neľahké reči. No sám aspoň ľahšie znesie výrok súdu.

„Vyvolávali by sme len búrku, boli by hádky a ... tak...," naklonila hlavu nabok, mykla plecom a znovu si začala hryzkať pery. *Pod tvojimi rukami by som zniesla aj bitku, len keby som sa pred rokom dokázala ovládať a nenútilo ma k ľahkomyseľnému činu, za ktorý pykám.*

„Nedokážem ťa do krajnosti presviedčať. Podľa mňa neboli medzi nami také veľké hádky, aby si ich musela nazývať búrkou. A zabudla si už na krásne chvíle, keď sme sa potulovali u nás za humnami a prizerali sa pestrofarebným motýľom, ktoré poletovali na krásnych lúčnych kvetoch? A ako sme večer sedeli v objatí pod rozjasnenou hviezdnou oblohou a počítali hviezdy? Nebola si vtedy vari šťastná?" Rozprával zasnene, jeho rojčenie vplývalo aj na neho, hoci si to ťažko pripúšťal.

„Prestaň, prosím ... prestaň." Ovládala sa, ale oči sa zaleskli a zjavila sa prvá slza. Pomaly stekala po vzrušenej tvári. Nebola ako skala, a jeho reči sa jej bolestne dotýkali. *Môj milý, už je isté, že som jak suché lístie z tvojho srdca odpadla.*

Romeo bol spokojný. Uštedril jej kus životnej trpkosti, ktorú musela prehltnúť, nemala na výber. Nikdy nehral nepriamu hru, nikdy nerád ťažil zo žiaľu či nešťastia iných, ale teraz musel tak urobiť, v opačnom prípade by sa sám rozplakal ako malé dieťa.

Lenže Romeo nevidel do Danicinej duše. Keby predpokladal, na čo myslí a čo pociťuje, pri svojej dobrosrdečnosti by ju vzal do náručia a odviedol veľmi ďaleko od súdnej budovy. Prepáčil by jej aj to, čo neurobila.

O chvíľu ich zavolali. Z prečítaného listu sa dozvedel Danicin dôvod, vypočul si návrh na rozvod a skoro v nepríčetnosti aj výrok. Precitol len vtedy, keď Danica zahadzovala aj jeho

meno, a chcela späť svoje dievčenské. Prekvapilo ho to a usúdil, že je tak, ako povedal Braňo. Jeho bývalá manželka odteraz skutočne nechce mať s ním nič spoločné. Nuž Emil je zrejme v mnohých veciach lepší ako on.

Celý proces netrval dlho. Ani nie o hodinu bolo po všetkom. Bol celkom zronený. Cítil, že sa to dá poznať, veľmi rád by zatvoril viečka, aby si pospal a zabudol na celý ten cirkus. Z budovy vyšli spoločne. Dážď už prestal pršať a na kalužiach mokrej ulice sa odrážali prvé podažďové slnečné lúče. Ulica sa zrazu zaplnila ľuďmi. Zastali si vedľa seba na priestranstve pred súdom a nemali si čo povedať. Jednako obaja mali pocit potreby zotrvať ešte chvíľu spolu. Romeo stisol pery, potom ich naspúlil. Srdce mu divo tĺklo, napätie cítil v celom tele, napriek tomu, že už bolo po všetkom.

„Ďakujem, že si vrátila kufor.“ Pozeral ponad jej plece na frekventovanú cestu a náhliacich sa chodcov. Predstieral pevný hlas, napriek tomu sa mu zachvel.

„Je tvoj, potrebuješ ho na cestách.“

„Áno ... áno. Došlo mi, že nič nepotrebuješ, čo je moje. Dokonca ani moje darčeky si si nevzala. Bojíš sa, aby ma niečo nepripomínalo? Aj menom si ohrdla. No, možno je to tak lepšie.“ Hlas mal napätý, rozprával chrapľavo.

Danica ho veľmi ľutovala. Vďaka nej sa dostali do tejto situácie ale potešiť ho nemohla. Nemohla povedať nič. Necítila nič, len veľkú prázdnotu vo vnútri duše a myslela si, že tu stojí len akýsi obal bez človeka. Vybrala z kabelky slnečné okuliare a založila si ich na oči.

Ukradomky utrela stekajúcu slzu. „Čo budeš robiť?“

„O chvíľu idem do práce, mám popoludňajšiu, stíham. A ty?“ zachvel sa jej hlas.

„Ja? Ja ... eee ... ja dnes nejdem do práce, vybral som si dovolenku. Idem k našim zvestovať im novinu.“ Hlasno prehltol a tašku, ktorú zvieral pod pazuchami, zavesil na plece.

Strhla sa. Pootvorila ústa, možno chcela niečo povedať, ale pery sa zachveli. Znervóznela, napravila si okuliare a zahladila vlasy. „Sadneme si na kávu?“ pozvanie vyznelo hlúpo, ale cítila, že je to posledný krát, čo spolu hovoria a ten okamih chcela na maximum predĺžiť.

„Už nie, vyhoď si to z hlavy,“ pripomenul jej, čo mu sama povedala vari pred hodinou. „Možno pred pojednávaním by som súhlasil, ale... je koniec, kapitola nášho spoločného života sa dopísala. Splnilo sa ti želanie, Dani. Zabudni aj na všetko krásne, čo sme spolu prežili, zabudni aj, že si ma niekedy poznala... tak si to predsa chcela.“

Pristúpil k nej celkom blízko, chytil jej ramená. „Posledný bozk na rozlúčku, ak dovolíš,“ priklonil sa k nej a s citom ju pobozkal.

Nebránila mu a jeho napätie začalo ustupovať

Po bozku sa jej pozrel cez okuliare do očí. „Aj na tento bozk zabudni, Dani. Bolo to len gesto slušnosti.“ Držal jej ešte chvíľu ramená a pozeral do tváre, ktorú si pred šiestimi rokmi tak veľmi zamiloval. „Mal som ťa veľmi rád ... ale bolo to dávno, vtedy si sa neskrývala za okuliare.“ Zrazu ju pustil, otočil sa jej chrbtom a rýchlymi krokmi odchádzal.

Na rohu budovy sa stretol s Mariánom a tou mladou v družnom rozhovore. *Čo tí dvaja spolu majú? A cez pracovnú dobu...* Spomalil. Marián mu ponúkal pravicu, dievča sa prizeralo ich vrelému stisku rúk.

„Čao, kamo, čo si zas naháňal?“ spýtal sa ho veselo Marián a ťapol ho po ramene.

„Čao, tentoraz to bolo osobné... veľmi osobné.“

„A?“

„... a ... je koniec.“ Stisol pery, mykol plecami a rozhodil rukami.

„Mám povedať *gratulujem*? ... prípadne *je mi ľúto*?“

„Nepovedz radšej nič, čas ukáže. O rok budem múdrejší. Tak ... ahoj.“ Znovu vrelý stisk rúk. Ešte sa pozrel na to dievča, aby sa uistil, či má aj v druhom uchu ligotavý pliešok, a keď zistil, že áno, rýchlo sa stratil za budovou.

Danica ostala stáť ako prikovaná. Pri jeho posledných slovách cítila horkosť, s akými ich vyslovil a po poslednom bozku vydala neskrývaný, hlboký povzdych. S tlčúcim srdcom sa dívala za odchádzajúcim už bývalým manželom. Spolu s ním odišla krásna časť jej života. Chcela za ním zakričať *vráť sa, ľúbim ťa*, ale kdeže by to uveril! Určite by ju mal za bláznivú. Ešte aj pred hodinou jej dal na výber, ale nemohla využiť ponúkanú šancu ostať u neho. Celý ďalší život bude pykať za svoju pýchu a chybný krok. Poriadna mama by ju vyfackala a spravila by dobre. Ale jej mama... Ktovie, kde sa s otcom potulujú? Možno prespávajú už niekde pod mostom...

Slzy stekali spod okuliarov a zmáčali tvár. Pocit prázdnoty pretrvával a cítila sa mizerne. Posledný rok by rada vymazala zo svojho života. Bolo by super dokázať čas vrátiť späť a pokračovať v žití krásneho, ľúbostného vzťahu v Romeovej blízkosti, zdieľať s ním radosť, byť naďalej milovaná, opätovať jeho lásku a dobrotu a konečne mu porodiť želané deti, ktoré zbožňoval. Vôbec by jej nenapadlo vrhať sa do objatia neznámeho muža, nech by jej sľuboval aj hory zlata. Pridlho sa rozhodovala a viac ako polrok zvažovala rozpovedať mu pravdu. A keď sa mu po dlhom premýšľaní konečne chcela so všetkým zdôveriť, zaskočil ju napokon sám. Vtedy sa zrútila. Zároveň, keď sa dozvedel o jej gravidite, ktorá sa našťastie nepotvrdila, ešte aj vtedy ponúkol možnosť zostať. *Zlatý človek.*

A od doby, ako ju Emil začal vo svojich špinavých obchodov využívať, denne hltala tabletky proti stresu. Emil ani z ďaleka nebol tým, za koho sa vydával. Kvôli Romeovej bezpečnosti sa vzdala aj jeho mena. Romeo mal postavenie, a zmena mena myslela si, že bude jeho ochranou a dlhuje mu toľko za spoločne prežité krásne chvíle. Aj tak mu nič nemôže poskytnúť. Samotná predstava, že by sa mu mohlo niečo stať z jej viny, ju desila a pripadala absurdná. Musela tomu predísť a klamala už vtedy, keď pre ňu prišiel Emil. Povedala mu, že ide od priateľky, ktorej pomáhala zbaliť veci, lebo dom predala. Videla, aký pohľad vrhol na dom, ktorý by sa mu v tichej ulici možno aj hodil. Hlboko mlčala o Romeovi, jeho zamestnaní a vôbec o všetkom, čo súviselo s ním. Vymýšľala si hodnoverné verzie a presvedčivo mu klamala. Keby mala kam odísť, v momente sa vysťahuje aj z Emilovho bytu. Oľutovala svoj chybný krok ešte v ten večer, kedy tak hrdo odišla. Lenže ako mu to mohla povedať? Zrazu všetko strácalo zmysel, už nedokázala nad všetkým ani rozmýšľať.

Odteraz nebudú plánované stretnutia. Keby ho niekde uzrela, ďaleko ho obíde, aby nevidel trpký výraz jej tváre a nielen duševnou bolesťou zničenú ženu. Keby len vedel, ako sa cíti! *Ďakujem ti za všetky krásne chvíle, ďakujem za tvoju lásku, ktorou si ma zahŕňal, za trpezlivosť, za tvoje dobré srdce, za všetko... za všetko... lebo mohla som ťa aj nestretnúť... a nakoniec prepáč, že som zvolila rozvod, aj ten vzišiel len preto, lebo ťa veľmi milujem.*

Keď ho už nevidela, zachvátil ju strach. Zrazu si znovu spomenula na svojich rodičov. Len aby sama tak hlboko neklesla a nedostala sa z výšiny do hlbokej priepasti.

Postávala tam už dosť dlho a napriek tomu si ju nikto z okoloidúcich nevšímal. Jej osoba zaujala jedine dievča, ktoré sa rozprávalo s Mariánom. Ju totiž upútali obaja už od chvíle, ako vyšli z budovy.

9.

Týždeň po rozvode vysielal šéf Romea na trojdňovú poradu do hlavného mesta. Volil si tento krát cestu autom, hoci mesto dokonale nepoznal. Prezeral si pred odchodom mapu mesta, uisťoval sa, že zvládne šoférovanie aspoň na takú dvojku. Chcel dôjsť bezpečne, preto sa rozhodol pre odchod už popoludní predo dňom južnou cestou s tým, že prespí v niektorom blízkom meste a ráno sa vyspatý a osprchovaný dostaví na poradu. Mrzelo ho, že bude chýbať na otcových narodeninách, čo doma na poslednej návšteve aj povedal.

Otec mávol rukou, povedal, že ho ospravedlní, ale keď im zvestoval rozsudok súdu, rozplakali sa obaja s mamou.

„Nikdy by som na to nepomyslel, také dobré dievča," utieral si slzy. „Už sa nikdy nedozviem, ako bude vyzerať s melírom vo vlasoch."

Tak mamu ako aj jeho prekvapilo, čo povedal, ba mama ukázala prstom párkrát kolo pred čelom, či otec neblúzni. Obaja boli zúfalí. Na otcových narodeninách bude mať rodina aspoň tému na šťavnatý rozhovor.

Auto už stálo pred garážou a zamkýnal veľké dvere, keď sa mu sused hlasno pozdravil. Po niekoľkých zdvorilostných frázach sa objavila na dvore aj Andrea, ktorá začala prejavovať o neho od Danicinho odchodu neskrývaný záujem. Dievča bolo pekné, študovala právo, zrejme bolo aj múdre, i vekom primerané, ale bolo ešte skoro myslieť na inú ženu. Pokiaľ vyhliadla tri stonky rozvinutých ružových pukov, ktoré chcela odstrihnúť, započúvala sa do rozhovoru otca so susedom.

„Postarám sa o kvety, budem vám ich polievať, pokiaľ budete preč," prisľúbila, len čo začula, že cestuje do hlavného mesta a suseda prosil, aby mu dohliadol na okolie domu.

„Už sa nemusia každý deň polievať, nie je predsa tak teplo," odbil ju otec, ale mykla plecom a zastala si vedľa otca opierajúceho sa o plot. Spolu sa prizerali, čo všetko a ako nakladá do kufra auta. Naposledy vyniesol gitaru a zatvoril vchodové dvere.

„Na školení bude veselo, ako vidím," podpichovala Andrea.

„Moja kamarátka musí so mnou, nemôže chýbať. Aspoň kolegov rozospieva. Tak, dovidenia," vzápätí otvoril dvere a nasadol. Keď im ešte pred štartom zakýval, uvidel, ako Andrea krčí nosom a prikyvuje. Ktovie, prečo to robila?

Cesta bola sťaby preplnená kamiónmi, aj keď už premávka po niekoľkých kilometroch za mestom redla. Zapadajúce slnko mu dráždilo oči, sklopil si tienidlo a závidel tým, ktorí ho predbiehali na svojich luxusných bavorákoch s tmavými sklami. Neponáhľal sa, povedal si, že sa zastaví, keď sa unaví a prenocuje v niektorom meste. Cesta plynule ubiehala. Ale pred horským prechodom opravovali cestu, vytvárali sa kolóny, premávku riadili cestári.

Nakoniec prešiel horou bez problému, ale aj z druhej strany sa znovu tvorila kolóna, zbadal blikať svetlo na dvoch autách, potom došli požiarnici. Vodiči áut stojacich pred ním sa nervózne prechádzali, od nich sa dozvedel, že sa stala havária. Trpezlivo sedel, a keď zunoval, občas sa v blízkosti auta prechádzal, aby si ponaťahoval údy. Po polhodine čakania sa kolóna konečne pohla, najskôr z jednej, potom z druhej strany a riadili ju policajti. Kolóna išla naozaj len krokom. K miestu havárie došiel na znamenie zastaviť, aby mohla prejsť skupina áut z opačného smeru. Sústredene pozeral na cestu, keď mu z druhej strany auta požiarnik zaklopal na okno a zakričal, že na zadnej pneumatike má mäkkú gumu. Vystúpil presvedčiť sa a zhrozene sa chytil za hlavu. Usmernili ho do najbližšej obce, vraj je tam automechanik.

Na dedinu sadal súmrak a zažíhalo sa verejné osvetlenie, keď po niekoľkým usmerneniach miestnych občanov zastavil pred latkovou bránou, zafarbenou na bielo. Stlačil gombík zvončeka namontovaného na betónovom stĺpci, kde mal bývať automechanik. Po treťom zvonení vyšiel asi desaťročný chlapec. Zvedavo si ho premeral, potom odbehol pre otca, ktorý vraj dojí kravu. Po desiatich minútach prišiel k nemu hľadaný automechanik s červenými lícami a vo veselej nálade. Na prvý pohľad bol zjavný dôvod. Napriek tomu bol samá ochota a sľúbil mu pomôcť, povyzvedal sa, kde stojí a sľúbil, že o polhodinu preň dôjde.

Nemeškal, o pol hodinu bol aj s odťahovacím prívesom na mieste. Tajnostkársky mu pošepol, že má zlý deň, lebo v sobotu sa mu žení brat a dnes zabíjali, roboty je okolo dedinskej svadby vyše hlavy a už ho žena znosila, lebo sa opil. Uškŕňal sa pritom, poťahoval nosom a priznal i to, že žene nie je po vôli, čo robí. Bezvýznamné vysvetľovanie by pokračovalo do nekonečna, keby ho jeho kolega – šofér nenapomenul. Sadli si všetci traja do auta, odviezli sa do dielne a tam ho už nepotrebovali.

Musel kúpiť pneumatiku. Našťastie mali s takým vzorom, ako bola rozťatá. Vymenili mu ju, nafúkali, a triezvy kolega upozornil aj na rezervné koleso, ktoré bolo tiež mäkké. Kým boli s prácou hotoví, reč nestála a tak ozaj chlapsky sa zahovorili. Nakoniec len povzdychol. Nikdy sa nedostal ani len do podobnej situácie, aká dnes vyvstala. Bolo veľa hodín na to, aby išiel ďalej, hoci bol ešte len v tretine cesty. Odporučili mu blízky motel, aj ho usmernili, kde sa môže najesť aj prespať.

Po výdatnej, chutnej večeri si zaplatil izbu. Voľnú mali len dvojposteľovú, ale aj tá ho vyšla lacnejšie, ako akýkoľvek hotel. Izby boli na poschodí, z jedálne sa ozývala ešte hudba. Zamyslene išiel po krátkej chodbe a rozmýšľal nad udalosťami dnešného dňa, ktoré ho tak zaskočili a s ktorými vôbec nerátal. *Hop, a číslo 6 je tu.* Vsunul kľúč, chcel otvoriť, ale nevedel. Stlačil kľučku, dvere povolili a už si len pomyslel svoje. Cez okno prenikalo svetlo, preto keď vošiel z polotmavej chodby do svetlejšej izby, svetlo ani nezapálil. Kľúč bol zvnútra v zámke, ale nechcelo sa mu trápiť dôvodmi, prečo je to tak. Zamkol na dva skoky, tašku zhodil vedľa postele, na ktorú z okna dopadalo svetlo. Rýchlo sa vyzliekol do slipov, šaty zložil na blízku stoličku a šuchol sa pod paplón, aby o chvíľu zabudol na trápenie dnešného dňa.

Bol vyspatý, keď precitol. Zacítil príjemnú vôňu voňavky, či telového dezodorantu, a niekoho objímal. *Konečne, Danica,* bolo prvé pomyslenie a prišuchol sa bližšie do objatia niekoho, kto si ho jednou rukou privinul. Na hrudi zacítil mäkkosť prsníkov a medzi stehnami teplé ruky. V polospánku pohladil telo, keď v tom zistil, že je objemnejšie, ako Danicine. Úplne precitol ale bál sa otvoriť oči. Ani Danicine prsníky nikdy nepocítil v takej mäkkosti blízko svojej hrude, lebo ich nemala objemné. Danica bola spomedzi neviest najtenšia, všetky boli plnšie, ba Róbertova bola najplnšia. Až sa zhrozil pri pomyslení, že by pod paplónom mohla byť ona. Pod zatvorenými viečkami párkrát zaklipkal. Srdce sa mu rozbúchalo už pri samotnej predstave. Kým pomaly s ťažkosťou otváral viečka, vybavoval si celý včerajší deň a hlavne večer. Vtedy si spomenul kde je. Vošiel do otvorenej izby a sám sa šuchol do postele ktovie, ku komu, ani nerozsvietil. Ale vošiel predsa do deviatky ... či nie?

„Eeehmhmhm," začul ženu, ktorá ho objímala. Keď otvoril oči, od prekvapenia stŕpol. Ležali v objatí s cudzou ženou. Tmavé polodlhé vlasy strapato pokrývali tvár aj plecia a len teraz zistil, že aj jeho rameno, na ktorej mala položenú hlavu. Ležala v tenkej priesvitnej nočnej košeli ružovej farby s výstrihom, z ktorého jeden z jej objemných prsníkov už temer vykĺzol. Na jej plnoštíhlom tele bolo čo pohladkať. Pomaly posunula ruku medzi jeho stehno, dostala sa až celkom k jeho slipom. Nuž nebol z dreva, a pri jej hladkaní sa hlásila o slovo jeho mužnosť. Zahmkala a pritúlila sa ešte bližšie a vzala ho do dlane. Oči mala zatvorené a vyzeralo, že všetko robí v polospánku. Potom ju veľmi opatrne sám začal pohládzať na stehnách, na drieku a sledoval, čo sa bude diať. Bol mimoriadne vzrušený a neznáma zrejme podobne, lebo podvihla stehná, a s rukami v jeho rozkroku robila priam zázraky. Hlasno zastenala. Pobozkal ju na ústa, neprestal očami sledovať jej privreté viečka. Zrazu sa pozastavila vo svojich rituáloch, párkrát zaklipkala, a v náhle otvorených očiach sa objavilo zdesenie. Keby ju nebozkal, možno by aj zvýskla. Rýchlo sa odtiahla od neho, chcela sa mu vymaniť z objatia, ale ju nepúšťal. Ukončil bozk, ale keď otvorila ústa na výkrik, znovu ju pobozkal. Oddane zastonala. Predpokladal, že sa uspokojila, preto rýchlo začal rozprávať, aby nestihla vykríknuť.

„Neboj sa, nič ti nespravím," vyslovil pokojným hlasom, na ústach mu však pohrával úsmev.

Roztržito vyťahovala paplón na prsia.

„Už som ich videl, nemusíš sa skrývať. Ležíme tu spolu zrejme od večera a len teraz som sa zobudil. Tvoje dotyky sú nielen príjemné, ale aj veľmi vzrušujúce."

Nepreriekla ani slova, len sa dívala na neho zdesenými očami a kŕčovite držala paplón pod bradou.

„Rozumieš, čo hovorím? Si Slovenka?“ Pod paplónom ju jednou rukou ešte vždy objímal, druhou si podoprel nadvihnutú hlavu.

Prikývla, ale ani sa nepohla. Pri osvetlení, ktoré ešte vždy dopadalo zvonku usúdil, že bola od neho snáď o pár rôčkov staršia, ale jej pestovaná tvár bola bez vrások, vyzerala mlado a príťažlivo. „Ako sa voláš?“

„Žofia.“ Sotva počuteľne preriekla a paplón si vytiahla až po ústa.

„Neboj sa ma. Chcel som len prenocovať, dostal som izbu, vošiel som a ľahol som si. Nezbadal som ťa, lebo som došiel neskoro a nezapálil som svetlo. Takto, v prítmí som sa vyzliekol. Prečo si nechala dvere otvorené? Čakala si na niekoho?“ vysvetľoval a spovedal ju zároveň, hoci videl, ako trápne sa cíti.

„Čakala som sestru, ale zavolala mi, že nepríde. Ľahla som si a zabudla som zamknúť dvere, došľaka.“

Žofia sa hnevala sama na seba. Už tomu budú dva roky, ako jej manžel umrel a ona od jeho smrti s nikým nebola a teraz sa ocitla v posteli s cudzím chlapom. Svojou nepozornosťou sa dostala do chúlostivej situácie.

„Naozaj si nevyužil situáciu?“

„Snáď by si o tom vedela, či nie?“ Zábavne pozeral do jej tváre, do očí, z ktorých len pomaly mizlo zdesenie. Ich farbu v šere miestnosti neuhádol, ale nepovažoval to za podstatné. Situácia bola pre neho viac ako zábavná.

Mykla plecom ale oči ešte vždy placho upierala na neho. Vonku sa zahasilo osvetlenie, začalo sa brieždiť. Bez pohnutia ležali ešte vždy vedľa seba. On nechcel nasilu využiť situáciu, ani ju znásilniť, hoci jej dotyky a hladkania ho vydráždili na maximum. Ona nebola na tom inak, a hoci sa od neho odtiahla, iné sa žiadalo telu ako rozumu.

„Nie si chorý?“ Krotko, hanblivo a čo najtichšie sa ho spýtala. Nútili ju pudy presvedčiť sa o tom, lebo nikdy nemala ochranu, nenosila pri sebe prezervatív pre žiadny prípad a teraz, keď ... telo kázalo konať a žiadalo pudy uspokojiť.

„Chorý? Prečo sa pýtaš? A... načo chorý?“ Očividne ho otázkou zaskočila, na jeho tvári sa zjavilo počudovanie.

„Chcem vedieť, či nemáš pohlavnú chorobu, alebo AIDS, alebo ...“ vyslovila s obavami. Nechcela nič mať s mužmi, ktorí si žiadali ženu len na jednu noc a od ktorých by mohla dostať neprajnú chorobu. Ani tento cudzinec nebol výnimkou, ale bol veľmi prívetivý, choval sa slušne a klamala by samu seba, keby si nepriznala, že sa jej nepáči, napriek tomu, že bol očividne od nej mladší. Jeho ruka spočívala na jej drieku a neunúval sa ju odtiahnuť. Už bola dôležitá len otázka, či ju neodmietne, keby sa predsa len rozhodla, že poslúchne svoje telo.

„Našťastie, nič z toho. Spokojná?“ Pohladil ju na teplom tele a zvážnel, keď pri tom pohladení zastonala a privrela oči. Skúšal uhádnuť, na čo myslí, a ako sa cíti pri jeho dotykoch. Neodťahovala sa a to ho uspokojovalo.

„Uhm.“ Paplón posunula nižšie, objala ho na drieku a pritiahla sa k nemu bližšie. Už mu nedokázala odolať. „Prepáč, neviem, čo to do mňa vošlo. Niečo sa mi snívalo, možno tvoja blízkosť mi v podvedomí ... ja ani neviem ... ja som operovaná na ženské veci, tiež som zdravá ... a aj keď si mladší, lebo vidím, že si, dá sa to poznať, ale nikto nás tu tuším nepozná, myslím si, že ...“ rozprávala trhane, vždy bližšie sa pritúlila, až bola k nemu celkom blízko a položila ruku na jeho úzky bok. Zrazu ho sama pobozkala, a o chvíľu vzrušene hladkala po celom tele. Hladkanie a bozkanie pokračovalo aj na veľmi intímnych miestach. Bola napätá na maximum a jej ruky pálili ako oheň. Dokázala vyburcovať jeho telo, vzrušiť ho ako nikto doteraz. Oddali sa veľmi citlivému, nakoniec búrlivému sexu, ktorý hlboko preciťovali a vychutnali do všetkých detailov.

Vyčerpaní ležali v objatí. Žofia sa mu pohrávala s chĺpkami na jeho hrudi.

„Šteklíš ma,“ pobozkal ju na čelo a vďačne na ňu pozrel.

„Bolo ti so mnou dobre?“

Bola prekvapená, ako otvorene sa s týmto cudzincom rozpráva. A až teraz si uvedomovala, čo vyvádzala. Akoby sa nedokázala zastaviť. Diktoval tak rozum a ona poslúchala. So svojím manželom by si nikdy také milostné scénky nedovolila, lebo by mu pripadali oplzlé. V milovaní bol veľmi staromódny a keby pri ňom stvárala to, čo len pred chvíľou s týmto cudzím mužom, upodozrieval by ju z nevery. Lebo kde inde by sa to mohla naučiť, ak nie u frajera?

„Bolo.“ Neznáma žena akoby sa podujala vykonať s ním akýsi rituál, do ktorého sa sám neuveriteľne zapojil. Dávno neprecítil tak oddané a búrlivé milovanie. Ani s Danicou, napriek tomu, že boli mladí a boli svoji. Alebo si to už nepamätá? „Odkiaľ si?“

„To je jedno, neprezradím odkiaľ som, ani kto som. Som spokojná a šťastná, že si ma pomiloval. Bude to krásnou a nezabudnuteľnou spomienkou.“

Zrazu sa hanbila za to, čo vykonala. Milovanie bolo krásne a niekde v kútiku duše si priala, aby sa zopakovalo. Zároveň sa bála, že nikde na konkrétnom, vopred určenom mieste a s nikým známym by sa tak nedokázala uvoľniť ako dnes.

„Prečo spomienkou? Môžeme sa takto neviazane stretnúť hocikedy, aj napriek tomu, že nič o tom druhom nebudeme vedieť.“

Prial si, aby jej mohol hocikedy zavolať a prežiť to, čo dnes, keby bola ochotná dať mu napríklad číslo na mobil aj napriek tomu, že by neprezradila svoje celé meno. Okrem sexu nechcel mať zatiaľ s ňou nič. A v budúcnosti... nie, tiež nič. Práve preto, že bola staršia.

Rozmýšľala. „Myslíš, že by to bolo dobré? Si mladý, máš rodinu, nedá sa to.“ Znovu sa mu pohrávala s chĺpkami na hrudi a dráždila bradavky.

„Som rozvedený a nemám rodinu.“ Pridržal jej ruku, lebo pocítil, ako sa mu žilami znovu rozprúdila krv.

„Hm, aj tak.“

„Nikto sa to nedozvie. Bolo mi s tebou veľmi dobre. Dávno som tak dokonalý sex neprežil.“

Nemal dôvod nepriznať jej, čo cítil. Ale na zoznámenie nedávala nádej a nesľubovala ani žiadny termín či stretnutie. Predstavoval si to príliš jednoducho.

„Nech ťa uspokojí, že ani ja. Mal by si odísť, už je ráno.“ Hovorila opak toho, čo cítila. Nedbala by, keby ostal, keby takto v anonymite ešte strávili hoci celé dopoludnie.

Vtom si spomenul, že ho čaká ešte dlhá cesta do Bratislavy. „Máš pravdu.“

Pohladkal jej vlasy rukou, na ktorej ramene spočívala jej hlava a zahľadel sa jej do tváre. Zvonku cez okenný záves už prenikalo jasnejšie svetlo, a tak zistil, že Žofia sa na svet pozerá tmavozelenými očami. Nikdy doteraz také nevidel.

Usmiala sa.

„Je tu sprcha?“

„Je, spoločná,“ ešte vždy sa pobavene usmievala.

Na spoločnú sprchu ani nepomyslel. Pobozkal ju letmým bozkom, ale ona sa na jeho pery priam prisala a rukou sa zahrabala do jeho vlasov. Po bozku sa pozerali jeden na druhého ako dvaja zaľúbenci. Žofia povzdychla a on jej znovu pohladil vlasy.

„Musím ísť.“ Rýchlo sa vymanil z objatia, aby ho po tom povzdychu nenútilo ešte zostať. Otočil sa chrbtom a začal sa rýchlo obliekať.

Prizerala sa každému jeho pohybu a nechcela uveriť, že len pred chvíľou objímala dokonalé, mladé a zdravé telo, ktoré sa vôbec nedalo porovnať s telom jej nebohého manžela, ku ktorému sa od jeho pivného brucha sotva vedela dostať. Kým sa obliekol, predstavovala si znovu práve skončené spoločné milovanie a pod prikrývkou hladkala svoje stehno.

Oblečený si zastal k posteli z jej strany. „Naozaj nechceš, aby sme sa stretli? Daj mi, prosím ťa, aspoň nejaké telefónne číslo,“ čupol si k posteli a pohladil jej tvár. Bola zvodnou ženou, napriek svojim nadbytočným kilám a tvár mala peknú, hladkú, bez šminku.

„Nejaké? Koho?“ doberala si ho. Hanbila sa, že by sama chcela s ním prežiť opakovane dnešné ráno. Pripadala si cudná, lebo bola staršia.

„Tvoje, zlatko. Keď sa mi znovu zažiada prežiť taký búrlivý sex, zašiel by som za tebou.“ Možno nemal tak vetu zoštylizovať. Čo si pomyslí, že mu ide len o sex? ...hoci v podstate taká bola pravda. Čo inšie si mohla myslieť? Očividne je od nej mladší.

Pokrútila hlavou. „Neprichádza do úvahy. Keď osud chce, stretneme sa, keď nie ...“

Pobozkal ju, nedal dohovoriť. „Snáď bude osud milostivý, Žofka,“ pošteklil ju pod bradou. „Tak sa maj, ahoj.“ Rýchlo sa postavil, vzal tašku a veľkými krokmi bol hneď pri dverách.

„Ako sa voláš? Ani si sa mi nepredstavil.“

„Romeo,“ žmurkol na ňu a privrel za sebou dvere.

Pred dverami postál a pozrel na číslo. Bola tam šestka na oválnom pliešku, ktorá sa prevrátila, lebo zhora vypadol klinec. Usmial sa. „Odteraz budú obidve čísla mojimi šťastnými číslami,“ frnkol ukazovákom do pliešku, ktorý sa párkrát obrátil.

Za dverami začul kroky, vzápätí cvaknúť zámok. „Vraj Romeo! Blázonko, veď Romeovia sú len v rozprávkach. Ale bol celkom milý,“ začul ako si Žofia rozpráva.

„V tom prípade to bola veľmi pekná rozprávka,“ odvetil jej spoza dvier a rýchlo zbehol z poschodia.

10.

Na príjemne prežité ráno s náhodným sexom v moteli nešlo zabudnúť ani počas troch dní na školení. Keby o tom napísal príhodu, považovali by ho za blázna, ktorý si vymýšľa. Cítil sa vynikajúco a na Danicu či na svoj predošlý manželský život ani nepomyslel. Nepodľahol osamelosti, či skrúšenosti, ba o to viac ho lákalo vyskúšať všelijaké pokušenia. Túžby a chúťky sa časom menia a možno sám im podľahol a nie je výnimkou. Vyhýbal sa len konfliktným situáciám, tie nikdy neznášal. Jeho pozornosti neunikli nové objavy, cítil sa ako malé dieťa, ktoré objavuje svet. Bystro pozoroval všetko navôkol a prekypoval veselosťou.

Na školení sa spoznal s dvomi novými kolegami, s ktorými býval na izbe. Kým Janko, kolega z Martina, bol starší a veľmi seriózny pán, žilinský kolega Miloš bol v jeho rokoch a bol jeho pravý opak. Úžasný a nenásytný búrlivák s nebrzdiacou, bezhraničnou veselosťou, ktorý sa zabával ešte aj počas vážnych prednášok. Všetci traja sedeli vedľa seba, a tak mu niekoľkokrát vytiahol pár kariet spoza goliera saka, a Jankovi niekoľkokrát ponúkal jeho náramkové hodinky, ktoré čert ho vie, ako dokázal vždy ukradnúť. Počas prestávky mu zase spoza ucha vzal červenú guľôčku, aby ju o niekoľko minút vyťahoval z Jankovho vrecka. Smial sa vždy a všade, keď to situácia dovolila. Slovom, bol neskrotný figliar a vynikajúci iluzionista. Jeho prekypujúci až dráždivý smiech bol Romeovi už niekedy nepríjemný a začal mu prekážať.

„Nemosúr sa, okrem teba to nikomu nevadí, vidíš, že ma každý sleduje a všetci sú zvedaví len na to, odkiaľ sa ti v rukáve berú takéto šatky...“ povedal dosť hlasno na to, aby po večeri svojím smiechom pritiahol aj pohľady kolegov od susedných stolov. Samozrejme sa všetci bavili na jeho šikovnosti, ako mu z rukáva vyťahuje štyri hodvábne šatky rôznych farieb. Ktože by sa len pohoršoval na jeho správaní?

A takto ubehli tri dni.

Cesta domov rýchlo plynula. Aby nešiel sám, išiel severnou cestou a vzal domov aj spolubývajúcich. S Milošom sa naozaj nenudili. Keď v Žiline vystúpil, už si podávali na rozlúčku ruky, keď im ponúkal ich hodinky. Janko mu pohrozil ale vzápätí vracal hodinky aj Romeovi, na čom sa už konečne rozosmial.

„Nepolepšiteľný huncút, takému sa žije. Nič ho neskláti, nikdy nie je zúfalý. Život berie len zo žartovnej stránky,“ akoby len pre seba rozprával Janko, keď už v aute osameli.

„Pokiaľ nemá rodinu, snáď."
„Neviem si vôbec predstaviť ženu, ktorá sa za neho vydá."
„Ani ja."

Bol neskorý sobotný večer, keď v diaľke zazrel rozsiahle svietiace bodky mesta svojho bydliska. Odvtedy, ako kolegov vyložil, zamyslene šoféroval a usmieval sa na náhodnej príhode, ktorá sa mu stala cestou tam. Pyšne na ňu myslel a bol rád, že sa Žofiou dal zlákať na jednorazový a výnimočný sex a keď osamel, neustále sa mu vracala ako príjemná spomienka. Žofiine láskanie sťaby ešte i teraz cítil po celom tele a zvierajúc volant sa pristihol, akoby sám pohládzal jej plnoštíhle boky. Po dlhom čase to bolo jedinečné a zvláštne milovanie, zanechalo v jeho mysli opakovane sa vynárajúce pocity, ktoré sa drali na povrch a na ktoré bolo ešte priskoro zabudnúť. Znovu a znovu ich preciťoval.

Vyhladol. Poznal na predmestí reštauráciu, ktorá mala dobrú kuchyňu, a veľmi ho nezaujímalo, že o tak neskorom čase zvyknú byť ľudia už po večeri. Po ceste sa zastavili dvakrát na káve a odvtedy veľká fľaša mirindy, ktorú cestou vypil, mu poriadne bublala v žalúdku. Zastavil sa na večeru v Modrej lagúne. Vybral si vhodný stôl, čo poľahky nešlo, lebo jedáleň bola ešte i teraz napoly zaplnená. Kým mu priniesli večeru, rozhliadal sa po miestnosti a jeho pozornosť zaujala skupina mladých ľudí pri šesťmiestnom stole, ktorí o niečom zaujato debatovali. Keď niektorý z nich hovoril, ostatní ho poslušne počúvali. *Čo to je? Výjazd vlády?* Zvedavo by sa prikláňal, keby sedel nablízku. Zvláštne rokovanie dráždilo jeho zvedavosť. Rozprávanie pri okrúhlom stole v srdečnom prostredí po dobrej večeri o ťažkostiach všedného života, pomenoval to zvláštne zasadanie. Zanedlho jedna z dievčat odišla na toaletu. Sprevádzal ju pohľadom. Ťažko sa rozpamätával, odkiaľ ju pozná. Hlavne jej nevšedný, naježený účes bol zaujímavý a známy. Mal dobrú pamäť na tváre, ale tentoraz... O chvíľu mu priniesli večeru, čašník odišiel, a keď bral do ruky príbor, neznáma sa vracala. Pohľady sa im stretli, spomalila krok, mykla perami, málo poklonila hlavou. Vtedy ju spoznal. Bola to Vanda, cukrárka, ktorá pre mamku napiekla tú krásnu tortu. Aj on poklonil hlavu na pozdrav. Vanda si sadla ku skupine a on sa venoval svojmu jedlu. Skupinka sa už dlho nezdržala. Odišli všetci, no ešte aj odchádzajúc mali tak dôležité výzory, akoby rozhodovali o napadnutí republiky. Ani Vanda nevyhľadávala jeho pohľad. Načo aj, veď neboli priatelia.

V nedeľu sa neskoro zobudil. Lenivo polihoval v posteli, pokiaľ vstal. Uvaril si francúzsku polievku z vrecúška, z ktorej sa veľmi nenajedol, nuž si vypražil slaninku a rozbil na ňu tri vajíčka. Už samotná vôňa omelety ho dráždila. Kým vychladla, zalial si kávu a sadol si na terasu do príjemného jesenného počasia aby skonzumoval svoj vynikajúci obed. Po ňom s pôžitkom popíjal kávu.

„Dobrý deň, pán sused, už ste doma?" Novák sa živo zaujímal a v ruke držal hrnček.

„Dobrý ... tiež kávička? Poďte, pridajte sa."

„Vďačne." O chvíľu sedel pri ňom so svojou kávou, a zaujímal sa, čo je nové v hlavnom meste. Rozhovorili sa o všetkom možnom a rozprúdila sa vrelá debata.

Andrea s mobilom v ruke chodila po dvore a vyvolávala na svojho otca.

Keď sa jej ohlásil, prešla k susedovi, otcovi podala mobil a kým sa diskrétne vzdialil na pár metrov, sadla si na jeho miesto. Prekrížila nohy, aby ešte viac pritiahla Romeov pohľad a upozornila na seba. V krátkych šortkách modrej farby a žltom tope na ramienkach vyzerala naozaj zvodne. Napravila si na plece siahajúce kučery a milo sa na Romea usmiala. Potešila sa, keď úsmev opätoval.

„O dva týždne máme študentský ples, zoznamovací ... nechceli by ste prísť?" Civela na ňom pohľadom a čakala, že súhlasí.

„S kým sa budete zoznamovať?“ pretvaroval sa, akoby o takom plese počul prvýkrát a dopil zvyšok kávy. Okato prešiel pohľadom po jej tele a zrakom spočinul na jej málo zakrývaných ňadrách.

„Medzi sebou predsa, veď to poznáte,“ vábivo zagánila a srdce poskočilo od jeho pohľadu.

„Ach tak ... a čo by som ja medzi študentmi robil? Veď ja mám už študentské časy dávno za sebou,“ čudoval sa, čo sleduje Andrea jeho pozvaním a čo má za lubom. „Vysmiali by sa vám, že si tam vodíte otca,“ pohľad vystriedala ľahostajnosť.

„Bože, Romeo,“ zalomila rukami. Nepáčilo sa jej, že sa presne nevyjadril a rozmýšľa. „Cítite sa tak starý alebo naozaj taký starý ste?“

Nadvihol plecia. „Čo ja viem, možno sa už nehodím medzi študentov,“ nadvihol jedno obočie a vábivo pozrel na Andreu. Jednou vetou ju dráždil, druhou uzemnil. Bola to jeho obľúbená finta na ženy Andreinho typu.

„Strieľate si zo mňa?“ Andrea sa pri jeho pohľade išla roztopiť. Ako rada by sa pri jeho boku ukázala! Keby sused mal o ňu záujem, v láske by nepoznala hranice. „Vy s vaším výzorom, postavou, a v neposlednom rade aj povolaním,“ krútila hlavou, „ccc, Romeo, nevyužívate ponúkané možnosti.“

„Len ma toľko nechváľte, možno sa v tom obale skrýva človek, ktorý ...“

„...je výnimočný. Čo myslíte, nevšímala som si vás s vašou bývalou? Nie zo špehúnstva, to nie, o ženatých nejavím záujem, ale len tak, náhodou. A to, že sa vaša žena zmenila a už nebola tým, čím bývala, keď ste sa sem nasťahovali, som zistila skôr, ako vy. Napriek tomu ste ju obskakovali a chovali ste sa, akoby sa nič nestalo. Danica vás využívala, človeče, a vám akoby to bolo jedno. Zriedka vídať takého dobrého muža, ako ste vy, takže skromnosť tu nemá miesto. Vôbec za ňou nemusíte smútiť, žite si život s veľkým Ž, Romeo, zaslúžite si. A keď vás volám na ples, neohrdnite,“ vypleštila oči, akoby prikazovala.

„Nespomínajte moju bývalú v budúcnosti, neželám si to,“ povedal veľmi vážne, málo dbal o to, ako ho ospevovala a bolo mu jedno, čo si pomyslí.

Ostala zaskočená. „Keď si tak želáte ... pre mňa, za mňa ... ale vás mi je ľúto, skutočne. Vy si od života zaslúžite viac. A priznám sa vám, už dávno sa mi páčite, len som vám to nemohla povedať nieto dať najavo. Nepatrilo sa. Teraz, keď ste už voľný ...“

„Odkiaľ viete, že som voľný?“ prekvapenie sa zračilo v jeho očiach. Andrea bola veľmi trúfalá a otvorená.

„Hjaj,“ vzdychla si. „Keby ste vy javili o mňa záujem, tiež by ste sa už všeličo o mne prezvedeli, drahý Romeo.“ Oprela sa o stoličku, hlavu naklonila nabok a prižmúrila oči.

Pousmial sa. Spomenul si na Žofiu, sám nevedel prečo. „Verím vám, Andrea.“

„Tak prídete?“ oči jej zažiarili.

„Rozmyslím si to,“ na perách pohrával šibalský úsmev. Spomínal ešte vždy na Žofiu.

Andrea mu vrelo stisla zápästie, na tvári preletel spokojný úsmev. „Nemusíme ísť spolu. Príďte akoby zo zvedavosti. V sobotu o siedmej vo veľkej sále na právnickej, nájdete, však?“ žmurkla na neho a vstávala, prichádzal jej otec.

„Uhm.“

„A otec nemusí o tom vedieť,“ pošepla.

Odišla a Belo Novák si sadol na predošlé miesto. Tvár mal ustarostenú, našpúlil ústa a poškriabal sa na temene hlavy.

„Problémy?“

Povzdychol a rozhodil rukami. „Neviem, čo mám povedať. Je to chúlostivá situácia ...“

„Nemusíte o nej hovoriť, veď vás nespovedám.“

Kývol rukou, pokrútil hlavou. „Pred vami môžem, pred ženou by to vyznelo hlúpo, ešte by si niečo namýšľala a mohla by situáciu zle vysvetliť. Mám kolegyňu, mladú, schopnú pracovníčku. Je to šikovné žieňa, také do koča i do voza, v neposlednom rade aj pekné. Zaplietla sa s akýmsi vagabundom, ktorý nielen že si ju nezaslúži a vôbec sa k nej nehodí, ale

za nič ju nemá. Už dlhšiu dobu jej zožiera nervy a dievča sa preto ide utrápiť. Videl som ho párkrát, zvykol sa zastaviť pri nej na oddelení ...“ nadvihol plecia a znovu pokrútil hlavou.

„Prečo od neho neodíde?“

„Zrejme nemá kam. Zdedili akúsi spoločnú nehnuteľnosť, z ktorej ho nemôže vyhnať, alebo čo. A okrem neho nemá nikoho, tak akosi sa mi v slabej chvíli raz vyžalovala. Bolo mi jej ľúto, povzbudil som ju, že ak hocikedy v budúcnosti bude mať ťažkosti, spokojne môže prísť so svojimi problémami za mnou. Odvtedy mi dôveruje a občas, keď už naozaj nemá iné východisko, sa mi vyžaluje. No a ten grobian teraz robil nejaké poriadky doma ... a ona, chudera, hm, s plačom mi všetko rozprávala ... vraj som jej ako otec. Som citlivý, skoro mi bolo do plaču, nechcel som len pred Andreou, čo by si pomyslela,“ stisol pery a sklonil hlavu.

Nepríjemný životný údel svojej kolegyne zle znášal a ťažko naňho doliehal. „Taká mladá a životom už ťažko skúšaná. Akoby som videl Andreu.“

„Nemáme všetci na ružiach ustlané.“

„Je to tak, pán sused.“ Potom ho chytil za zápästie. „Nechcel som sa vás dotknúť, neberte nič osobne z toho, čo som povedal.“

„Netýka sa ma to, vypočul som vás a ... koniec.“

„To som rád, nechcem si u vás pokaziť reputáciu,“ nasilu sa usmial, ale oči boli ešte smutné.

„Nepokazíte, môžete spokojne spávať. Som dokonca rád, že ste sa mi zdôverili s tým, čo nepoviete ani svojej manželke. Človek nikdy nevie, na čo mu to môže byť ešte dobré.“

11.

Romeo zaťato pracoval. Kolegovia ho už volali vorkoholikom, ale máločo o to dbal. Bol výborným rozprávačom pre svojich čitateľov. S nemalým úžasom sa prispôsobil súčasnému spôsobu života, vzal si do hlavy, že uspeje za každú cenu a všetko je pre neho možné. Svoju intenzívnu, často až nepríjemnú zvedavosť a dobrú pozorovaciu schopnosť obratne a účinne využíval a zúročoval získané znalosti vo svojej práci. Našťastie sa z neho nestal introvert. Pevnou disciplínou postupoval v zamestnaní, ale inak bol ako ohňostroj. Vybuchoval a lietal na všetky strany, nemal ho kto držať na uzde, nemusel sa nikomu zodpovedať. Dal sa strhnúť do víru života, ktorý v období, kým žil Danicou, dobýval opatrne. Teraz pre neho žiť značilo dobývať. Nezabúdal na Fraňove slová, že po rozvode sa aj on poriadne vybláznil a vybúril, kým sa druhýkrát oženil. Život ho dostal do svojich pazúrov, z ktorých vyvstávali niekedy zaujímavé udalosti, ktorým nedokázal vzdorovať, inokedy mu nastolil problémy a zaťahoval ho čím ďalej, niekedy nebolo možné sa z nich vyrvať.

Neuspokojená zvedavosť ho opakovane hnala do predmestskej reštaurácie s názvom Modrá lagúna, kde zočil Vandu a onú čudnú skupinu. Nevedel ich kam začleniť. Pri prvom pokuse sa o skupine nedozvedel nič, ale zistil zvláštne dianie nielen v reštaurácii, ale aj jej okolí. Znovu sa tam vracal. Niekoľkí sa zoskupovali v neďalekej krčme s výstižným názvom Hurikán. Ani po niekoľkých stretnutiach ich činnosť nebola dokonale jasná. Zato podozrivo po nich pokukoval a snažil sa odhadnúť dôvod ich tajuplného stretávania sa. Zistil, že skupín funguje niekoľko. Tieto zarážajúce osoby sa schádzali v určené dni a v určenú hodinu. Opatrne skúmali, či nenájdu svedkov a usilovali sa uniknúť vonkajšiemu svetu, snažili sa chovať nenápadne, aby sa o nich dozvedel čo najmenší počet ľudí. No občas práve ich nútené *maskovanie sa* vzbudzovalo pozornosť. Nielen zistil, ale bol mocne presvedčený, že pred náhodnými osobami voľačo skrývajú a istotne niečo taja. Spaľovala ho túžba dozvedieť sa pravdu, ktorú len hmlisto tušil. U ľudí v tomto tábore zavše prevládalo váhanie voči okoliu, ktoré pripisoval zakázanej činnosti, na ktorej sa podieľajú. Jeho zvedavosť ho hnala aj za nevýhodných okolností sa prezvedieť tajomno aj často vo veľmi nevýhodných situáciách,

kedy načisto nevedel, na čom je. Vedel len, že je nerozvážny a rúti sa do nezmyselného činu. Krútil sa a motal okolo nich vždy celkom nenápadne. Zmenou svojho výzoru – s bradou a dlhými vlasmi sa chcel silou-mocou votrieť medzi členov tejto podozrivej skupiny. Dlho ho nebrali na vedomie a nevšímali si ho. Nakoniec, keď to už chcel vzdať, sa jeho tušenie potvrdilo. Konečne bolo úsilie odmenené zdarom. Potom už len pokojne sedával vo svojom kútiku, akoby len vyčkával na to, kedy ho kto bude potrebovať.

Unavene si sadal za stôl v jeden piatkový večer, keď sa výnimočne dostal domov skôr ako o ôsmej. Práve si zohrial prinesenú pizzu a čuchal nad ňou, už-už chcel zahryznúť, keď mu zazvonil mobil. Usmial sa, keď si na display prečítal Mirkine meno.

„Čau, sestrička, čo máš nového?“

„Čau, braček, si doma?“

„Práve som došiel...“

„Tak sme o chvíľu pri tebe.“ Cvak, ukončila hovor.

Sme? S kým? Lačno zahryzol do večere a rozmýšľal nad sestriným príchodom s niekým. Nebol psychológom, ale nemusel hádať, že Mirka u neho od Danicinho odchodu nebola, preto pokladá za dôležité navštíviť brata ako prednedávnom *traja mušketieri.* Sotva stihol odložiť po sebe riad, keď sa pred bránou zastavilo auto a začul pribuchnúť dvere. Kým išiel otvoriť, Mirka práve zazvonila. Vrúcne sa objali, s Dominikom si podali ruky a pozval ich dnu. S nadšením sa pustili do rozhovoru, ale už o chvíľu Romeo s Dominikom mľaskavo ujedali zo zákuskov, ktoré Mirka sotva rozbalila a vyložila na tanier. Od šľahačkového rezu, ktorý vedela, že obaja milujú, sa umazali ako malé deti, prinášala im servítku a minerálku, ktorú našla vedľa chladničky. Obaja sa chichúňali, vysmievali sa navzájom umazaným nosom a fúzom a viditeľne sa cítili dobre.

„Kedy si riadil naposledy?“ Mirka zaskočila nepríjemnou otázkou brata práve v najlepšom smiechu a chichúňaní.

„Čo?“

„Pýtam sa ťa, kedy si naposledy riadil?“ vyslovila otázku tak vážne, aká bola jej tvár.

Nadvihol plecia. „Čo ja viem? Bývam len sám, sestrička, kto by mi tu ušpinil? Rodina chodí ku mne zriedka, a iné návštevy nemávam. Nemá mi to tu kto ušpiniť.“ Presvedčivo ju mienil umlčať a štuchol do Domina.

„Len keby si netáral. Pozri na ten prach,“ prešla prstom po nábytku, na ktorom zostala čistá stopa a zaprášený ukazovák natrčila bratovi pred oči. „Pozri sa! Aspoň dva milimetre. To sa nehanbíš? A keby ťa niekto nečakane navštívil? Napríklad mamka?“ v tomto prípade sa napriek jeho priebojnosti nemienila dať presvedčiť. Romeo nebýval taký.

„Mamka sa vždy ohlási,“ krotko riekol na svoju obranu a zrazu ho prešiel smiech.

„No pravdaže, ohlási. Lebo keby sa neohlásila, môjho brata by určite nenašla doma. Akou náhodou si sa dnes dostal domov skôr, ha?“

Silene sa usmial. „Domino, počuješ ju ako ma školí? Moja malá sest...“ vetu adresoval kvôli svojej obrane Dominikovi, ale pozeral sa za Mirkou, ako chodí po obývačke a všetko okukuje.

„Romeo, nechcem ťa školiť. Ale nepripadá ti, akoby si sa rútil z kopca do priepasti? Od tej doby, čo žiješ sám, si doma len zriedkavým hosťom. Neviem, prečo odmietaš domov chodiť, ale mal by si počuť našich, akú starosť si robia o teba. A už dva týždne si im ani nezavolal. Predtým si sa aspoň občas zastavil aj u mňa, ale teraz aj mňa obchádzaš. Čo je to s tebou? Máš nejaký komplex unikania? Čo-to sa o tebe dozvedáme len vďaka Kamilovi. Ale aj jeho by si obišiel, keby si nepotreboval kuchárske recepty. A čo tak sladké recepty, maškrtné, také by si nechcel uverejniť v tvojich novinách? Potom by si sa zastavil aj u mňa ... snáď. A nemaj mi za zlé, ale nestaráš sa poriadne ani o seba. Vlasy ti povievajú ako nejakému zatúlanému spevákovi. Len sa pozri do zrkadla ... nikdy si neznášal ani trojdňové strnisko ... ale teraz ti

vyhovuje aj týždeň sa neholiť. To už nemáš ani na žiletky, ha? A už sa možno ani neumývaš. Chodíš zanedbaný. A... o tri týždne sú Vianoce. Rozmýšľal si už, kde ich stráviš?“

Romeo pootvoril ústa, nechápavo hľadel na svoju sestru, ktorá si konečne po prechádzke izbou sadla vedľa Dominika na gauč. Potom aby kryl svoje rozpaky, s chvejúcou sa rukou začesal svoje dlhé vlasy dozadu, pridržal si ich a rýchlo si uvedomil, že čo sa týka vlasov, Mirka má pravdu, už by z nich dokázal zviazať aj chvostík. Zrazu si mimovoľne nahmatal tvár, pohladkal bradu, akoby rozmýšľal. Lenže nedokázal vykúzliť zo seba ani jednu poriadnu vetu na spŕšku Mirkiných vyčítavých slov. Ťažko si pripúšťal, že mala pravdu. Len nahlas priznať bolo veľmi ťažké. Previnilým pohľadom pozeral na ňu, potom na Dominika. Vôbec si nepamätal, žeby mu niekedy niekto takto priamo zoči-voči vynadal. Lenže nechcel, nemohol im povedať príčinu všetkého.

„Ja ... eee ...“

„Tak čo, novinár, opravuješ gramatické chyby, ktorých som sa nebodaj dopustila?“ Mirka pod stolom nepozorovane kopla do Dominikových nôh. Mala brata veľmi rada, ale musela ho vyhrešiť, nech to pociťoval hocijako. Bolo to aj tak s dobrým úmyslom. „Tak? Ako si sa rozhodol ohľadne Vianoc?“

Romeo prehltol veľkú slinu „Neviem, ešte neviem, čo budem robiť. Doteraz som o tom nerozmýšľal,“ nadýchol sa a bola to pravda. Neuvedomil si, že Vianoce sú tak blízko, hoci ulice mesta videl už od istého času vyzdobené.

„Tak rýchlo rozmýšľaj. Ale nepripustím, aby si bol doma sám, to v žiadnom prípade.“ Dotkla sa jeho citlivého bodu. Dávno vedela, že pre neho Vianoce znamenali veľa. Potrebuje usmerniť, aby nepadol za obeť svojho poblúdenia.

„Mirka, všetky dni sú rovnaké, nevymýšľaj, viem si navariť a aj ...“

„... a to odkedy sú rovnaké? Nebol si to ty, ktorý vždy opakoval, že Vianoce by mohli byť aj viackrát v roku, taký je to krásny sviatok? Prečo mám taký pocit, že mi dnes chceš len odporovať? V Štedrý deň musíš prísť domov na sviatočnú večeru, rozumieš?“

Prikyvoval. „Tak dobre, pôjdem, keď tak veľmi chceš.“ Hlasno prehltol a z prinútenia súhlasil. Nemohol inak.

„Pch, braček, si hrozný. Vraj veľmi chcem ... ja veľmi chcem ... a ty? Ty vari nechceš?“ Mirka rozhadzovala rukami. „Domino, ty prečo nič nepovieš?“ zrazu do nej vstúpila zlosť.

„A kedy? Vôbec sa nedostanem k slovu. A nič si sa ma doteraz nespýtala. Preto si tak naliehala, aby sme prišli, lebo si sa chcela vyrečniť či bratovi vynadať?“ Mirka prekvapila aj Dominika. Jej správanie vyburcovalo aj jeho, ale zo slušnosti sa nepostavil ani na jednu stranu. Potajme ale nadŕžal Romeovi.

„Ani jedno, ani druhé,“ povzdychla už ustarostene a chytila Dominovú ruku. „Mám ťa rada,“ mäkkým pohľadom spočinula na jeho tvári. „A aj teba, bratku. A nemaj mi to za zlé, prišlo to spontánne... ale mám pravdu, to musíš uznať.“

Povzdychol. „Uznávam.“

Večer citeľne pokročil, keď za Mirkou s Dominom zatváral dvere. Z izby povynášal použité poháre a hlasno zívol. Nenechal špinavý riad na zajtra, všetko poumýval, ba sa vrátil utrieť aj stôl. Pozrel sa na skriňu a police. Mirka mala pravdu. Všetko u neho bolo šedé a matné a keď sám prešiel prstom po polici, uvidel stopu, ktorá ho hneď znepokojila. Nikdy to u nich nebývalo tak. Nech bola Danica posledné mesiace hocijaká, dbala na čistotu a on odvtedy vo vnútri domu naozaj riadil len výnimočne. Až na okná. Tie sa podujal od začiatku umývať sám, lebo Danica nezniesla gumové rukavice a po častom máčaní vo vode s čistiacimi prostriedkami jej popukala pokožka rúk. Zo začiatku sa jej vysmieval, že je veľmi fajnová, no nie preto, aby prácu neurobil.

Sľuboval si, že zajtra urobí veľké upratovanie. Nakoniec je pred Vianocami, patrí sa tak.

Ráno ospalo vyťahoval žalúzie a prekvapene vyzrel na bielu ulicu. S pokojom v duši kvitoval príchod Vianoc, najkrajších sviatkov v roku. Teraz si mocne uvedomoval skutočnosť, o ktorej sa večer so sestrou rozprávali

Naraňajkoval sa a chystal sa zametať sneh, ktorý bol jeho obľúbenou zimnou činnosťou. Lenže husté sneženie ho odradilo. Roztvoril okná na spálni, a keď sa vovalil dnu čerstvý zimný vzduch, vzal vysávač a sklonil sa nad prácu. V jeho monotónnom zvuku si predstavil Danicu, ako všetko robievala. Ba ktovie, kde bude tráviť Vianoce? Už ho nebolelo myslieť na ňu, nezvieral sa mu žalúdok. Spomenul si len tak...

Keď otváral okná na obývačke, všimol si, že Andrea odhrnula záclony. Na oboch budovách bola obývačka stavaná do poloblúka s veľkými oknami až po zem a mohli sa vidieť. Keď mu zakývala, vytiahol jedno obočie, usmial sa na ňu a dva prsty priložil k čelu na pozdrav. Fúkla mu z dlane bozk. Naklonil hlavu a rozosmial sa.

Keď boli spolu, Andrea mu tykala, ale pred otcom to tajila a zakázala tykanie aj jemu. Nevysvetlila príčinu, a bolo mu to nakoniec jedno, len ho zlostilo, či sused Novák nemá voči nemu neznáme výhrady, ktorým by nebol rád.

Andreu potešil tým, že zašiel na zoznamovací ples, a vytancovala s ním slaďák v tesnej blízkosti, s rukami ovinutými okolo jeho šije a s tvárou pri tvári, ba ešte niekoľko latinsko-amerických tancov, pri ktorých sa úplne vybúrila. Bola vďačná aj za tú krátku chvíľu, ktorú pobudol. Odišiel skoro, vyhovoril sa na povinnosti. O pár dní mu radostne zvestovala, aký úspech zožal v očiach jej spolužiačok a nezabudla podotknúť, ako jej ho závideli.

Radšej sa nezamestnal pozeraním z okna, ale zatiahol záves a šnúru z vysávača zastrčil do zásuvky. V takýchto prípadoch opatrnosti nikdy nie je dosť. Súčasne mal obavy, aby sused Novák, keby ho zahliadol, nevysvetlil si zle, že má na zvádzaní jeho dcéry akési zásluhy.

Pri predkláňaní mu zavadzali vlasy, začesával si ich neustále prstami, alebo dával si ich za uši, ako dievčatá. Aj v tomto mala Mirka pravdu, má ich dlhé ako pouličný spevák. Vypol vysávač, zašiel do špajze pre gumičku od zaváraním a zopol ich do chvostu. Keď prechádzal cez chodbu, kradmo sa pozrel do zrkadla, a zhrozil sa svojho obrazu. Pohladil si neoholenú tvár, strnisko to bolo práve dvojtýždňové. *Vôbec nie som vábivý. Ktovie, čo na mne vidí Andrea?*

V práci sa mu niektorí kolegovia smiali, že nevie, čo so sebou. Len Fraňo veľavravne prikyvoval a s úsmevom krútil hlavou.

Snáď mu Mirka odpustí, že ho videla neupraveného. Zarastená tvár a dlhé vlasy nemal bezdôvodne. Musel si skrývať identitu. Vlasy si nestrihal, odkedy Danica odišla, začesával ich dozadu a polodlhé mu začali kučeravieť. A s bradou ho aspoň nespoznali.

Lenže ani takto nebolo jednoduché vyzistiť činnosť tej skupiny. Kým ich pristihol, že predávajú drogy, musel niekoľkokrát zájsť aj večer na tajné schôdze, sledovať, potulovať sa nocou kade-tade. Už celý týždeň im je na stope. Odvtedy denne premýšľal, čo s tým urobí. Bolo by nerozumné náhle ich odhaliť, tobôž aby pri tom bol sám.

Display na mobile ukazoval 15.15, keď mu zazvonil mobil, práve čo len prachovku zahodil v kúpeľni do umývadla. Dobre vykonaná práca ho uspokojovala. Uvelebil sa na stoličke, vystrel dopredu dlhé nohy a zatlačil gombík. Volala mama. Povyzvedala sa všetko a zaviazala ho, aby nevyhnutne došiel na Štedrý deň domov.

V pondelok sa oholený dostavil do práce. Oto práve vysoko vyhodil oriešok, ktorý okrem chrumkania slúžil aj na zábavu. Nikdy nechýbal na jeho stole, akoby vrecko bolo bezodné. Zavše ho vyhadzoval do vzduchu ako i teraz a lapal ústami. Teraz od počudovania neotvoril ústa, nezodvihol hlavu, oriešok dopadol na zem a on sa prekvapene pozeral za ním.

„Páni, už ťa ani nespoznám!“ riekol s úžasom.

Od Fabiána si pre zmenu okrem úsmevu od ucha k uchu vyslúžil aj potlesk.

Vzal ho na vedomie so širokým úsmevom a s pozdvihnutými dlaňami. Keď popoludní po ukončení zmeny zašiel aj k holičovi, zmena imidžu ho samotného zaskočila. Bolo to veľmi dávno, ako sa videl upravený. Nenechal si ani dlhší strih vlasov, aký mával vo zvyku nosievať, ale dal sa pekne ostrihať, ako sa na zrelého muža patrí. Od holiča už nebolo ďaleko do lahôdok k Mirke. Sestra ho temer nespoznala, tak dôležito sa tváril.

„Si veľmi príťažlivý, braček," šepla mu cez pult a žmurkla na neho, keď mu predložila čerstvú presso kávu, ktorú pri nej rád pájaval.

„Takto ti už režem?" Vyčaril úsmev, ktorý ho držal dosť dlho a všímal si svoju sestru, ako zručne obsluhuje.

Mirka prikývla a venovala sa svojej práci.

So stálou zvedavosťou sa rozhliadal po hosťoch, no o chvíľu spozornel. S Mirkou sa rozprávalo dievča so zlatým listom v ušiach. Nezistil, kedy vošla, a prekvapila ho jej prítomnosť. Nie prvýkrát ho upútala jej dokonalá, vysoká postava.

Jeho intuícia bola vždy ohromujúca a ľudí neuveriteľne rýchlo a správne odhadol a na jeho obdivuhodnú spontánnu psychológiu bolo spoľahnutie. A toto dievča ho zaujalo pri prvom zahliadnutí. Podľa svojho odhadu by ho zaradil na popredné miesto v hodnotovom rebríčku. Doteraz ju videl vždy vkusne oblečenú, lenže šaty podľa neho nerobili človeka, len ho obliekli. Bolo zarážajúce, že rozkošné a šarmantné mladé dievča je už v mladom veku zlou matkou, ktorej berú dieťa do domova. Odsúdil ju preto a v jeho hodnotovom rebríčku klesla o niekoľko stupienkov. Na druhej strane sa však spoliehal aj na Mariánovu súdnosť. Neveril, že by jeho kamaráta upútalo dievča len svojou koketériou. Pre to sa mu zdala príliš plachá. Dva predpoklady si odporovali. Náhodné stretnutia s ňou a s Mariánom, Mariánove výstredne netrpezlivé správanie pri pohľade na ňu a na toho hulváta... a mnoho iných tajomností mu krížili jeho súdnosť a intuíciu v osobe tohto dievčaťa. Otázky sa vynárali a jeho *mozgová mašinka* pracovala na plné obrátky.

Zažiadalo sa mu s ňou porozprávať. K rozhodnutiu hocijako posúdiť jej osobu mal málo informácií, a viac ich nebolo možné ako získať. Považoval za dotieravé sa jej vnucovať, nechcel sa o nej vypytovať ani Mariána, a dievča vyzeralo priplaché na to, aby sa hocikomu ľahostajne vrhalo hneď do náručia.

Dôveroval si a po dopití kávy pristúpil bližšie k pultu a posunul šálku smerom s Mirke.

„Ďakujem, bola výborná."

Bol k tomu dievčaťu tak blízko, ako doteraz nikdy. Sladkastá a trochu korenistá vôňa voňavky, ktorú zacítil, hovorila v jej prospech.

Omeškal sa. Práve dohovorili. Mala sa už na odchode, ale otočila sa k nemu a pohľady sa im stretli. Uvidel plachý výraz v jej očiach, ktoré na ňom chvíľu spočinuli. Pootvorila ústa, ale nepreriekla. Možno od prekvapenia, možno... ktovie, od čoho. Zapýrila sa a narýchlo sa dotkla zátylku, potom jej ruka skĺzla po kožušine veľkého goliera ku kabelke so šachovnicovým vzorom.

Pred oknom chvíľu nerozhodne postávala. Náhle vrhla spätný pohľad dovnútra cez veľké okno, no hneď sa pohla a rýchlo sa stratila medzi chodcami.

Sprevádzal pohľadom to solídne dievča. Usúdil, že nemá pätnásť, ale aspoň dvadsať rokov. Hodnotil jej oblečenie. Dlhé, štíhle nohy mala obuté v hnedých čižmách na polovysokom opätku s vysokou sárou siahajúcou po kolená. Na golieri sivého flaušového kabáta dominovala veľká čierna kožušina, siahajúca vpredu po pás. Na tenkom drieku sa vynímal čierny kožený opasok zapínajúci sa vpredu veľkou sponou. Hrubšia, tmavohnedá úzka sukňa siahala tesne nad kolená, vykúkala spod kratšieho kabáta. Na jednom stehne mala rázporok, ktorý sa jej pri kroku roztváral a zvodné stehná priťahovali pohľady.

„Páči sa ti?" Mirke pohrával úsmev na perách, keď odkladala z pultu prázdnu šálku. Zbadala bratov profesionálny pohľad, s akým si ju premeral ako aj neskrývaný záujem pri rozhovore.

Mirka ho zaskočila, zabľabotal niečo a sám sa zapýril. Cítil, ako mu červeň stúpa do líc, rozrušil sa ako vinník a zdesil sa pri odhalení.

„Je slušná, inteligentná a výškou by k tebe pristala," dobiedzala do neho.

Miesto odpovede si stiahol z predlaktia len pred chvíľou vysúkaný rukáv pulóvra. „Mirka, neblázni, ktovie, kto to je, ja ju nepoznám." *Ale rád by som*, to nedodal. „O čom ste sa tak dôverne rozprávali?" išiel pevne za cieľom.

„Ty luhár, tak predsa ťa zaujíma," karhala ho so smiechom. „Objednávala si tortu."

„Aspoň tortu pre dieťa...," dodal zamyslene.

„Braček, spamätaj sa! Si veľmi domýšľavý. O čom to hovoríš? Má byť na nej osemdesiatka, to nebude pre dieťa, ale zrejme pre starého otca. Romi, zdá sa mi, že s tvojimi vlasmi ti odstrihli aj trochu z rozumu. A ozaj," ťukla si po čele, „musím zavolať Vande, že tortu potrebujem na piatok."

V momente siahla do vrecka plášťa pre mobil a vyhľadávala číslo. Na objednávku nemohla zabudnúť. Ďalej sa mu nevenovala. Hostí pribúdalo, a Mirka na brata nemala čas.

Na mesto sadal súmrak a na ulici sa rozsvietila vianočná výzdoba. Trblietajúce zvončeky, hviezdy, stromček, celá atmosféra pripomínala blížiace sa Vianoce. Pohodlne sedel pri stole, pozeral sa von oknom a zaujato hľadel na prechádzajúcich sa. Pri jednotvárnom pozeraní ľudí s nákupnými taškami vchádzajúcich z jedného obchodu do druhého si zahryzol do pery. Vynorili sa spomienky. Ešte vlani rozmýšľal, aký darček kúpi pre svoju manželku. Teraz táto povinnosť odpadla a darčekmi ju už nepoteší. Ba či od Emila niečo dostane? Netrápil sa preto, či to bude pravda, bolo to len suché skonštatovanie.

Ale pri účasti u rodinného krbu považoval za povinnosť potešiť domácich aspoň drobnými darčekmi, preto sa rýchlo rozhodol sám pre nákup a o chvíľu sa túlal ulicami a rozmýšľal, koho čím poteší.

Po roku ...

12.

„Pokojné minúty jazdy sú preč," nadhodil kolega Vlado. „Blížime sa do Zvolena," povzdychol. „Kamarát môj, ak moja sestra nastúpi so svojou urečnenou kamarátkou, pripravia nás po Košice o rozum."

Romeo sa uškrnul. „Zveličuješ," spomenul si na svoju sestru. Mirka nebola zlá sestra, nemala ani urečnené kamarátky, ktoré by mu naháňali niekedy strach svojimi názormi. „Ženy nie sú také zlé ani také otrasné."

„Tak to nepoznáš moju sestru a jej kamošku. ...ale veď uvidíš," tvrdil Vlado. „Ale ako to, že práve ty tak veríš ženám? Veď si spomínal, že tvoja ťa opustila?" dodal po chvíli.

„Je to pravda, ale bolo to veľmi dávno, už je tomu sto rokov."

„Presnejšie?"

„Rok aj pár mesiacov."

„Nerozmýšľaš začať znova?"

„Klamal by som, keby som tvrdil, že to už nemienim skúsiť. No vyhovujúcu som zatiaľ nenašiel," vybral z vrecka cukrík, ponúkol aj Vladovi.

„Rozbaľ mi ho, prosím ťa," pribrzdil, a zašiel ku krajnici, lebo zozadu veľkou rýchlosťou predbiehalo auto, neberúc ohľad na opatrnosť ani bezpečnosť jazdy. Premávka bola hustá. „Takže si doteraz sám?"

„Uhm."

„Musí to byť hrozné. Netvrdím síce, že manželstvo je len ako med lízať. Aj ja mám s tou mojou niekedy hrozné hádky, ba niekedy až obavy, aby neodhalila moje občasné zálety, ale ver mi, bez nej by som ťažko vydržal. Máme obaja svoje chyby a snáď sme sa ich už naučili

aj tolerovať. No a potom sú tu spoločné deti, o ktorých sa treba postarať a zabezpečiť im budúcnosť. A keď má človek už bezmála štyridsiatku na krku, je opatrnejší. Lipnem na veciach a na zvyklostiach a nemám chuť zmeniť ich.“

„My sme nemali deti. Vcelku sme žili šťastne...“ zaspomínal si Romeo.

„Tak... asi preto od teba odišla...“ jednotvárne vyslovil Vlado a pomyslel si svoje. Na Romea však nemohol povedať zlého slova. Poznali sa už dávnejšie, ale len povrchne, bolo to len ahoj - ahoj a k hlbšiemu spoznaniu došlo až teraz, keď išli spolu na pravidelný jesenný seminár do hlavného mesta. Pracovali každý u iného vydavateľa, no spájala ich rovnaká práca.

Vlado sa odmlčal, zabočil smerom do centra a v blízkosti hradu zašiel na parkovisko. Zavolal sestre a povedal jej, kde parkuje. Romeo vystúpil, povystieral stŕpnuté údy a zašiel do neďalekej kaviarne kúpiť fľašu mirindy. Vlado bol o chvíľu za ním a pozval ho na kávu, kým dôjde jeho sestra. Ku káve si dali po dve tortové rezy a pri chvíľke oddychu v pohodlných boxoch sa rozhovorili.

„Odkiaľ poznáš Miloša?“ vyzvedal sa Vlado. „Je to veľký figliar.“

„Z vlaňajšieho seminára. Bývali sme spolu. Hneval som sa na neho, lebo mi neustále kradol hodinky. Inak je fajn.“

„Je, ale hodinky kradol aj mne, ja som s ním bol spolu predvlani,“ usmieval sa. „Vlani som kvôli operácii nebol.“

„Na čo ťa operovali?“

„Na pruh. Stavali sme chatu, chcel som ušetriť, do mnohých vecí som sa pustil sám...“ pokrčil plecom. „Výsledok sa čoskoro dostavil.“

Vladov mobil zazvonil. Sestra ho vyčítavo karhala a hlasno sa vyzvedala, kde sa nachádza. Vlado spravil grimasu a rozhodil rukami, len čo mobil odložil. „Nehovoril som ti?“

Bolo načase odísť.

O chvíľu už Darina hlučne predstavila svoju kamarátku brunetku Gabu a ryšavú Dušanu. Akoby sa všetky tri dohodli, že každá bude mať inú farbu vlasov. Vlado vložil cestovné tašky do kufra a predtým, než by nasadli do auta, štuchol do sestry.

„Povedala si len o jednej kamoške. Prečo sú dve?“ vyzvedal sa hnevlivo pomedzi zuby.

„Pch!“ rozhodila rukou Darina. „Akoby ti to nebolo jedno. Jedna či dve... naozaj...,“ pichla ukazovákom do Vladovej hrude a počudovane pozrela do jeho nahnevanej tváre.

Romeo sa od Vlada dozvedel, že Darina je čerstvo rozvedená tridsiatnička, ktorá stihla porodiť už dve deti, o ktoré sa stará v čase núdze ich invalidná matka. Upútalo ho jej bujné poprsie, ktoré pripomínalo Žofiine. Žena bola nižšej postavy, s odfarbenými dlhými vlasmi na blond, ktoré teraz mala vysoko vypnuté do úhľadne poprekladaného drdolu, ktorý sa vinul bezmála z vrcholu hlavy až po šiju. O jej kamarátkach sa od Vlada nedozvedel nič.

Vlado už o chvíľu uháňal po diaľnici. V aute vládlo nezvyčajné ticho, ktoré sa dalo krájať. Motor nového Sedanu bolo sotva počuť a pozornosť mohli upútať jedine zvuky *bzzn, bzzn,* okoloidúcich či predbiehajúcich áut. Potom sa ženy na zadných sedadlách začali mrviť.

„Hlupák! Hrabe mu! Načisto mu hrabe!“ ozvala sa spoza Romeovho chrbta ryšavá a otáčala hlavu dozadu.

Romeo si ju všímal v spätnom zrkadle. A všimol si aj bielu Octaviu, ktorá ich celou cestou nasledovala, no nepredbehla.

„Mala si sa odviesť s ním... zúri,“ nadhodila brunetka nesmelo.

„Ja? Nikdy! Neprišli sme spolu. Načo prišiel za mnou? Keď zúri, nech zúri, mňa sa netreba držať ako kliešťa. Načo? Aby som ho obsluhovala? Aby ma mal kto trápiť? Chytá ho šajba, ale nech!“ pohŕdavo sa otočila dopredu a hľadela na ubiehajúcu krajinu. Nafúkla sa ako moriak.

Jej správanie pripomínalo Danicine, ktorá hnevlivo odvracala hlavu, keď jej niečo povedal, čo jej nebolo po vôli. Takže aj táto ryšavá zrejme má niekoho, keď sa správa podobne.

Nakoniec Vlado mal pravdu. Aj keď ryšavá v Lučenci vystúpila, mali čo počúvať po Košice. Brunetka nebola omnoho tichšia a jeho sestra nadávala na celý svet a v ňom na všetkých mužov. Ich správanie vôbec nepripomínalo správanie lesných inžinierok, vracajúcich sa zo stretnutia po ktovie, koľkoročnom ukončení výšky. Pripomínali mu zúfalých, prácu odmietavých lesných robotníkov, nadávajúcich v lese na celý svet pre neblahé pracovné podmienky, napríklad.

Po niekoľkokilometrovej jazde ho od hlasnej vravy a nadávok všakovakého znenia rozbolela hlava. Keby Vlado nezastavil aby zašli na kávu, poprosí ho, aby ho vysadil.

13.

Nemohol otáľať s nákupom darčekov, Vianoce sa blížili a popri svojom druhom živote by mohol prirýchlo zabudnúť na každoročné povinnosti bežného života. Bolo deväť hodín, kým sa vymotkal z veľkoobchodu s nákupom. Ovládla ho nákupná horúčka podobne ako všetkých, ktorí sa akoby len potulovali po obchode. Bol spokojný, že pre každého čosi kúpil a neľutoval štyri tisícky, ktoré sa premenili na darčeky v troch igelitových taškách a dvoch balíkoch.

V žalúdku mu zaškŕkalo, keď vkladal nákup do kufra. Rozhodoval sa, či sa má vrátiť späť alebo zájsť niekam na večeru, kde... nerozmýšľal dlho. *Som poriadne oblečený, ostrihaný, nemajú dôvod ma podozrievať.* O týždeň po návrate z hlavného mesta ešte vždy vyzeral slušne, napriek týždennému strnisku.

O chvíľu vyšiel z parkoviska pred veľkoobchodom a uháňal celkom opačným smerom na predmestie. Už od roka ho stále ťahá za ďalším zistením. Jeho zanietenie z možného zverejnenia života ľudí pod priečkou, ako ich nazval, mu nedalo už poriadne ani spávať.

Od tej doby, teda už viac ako rok žije dvojaký život. Prvý je zaužívaný z minulého obdobia, a je pokračovaním starého, kým druhý maskuje život pre hocikoho nedovolený, neprípustný až absurdný svojím obsahom, skrývajúci oheň. Môže sa ním hocikedy nielen popáliť, alebo pri ňom zhorieť do tla. Bol si toho vedomý, ale zvedavosť bola silnejšia a napriek možnému zhoreniu nespôsobovala zábrany.

Naučil sa nenápadne si všímať a občas až detailne odpozorovať nielen ich správanie ale s veľkou schopnosťou aj ich niektoré zásady. Občas flegmaticky, občas vyzývavo sa pridával sťaby len náhodou medzi nich, nenápadne až bojazlivým spôsobom predstieral zoznámenie. Na začiatku sa motkal vždy len medzi odstrkovanými, biednejšími, neskôr sa osmelil nadviazať kontakt aj s tými *vyššími.* Nebolo to zdravé prostredie a neprekypovalo hostiteľmi, ani veľkodušnými ľuďmi ktorí by sa dostali do pokušenia zoznámiť sa s neprajným cudzincom, tu každý musel vyvinúť priveľké úsilie a využívať kvality stratégie k postupu a zároveň poznať ako zmiasť záujemcov a narušiteľov obchodu.

Premýšľal, či jeho *výbuch* prinesie želaný výsledok, alebo či jeho odvaha nebude len klamlivým tieňom skutočnosti. S istým cieľom sa pohyboval vo svetskosti, dovolil si viac vrtochov, strhávalo ho všelijaké dobrodružstvo a ešte minulé mesiace sa cítil fantasticky pri takýchto ľahkovážnych ale účelových výletoch vďaka svojmu drsnému šarmu. Dnes sa musel spoľahnúť už len na náhodu, a musel si dávať väčší pozor. Dnes musí dokázať, že všetko, z čoho ho *obviňujú* a za čo ho *varujú*, je len obyčajný výmysel a náhoda. Všetko pramenilo z poznania ako ľahko ho spočiatku prijali medzi seba. No po určitom období sa mu zdalo, že ho odmietajú a kládli mu otázky, ktoré spôsobovali ťažkosti. Tušil, že ho majú za špicľa. Ani to ho neodradilo. Nakoniec sa mu zdalo, že ich presvedčenia sú krehké a neúnavnou účasťou medzi nimi ich upokojil až sa zdalo, že aj presvedčil.

Bolo by super, keby mu to zhltli. Ostrí chlapíci, ktorých nevidel náhodou, sa zabývali v určitých hniezdočkách, a už by mohol o nich zaspievať. Lenže či sa dokáže zrealizovať bez

toho, aby mu nevykrútili krk? Ide o neustále bdelých surovcov, odhodlane idúcich za svojím cieľom využívajúc v ňom náhodné obete ako napríklad Vanda.

Auto zaparkoval na parkovisku pred vežiakom a pešo sa pohol stromoradím k Modrej lagúne. Isteže sa mu nekráčalo ľahko, keď všade bolo ticho ani pred búrkou. Prečo nevidí nikde náhodne postávajúce skupinky ako doteraz?

V tom tichu počúval tlkot vlastného srdca a tupé ozveny svojich krokov. Nebola veľká zima, sneh sa vďaka teplotám nad nulou cez deň aj roztápal a tvorili sa z neho len neprajné kaluže. Práve jednu obchádzal, keď sa spoza stromu vedľa neho mihla postava. Kvôli upravenému zovňajšku kráčal veľmi smelo, domnievajúc sa, že veď vám nič nespravím, neprajem si ani ja vás... som celkom neškodný. V šere postavu nespoznal. Jeho domnienka bola správna, bolo to dievča, s dlhými vlasmi. Urobilo kva kroky smerom k nemu.

„Hej, nevideli sme sa už niekde?“ ladnými, až tanečnými krokmi k nemu pristúpila. Výškou mu siahala po čelo. Jej hlas znel drsne a hrubo. Tvár bola až nepekne našminkovaná, líca napudrované. Tuhočervené ústa roztiahla do úsmevu a žula žuvačku. Vo veľkom výstrihu jej pulóvra uvidel vydúvajúce ňadrá.

„Nepamätám sa, slečna,“ premeral si ju.

Bola celá odetá v čiernom koženom oblečení, až na pulóver. Krátka sukňa sotva zakrývala zadok a čierne čižmy siahali vyše kolena. Ofina vlasov čiernych ako uhoľ padala do čela a zakrývala aj obočie.

„Mohol by si ma ponúknuť aspoň cigaretou,“ mľaskavo požula žuvačku a predstúpila blízko pred neho.

Dvíhal sa mu žalúdok od silného dezodorantu ostrej vône. „Nefajčím, slečna, ľutujem.“

Nikdy doteraz sa nebál ale toto dievča mu nahnalo viac strachu ako hocikto. Mohol, alebo sa mohli za ňou vynoriť niekoľkí a keď začul kroky za sebou, po chrbte mu prešli zimomriavky a bol napätý na prasknutie.

„Nechaj ho, Aľa, ten ešte doteraz nebol s nikým, je to len taký obyčajný...,“ nedopočul, čo je, ale dievčaťu s chrapľavým hlasom za svojim chrbtom bol veľmi povďačný. Rozum čulo pracoval a hneď mu napovedal, že ho sledujú. Bolo to neprajné zistenie.

Aľa slabým dotykom ukazováka podvihla jeho bradu. „Škoda,“ zahlásila a veľavravne na neho žmurkla. „Divil by si sa, čo dokážem,“ našpúlila ústa a urobila smerom k nemu „cmuk“ kým sa mu odstúpila.

Pozeral sa na ňu ľahostajne, ale vo vnútri s veľkým odporom.

„Nerozmyslíš si to predsa?“ otočila sa ešte raz k nemu.

Neodpovedal, len záporne pokrútil hlavou. Mal sto chutí povedať, že nie je na ženy, ale v tom prípade by sa z nej vykľul snáď muž. Striasol sa pri tom pomyslení. Vykročil, aby čím skôr vyšiel zo zradného stromoradia. Až keď bol na chodníku, si vydýchol. V slušnom oblečení sa mu kráčalo oveľa ťažšie. Nemohol sa skrývať ošúchajúc sa o múr či o strom, aby sa neušpinil, a musel sa obmedzovať len na videné.

Ani okolie reštaurácie dnes zvlášť nevynikalo. Všetko v norme, ako keby tu dodržiavali všetky zásady a pravidlá. Čo sa robí? Náhle sa rozhodol nezaťažovať sa dnes zložitými myšlienkami, a prinútil sa dať si pauzu. V reštaurácii bolo málo hostí, jedlom ho hneď obslúžili a tak odhliadnuc dnes od svojich rozhodnutí, rýchlo sa vzdialil. Až pri odchode si uvedomil, že ho ľahko mohli aj okradnúť a mohlo byť po darčekoch.

Na konci ulice uvidel stopárku, ktorej nezastavili dve autá, idúce pred ním. Zovretú dlaň s vystrčeným palcom dievča netrpezlivo nadvihovalo a keď došiel bližšie, spoznal Vandu. *Mám ja ale na ňu šťastie!* Pribrzdil a vyhodil smerovku, zašiel ku krajnici. Vanda sa rozbehla k autu, ale jej neotvoril, pokiaľ sa nerozhliadol, či sa odniekiaľ niekto neobjaví vzhľadom na jeho tušenie, že jedine Vanda mohla prezradiť jeho identitu.

Po pozdrave sa natešene posadila, a scenár prebiehal ako prvýkrát, ďakovanie a vyhováranie sa na všeličo možné, prečo nemohla odísť domov posledným autobusom. Čo jej mal povedať? Najradšej by ju vyfackal za trúfalosť kamarátiť sa s drogistami, ak im ešte sama nepodľahla. Život drogistov bol zvláštny svojou nesystémovosťou a názorom na svet, v ktorom sa postupom čase stávali zbytočnými. Žili bez zmyslu pre zodpovednosť, v neistote, obklopujúc sa svojou vlastnou filozofiou, kde najhlavnejšou činnosťou je zohnať si tovar.

Za mestom si už nemali čo povedať, Vanda len skonštatovala, že dlho pracuje a je dobre, že má povinnosti aj tam, kde bola ona. Vyzvedal sa ju na rodičov, s ktorými by si rád pohovoril o nej, ak vôbec majú záujem. S nezáujmom odpovedala, že jej otec mal choré srdce a pred tromi rokmi umrel.

„...a matka sa od tej doby nevydala," dokončila takmer s výsmechom, akoby len s chýbajúcim *no, predstavte si!*

„A mala by sa?" potiahol kútiky úst na úsmev a zagánil na ňu.

„Už jej samota lezie na nervy, jasnačka, že by sa mala." Presviedčala ho o svojej pravde príliš živo a rozhodila rukami. Nestíhala by ju kontrolovať, lebo nová láska by ju zamestnala viac, ako staronové problémy jej dcéry.

„Čo robí mama?" rozhovor začínal byť zaujímavý.

„Je učiteľka."

„V jej povolaní sa človek nenudí..." chcel niečo naznačiť, ale mu nedala dohovoriť.

„... no jasné že nie, ale určite už aj svojím deťom ide poriadne na nervy. Od otcovej smrti vari len jediný raz bola taká, aká by mala byť. Spokojná, vyrovnaná... začas," hlasno povzdychla. „Preto si myslím, že jej chýba muž."

„Cheche," zasmial sa hlasno. „Vaša matka je už zrelá žena, a zrejme má svoj ideál na partnera. Nie je pre ňu ľahké nájsť vhodného muža, možno by mnohých odmietla, ktorí by sa o jej priazeň uchádzali. Možno by ich prirovnávala k bývalému manželovi."

Chcel uspokojiť Vandu, keď ho už zatiahla do tak dôverného rozhovoru o svojej matke, ktorú ani nepoznal. S učiteľkou by sa mohol porozprávať, snáď by mohla vplývať na dcéru, kým nenapácha akési hlúposti... ak sa tak už doteraz nestalo.

„Môj otec nebol až taký ideál žien, nemyslite si. Možno bol niekedy pekný, ale ideál... tak to tuším nebol nikdy." Vanda pokrčila nosom a poťahovala perami na znak dôkazu svojho tvrdenia o otcovi. „...ideál... hm... nikdy," pokrútila hlavou a otázka jej dlho vírila hlavou.

„Mala si ho rada?" nepáčilo sa mu, ako ohŕňala nosom nad otcom.

Cítil na sebe jej pohľad. Potom sa pozerala na ubiehajúcu cestu a po chvíli povedala. „... no, mala, v podstate som ho mala rada, nebol taký prísny ako mama, viac ma rozmaznával. A myslím si, že ma aj on mal rád," odpovedala mu zamyslene. Nikdy sa doteraz nezamýšľala nad podobnými otázkami. Narýchlo si uvedomila, že sa na neho hnevá práve preto, že ho niet.

„Baví ťa tvoja práca?" nebolo už ďaleko do obce, už sa spýtal len aby reč nestála.

„No, v podstate baví, veľa som sa naučila, teraz už často nepotrebujem ani recepty, viem vykúzliť hocijaký zázrak. Otec mi vždy dôveroval a tvrdil, že som vo svojej profesii zručná, mám fantáziu a potvrdilo sa. Nie som len obyčajnou cukrárkou, mám objednávok vyše hlavy, moje sladkosti idú na dračku. Otec zvykol hovorievať, že som sa udala na jeho tetu, ktorá toho času vypekávala aj na svadby. To len matka sa nikdy nechcela zmieriť s tým, že som nešla študovať a budem len obyčajnou cukrárkou."

Až teraz si uvedomila, že na otca zanevrela práve kvôli tomu, že sa o ňom s mamou nikdy po jeho smrti nevedela porozprávať, a ako jej chýba.

Keď zastavil pred ich domom, nevystúpila, sedela zamyslene a dívala sa na predné sklo.

„Došli sme, čaká ťa mama," pobavene sa na ňu pozrel.

Dievča sa chvíľu ani nepohlo. „Už dávno som sa s nikým o otcovi nerozprávala. S mamou sa to nedá. Ale on ma vždy povzbudzoval a myslím si, že ma aj chápal viac, ako mama. Mohla som sa s ním porozprávať na všakovakú tému a vždy sa mi aj viac venoval. A mala som ho

veľmi rada, nielen tak... Povedzte, prečo ste ho vlastne spomenuli?“ Rozhovor o otcovi, aj keď krátky, vyvolal vo Vande potláčané city a nechcené spomienky.

„Prišlo to celkom spontánne, nezamýšľaj sa nad tým,“ rozhovor o otcovi ju očividne rozrušil. „Nebolo to len o otcovi, hovorili sme o kadečom.“

Otvorila dvere auta, pozrela sa na dom. „Je tma, mama už iste spí. Poďte dnu, ukážem vám otcovu fotku. Pekne ste o ňom hovorili. Je to nakoniec dobre. No, poďte, vystúpte.“

Nepamätal sa, že by hovoril nejako *pekne* o jej otcovi, ako mu pripisovala. Dve, tri vety, ktorými ho spomenul, vo Vande vyvolali spomienky, ktorým nevedela či nechcela zabrániť.

„Je už neskoro na návštevy, Vanda. Niekedy inokedy,“ nemal najmenšiu chuť na nočné pozeranie fotiek s jej komentárom. „Prídem si objednať tortu a potom sa porozprávame a poukazujete mi aj fotky.“

Vanda sa nedala tak ľahko odbiť a tvrdohlavo na neho pozrela. Zaumienila si, že ho nepustí, pokiaľ mu neukáže najzvodnejšiu otcovu fotku.

„Kým sa tu bavíme o tom, či vojdem - nevojdem, už som mohla postaviť vodu na kávu alebo čaj. Ukázala by som vám fotku a o chvíľu by ste na návštevu mohli aj zabudnúť. No, skoro... vysadajte,“ nedala mu na výber.

Vystúpila, dvere nechala otvorené a rýchlo obišla vozidlo aby otvorila dvere na jeho strane.

Málokedy sa stávalo, že sa nechal ovplyvniť, a už tobôž sa zatiahnuť niekam, kam vôbec nemal chuť. Vanda bola neoblomná a tak naveľa súhlasil. Pozatváral auto a nasledoval ju.

K bráne pribehol veľký vlčiak a radostne zaštekal. Cúvol dva kroky, kým Vanda ustrašene pozrela na neho, či nemá v úmysle zbehnúť. Kývol bradou smerom k psovi, Vanda sa usmiala, otvorila zamknutú bránu a vošla do dvora.

„Cézar, ku mne!“ Pes si poslušne sadol vedľa nej, obojkom ho odviedla do neveľkej ohrady z pletiva a ho zatvorila. „A buď poslušný.“

Teraz smelo vošiel a nasledoval ju cez dvor chodníčkom, z ktorého bol odprataný sneh až ku schodom. Tromi schodmi vyšli pred dvojité zasklené dvere, okolo ktorých z dvoch strán boli okná až po zem. Rozsvietila svetlo a vyhľadala kľúč, aby ich odomkla. Vošli do väčšej, teplej miestnosti, v ktorej bolo veľa kvetov pred veľkými oknami. Na jednej stene bol pripevnený vešiak, visel na ňom kabát a v kúte boli dva páry čižiem.

Vanda sa skoro vyzliekla, a čakala, kým jej podá svoju vetrovku, aby ju mohla zavesiť. Obaja sa vyzuli a bosí vošli do priestrannejšej miestnosti, z ktorej viedlo kamsi troje dverí a pekné, drevené schodisko na poschodie. Viedla ho ďalej širokými dvojkrídlovými dverami so sklom. Upútala ho veľmi pekná biela matná maľba zvláštneho motívu sklenenej výplne dvier. Sotva vošli do miestnosti, zazvonil jej mobil. Cúvla a počúvala, ale z jednohláskových slov ako áno, nie, kedy, to len tak, vysvetlím a podobných, nevedel vydedukovať nič.

Na Vandinej tvári sa zjavil ustarostený výraz. Zmätene ho usádzala do veľkého kresla v pekne zariadenej miestnosti, keď vonku zatrúbilo auto. Jeho zvuk prenikavo zaznel v tichej noci. Rýchlo mu vyložila album na malý stolík, za ktorým sedel a roztržito mykala rukami.

„Musím odísť. Nebude to dlho, možno hodinka, možno ani toľko, možno... Počkajte ma, prosím, neodchádzajte. Prezerajte si fotky, ja ...“

Auto znovu zatrúbilo, tento krát už dvakrát. „Prídem... vrátim sa... budem sa ponáhľať...“ skoro behom vyšla z obývačky, zahasila svetlo v chodbe, o chvíľu začul pribuchnúť vchodové dvere.

„No, zbohom!“ chytil sa čela, začesal si prstami krátke vlasy a nervózne prehltol. Celý deň chcel prekvapiť iných svojím výzorom, chcel sa dostať do povedomia gangu ako nevinný gentleman, a mohol si blahoželať. *Práve sa mi to podarilo.* Ak ich sledovali, čo nie je vylúčené, znamená to, že poznajú auto, majú jeho ešpézetku, Vanda dostane pochvalu, alebo pokarhanie. *Už som v tom až po uši!* Prečo by sa chovala tak roztržito nedokážuc vysloviť poriadnu vetu? Nemohla pred ním...

Zrazu sa na schodisku a v predsieni rozsvietilo svetlo a začul náhly dupot po drevených schodoch. „No, zbohom! Teraz sa dočkám pokarhania od neuspokojenej učiteľky. Dnes večer mám smolu.“ Rozprával si potichu a aby sa ako-tak uspokojil, zhlboka sa nadýchol.

„Vanda? Vanda!“

Pred roztvorenými dverami haly prebehla postava v nezapnutom tmavomodrom župane, ktorý sa pri náhlej chôdzi roztvoril a povieval. Počul otvoriť dvere, zakričať do noci *Vanda,* kým vonku na ceste so silným zvukom naštartovalo auto a odišlo. Potom privretie dvier a v zámku cvakol kľúč.

„Dočerta, dievča, neskoro prídeš, a už ťa znovu niet. Raz na tie svoje nočné výlety doplatíš,“ počul, ako si rozprávala jej matka. „A toto je čo?“ začul znovu.

Dovtípil sa, že zbadala jeho topánky a vetrovku. Potom priskoro na to, aby sa začal počutým zapodievať, uvidel tieň pred sklom a zrazu sa zjavila v roztvorených dverách.

Vnútorný rozruch, ktorý ho v tom momente ovládol, ho načisto ohromil. Jeho reakcie sa spomalili, od prekvapenia sa mu na čele zjavili kropaje potu. Žalúdok sa mu zovrel a len sa skúmavo díval na náhle sa zjavenú ženu, ktorá bola nemenej ohromená ako on. A trvalo dlho, kým sa z kresla postavil.

Žena si zastala vo dverách v rozopnutom župane, siahajúcom po členky a vo svetlomodrom pyžame s voľnými nohavicami po kolená, a hornou zapínajúcou časťou, ktorej vrchné gombíky boli rozopnuté. Chcela vykríknuť, od ľaku si k hrudi priložila dlaň ale z otvorených úst nevyšiel ani hlások. Od prekvapenia sotva dýchala a z miesta sa ani nepohla. Z hnevu, ktorý pocítila po Vandinom odchode sa zrodilo náhodné zistenie prítomnosti cudzieho muža v dome, ktorý ju tak ohromil, že nedokázala vydať slova. Na druhej strane práve zistenie, že muž je jej povedomý, jeho totožnosť v nej vyvolávala rovnaké napätie, aké videla na ňom, narušilo jej vnútro a zrazu nevedela, čo urobiť.

Romeovi netrvalo dlho, kým ju spoznal. Ale srdce mu išlo z hrude vyskočiť ešte aj vtedy, keď vstával z kresla. Od roka myslieva na s ňou prežité ráno plné vášne, predstavuje si jej láskania a pripomína ich podľa možnosti a potreby, hoci od roka sa predstava začala zahmlievať. A teraz sa zjavila pred ním náhle, zastihla ho nepripraveného a on sa snaží chovať diskrétne, aj keď je indiskrétne zvedavý.

„Žofia,“ zašepkal sotva počuteľne. Neurčito spravil krok, dva a zastavil sa uprostred miestnosti. Bol taký prekvapený, že pocítil ako mu bije srdce. Plnoštíhla zrelá žena sa mu zdala v tej chvíli veľmi zvodná a úchvatná.

Výraz v prekvapených očiach zjemnel, ako náhle ju oslovil. „Rozprávkový Romeo,“ zašepkala, chytila v rozpakoch župan a zakryla si pyžamo. „Ako si sa sem dostal?“

„Priviedla ma Vanda, ale to teraz nie je dôležité, dôležitá si ty, Žofia, ako aj to, že som ťa našiel,“ hovoril pomaly.

Hlas sa mu bezmála zasekával. Myslel úprimne, čo povedal, aj keď momentálne nebol o svojich slovách natoľko presvedčený. Ani úsmev sa mu nepodarilo vyčariť, aký chcel. Videl jej rozpaky, sám na tom nebol lepšie, len sa lepšie ovládal.

Nevypytovala sa viac na spôsob ani dôvod jeho príchodu do jej domu, nebolo momentálne nič dôležitejšie, než to, že je tam sám a Vanda odišla. Sama vystrela ruky a pomaly k nemu vykročila. Už nebolo dôležité zakryť si pred ním pyžamo.

„Naozaj sa voláš Romeo?“ zvierala jeho ruky vo svojich a keď prikývol, dodala: „Zmenil si sa, v mojich predstavách si ostal celkom iný. Teraz si omnoho zvodnejší, ba snáď akoby aj mladší a omnoho žiadostivejší.“

Pristúpila ešte o krok bližšie pred neho. Mravnosť kázala zachovať pokoj, hoci najradšej by sa mu vrhla okolo šije a nedbala by, keby sa do nej hneď ponoril ako do vĺn mora.

Počítal s tým, že ho nespozná. Keď sa stretli, mal dlhšie vlasy a dvojdňové strnisko. Teraz však mal vlasy kratšie, ale strnisko vari také isté *módne*.

„Bolo načase, aby sme sa znovu stretli, Žofka.“

Pustil jej ruky a pod županom ju jemne začal objímať a hladkať po známom objemnejšom tele. Bolo to zrazu zvláštne, hoci známe, no vábivé ale očarujúce zároveň. Muž so sexuálnou absenciou snáď nehľadal výnimočné možnosti, no nebol zase z tých, ktorým bolo všetko jedno. Žofiina pekná tvár ho aj teraz očarila, a z doteraz prvého aj posledného milovania zároveň si pamätal dosť na to, aby sa mu ho žiadalo zopakovať.

Myknutím pleca zhodila zo seba župan, ktorý skĺzol na zem a najskôr s ostychom, potom už žiadostivo sa mu zmocnila úst. Ramená ovinula okolo jeho šije, a o chvíľku ho intenzívne hladkala už pod pulóvrom. Dral sa z nej horúci cit a veľmi bažila po ňom. Nemala žiadne zábrany. Horúčkovite ho objímala a zastonala, keď sa jej dotkol prs. Jej ňadrá boli väčšie a nezmestili sa mu do dlane, zato ich nadvihoval, hladkal a dráždil jej bradavku, čo jej spôsobovalo rozkoš. Zodvihla nohu a stehnom sa obtierala o jeho stehno.

„Chcem ťa, Romeo, chcem ťa," šepkala dychtivo. Za krátku chvíľku bola celá rozpálená a vzrušená. „Vezmi si ma," naliehavo prosila.

Aj pre Romea bolo veľmi vzrušujúce objímať ženu vo svojom náručí, s ktorou sa stretli náhodne a na milovanie s ktorou mal krásnu spomienku. Upriamil sa na momentálne ponúknutú možnosť znovu ju dostať a znovu prežiť dokonalý sex. Bystro postrehol, že jej je to po vôli a oddávala sa mu veľmi ľahko.

„Aj ja ťa chcem, Žofka... už aj ťa chcem," ľahko a za krátku chvíľu ho dokázala vzrušiť a ani sa nenazdal, už nemal na sebe pulóver.

Konala rýchlo. V miestnosti zahasila svetlo, len zo susednej miestnosti prenikalo svetlo cez dvere. Sama sa stihla vyzliecť, roztiahla rýchlo gauč, a onedlho boli na ňom obaja. Húževnato a neoblomne išla za svojím cieľom, dráždiac jeho telo do posledného miesta, silnou vôľou sa mu oddávala a pálila ako oheň. Bola ako diablica vychutnávajúca sex pred popravou.

Romeo prežíval radosť z naplnenia oboch, ktorá aj tento krát vzišla z úplnej náhody. Naplnenie bolo o to krajšie. Náruživo a aktívne sa pokúšali poskytnúť tomu druhému nielen nehu, ale aj nezabudnuteľný zážitok, ktorý by mal znovu vydržať určitý čas.

14.

Po naplnení túžby a uspokojenia zadychčaní ležali vedľa seba. „Bolo to ešte krajšie, ako prvýkrát," objímala ho Žofia. „Bol si spokojný?" rukami mu vošla medzi nohy a šteklila ho.

„Si ako mladá diablica, a páči sa mi s tebou sex," dráždil jej bradavky a prestal, len keď zastonala.

„Neprestávaj, prosím... ešte aspoň chvíľku... hoci... nedbala by som zopakovať, ale Vanda sa môže každú chvíľu vrátiť a... nebolo by mi príjemné, keby ma takto našla." Vášnivo ho pobozkala a pozrela do tmavých očí. „Uvarím kávu... pre každý prípad," rýchlo vstala. „Poď do kúpeľne, je od dvier vľavo," vzala si pyžamo a župan.

Kým sa pozviechal, už jej nebolo. Pousmial sa. Ani jemu by nebolo príjemné, keby Vanda zistila že on a jej matka... Hneď by sa dovtípila, že s ním bola aj prvýkrát. Rýchlo sa umyl, obliekol, zložil gauč a zašiel za ňou do kuchyne.

„Odkiaľ sa poznáš s Vandou? Vari len spolu nechodíte?" stála mu chrbtom a ukladala na tácku kávové šálky a cukorničku. Nemohla na neho hľadieť, bála sa, že potvrdí jej dohady. V tom prípade by bola schopná dcére aj...

Prekážalo mu, že sa neunúvala na neho pozrieť. A z jej otázky vyznel skôr výsmech, ako zistenie pravdy. „Vadilo by ti to?" objal ju zozadu na drieku a bradu položil na jej plece. Nárokom odpovedal otázkou.

Chvíľu nepohnute stála, akoby rozmýšľala, potom jeho dlane preložila na svoje prsníky a pomrvila sa v jeho objatí. Zadkom ho dráždila v rozkroku.

„Vande sa treba vydať. Ale nie za teba. Pravdu povediac, vadilo by mi to, samozrejme. Keby som si predstavila, že robíš s ňou v posteli to, čo by si mohol robiť so mnou, asi by som medzi vás vtrhla. Takže dlane preč od Vandy, kým som tu ja.“ Pritočila si k nemu tvár a pobozkala ho na ústa.

Jej slová nútili na zamyslenie. Nevystríhala ho hnevlivo, ale ich nepovedala zo žartu. Nevedel vyzistiť z jej slov nič. Ich vzťah bol naozaj zvláštny, ak sa mohlo o vzťahu hovoriť. Boli to len z náhody vzídené prejavy, kde vyhrávali pudy a diktovali aktivitu. Prvý dojem zo stretnutia bol obrovský. Predviedla neklamný dôkaz intenzívnej sexuálnej horlivosti a vášne, ktorý dnes znovu zopakovala. Rozum ho varoval, aby sa mal na pozore, a cúvol včas. Na jednej strane ho zmysly pobádali sa realizovať, na druhej strane nútili k tomu, čo len tušil. Napriek tomu ju bozkal a dovolil jej robiť, čo chce. Jeho rozum kázal čím skôr zutekať, ale pudy a zvedavosť túžili po zbližovaní. Držala jeho dlane na svojich prsiach a krúžila s nimi, zadkom vrtiac v jeho rozkroku. Cítil, ako mu pulzuje tep, prižmúril oči a chrčiac sa nadýchol.

Žofia natiahla ruku k oknu, spustila žalúzie. „Vezmi si ma tu, hneď teraz, drahý, cítim, že to chceš,“ pritočila sa k nemu, bleskurýchle si stiahla pyžamové nohavice, pustila ich na zem a náhle vysadla na okraj pracovného pultu. Až ho šokovalo, ako rýchlo to dokázala.

Nestihol oponovať, už mu rozopínala nohavice, o chvíľu ho vzala do dlane a dychtivo ho pripravovala na nové splynutie. Bola nedočkavá a nenásytná, naliehavo si ho žiadala a on sa nehanbil vyplniť jej želanie.

Voda vo varnej kanvici zabublala, hlasno zovrela a bublavý zvuk pomaly zanikal.

Nevypil kávu, ktorú mu zaliala. Šokovala ho svojím vlastníckym vzťahom. Nevysvetlila a nezaujímala sa, či vôbec vie, prečo sa s ním môže neviazane milovať. Nemusel o tom vedieť. Nevyzvedala sa ani o svojej dcére a zbytočne o nej nediskutovala. Bola šťastná, uspokojená, a to jej stačilo. Kým zotrval pri nej, odhadol ju a nezabudol sa poučiť. Na nič sa sám zbytočne nevypytoval. Vanda sa nevracala a on nebol ochotný vyčkať jej návrat. Keď za ním Žofia zatvárala dvere, bol rád, že odchádza v pokoji.

„Čo mám Vande povedať?“ zastavila sa vo dverách.

Jedinú otázku o dcére vyslovila s problémom. „Žofia, Vandu som prvýkrát stretol, keď priniesla pre mamku napečenú tortu. Dnes zmeškala autobus, spoznal som ju, keď stopovala a priviezol som ju domov. To je všetko. Povedz jej, že zajtra mám dôležité rokovanie, na ktoré sa musím pripraviť, preto som musel odísť. Je to pravda, neklamem.“ Nepozdravil sa jej druhýkrát, zbehol z nevysokých schodov.

„Stretneme sa?“

Neotočil sa na polohlasne vyslovenú otázku, robil sa, že ju nepočuje. Cézar v klietke zavrčal, keď prebehol dvorom a hlasno zaštekal, keď zatváral bránku.

Vzplanutie, ktoré pocítil pri dnešnom prvom pohladení Žofiinho tela, zhaslo. Určite bolo dobre prežiť nečakaný, uvoľňujúci sex. Aj teraz po ňom s ľahkosťou sadal do auta, tak ako prvýkrát. Bažil ho znovu prežiť od ich prvého stretnutia, kedy jej sám navrhol, aby sa neviazane stretávali, ako dvaja neznámi. Lenže teraz, po náhodnom vyplnení túžby, sa neusmieval. Zhrýzalo ho svedomie. *Nemôžem si to viac dovoliť.* A už vôbec nemyslel na to, že sa s ňou úmyselne stretne.

Vanda mala pravdu, poznala maminu povahu. Zvláštne, ako o nej zmenil mienku, len čo sa ocitol s jej rodičom. Chýba jej otec. Neuvedomovala si, aký rozdiel je medzi matkou a otcom pokiaľ boli spolu a stačilo ho spomenúť, zamyslela sa a ospravedlňovala ho pred ním. Chcela mu nasilu vnútiť poznať jeho obličaj z fotiek. Zvláštna rodina. *Aspoň Vanda bude mať pokoj, jej matka bude znovu vyrovnaná a spokojná... začas.* Mama načerpá nové sily, zavládne pokoj, pohoda a v domácom prostredí to chvíľu vydrží. Neuveriteľná to situácia! Možno aj za manželovho života udržiavala súbežne dva vzťahy. Prvý z povinnosti pri zákonnom partnerovi, druhý preto, aby sa vybúrila a vynahradila si všetko v rodinných nedostatkoch.

Dobrý relax, pri ktorom si odpočinie, možno v dobrej nálade príde domov a bez toho, aby sa narušil chod rodiny, cíti sa v pohode.

Hm, cítila sa mladá a ako príslovie hovorí, mladému sa svet usmieva.

15.

Celý týždeň si Romeo len jediný krát našiel čas, aby zašiel na výzvedy. Vďaka nenútenému odstupu, zato udivujúcemu a obdivuhodnému presvedčeniu ho na jeho veľké prekvapenie prijali medzi seba.

Dosť ťažko bolo držať tajomstvo takéhoto života, aby nebudil dojem, že sedí na dvoch stoličkách. Niekedy nebolo možné vyhýbať sa nebezpečným miestam, situácia si žiadala prekvapivo rýchlo reagovať na nepredvídané udalosti, v tých prípadoch, kedy ľahko stratil odvahu, bolo možné alebo sa dať na útek, alebo sa skryť a ochraňovať. Čeliť nebezpečenstvu bolo veľkou odvahou.

Na odhalenie zločinu boli vždy povolanejší, než taký *perohryz* ako on. Predsa najskôr na uspokojenie svojej zvedavosti, takmer len z pasie, neskôr úmyselne splietal nite a starostlivo zväzoval zväzky zistených právd do veľkého balíka, ktorý neskôr mienil veľkolepo predostrieť. Občas zvedavo, občas drzo, občas krotko zisťoval pravdu, usiloval sa chápať týchto ľudí a keď sa mu svojou náturou podarilo v ich bludisku obstáť, ba neodmietol žiadosť zúčastniť sa na rozdelení úloh, prvýkrát pocítil, že sa zahráva so svojím životom. Bolo priveľké riziko aj odmietnuť alebo si nevšímať či nevyplniť čo sa od neho žiadalo. Nemohol predstierať apatickosť, veď mu hrozilo odhalenie. Musel dvakrát myslieť a konať rozumne bez prejavenej nervozity, ani okom nemihnúc a vystrúhať tú najvšednejšiu tvár.

S veľkým nadšením si stanovil hneď v začiatkoch vlastné pravidlá. Zásada číslo jedna znela, každú začatú činnosť treba dokončiť. Ak táto zásada bude vplývať aj na jeho vôľu, a neurobí ju kolísavou, vydrží a nedá sa na útek. Bolo to zvláštne, lebo nezáviselo všetko od neho. Mal do činenia s osobami, ktorých bleskurýchle a nepredvídané konanie mohlo všetko zničiť skôr, než by celé jeho úsilie mohlo priniesť úžitok. Preto sa ponáhľal konať rýchlo. Gratuloval si, že sa mu darilo a šťastie mu umožnilo vidieť nielen sledovaný problém, ale vďaka svojej súdnosti a zmyslu pre voľbu sa vedel správne rozhodnúť.

Hnevalo ho preto, keď pre pracovnú zaneprázdnenosť príde o skorý úspech, ktorý chcel zožať uverejnením všetkého zisteného. Hnevalo ho, že ak sa oneskorí, dôjde ku sklonu zanechať načatú prácu ešte predtým, ako by ho povzbudil náznak úspechu. A to bolo ako chýbajúca sebadôvera.

Pracovný týždeň ešte neskončil, no vyčerpaný prichádzal domov. Vonku sa rýchlo stmievalo, zapálilo sa uličné osvetlenie a zaumienil si, že sa na zajtra konečne dobre vyspí. Nestihol vystúpiť z auta, keď mu zazvonil mobil na display s neznámym číslom. Reagoval spontánne, a o chvíľu sa už ozval na druhom konci veľký smiech. Takmer už zabudol na Miloša. Zo dvakrát si zavolali po školení, no ostalo pri tom. Miloš sa rozvravel veľmi skoro, a pripomínal sa často vybuchujúcim smiechom. Pozýval ho na Štefanskú zábavu aj s družkou, ak nejakú má, prípadne mu *čosi* nájde.

Odmietol, nemohol zrušiť vianočnú pohodu s rodičmi, čo mu v krátkosti vysvetlil.

Pochopil. Rozosmial sa však znovu, keď prezradil, že sponu z kravaty má ešte pri ňom.

Nazval ho *zbojníkom*, začo si vyslúžil počuť znovu dráždivý smiech. Nakoniec v dobrom dohovorili a Miloš sľúbil znovu zavolať a zahováral si s ním stretnutie, ak navštívi mesto.

Zatváral garážové dvere, keď pri plote zazrel pani Majku. Presvedčovala sa, či je doma. Len čo sa pozdravili, odišla od plota.

Vykladal nákup na stôl, aby ho roztriedil, keď sa strhol na zvonenie telefónu. Prevažnú časť hovorov vybavoval cez mobil, no pevnú linku nezrušil. Prekvapene počúval hlas suseda Nováka, ba bol ešte viac prekvapený, keď mu povedal, že si zlomil nohu. Novák mal k nemu prosbu. V piatok, teda už zajtra, sa koná posedenie pod stromčekom pre seniorov z domovov a klubov dôchodcov a ako vedúcemu úradu by sa mu patrilo na ňom zúčastniť. Kvôli nohe však posiela magistru Danskú. Poprosil ho, aby po rozhovore s ňou zašiel na posedenie, a nejaký článok o živote seniorov v domove vykúzlil.

Nielen že sľúbil účasť a článok, bol mu aj povďačný. Už sa len prezvedel miesto a čas a pohrávajúc sa s myšlienkou, že jeho imidž bude pre seniorov po oholení práve teraz vyhovovať, zložil slúchadlo.

O chvíľu na dverách zazvonil zvonček a pred dverami stála pani Majka. *Čo za starosť majú susedia o mňa?* Majka držala v ruke tácku a v igelitovej taške fľašu vína.

„Pán novinár, nesiem vám malú pozornosť. Zať by prišiel sám, alebo by vás pozval k nám, ale kvôli tej nehode nemôže chodiť, preto som ja...“ núkala mu tácku aj tašku.

„Ale prečo to?“ Najprv sa od údivu poškriabal na hlave, bola to komplikovaná situácia, nevedel si ju vysvetliť, skôr chcel oponovať proti veľkej oficialite susedky.

„Prečo, prečo... vari vám nepovedal, že v utorok mal päťdesiatku?“ pokyvkávala hlavou.

„Nepovedal, naozaj som o tom nevedel. No to by som potom mal...“

Susedka nebola zvedavá čo by mal, skočila mu do reči a pokračovala: „Mala byť u nás hostina pri tejto príležitosti, ale kvôli nešťastnej príhode sa musí odložiť.“ Vtisla mu do ruky tácku aj tašku. „Ale predstavte si, jeho podriadené z úradu prišli domov za ním, také milé žienky, ešte mu aj tortu priniesli, zlaté, veľmi zlaté. No, zjedzte tie sladkosti, pán sused, nech vám padne na zdravie.“ Vrtko sa otočila a už aj sa mala na odchod.

„Ďakujem pekne, pani Majka, povedzte mu, že prídem mu zreferovať o koncerte.“ Díval sa za ňou chvíľu ako odchádza a až tak zatváral dvere. Od prekvapenia len zahmkal.

Dnes sa cítil po celodennej práci unavený, skoro sa osprchoval, hodil sa do pyžama a natiahol si župan. Aby s pokojom zavŕšil dnešný deň, zmyslel si zahrať si na klavíri. Dodalo mu to trochu na nálade, otvoril veko a rozozvučal klávesy. Keď k lahodnej hudbe pridal aj svoj hlas, zabudol na trápenie dnešného dňa. Nedopočul ani zvonenie svojho mobilu. Dráždivé, hlasné zvonenie pevnej linky telefónu ho vyrušilo a nevoľky išiel zodvihnúť.

Vypočul si najskôr vyčítavý hlas svojej sestry, ktorá sa s ním nutne potrebovala rozprávať.

„Som doma, sestra, príď. Už som síce v pyžame, ale to nevadí, nehanbím sa.“

„O chvíľu som tam.“

Kántrila ho zvedavosť, čo také dôležité prináša Mirka. Nakoniec si spomenul, že aj vlani pred Vianocami prišla skontrolovať jeho byt. Bez rozmýšľania pobehol pre prachovku a v rýchlosti utrel prach aspoň na tých miestach v obývačke, ktoré boli veľmi viditeľné.

Mirka o chvíľu došla. Po privítaní sa ako obyčajne vyobjímali. Lenže teraz Mirka sklonila hlavu na jeho hruď a silno ho vystískala. Na jeho prekvapenie zamierila do kuchyne a vôbec nebola zvedavá na čistotu bytu. Sadla si na rohovú lavicu a vzdychla. Pôsobila unavene.

„Čo je, sestra? Deje sa niečo?“ podozrivo si ju premeral. „Prečo si taká uzavretá?“ sadol si oproti nej. „Starosti?“

„To musíš vedieť ty,“ chvelo sa jej celé telo.

„Ja?“ zneistel. Čelo sa mu náhle orosilo. Utrel si ho dlaňou, akoby stieral neprajnú myšlienku, ktorú sa Mirka mohla dozvedieť. „Ty si sa chcela so mnou rozprávať, tak hovor.“

Mirka našťastie nezbadala neistotu v jeho hlase. „Romeo, ja ani neviem, ako by som ti to mala povedať...“

Už predpokladal, že obsahom rozhovoru budú Mirkine osobné či pracovné problémy, s ktorými sa nie raz utiekala k nemu a zdravo ich doteraz všetky vyriešili. „Čo, preboha? Deje

sa niečo na pracovisku, alebo je niečo medzi tebou a Dominom... čo sa stalo?“ kládol zvedavo otázku za otázkou.

Mirka záporne pokrútila pomaly hlavou a pozrela sa mu do očí.

„Tak?“

„Prišla som ťa varovať.“

„Varovať?“ Romeo spozornel, ale žalúdok sa sťahoval. „Mňa?“ vyvalil oči.

„Teba, Romi,“ akoby len podotkla, no hlas sprevádzal vystrašený pohľad. Potom už vľúdne pokračovala. „Pozri, je to možno hlúposť, možno si len niečo navrávam. Ale bola som prekvapená, a až zarážajúco sa ma dotkla šuškanda dvoch dievčat. Opravovala som prívod vody do kávovaru pod pultom a tak ma tie dve neuzreli. Sedeli na barovej stoličke a popíjali víno. Hovorili o tebe, Romi. Vraj špehuješ priekupníkov a povedia neviem komu, že sa boja, aby si niečo nenapísal do novín. Hneď mi bolo jasné, že hovoria o drogách, lebo neskôr som si ich poriadne všimla. Ich oči nemali lesk, ako majú mať, pohľad bol mútny, a ich rozhovor sa mi zdal predzvesťou niečoho hrozného. No a keď som sa rozpomínala, myslela som hneď na to, že tvoj vzhľad a výzor je účelový a niečo ním sleduješ. Nebola by som rada, a myslím si, ani nikto z rodiny, keby si sa do niečoho zaplietol. Občas vyzeráš ako pouličný povaľač. Priznaj sa mi, neslúži tvoj výzor ako prestrojenie?“ rozprávala láskavo, so starostlivosťou o brata, ktorého osud jej nie je ľahostajný. Pohľad mala ešte vždy vystrašený. „Niekoľkokrát odvtedy, ako Danica odišla, si menil svoj výzor, nechával si narásť dlhé vlasy, nechával si narásť bradu ako Engels, občas vyzeráš ako zanedbaný bezdomovec... naozaj len zriedkakedy vyzeráš tak, ako by si mal.“

Teraz si už mocne uvedomil, že jeho súčasná nerozvážnosť a pochabosť môžu spôsobiť, že sa nerozmyslene vrhne do búrlivých vôd, dá sa uniesť prúdom a dostane sa do situácie a problémov, v ktorej sa stane pažravým apetítom niekoho.

„Čo? O čom to hovoríš?“ hnevalo ho, že trafila do čierneho a on sileným úsmevom roztvoril oči a otázkami mienil zapierať.

„Bojím sa o teba, Romi. Keď si niečo zistil, povedz to polícii, alebo ujdi od toho ďaleko. Myslím si, že budeš pomaly aj v podsvetí známy a znervózňuje ma to, ba samotné pomyslenie mi naháňa strach,“ hlas sa jej zasekol, pery zachveli.

Zo strachu z odhalenia v tejto chvíli nedokázal povedať žiadne slová na svoju obranu.

„Je to pravda? Žijeme život, v ktorom je všetko možné a od prírody zvedavý novinár si môže vďaka *vlastnej špionáži* znepríjemniť život nielen sebe ale celej rodine.“

„Ale, choď, to sú výmysly! Odkiaľ berieš, že ja ... že ... prečo by som to robil?“ rozhadzoval rukami, zakoktal sa, pokyvkával hlavou.

„Nepovedal si to veľmi presvedčivo, Romi. Vari len nepatríš medzi nich?“ Mirka sedela napätá a s vypleštenými očami čakala, čo odpovie.

„Nepatrím,“ povedal rozhodne. „Nech ťa to uspokojí. Nemám s nimi nič, môžeš spokojne spávať, sestrička. Vari som sa nezbláznil skĺznuť do nebezpečenstva. Neboj sa, Mirka, samota mi nelezie na nervy,“ uspokojoval ju a veľmi sa usiloval, aby jeho hlas znel presvedčivo.

„To vidím, si až príliš živý, braček, mohol by si sa krotiť a nepovaľovať sa po uliciach ešte aj v neskorú nočnú hodinu. Ani sa nevyspíš. Aj predtým si bol novinárom, a nechodil si po nociach von, objasni, prečo teraz? Chodíš až výstredne jednoducho, zapadáš medzi spodinu svojím výzorom, netvrď mi, že niečo nesleduješ. Viem, že máš niečo za lubom. Nemusíš mi o tom hovoriť, aj tak by si sa mi vyhovoril svojím spôsobom, že by som nepochopila.“

Aby ho nezožralo zúfalstvo, musel sa v niečom stratiť. Práca išla poľahky, ako aj doteraz, a voľný čas, na ktorý si nikto nenárokoval, vypĺňoval svojvoľne. Aby sa necítil *nanič.* Aby si nemusel klásť otázku, či je šťastný? Umárať sa nad rôznymi krivdami, na ktoré si po čase ani nespomenie, považoval za stratený čas. Rozbehol sa na plný plyn oproti prekážkam, ktoré sa mu stavali do cesty pri zisťovaní pravdy *u ľudí žijúcich pod čiarou priemernosti.* Nemohol

o tom hovoriť pred sestrou, zľakla by sa, a vyklebetila by všetko rodičom. Tajil všetko pred každým, čo sa doteraz darilo, keby sestra neprišla s novým zistením.

Aj Mirke kolovala v žilách rovnaká krv, ako jej bratovi. Možno bolo jednoduché ju umlčať, ale nebolo jednoduché ju presvedčiť a vyhovoriť jej svoju pravdu. Počúvala brata, ale jej vnútro protestovalo a poznala sa pridobre na to, v ktorých prípadoch má pocit istoty.

„Len sa mi maj na pozore. A radšej ujdi z boja, ako by sa mal padnúť," dodala.

„Mirka, o čom to hovoríš, preboha! Hovorím, že nepatrím medzi nich, tak ..."

„Čuš, poznám ťa dobre," zakrívkla ho. „Si môj brat, a nedovolím, aby sa ti niečo stalo. Rodina musí držať pokope," prízvukovala poslednú vetu.

Len čo ju vyslovila, Romeom myklo. „Vari si o svojich dohadoch s bratmi nehovorila?" na tvári sa zjavilo napätie, až strach.

Prezradil si sa, braček. Moje pocity ma neoklamali. Bojíš sa našich bratov viac, ako otca.

„Zatiaľ nie, chcela som hovoriť najskôr s tebou," na perách sa zjavil úsmev a ďalej pohrával.

Romeovi viditeľne odľahlo ale nebezpečný úsmev na Mirkiných perách zvestoval, že sa nebude ostýchať tak urobiť.

Príliš jednoducho si predstavoval svoj osamelý život, ktorý bol najskôr bez bočných úmyslov, len s cieľom vybúriť sa, zabudnúť. Nevenoval pozornosť tomu, že sa môže dostať do pasce. Akosi prirýchlo sa mu podarilo zapadnúť do doteraz nepoznaného sveta a vychutnávať jeho chuť.

Mirka sa onedlho pobrala domov. Bola unavená, veď mala celý deň dosť. Robila dvanástky a celý deň stála na nohách.

„Daj pozor, cesta je klzká," napomínal ju, keď sa na rozlúčku objali.

„Ani tvoja cesta nie je proti šmyku posypaná," pohrozila mu ukazovákom, vyložila kabelku na plece a otvorila auto.

Sledoval ju, pokiaľ sa v zákrute nestratila.

Ktovie, kde by sa už zajtra túlal, nebyť jej výstupu. Ktovie, odkiaľ sa dozvedela, že vraj *zapadol medzi spodinu*. Nebola to spodina, bolo to horšie a mal radosť, že Mirka toho viac nevedela. Že sa maskoval, bola pravda. Mal pozoruhodný zmysel pre pozorovanie. A všetko sa začalo vtedy, keď pri návrate z Bratislavy zašiel na večeru a uvidel tú zvláštnu skupinku, medzi ktorou bola Vanda. Tá ho upútala vlastne kvôli nej. Prefíkane sa neskôr zamotkal do ich blízkosti. Išiel svojou cestou bez toho, aby niekomu niečo povedal. Prefíkane predstieral, že sa len náhodou ocitol tam, kde boli *tí druhí*, ktorých si už pamätal z predchádzajúcich stretnutí. Svojou inteligenciou sa dokázal zamiešať medzi ľudí do skupiny nepatriacich. Stretnutie sa vtedy našťastie uskutočnilo medzi početnými nič netušiacimi hosťami na akejsi svadbe v dóme. Vždy vynikal schopnosťou postrehnúť detaily a aj teraz dosť jasne zistil, v čom zvláštna skupina podniká.

Opatrnosti nikdy nie je dosť a celú noc rozmýšľal, ako sa o ňom mohli dozvedieť.

Zistil to ráno, keď vyťahoval žalúzie na oknách. Pred bránou náprotivného suseda práve zastavilo auto a vystúpilo z neho dievča s podobnými vlasmi, ako Vanda. Až na to, že ich mala ryšavé. Vtedy si spomenul, že Vanda ho niekoľkokrát stopla. Vracal sa autom a *v prestrojení* (dlhé vlasy, dlhá brada, už si občas pripadal, že bude vyzerať ako Veža) z predmestskej reštaurácie, kde sa schádzali. Párkrát jej zastavil a ochotne zaviezol domov. Vždy ďakovala jemu aj Bohu. A nadávala na každého, kto nezastavil ... a zastavovala len jeho. Vtedy mu to uniklo. Prvýkrát, aj po druhýkrát. Potom sa tak stalo pri stretnutí na Hlavnej, kedy sa náhlil podvečer domov z akéhosi seminára. Ležérne sa prechádzala, oslovila ho a zabľabotala akúsi výhovorku o zmeškanom spoji. Aj vtedy ju vzal domov, ale len na koniec obce, vraj má tam nejakú prácu. Vanda ho možno mala za úlohu sledovať. Ale to si uvedomil až teraz. Keby ju nepoznal, sám by jej nezastavil. A zakaždým predstierala

prekvapenie pri stretnutí... *Hm, nie som taký šikovný, ako si myslím, prekukli ma.* Možno ani Mirka si nie náhodou vypočula zvláštny rozhovor. Bolo to varovanie?

16.

Deň už prechádzal do večera, keď Anita Danská došla domov na svojom Sedane. Vošla do garáže a pri otvorených dverách z neho starostlivo zmietala sneh. Kornel s buchotom privrel vchodové dvere a s fľašou piva v ruke vyšiel na schody. Sneh prestal padať. Zložil fľašu na najvyšší schod, vzal spomedzi dvier metlu a pozametal tenkú vrstvu napadaného snehu z vydláždenej cestičky vedúcej k bránke. Zatvoril veľkú bránu, vrátil sa pre svoju fľašu piva, ledabolo pohodiac metlu na schody a išiel za Anitou. Už zatvárala garáž.

„Bola si dnes dlho," poznamenal a odpil z fľaše pár hltov. „Čo bolo v práci?"

„Zamrzneš od toho piva," kútiky úst sa samovoľne prehĺbili od nervozity. Ignorovala jeho otázku a neodpovedala. Nemalo to zmysel. Povzdychla. Kornel bol po nočnej, prichádzal domov ráno, keď odchádzala do práce. Obyčajne si dlho pospal, ale teraz mal oči červené, pod nimi vačky a bol očividne unavený. „Prečo si si neľahol? Noc bude krátka, nevyspíš sa."

Vyšla po troch schodoch, postavila metlu na svoje miesto medzi dvere a vošla do bytu. Kornel vypustil z ohrady Tarzana a kým vošiel za Anitou, veľký vlčiak sa mu motal okolo nohy a vyskakoval od radosti na stehno. Pohladkal ho po hlave, pošuchoril huňatý krk pod obojkom, načo Tarzan spokojne povrtel chvostom a zakňučal.

Anita sa prezliekla vo svojej izbe do domáceho oblečenia a vyšla do kuchyne aby vybrala z chladničky hrniec s guľášom. Kornel už sedel za stolom s prekríženými nohami a rukami skríženými na hrudi. Tvár mal skrčenú. Mútnymi očami sledoval každý jej pohyb. Občas zaklipkal a olizol pery. Bol pripitý. Od únavy vyzeral ako kopa nešťastia.

„Bože, Kornel, ty si prečo neobedoval?" prekvapene nazrela do hrnca. „Pre koho som varila? Toľko si oň koledoval a nakoniec si jedlo ani neochutnal?"

„Veď vieš, že s tebou mi lepšie chutí. Nechcelo sa mi ho prihrievať. Netušil som, že prídeš tak neskoro."

Zaklonila hlavu, privrela na chvíľu oči, aby sa upokojila. „Tak radšej si piješ to svoje pivo, akoby si sa najedol teplého jedla?" odobrala z neho do menšej rajnice toľko, koľko ho naraz zjedia a položila ju na plynový šporák. „Zničíš sa, Kornel."

„Nemusíš ma varovať. Bude ti bezo mňa lepšie," poznamenal ironicky. „V poslednej dobe sa už ani nemilujeme."

„Akoby si nepoznal dôvod," reagovala okamžite a ostro. *Keby som nemusela sama upratať, neľutovala by som mu jedlo vykydnúť na hlavu za také hlúpe reči. ... a to čo aj dobre horúce!* „Dobre vieš, čo je všetkému na príčine. Nerozprávaj hlúposti."

Kornelovi bolo jedno, čo povedala, sedel ďalej sťaby nepríčetne.

Kým sa jedlo zohrievalo, pripravila si na pracovný pult lopár, váľok, formičky a z chladničky vybrala stuhnuté cesto. Kornel ju bez ďalších pripomienok nemo sledoval.

„Perníky?"

„Uhm," zaviazala si bielu zásteru.

Vstal od stola, vyložil taniere a príbory, nakrojil chlieb. „Aj dnes? Aj včera si ich piekla, načo toľko?"

„Včera som zamiesila cesto, ktoré muselo odstáť, aby sa perníky neroztiekli v rúre, chápeš?"

„Uhm."

Anita skrúšene pozerala na neho. Už nevedela, či sa má na neho hnevať, alebo ho ľutovať. Párkrát zamiešal guľáš, potom ho opatrne ochutnal a zamľaskal.

„Vynikajúci, ako vždy. Sadni si, už je zohriaty," vypol plyn a vyložil ho naprostred stola.

„Už si sa z neho mohol najesť."

„No, mohol," sadol si na predošlé miesto. „Dobrú chuť," zaprial, keď si Anita naberala.

Keď sa pustila hotoviť perníky, Kornel zapol televízor v obývačke, no onedlho ho vypol a išiel sa osprchovať. Pri čľapotavom zvuku prichádzajúceho z kúpeľne si uvedomila únavu. Rada by už sama stála pod sprchou. Dnes mala starostí a vybavovačiek akurát dosť. Dohodla sa s Darinou Durčanovou, riaditeľkou domova dôchodcov, ktorú medzi sebou v práci volali len dédé (čo síce mohlo znamenať aj skratku domova dôchodcov okrem jej iniciálok), že za obedom pôjde pomôcť pri príprave a organizovaní predvianočného stretnutia, ako po iné roky. Vyzdobili sálu, pripravili stoly, a napriek tomu, že sa na celej príprave podieľalo okrem nich ešte šesť ľudí, všetci mali čo robiť. Každoročne sa osláv zúčastnila, no teraz ju kvôli zlomenej nohe poveril vedúci aj svojím zastúpením. Nebude teda v ústraní so svojimi deduškami a babkami, ale bude sedieť pri stole s ostatnými *dôležitými* osobami tejto oslavy.

Roky chodieva do domova. Pokiaľ starká žila, chodievali k nej s krstnou mamou z lásky i povinnosti. Neskôr chodila už len sama z radosti toho, že môže potešiť neznámych ľudí, ktorí ju vždy s obľubou čakali.

Predtým, než sa prisťahovali na terajšie bydlisko, bývali v priestrannom dome uprostred dvojhektárovej záhrady, ktorú zdedili po starom otcovi ako pozostalosť po zemepánoch, lebo starý otec bol jednou vetvou po tých urodzených ľuďoch. Dom bol veľký, priestranný, súci aj pre tri rodiny. Dana raz vzala Anitu do obce ich niekdajšieho bydliska, ale budova ako aj jej okolie boli už zmenené a zmodernizované.

Dana, jej krstná mať a Jana, jej mama, boli jednovaječné dvojičky, podobné na nerozoznanie. Obidve boli učiteľky. Kým Jana bola päť rokov šťastne vydatá za kolegu, Dana preberala medzi mužmi, hocikoho nechcela, a s vydajom neustále otáľala. Jane sa po dvoch rokoch manželstva narodili dvojičky Anita a Linda. Dievčatá ešte nemali tri roky, keď Linda vo februári ochorela na zápal mozgových blán a potrebovala lekárske ošetrenie. Rodičia s ňou odišli do nemocnice a už sa nevrátili. Zahynuli pri havárii na klzkej ceste.

Po tom nešťastí sa stará mama nervove zrútila, a celé dva roky sa liečila na psychiatrii. Všetko, vrátane Anity, ostalo na Daniných pleciach. A okrem dieťaťa starostlivosť o veľkú záhradu a o veľký dom bola zrazu priveľká záťaž, ktorú len ťažko zvládala. Keď sa po dvoch rokoch stará mať ako-tak vyliečila, nemohla sa dívať na Danu, lebo jej neprestajne pripomínala Janu. Darmo ju Dana presviedčala, že časom všetko prebolí, neverila a neustále plakávala. Vtedy sa Dana rozhodla dať ju do domova dôchodcov. Napodiv súhlasila. Zakrátko predali nehnuteľnosť a kúpili si terajší rodinný domček v Košiciach, aby boli bližšie k starej mame a aby Anita mohla absolvovať v meste školy.

Návštevy v domove ostali Anite vo vedomí ako najkrajšie výlety. Vždy sa na ne tešila a nielen kvôli starej mame. Čulé, duchaprítomné a milé dieťa prinášalo radosť a vyčarilo dobrú náladu všetkým starčekom a starenkám. So svojimi plavými kučierkami sa stala živou bábikou a všetci ju nemenej čakali, ako jej stará mať. Zakaždým im spravila svojský kultúrny program, za ktorý si vyslúžila drobnôstky, a neskôr im čítavala aj z rozprávkovej knihy.

Rozvážna žena, ktorá sa z nej stala, nepoľavila v návštevnosti domova ani potom, ako stará mať odišla z tohto sveta. Vnímavú, starostlivú mladú ženu si obľúbili a jej húževnatá zaťatosť prinášala úspech.

A tak aj teraz, ako už viac rokov na Vianoce, piekla pre nich perníky pod stromček. Teraz ich bolo za šesť pekáčov. Unavene si sadla na stoličku, vyfúkla z čela ofinu a opakom ruky si utrela z čela pot. Hodiny ukazovali bezmála jedenásť. Chvíľu spokojne na ne hľadela, potom ich povynášala do zadnej komôrky.

Kým ich vyzdobené odložila, Kornel už dávno spal spánkom spravodlivých. Spod dvier jeho izby prenikal pás svetla. Ešte len pootvorila dvere, už začula tiché chrápanie. Pred posteľou napravila jednu z papúč, ktorá bola otočená chodidlom hore a zahasila nočnú lampu. Kornel sa otočil a ticho odfukoval ďalej. V tme sa započúvala do jeho hlasného dýchania. Sledovala

siluetu spiaceho muža pri slabom svetle, ktoré prenikalo z vedľajšej miestnosti. Myšlienkami zablúdila do čias ich mladosti.

Keď sa k nim s otcom nasťahovali, potajomky si ho vždy a všade obzerala a okukovala. Obdivovala o päť rokov staršieho mládenca, ktorý sa sebaisto pohyboval medzi rovesníkmi v škole, aj doma. Vychádzali od začiatku dobre, často jej pomáhal v učení, nebol hrdý a to sa jej na ňom páčilo. Často krát ju vzal so sebou na zmrzlinu alebo nejaké podujatie do mesta, a krstná nemusela prízvukovať, aby na ňu dával pozor. Priznal sa, že od začiatku ju má rád.

To obdobie bolo ešte pekné. Nadýchla sa a pomaly vyšla z izby, ticho privrúc dvere. Poumývala riad a pripravila pre Kornela do zajtrajšej zmeny jedlo. Odkazom na lístočku pripnutom magnetom na dverách chladničky napísala, kde ho má uložené. Roky si takto písavali odkazy.

Kornel bol na ňu odkázaný. Alebo nie? Volila si sama starostlivosť oňho? Možno tomu bolo tak. Vyhovoval mu all inclusive a bolo to pohodlnejšie ako variť, prať, no na druhej strane Anite sa v rodinnom dome ľahšie žilo tak, že nemusela pohrabať ovocnú záhradu, vyriadiť dvor, starať sa o trávnik, narúbať dreva do krbu a podobné práce, ktoré Kornel robil bez vyzvania, celkom samozrejme, ba rád. Ich spolužitie plynie z nutnosti, v spoločnom dome, osobitných izbách, ako od začiatku. Aj susedia len krútia hlavami, ale Anite to máločo prekáža. Nemusí sa nikomu zodpovedať okrem svojho svedomia.

Krstnej toho času tiež prišiel vhod muž, hoci s dieťaťom. Sedem rokov sa trápila sama, roboty okolo domu bolo neúrekom. Volila si spolužitie s vdovcom so synom, ktorí sa po krátkej známosti k nim prisťahovali.

Pekný rodinný domček sa nachádzal v tichej, pokojnej ulici, a nerušene sa tu bývalo, kým bola malá. Ale od tej doby sa všeličo zmenilo. Už pred tým, než sa k nim prisťahovali Kornelovia, krstná vždy častejšie vravievala, že do ich okolia sa nasťahovali veksláci a pouliční niktoši. Svoje zločinecké akcie vraj trénujú vo veľkom prázdnom sklade a sile, ktoré je len na pár metrov od ich bydliska. Hovorila o rozmáhajúcom sa podsvetí tak presvedčivo, ako by sama bola členom gangu, ktorý vyráža na svoju brutálnu cestu práve odtiaľ. Anita nebrala jej slová vážne, veď na budovy opusteného sila z konca záhrady sotva dovidela.

O tom, že krstná mala pravdu, sa presvedčila neskôr aj sama pri letnej prechádzke s Tarzanom poza humná. Medzi šiestimi ihličnatými stromami posadenými do kruhu, stál postavený drevený domček, pripomínajúci dreváreň. S krstnou na lúku chodili na piknik, a ako malá tam rada pobehovala. Zvedavosť ju hnala nazrieť doň, preto opatrne zašla celkom blízko. V kríku z jednej strany boli výkaly, neďaleko odhodených niekoľko zdravotných striekačiek. Odvaha zaraz pominula a odišla tíško, ba rýchlo, ako len mohla. Dovtípila sa, čo je to za miesto činu. A pritom krstná drogistov ani nespomenula.

Naviesť krstnú na to, aby dom predala a odsťahovali sa na bezpečnejšie miesto, sa jej nikdy nepodarilo. V spoločnosti muža sa neskôr cítila bezpečnejšie. Keď ani necelý rok po manželovi náhle odišla na onen svet, Anita si išla oči vyplakať. Znovu zvažovala predaj domu. Lenže teraz jej v tom bráni Kornel mladší. Od začiatku sa mu tu bývanie páčilo a domček po rekonštrukcii naozaj spĺňal všetky potrebné kritériá vyhovujúceho štandardného bývania. „Zvykol som si," hovorieval. Kornel zdedil polovicu domu, ako dedič po svojom otcovi, manžela krstnej. Anita len ťažko povzdychla, keď sa o tom dozvedela. Napriek tomu, že Kornelov otec investoval značnú časť peňazí do rekonštrukcie domu, krstná nikdy neprezradila, že polovicu domu aj vlastní. Neťažkala si kvôli vlastníctvu, ale kvôli predaju.

Od začiatku spolužitia Kornel starší nie raz prízvukoval, aký pekný pár bude z ich detí. Krstná nebola o tom taká presvedčená. Lenže Kornel mladší si to mocne zapamätal a podnes nechce pripustiť, aby tomu nebolo tak.

Po smrti krstnej ju utešoval a sľuboval, že im bude spolu dobre. Utvrdzoval ju o svojej láske a sľuboval aj manželstvo. Choval sa k nej statočne až milo, sekal určitý čas dobrotu. Potom sa postupne začalo všetko meniť.

Napriek tomu, že sa Kornel k nej správa vlastnícky, a nechce pripustiť, že Anita môže patriť okrem neho niekomu inému, ona vôbec odmieta aj myšlienku sobáša. A nevedela, či lásku k nej vôbec prežil, alebo si ju len vysníval. Okrem starostlivosti jej dobrej duše o neho a akýmsi bratským citom voči nemu sa neprejavil z jej strany žiadny lásky cit.

Kým mladý Kornel skončil priemyslovku, držal sa statočne, a bol aj dobrým žiakom, a keď ho prijali na vysokú školu technickú, otec bol na neho pyšný. Darilo sa mu dobre celé tri roky. Lenže otec náhle umrel a Kornel Slovák mladší stratil záujem o školu. Nedbal ani na Anitine naliehanie. Krstná mu tiež darmo dohovárala, mala s ním len a len starosti. Ale onedlho sa zamestnal ako železničiar, a od začiatku mal aj slušný príjem. Mrzelo ju však, že posledné obdobie, hlavne odkedy ostali sami, vždy častejšie holdoval alkoholu a pomaly sa z neho stával pijan. Správaním sa vždy viac podobal svojmu otcovi, pripomínal jeho agresivitu. Nasilu si ničil nielen svoje zdravie, ale aj svoju budúcnosť.

Opíjal sa. Vytkla mu častú opitosť nad ktorou sa pohoršovala a naštvala sa na neho. Bolo to zlé hlavne vtedy, keď si zmyslel robiť poriadky v napitom stave. Vtedy sa najčastejšie stávalo, že sa s ňou chcel milovať, čo nepripustila. Od tej doby veľmi trpela. Často mu vyčítala, že sex nie je láska, ale Kornel len prevracal očami a ironicky uškŕňal. Časom pochopil, že Anita nebude spievať jeho pieseň, nech robí čo chce. Pre neho to bol trapas a pre Anitu oslobodenie.

Keď mal chvíľu, stával sa z neho veľmi nepríjemný človek. Snažila sa tlmiť jeho výbušnosť, a už sa naučila, ako na neho. Trvalo jej síce, kým prišla na to, ako spievať pesničku, ktorou ho učičíka a hlavne schladí v jeho opitosti. Neboli to pre ňu ľahké chvíle. Stopy jeho agresívnej povahy zanechávali na tvári smútok a oči strácali na žiarivosti. Vybuchoval nečakane, a obyčajne vtedy, keď sa niekam chystala za pracovnými povinnosťami. A tých povinností bolo v jej postavení požehnane. Veľmi rád sa k nej ale priznával na verejnosti. Vo voľnom čase sťaby z neodkladnej potreby zašiel k súdu, napriek tomu, že by mu termíny pojednávaní za celý svet nevyzradila. A veľmi rád za ňou chodieval do práce, aby zdôraznil a vyzdvihol vzájomnú spolupatričnosť k úspešnej vedúcej.

Nerada ho vídala vo svojej kancelárii. Nielenže ich zabával, ale vždy sa postaral nevhodnými a zavádzajúci rečami aj do klientov. A nekonečne rád upozorňoval každého na svoju dôležitosť. Hanbila sa za neho. Vtedy vždy ticho zúrila a doma ho na jeho nevhodné správanie upozorňovala. Vždy s nulovým výsledkom, ale rečami znovu o jeho dôležitosti v rodine a jej zanedbateľných povinnostiach. Vtedy mávla rukou a radšej ho nechala, hoci dušu zvierala úzkosť a napätie v nej rástlo na prasknutie.

A vtedy vstúpil do jej života nečakane neznámy muž.

Upratala kuchyňu, a tešila sa na sprchu, ktorá bude konečne zavŕšením dnešného dňa. Vyžívala sa v teplej vode, ktorá stekala po chrbte, po ňadrách. Nakoniec si umyla aj vlasy. Zajtra musí vyzerať predsa skvele, na oslavách sa zíde veľa ľudí, z ktorých ju mnohí poznajú.

V hrubom froté župane si sadla pred toaletný stolík a natočila si vlasy na hrubé natáčky, aby sa ráno mohla učesať podľa svojich predstáv. Tvár pretrela pleťovým mliekom a tonizujúcou vodou, na krk a nad poprsie si naniesla výživný krém.

Obliekla sa do pyžama a ľahla si. Digitálne svietiace hodiny ukazovali na stene a na plafóne nový deň, už bolo nula tridsať. Ešte ležala vždy s otvorenými očami, sledovala sekundovku a meniace sa číslice. Často krát tak počítala minúty. Keď na narodeniny od krstnej dostala elektrické hodiny, to bolo zo zábavy, no oči sa unavili a obyčajne rýchlo zaspala. Teraz jej prišla na um Kornelova hlúpa poznámka, že sa už nemilujú. Pravdaže by bolo dobre sa pomilovať, zdieľať lásku milovaného muža, líhať si s ním do postele, precítiť vzájomnú túžbu

tiel. Mala svojich dvadsaťpäť, najkrajší vek a možno najvyšší čas na to, aby porodila aj dieťa. Ale vysnívaným mužom nie je Kornel.

Ona si svoj ideál už našla. Kornel ani netuší, že je zaľúbená. Nevie o tom nikto, len jej duša volá o pomoc, keď na neho pomyslí. A myslí veru často. Vysoký, šarmantný a pôvabný muž s pekným výzorom a krásnym, romantickým menom *Romeo,* ktorý sama nevie prečo, ale pripomína jej Alaina Delona, sa jej od prvého zahliadnutia páčil a vkradol sa do srdca.

Prvýkrát ho uvidela pred súdom. Kvôli dodržiavaniu poriadku pridelili na súd policajný dozor a s urečneným Mariánom sa naozaj nenudila. Dlhšiu či kratšiu chvíľu čakania medzi dvomi pojednávaniami si s mladým policajtom krátili rozhovorom obyčajne pred budovou. Od neho sa celkom náhodou dozvedela, že boli spolužiaci. Marián hovoril o ňom vždy pochvalne, vyzdvihoval jeho kladné stránky, ba prezradil o ich spoločných huncútstvach, ktorých sa v škole dopustili. A obyčajne po každom stretnutí jej zreferoval o ňom všetko nové, čo sa dozvedel. Marián jej všetko o ňom prezrádzal. Z jeho rečí ho dokonale spoznala. Pri stretnutiach si spolu podali ruky, pozdravili sa, a na ňu obyčajne ľahostajne pozrel.

Obdivovala ho. Keď sa dozvedela, že sa rozviedol, obdiv dokonalého muža začal prerastať v lásku. V jednostrannú, platonickú, utajovanú lásku, ktorú sa bála priznať aj pred sebou.

Niekoľkokrát ho zahliadla aj na ulici, ale vždy sa kamsi ponáhľal a nikoho si nevšímal. Nikdy nejavil o ňu záujem, zato ona si zapamätala muža s pôsobivým zovňajškom. Trúfalejšie si ju prezrel, keď ju Kornel pozval na večeru, ktorá neslávne dopadla. Bezmála sa od hanby prepadla, keď zistila, že Marián je v reštaurácii so svojím kamarátom. Bola by radšej, keby sa ten večer nestal a nech odišla od stola skôr, ešte dodnes pociťuje nervózne chvenie v žalúdku kvôli Kornelovmu správaniu. Kým sedela pri stole, ľahostajne si ju všímal, ale keď odchádzala, premeral si ju pohľadom, kým ona bola zmätená.

Privrela oči a vynoril sa jej v predstavách. Už ho pozná bezmála dva roky. Presne odvtedy, ako chodieva na súd. Ba či Marián vie, že výsledkom aktívneho informovania o svojom priateľovi a vykresľovania jeho osoby v najrôznejších situáciách vzbudil jej záujem, ktorý prerástol v lásku?

Romea už hocikde spoznala aj na ulici. Po rozvode často chodil aj do Kornelovej krčmy. Bol často neupravený, zanedbaný, neoholený, ba aj s bradou, s dlhými vlasmi, ktoré si nekontrolovane zahládzal roztiahnutými prstami ľavej ruky. Predpokladala, že osamotenie je príčinou zanedbaného zovňajška. *Ako by asi vyzeral Kornel, keby žil tak sám?* A vždy sa kamsi ponáhľal, nikomu a ničomu nevenoval pozornosť. Kdeže jej! Povzdychla.

Zmena jeho zovňajšku ju prvýkrát príjemne prekvapila pred rokom, keď ho uvidela v kaviarni, kde objednávala tortu pre deda Gašpara. Krátky strih vlasov celkom zmenil jeho výzor a náhla blízkosť vplývala na ňu natoľko účinne, že sa dostala do pomykova, spočinula na ňom pohľadom a chovala sa absolútne nemožne. Vtedy zistila rozdiel medzi ním a Delonom. Delon má modré oči a on – tmavé, hlboké. Keď vnorila svoj pohľad do pohľadu tmavých očí, celkom sa v nich stratila.

17.

Bola jedna hodina, keď Romeo zaklopal na dvere, kde čítal titul s menom Mgr. Anity Danskej, vedúcej kancelárie a ešte dvoch žien, jednej inžinierky a jednej Bc., ktorých mená pre neho neboli dôležité. V miestnosti sedeli pri práci dve ženy, jedna mladá, druhá v rokoch, obidve sklonené nad spismi, pred nimi zapnutý počítač. Slušne sa pozdravil a vyzvedal sa na magistru. Usmernili ho do vedľajšej kancelárie, do ktorej sa vchádzalo uprostred dvoch skríň, plných spisov. Dvere našiel zamknuté.

„Zrejme sa ešte nevrátila z obeda," upriamila ho mladšia a pozrela sa na hodinky." Ale už každú chvíľu by tu mala byť," nechávala oči na ňom. „Môžeme vám nejako pomôcť? Pani magistra sa chystá o chvíľu preč," pripomínala.

Viem to, chcelo sa mu odvravieť, ale radšej prehltol. „Chcem hovoriť len s ňou." Cítil sa nesvoj, tá mladá ho prebodávala pohľadom.

„Môžete ju počkať, sadnite si," ukázala na dve voľné stoličky, na jednej bola zložená kabelka.

Staršia úradníčka vyčítavo fľochla po nej pohľadom. Klientom sa neponúkala možnosť čakania v kancelárii.

Mal úžasnú pamäť na tváre a na ľudí, preto si pamätal aj túto mladú dievčinu s tou staršou pracovníčkou. V trojici s dievčaťom so zlatým plieškom, čo bolo pre neho záhadou, prečo?, obedovali U Veľkého leva, kde bol Kamil šéfkuchárom a Dominik, budúci švagor, čašníkom. Oni s Mariánom sa tam vybrali v neskorú jeseň sadnúť si znovu po určitom čase na pivo. Nebol by skupinku zahliadol nebyť Mariánovho zvedavého pohľadu, ktorým sa prezrádzal. Okato pokukoval za tou mladou, s ktorou ho videl niekoľkokrát postávať. Tam sa trojica žien veselo zabávala a Dominik, ktorý ich obsluhoval, prezradil, že oslavovali niečie narodeniny. Nevedel, prečo sa správa Marián voči tomu dievčaťu tak nerozhodne, veď bolo nad slnko jasné, že sa mu páči. Alebo bol taký hanblivý, že sa neosmelil? No najskôr bola zadaná. Prečo inak by mal zábrany? Možno tridsaťročný je jej priateľ, či druh, či ktovie, kto. Musel si ale priznať, že neznáma s plieškom sa páčila aj jemu, od začiatku ho zaujala a ako sa vraví, nedbal by s ňou stráviť nejakú tú hriešnu hodinu. Volal ju *objektom Mariánovho záujmu.*

Nerozhodne postával v kancelárii.

Niekoľkokrát ju videl na ulici, so známou taškou na pleci. Cestovali spolu aj električkou. Vídal ju niekedy aj v Mirkinej cukrárni. Už ju spoznal hocikedy. Keď sa neprizerala, vždy si ju odvážne premeral. Bola po každý raz perfektne oblečená. Nikdy sa jej však neprihovoril ani nepozdravil.

Ani sadnúť, ani vyjsť. Váhu tela preniesol z nohy na nohu. Nemal rád takého situácie.

Pri vzájomných stretnutiach mu aj ona venovala občas odvážny, občas plachý pohľad. Zistil aj, že sa zapýrila. No prevažne sa vyhýbala jeho pohľadu, čo vyvolávalo skôr uzavretie do seba kvôli akýmsi zábranám, nie odmietanie.

Tieto dve ženy ju pripomenuli, a vo svojich predstavách ju ešte videl.

Už chcel povedať, že počká na chodbe, keď sa roztvorili dvere a vošla ona – objekt Mariánovho záujmu – vysoká žena so zlatým plieškom v ušiach.

Prekvapene, až zarazene pozrela na Romea, pozastavila sa v náhlivosti, ostala v rozpakoch a skoro nečujne zatvorila dvere.

Ja o vlkovi, a vlk za humnami, pomyslel si.

„Dobrý deň," reagovala okamžite a namierila k dverám vedľajšej kancelárie s kľúčom v ruke, na neho už nepozrúc.

Na pleci mala už mu známu kabelku, oblečená bola v kabáte s chrómovou sponou na opasku, a veľkým kožušinovým golierom a v tmavozelených nohaviciach s manžetou, siahajúcich dopoly holennej kosti. Veľmi rýchlo si ju premeral. Romeo zahabkal niečo ako *...brý deň* a od prekvapenia sa ani z miesta nepohol.

„Pani magistra, máš návštevu," veľavravne ho odporúčala mladá úradníčka a neušiel jej pohľad, akým si neznámy fešák šéfku premeral.

Takže toto je pani magistra!? V momente mu prebleslo všetko mysľou. Záhadné postávanie s Mariánom ako aj jeho tajomné pohľady mali zrazu zmysel a už mal vo všetkom jasno.

Pritočila sa k nemu.

„Ku mne?" rukou ukázala už na otvorené dvere. „Nech sa páči," vošla prvá.

Inteligentne šiel po nej a aj teraz zacítil sladkú korenistú vôňu jej voňavky.

Zatváral za sebou dvere. Keď videl, ako mladá načahovala krk, žmurkol na ňu ponad plece. Nezatvoril dovtedy, kým nevidel, ako sa natešene usmiala. Dovtedy si magistra vyzliekla kabát, ktorý hneď zakvačila na vešiak a kabelku zložila niekde pred seba, keď si bezpečne zastala za svoj písací stôl.

„V akej veci chcete so mnou hovoriť?“ bolo pre ňu veľkou záhadou, prečo ju Mariánov priateľ, novinár, vyhľadal. Srdce sa rozbúšilo, len čo sa mu prihovorila.

Mala príjemný hlas a jej modré oči mali na chvíľu jagavý lesk. Boli veľmi pekné. Všimol si, že v tmavo gaštanových vlasoch mala teraz svetlé melírované prúžky. Pristali jej a dodali aj tvári zmenený výzor, než na aký bol zvyknutý. Oči sa mu zastavili na jej ušiach. Nútilo ho všimnúť si náušnice tvaru zlatého lístka, ktoré ho od začiatku upútali. Podával jej ruku s úmyslom jemne stisnúť a chvíľu ju vo svojej podržať. „Som Romeo Horen.“

Po tvári jej preletel sotva badateľný úsmev. Jeho hlboký hlas ju od začiatku očaril, no teraz pôsobil zvláštne. Upútal, potešil, ale hlavne – predstavenie patrilo osobne jej.

„Anita Danská,“ tuho, ale krátko stisla podávanú ruku.

Na jeho meno reagovali potiahnutím úst, neveriacky. „Naozaj sa tak volám, obyčajne tomu ľudia neveria,“ začal vysvetľovať. No zháčil sa, radšej mal držať zobák.

„Ja viem, že sa tak voláte,“ pobavene ukázala na stoličku a sama si sadla za stôl.

„A odkiaľ?“ samozrejme tušil, ale bolo veľmi príjemné sa s ňou rozprávať o takýchto banalitách. Sadol si, vychádzkovú tašku s foťákom si položil na stôl.

„Od pána policajta. Porozprával mi o vás čo-to, viem aj, že ste boli spolužiaci.“

„Mohol som sa dovtípiť. Len mi uniklo, že vy ste pani magistra, s ktorou chodieva na súd.“ To bolo všetko, čo jej povedal. Rozhovor s ňou bol zrazu komplikovaný a viazol. Nebadane si ju všímal. Pozeral do jej okrúhlej tváre a páčilo sa mu jemné líčenie očí, modrý tieň nad viečkami ladil k jej modrým očiam. Na perách mala ružový lesklý rúž, ktorý zvlášť nevynikal, ale aj to sa mu páčilo. Všímal si jej ruky. Predlaktie vyložila na stôl a dlhé prsty zopla, telom sa o ne opierala. Nevidel obrúčku, na prstenníkoch oboch rúk mala prstene bez očiek a na malíčku ľavej ruky s malým modrým očkom. Keď ju patrične prehliadol a ohodnotil jej zovňajšok, veľmi rád by sa zaoberal aj hodnotením jej osoby ako vedúcej oddelenia. Lenže nemohol donekonečna bez slova civieť na nej pohľadom.

Jej oči sa vyhýbali jeho pohľadu. Boli bystré, milé, ale aj teraz postrehol v nich akýsi smútok, ako keď sa prvýkrát na ňu zahľadel. Pozabudla sa spýtať, prečo prišiel okrem toho, že sa jej predstavil. A on pozabudol povedať dôvod svojej návštevy. Obaja sedeli v prítomnosti toho druhého napätí. Nastala krátka chvíľa ticha, ktorú potom naraz prerušili.

„Prišiel som...“

„Čo vás priviedlo...“

...pozreli na seba a rozosmiali sa. Smiech bol uvoľňujúci a napätie u oboch povolilo.

„Vy pokračujte, prosím,“ v kútiku úst ešte pohrával úsmev.

Nikdy doteraz ju nevidel usmievať sa. Pristal jej úsmev, dal vyniknúť zdravému, bezchybnému radu bielych zubov. Od očí sa vinula jediná drobná vráska. Jej spôsoby boli uhladené. Vytvoril si o nej dobrú mienku.

„Prišiel som na odporúčanie pána Nováka, aby som sa zúčastnil posedenia pod jedličkou so seniormi. Poprosil ma, aby som niečo o nich napísal a vy mi v tom máte pomôcť.“

„Aha, vy sa s ním poznáte?“

„Pán Novák je môj sused.“

Po jej tvári prebehol sotva badateľný úžas. Vtom si spomenul na tortu, a na pani Majku. Tým, že jej prezradil o jeho susedstve, prezradil sa nepriamo aj kde býva.

„Chápem. A o čom budete písať?“

„To rozhodnem po akcii. Pán Novák si predovšetkým želal písať o obyvateľoch domovov dôchodcov, o ich živote, záujmoch, podmienkach, o možnosti účasti na stretnutiach, akým bude aj dnešné. A vy mi pomôžete,“ dodal presvedčivo ale bez naliehania.

„Samozrejme, že pomôžem," potešila sa dobrému nápadu vedúceho a potiahla ústa na slabý úsmev. „Často chodím do domova dôchodcov, viem veľa o ich živote, nádejach, mnohých z nich poznám. Píšte o nich, zaslúžia si. Ale teraz nezaháľajme, ak chceme dôjsť včas, musíme vyraziť."

„Vezmem vás autom," ponúkol sa hneď. „Skôr dôjdeme."

„Ďakujem, aj ja som autom," vstávala od stola. „Pôjdem pred vami, zaparkujeme na bezpečnom mieste."

Z vešiaka vzal jej kabát, zdvorilo jej ho podržal. Bez ostychu a bez úsmevu povedala *ďakujem*. Jeho gesto považovala za celkom samozrejmé.

18.

Anita šikovne manévrovala po uliciach. *Je dobrá,* pomyslel si. Zaparkovali vedľa seba na jemu neznámom dvore. Potom spoločne kráčali do neďalekej budovy. Po ulici stretali uponáhľaných chodcov, s balíkmi, plnými nákupnými taškami, akoby chceli vykúpiť celé mesto. Oproti nich prichádzala skupina študentov. Medzi nimi zazrel Andreu Novákovú, išla s kamarátkou, ktorú si pamätal zo zoznamovacieho večierka. Išla si oči vyočiť, keď sa stretli zoči-voči a Anitu si so záujmom prezrela od hlavy po päty.

„Čao, Romeo," zaspievala a žmurkla na neho.

Nebolo mu príjemné, ako si Anitu prezrela. A aj žmurknutie ho urobilo chladným. „Čao, Andy," prešiel vedľa nej bez náznaku obdivu.

„Poznáte ju?" spýtal sa hneď, akoby musel ospravedlňovať správanie, s ktorým nemá nič spoločné.

Nechcela prejaviť skrytý záujem o neznáme dievča. „Nie, mala by som?"

„Je to dcéra pána Nováka," vyslovil skoro radostne.

„Áno? Nepoznala som ju." Jeho prítomnosť ju privádzala do úzkych. Tajila rozrušenie a chovala sa zdržanlivo. Novinár bez záväzkov má možnosť získať si priateľstvo hocikde a jeho šarm iste zanechá v nejednom ženskom srdci odozvu.

Blížili sa k budove a v Romeových žilách tuhla krv. Pred budovou postával v družnom rozhovore s tromi mužmi v rokoch *Tango*. Nepoznal jeho pravé meno, nevedel, kde pracuje. Tam, kam on chodil na výzvedy, bol Tango všetkými vážený a rešpektovaný. Akoby nie, veď *tam* nebadane putovali balíčky pevne zviazaných bankoviek z jedného vrecka do druhého, a na ich rozdelení sa podieľal aj sám. Zostávalo pre neho záhadou, čo tu robí, ale tak iste tomu mohlo byť naopak. Keď došli ku skupinke, obaja sa tvárili všedne a nepriznávali sa k sebe. Tango sa na Anitu po pozdrave veľavravne usmial.

„Kto je ten pán, poznáte ho?" spýtal sa hneď, keď vošli do budovy.

„Ale áno, je to pán podnikateľ Beranský, obyčajne sa zúčastňuje rôznych akcií a jeho príspevky na dobročinné účely vôbec nie sú na zahodenie. Občas sa s ním stretávam. Môžete sa o ňom zmieniť vo svojom článku."

Nebol o tom taký presvedčený. Znervóznel. Čo má o ňom napísať? Pranie špinavých peňazí? Dobro, či zlo?

„A v čom podniká?" na to už bol naozaj zvedavý a nielen kvôli dokonalosti svojej práce.

„No to vám nepoviem," riekla udivene. „Nikdy som sa o to nezaujímala."

V priestrannej miestnosti, kde sa konala oslava, boli stoly prestreté a pre každého bolo pripravené malé občerstvenie vo forme sendvičov, zákuskov, limonád. Pri stene švédske stolovanie, odkiaľ rozvoniavala káva a v kanviciach čaj. Ba v pohároch bolo pripravené aj víno a alkohol. Pri niektorých stoloch už sedeli, hlučne a v dobrej nálade sa bavili niekoľkí jemu neznámi ľudia, pred nimi odpitý pohár vína. *Aj seniori dokážu byť zaujímaví.* Profesionálnou zvedavosťou zhodnotil všetko navôkol.

Za veľkou oponou bol šum, občas zazrel niekoho v krojoch a pousmial sa malému dievčatku poobliekaného do kroja, ktoré vyšlo spoza opony a zvedavo pokukávalo po prítomných, pričom si cmúľalo palec.

„Čochvíľa sa celá miestnosť zaplní," nadšene mu zvestovala a keď si vyzliekli kabáty, sadli si ku stolu s kartičkou *rezervované*.

Anita mu naliala džús a štrngla si s ním. Zasmiala sa, keď mu zbadala okolo hornej pery od neho fúzy a hneď mu ponúkla servítku. Ocenil si jej všímavosť.

„To ste sa na túto príležitosť tak vyštafírovali?" mala chuť doberať si ho.

„Vždy chodím poriadne oblečený ... aspoň si myslím."

„Videla som vás síce oblečeného aj inak, ale myslela som na váš účes," v očiach zaihralo figliarstvo.

Hrdo na ňu pozrel, že ho ocenila. Potom ale rozmýšľal, kde ho mohla vidieť inak. Nechcel sa dať zmiasť jej správaním, prekvapovala ho a zisťoval, že pod rúškom tajomnej tváre ba uzavretosti sa skrýva utajovaná, nerozvinutá, ale snáď veselá povaha.

„Pani magistra, ani vy ste vždy nemali vo vlasoch melír," podotkol.

„Stihli ste si to všimnúť?" zvážnela. *Zapamätal si ma.* Prekvapilo ju to.

Nemohli sa spolu dlhšie rozprávať. S Anitou sa zvítala moderátorka, potom vedúca domova i niektorí vedúci jednotlivých klubov dôchodcov. Neskôr jej ruky vystískali tri staršie panie, láskavo ju objímali. Vrelého stisku rúk a milého slova s krásnym želaním sa jej dostalo od niekoľkých starších pánov, ba jeden z nich jej pohladkal tvár. Niektorým ho predstavila a nezabudla podotknúť, že pán je novinár a napíše o nich do novín.

Nebolo pochýb, že Anita je obľúbená, a očividne ju mali radi. Správala sa prirodzene, nevtieravo a veľmi milo.

K ich desaťmiestnemu stolu si prisadla vedúca domova, štyria neznámi ľudia a zakaždým si prisadala aj moderátorka.

Keď sa sála zaplnila, Romeo vzal na mušku prítomných, potom cvakol spúšť pred Anitinou tvárou a dal jej fotku odobriť.

„Dúfam, že ju nezverejníte," pripomenula s úsmevom.

Neďaleko nich sa pripravovala kapela, v ktorej Romeo spoznal spolužiaka z hudobnej školy, Imra Smenára. Pozdravili sa mávnutím ruky. Prekvapenej Anite vysvetlil, odkiaľ ho pozná.

„Aj vy viete hrať?"

„Uhm."

Šokovala ju jeho všestrannosť.

Začal sa program. Moderátorka po úvode a privítaní nezabudla spomenúť Beranského príspevok, ktorým akciu podporil. Romeo udivene počúval.

Celé popoludnie sa cítil dobre. Robil si poznámky do malého vreckového bločka a veril, že napíše o tomto podujatí skvelý článok doplnený fotkami, ktorým všetkých poteší.

Na konci podujatia vyzvala moderátorka na spoločné zaspievanie Tichej noci.

To sa už Imro Smenár chystal s gitarou pred mikrofón.

„Pridaj sa, spoločne to vyznie lepšie," pobádal Romea, ktorý bol blízko neho.

Len sa uškrnul, nemal rád takto narýchlo vzídené, nečakané situácie bez prípravy.

„Nepovedz, že ju nevieš," Imro vytrvalo držal pred ním gitaru. „Ja si sadnem za klavír."

V sále všetci povstávali, a keď nechcel upozorniť na seba, radšej sa podvolil a vzal ponúkanú gitaru. Pár slov o taktoch o rytme, lebo neboli zohratí a na Imrove tri, štyri zabrnkali a obaja sa rozospievali.

Z nevysokého pódia zazrel Beranského s mužom, ktorým ho videl pred predstavením a s akýmsi dievčaťom s dlhými blond vlasmi, ktoré upieralo pohľad na neho. Beranský hrdo stál a otváral ústa na spev. Nebol presvedčený, že z nich vychádza aj hlas. Pri pohľade na neho sa predvádzal, že sa díva do prázdna, nebolo mu dvakrát milé vidieť pána podnikateľa v tejto spoločnosti.

Anita si išla oči nechať na Romeovi. Všetko navôkol zanikalo, počula len jeho krásny, hlboký hlas, ktorý podľa nej prevýšil každého a sledovala jeho ruky, ktoré neuveriteľne citlivo rozozvučali jednotlivé struny. *Aký odlišný je tento muž od tých, ktorých som doteraz poznala ... aký vzácny môže byť človek, ktorý tak krásne spieva a hrá ... aká radosť naplní tú, ktorá bude kráčať životom po jeho boku ... aká to bola hlupaňa, ktorá od neho dokázala odísť a byť mu neverná ... kiež by sa mi vyplnilo moje tajné želanie, spoznať ho aj z osobných stretnutí s ním...* počas celej piesne mala oči len pre neho. A veľmi si želala, aby sa jej túžba vyplnila. Rozcítila sa, srdce stislo. Až sa jej nakoniec oči naplnili slzami a nech sa im hocijako snažila zabrániť, nedokázala ich v očiach udržať.

Romeo sa jej niekoľkokrát zahľadel do očí. Neklopila zrak ale vytrvalo hľadela na neho a on bol úplne na mäkko. Žltý top, na ktorom mala oblečený biely kabátik ju ešte viac vyzdvihol spomedzi rôznych šedých farieb. A ku konci piesne uvidel skotúľať sa slzu po jej tvári.

Po zaspievaní Tichej noci prišla na rad hodina tanca, pričom prekvapene zisťoval, že byť starším neznamená byť starým. Keby nevidel, snáď by ani neuveril, ako sa dokážu neviazane uvoľniť, nadšene sa baviť. Aj Anitu pozval do tanca vedúci jedného klubu dôchodcov. Vynikala jej vysoká postava a krásne držanie tela. Páčil sa mu jej tanec. Odfotil ich spolu. No fotil ju nielen vtedy, ale aj nečakane, predstierajúc záujem o ostatných.

Z miestnosti odchádzali medzi poslednými, lebo doháňal, čo nestihol doteraz zaznamenať.

Na ulici zamierili k zaparkovaným autám. Romeo celou cestou rozprával o akcii, ale keď mali zabočiť do dvora, zastavil sa. Nebolo jednoduché nechať toto nežné stvorenie len tak ľahko odísť.

„Neprejdeme sa? Celé popoludnie sme sedeli, myslím si, že prechádzka by bola osožná," dotkol sa jej ruky. Potom sa pohrával s jej prstami a veľmi si želal, aby súhlasila. Bolo zvláštne pozerať jej do tváre, keď si pri rozhovore nemusel skláňať hlavu.

„Len vy ste sedeli, ja som aj tancovala," v očiach sa zableskla iskra, a pri jeho dotyku ju zaplavila radosť.

„Ja viem, budete na fotkách vyzerať geniálne," pohladkal si svoju tašku, ktorú mal zavesenú cez plece ako ona svoju kabelku a tajnostkársky sa usmieval.

„Naozaj? A mohla by som vidieť?"

„Mohla, ale neskôr. Takže – prejdeme sa?"

Prikývla. Z kabelky vybrala rukavice a natiahla si ich na ruky.

Vykročili medzi chodcov, ktorých na uliciach ani v podvečerných hodinách neubúdalo. Krásna vianočná výzdoba ulíc dominovala, výklady obchodov žiarili a blikali drobnými svetlami. Vdychovali studený vzduch. Z úst a nozdier sa parilo, akoby fajčili. Ostrý vzduch čochvíľa dočervena vyštípal tvár. Počasie nebolo priam ideálne na prechádzku. Mrzlo a bolo chladno. Pridal sa aj studený vánok, ktorý jej rozstrapatil vlasy.

Išli vedľa seba mĺkvo. Prešli ulicou smerom k Hlavnej, keď zbadal, že Anitou lomcuje zima.

Nechcel sa jej vnucovať objatím, a hanbil sa navrhnúť, aby ho chytila za rameno, prípadne by tak urobil sám. Už prvý dotyk jej ruky sa mu zdal veľmi intímny. Bezprostredné stretnutie a rozhovor s ňou vyvolal väčší záujem o ňu než si pripúšťal, no miernil sa, aby nepreháňal svoju horlivosť.

„Môžem vás pozvať na večeru?" kradmým pohľadom na ňu čakal súhlas.

„Čítate vari myšlienky?" pozrela mu do tváre. „Som hladná ako vlk." Oziabla ju zima a pritiahla si kožušinu pod bradu.

Zastal si oproti nej a vyhrnul široký kožušinový golier, ktorý siahal bezmála do výšky hlavy.

„Až sa mi v tom golieri stratíte," pohrával mu úsmev na perách. „Ani vás z neho nevidieť."

„Ďakujem, takto je teplejšie," lichotilo jej, ako o nej vlastnícky hovorí. „Kam pôjdeme?"

„Kam len chcete."

„Nechám výber na vás."

Chcel ju zaviesť do pivničnej reštaurácie, o ktorej vedel, že majú dobrého kuchára.

Po troch, štyroch krokoch sa šmykla, začul *hí!,* vystrela ruku na vyrovnanie rovnováhy.

V momente ju chytil za driek. Zachytil jej vďačný pohľad za bleskurýchlu pomoc. Kráčať v jej tesnej blízkosti bol senzačný pocit a nemienil ju pustiť.

Od objatia Anitiným telom prešiel mráz. Po niekoľkých krokoch sa nesmelo pozrela na neho. „Ďakujem."

Pustil ju. Nevedel si to inak vysvetliť, ako *už dosť, nestojím o tvoje objatie.*

Bola sklamaná. *Škoda, že, všetko príjemné trvá veľmi krátko.*

V jej správaní bolo niečo výnimočné. Každý pohyb telom, každý pohyb rukou, ktorý urobila pri stole, si chcel zapamätať. Zriedkavo sa to stávalo a pripomínalo prvé stretnutia s Danicou. Aj ona mala modré oči a tiež sa v jej tvári zračil smútok, ako u Anity. Ale len farbu očí mali rovnakú, medzi nimi bola veľká priepasť plná rozdielov.

Danicu musel sám mnohému naučiť, lebo sa nevedela primerane správať v spoločnosti. Bola zo začiatku veľmi plachá, nemala odvahu ani sa samostatne rozhodovať, bola veľmi závislá na ňom a potrvalo dlho, kým nadobudla dynamizmus a samostatnosť.

Naproti tomu Anita sa chovala prispôsobivo situácii a veľmi inteligentne. Bola vnímavá, vedela nadväzovať rozhovor, a vyslovovala svoj názor ba obhajovala ho, keď bola o svojej pravde presvedčená. Veľmi ľahko sa rozhovorili na hocijakú tému a vo viacerých prípadoch sa ich názory stotožnili. Tri hodiny sa dokázali rozprávať o všedných veciach. Uvoľnene, nenútene, priateľsky.

Bol unesený štýlom jej rozprávania. Zvedavo počúval, keď pretriasala sociálnu oblasť, v ktorej pracovala.

„Máte pred sebou otvorenú cestu ku kariére, pani magistra. Všetko svedčí vo váš prospech. Ste nadaná, vaša práca vás baví."

„Ale, prosím vám, o akej kariére hovoríte? Nebažím za kariérou. Som spokojná so svojou prácou, robím ju rada. Vždy som plánovala robiť niečo podobné. Spolužiačky chodili na flámy, na diskotéky, bavilo ich flákať sa s chlapcami a mňa bavili knihy, čítanie, psychológia človeka a množstvo iných záujmov, na ktoré nedám podnes dopustiť. To je všetko. Kariéra?" vytiahla obočie. „Čo to vlastne je?"

Neodpovedal jej na otázku. Nevedel, čo je kariéra.

„Čo na to rodina? Tiež súhlasia s vaším názorom?" Opatrne položil trúfalú otázku. Ani jeden z nich sa doteraz nezmienil o svojom osobnom živote, alebo rodine. „Máte na viac."

Dotkol sa najcitlivejšieho bodu. Nikdy o svojej rodine pred nikým nehovorila. Aj teraz by najradšej ušla pred touto chúlostivou otázkou. Zároveň bude vyzerať zvláštne, ak niečo nepovie a útekom alebo mlčaním prezradí viac, akoby sa rozhovorila na plné ústa.

„Rodina? Koho pod tým myslíte? Nemám veľké deti, ktorých názor by mal zaváži a..."

Na tvár rýchlo sadol tieň. Len pred chvíľou uvoľnene vraviaca žena sa zrazu uzavrela a v očiach sa zvýraznil už snáď ustupujúci smútok. Nechcela sa rozhovoriť pred cudzím človekom o svojom neslávnom rodinnom živote. Nielenže by ju nepochopil, ale nič ho do toho nie je. A nestojí o výsmech ani o uštipačné reči. V každej situácii si dokázala poradiť, len v tomto prípade to nebolo ľahké. Chvíľu zvažovala, čo mu má povedať, aby sa nezačal vypytovať ďalej a nehľadal nemiestne odpovede na ešte nevyslovené otázky.

„Myslím si, že nie všade súhlasí rodina ani s tým, čo práve robíte. Nezistili ste to ešte?"

„Bolo by chybou, keby tomu bolo tak vo vašom prípade."

Pozerali sa na seba. On s výrazom, že je o svojej pravde presvedčený, a robí chybu, keď ho neposlúchne. Ona neistá, a hoci presvedčená o jeho pravde, predsa chce odporovať a mieni ju vyvrátiť.

Dlhú chvíľu mlčania nakoniec prerušila Anita. „Nevnucujte mi vaše názory," bez štipky úsmevu hľadela do jeho tmavých očí. „Čas pokročil, pán novinár. Nerada by som sa dala

zapísať do tunajšieho inventára," v kútiku úst sa zjavil úsmev. Aby dala bodku za dnešným dňom skôr, než by znovu zaútočil, hneď pokračovala. „Ďakujem vám za pozvanie na večeru a za dnešný nevšedný deň, cítila som sa dobre vo vašej spoločnosti."

Nečakala súhlasné prikývnutie a nečakala ani nezvyčajnú či zaujímavú frázu, ktorou by ju prekvapil. Pozerala sa ešte vždy do jeho očí s nehou, lebo dnešný deň bol pre ňu vzácny. Dávno sa necítila s nikým tak uvoľnene, vynikajúco a neviazane, ako s Mariánovým priateľom. Keď ho doteraz potajme obdivovala a potichu ľúbila, dnešný deň Romeo zaujal v jej srdci bezpečné miesto.

„Ja ďakujem vám, pani magistra, že ste pobudli so mnou. Ste výnimočná žena." Položil dlaň na jej ruku a pevne ju v nej zovrel. „Ešte raz ďakujem."

19.

Romeo by s veľkou radosťou odbehol poďakovať sa za dnešný deň k susedovi, ktorý umožnil prežiť ho šťastný a nezabudnuteľný. Chcel mu pripísať zvláštnu vlastnosť, *krásny, nevšedný, milý, neobyčajný, úspešný,* no vždy mu vychádzalo, že takým sa stal vďaka Anity Danskej, ktorá ho ním sprevádzala a robila mu spoločnosť aj pri večeri. Obetovala svoj voľný čas, aby mohla s ním posedieť.

V hĺbke svojej duše pociťoval, že život, ktorý teraz žije, nie je pre neho správny. Cítil sa veľmi príjemne pri pomyslení, že mohol poskytnúť trochu tepla inej smutnej duši, snáď. Napriek vyžarovaniu, ktorej sa mu od Anity dostalo, mala v sebe akúsi pokoru. Badal ju v jej očiach v podobe opakovaného smútku, ktorý niekedy ustúpil, ale často krát sa znovu nečakane, v určitých situáciách, objavil. Mala svoju osobitnú filozofiu na to, ako ho zastrieť, dokázala riadiť svoje impulzy a ovládať svoju povahu. Zázračne čelila útokom na osobný život, chránený niekoľkými zámkami.

Zamýšľal sa, akým kľúčom by bolo možné zámky otvoriť, uvažoval, či by stálo za to, pokúsiť sa o to. Bola to náročná úloha, ktorá by pre neho predstavovala vynikajúcu zámienku zúčastňovať sa spoločných akciách s ňou, byť malou súčasťou jej života. Myšlienka ho nabádala dať sa zlákať a ukojiť svoju zvedavosť a závisela od okolností, nepridŕžajúcich sa ustálených zásad. Nútila ho púšťať sa do dobrodružstva pre svoje šťastie a skvele zvládnuť náročnú úlohu.

Po napísaní článku si prezrel fotky. Potešil sa, že sa dal uniesť a nespočetnekrát stláčal spúšť. Anitu mal vyfotenú na niekoľkých fotkách. Vôbec netušila, že na záberoch bude sama. Tvárila sa a konala prirodzene, jeho si nevšímajúc.

Fotkám sa tešil ako malý chlapec nečakanému darčeku. Pri ich prezeraní ožili spomienky a znovu prežíval udalosti. Najkrajšia fotka do zbierky chýbala, lenže ako ju mohol odfotiť z pódia pri speve?

V sobotu popoludní zašiel za susedom. K narodeninám mu zaniesol fľašu sektu.

Otvorila mu pani Majka. Prekypovala radosťou, že konečne k nim sused zavítal a hneď ho voviedla k zaťovi do obývačky. Novák sedel na gauči a zlomenú nohu mal vyloženú v kresle. Pri zapnutom televízore listoval v akomsi časopise. Kým sa zvítali, pani Majka povykladala na stôl všelijaké dobroty. Na kus reči vošla aj Slávka, ale dlho nepobudla, lebo sa pripravovala na nedeľnú návštevu.

V krátkosti mu porozprával o udalostiach na oslave, ukázal niekoľko fotiek a všednými slovami pochválil pani magistru.

„Dúfam, že ste s ňou boli spokojný," vyzvedal sa o svojej pracovníčke. „Je zodpovedná a keď sa mi pridá, že niekam nemôžem, obyčajne poverujem Anitu svojím zastúpením. A nielen preto, že je to jej pracovný úsek. Naozaj sa doteraz nemôžem sťažovať."

„Poznajú ju, je populárna," podotkol mimochodom, hoci by nedbal, keby sa sused rozhovoril o nej aj celú hodinu. Všetko ho zaujímalo, čo sa týkalo Anity.

„Roky chodí do domova. Sám neviem, odkedy, vari u nás ešte ani nepracovala. Tuším ju to baví a uspokojuje," rozhodil rukami. „Je to zvláštne, venovať sa starým ľuďom v tak mladom veku," rozprával o nej zamyslene. „Anita je veľmi citlivá," dodal nakoniec.

Romeo ho zamyslene počúval. Anita musí mať zvláštny dôvod robiť to, čo robí. Nebude ľahké sledovať jej duševný život. Ovládajú ju city, ktorým zabraňuje drať sa na povrch. Možno sami rodičia ju nechápu, možno má tŕnistú cestu životom a starostlivosť o cudzích ľudí je útekom odkiaľsi, kde zaváňa odmietnutím jej osoby.

Večer si spokojne líhal. Pondelok vyjde v novinách článok. Rozhodol sa, že zájde za Anitou s predstieraným zámerom odniesť jej noviny a pritom jej odnesie aj cédečko s fotografiami. A aby ju rozveselil, jednu sériu o nej nechal pôvodnú, potom tú istú zopakoval a každú prikrášlil prikreslenými bublinkami s vtipnými textami. Ak sa jej budú páčiť, má vyhraté.

Dúfal, že Anita rozžiari jeho vianočnú hviezdu šťastia.

V práci stačilo mať len chvíľku oddychu, stačilo sa trochu uvoľniť, jeho myseľ zabehávala k Anite. Tváril sa pri tom zamyslene a v očiach mal zasnený výraz. Fraňo sedel k nemu najbližšie, a starý novinár by bol veľmi nevšímavý, keby zmenu na Romeovi prehliadol. Už ho pozoroval pár minút.

Svoju stoličku na kolieskach pomaly otáčal doprava a doľava, zamyslený, s členkom vyloženým na kolene, lakťom ľavej ruky opretý o pracovný stôl si podopieral hlavu, pričom perom v druhej ruke občas udieral na bradu.

„Romeo, ako dopadla oslava?" spýtal sa ho všedne. Poznal ho pridobre na to, aby mu uniklo, že sa stalo aj niečo viac.

Strhol sa. Zložil nohu, narovnal sa na stoličke a veľavravne sa usmial. „Čítali ste predsa," zaškriabal perom do vlasov a priklonil sa k práci.

„Nebolo tam všetko."

„Ale bolo, Fraňo, bolo. Čo ste po strádali?"

„City, chlapče," uškŕňal sa.

Fľochol po ňom pohľadom a bolo mu všetko jasné. „Ste starý kozák, nič vám neujde," dobrácky sa na neho usmial a pohrozil mu ukazovákom.

„Nechceš mi niečo porozprávať?"

„Dnes popoludní sa rozhodne, či bude nejaké pokračovanie."

„Ojoj, už rande?"

„Ešte nie, možno prekvapenie z mojej strany. Práve sa nad ním zamýšľam."

20.

Bolo pred druhou hodinou, keď sa Romeo zastavil pred dverami, cez ktoré sa prechádzalo do miestnosti Anitinej pracovne. Zvnútra sa ozval smiech, preto nezaklopal a chvíľu pred dverami načúval. Boli sťaby z papiera.

„Neblázni, vymýšľaš si," začul Anitin hlas.

„Nevymýšľam, je to pravda, len si to nechceš priznať, alebo pred nami niečo tajíš," počul hlas mladého dievčaťa.

„Nemám čo. A venuj sa práci, nerozptyľuj sa," znovu Anitin hlas, ale už prikazujúci.

V kancelárii dievča zrejme našilo niečo na Anitinu hlavu, alebo usvedčilo ju v niečom, čo jej bolo nemilé, keď sa tak bránila. Zaklopal a bez okolkov vošiel. Po pozdrave sa mladá na neho usmiala ako na starého známeho, na jej stole uvidel noviny. Skôr, než by stihla na jeho prítomnosť hocijako zareagovať, vystrúhal vážnu tvár a povedal, že ide za pani magistrou.

„Je u seba," mykla hlavou smerom k dverám.

Dvere boli privreté, ale zaklopal na ne a keď začul *prosím,* vošiel a zatvoril ich za sebou.

„Bozkávam, pani magistra, dobrý deň," podával jej ruku. Sedela za stolom otočená k počítači, na stole pariaca sa káva, ktorej vôňa sa šírila v miestnosti.

„Dobrý deň, pán Horen," prekvapená jeho príchodom vstala a podala mu ruku. „Vítajte u nás a posaďte sa, prosím," ukázala na stoličku, na ktorej sedel v piatok. Nevedela z akého dôvodu prišiel. „Alebo ... snáď sa aj vyzlečte," dodala nerozhodne.

„Ďakujem, pani magistra," okamžite zložil tašku vedľa stoličky a razom si zhodil vetrovku, ktorú zavesil na vešiak vedľa jej kabáta.

„Čo vás k nám privádza?" Sledovala každý jeho pohyb a rozmýšľala nad dôvodom jeho návštevy.

Z jej očí vyčítal skutočný záujem a zároveň aj neskrývané prekvapenie.

„Niečo som vám priniesol," zahľadel sa na ňu veľavravným pohľadom, pričom sa málo zapýrila.

„To je dobre," usmiala sa a nadýchla. „Môžem vás ponúknuť kávou? Práve teraz som si aj ja zaliala..."

„Ďakujem, pridám sa k vám," odpovedal rozhodne.

Pozeral za ňou, ako vyšla pred dvere, aby poprosila Štefku. V úzkej čiernej sukni siahajúcej pod kolená vynikala dokonalá postava, a zo zadného rázporku pri kroku štíhle nohy.

Neuniklo jej, že si ju pohľadom premeriava. Ba keď si sadla, pričasto zašiel pohľadom do V výstrihu jej svetlomodrého pulóvra. Poďakovala sa za pekný článok v novinách aj v mene riaditeľky domova a pochválila ho.

„Ďakujem, pani magistra, je to každodenná rutina, živím sa tým," privieral oči a mával rukou. Dráždilo ho, že nezatvorila dvere, ba nechala ich celkom roztvorené. Už začal nad dôvodom fantazírovať, keď vošla Štefka s kávou. Jej postava na chvíľu zatienila výhľad na Anitinu vábivú dekoltáž so zlatou retiazkou a medailónom štvorlístka nad plným poprsím.

„Nech sa páči," položila ju pred Romea.

„Ďakujem," riekol stroho.

„Ďakujem, Štefka," riekla aj Anita.

Ale Štefka sa akosi nemala na odchod, len sa o krok odstúpila a pozerala sa na šálku, ktorú pred chvíľou zložila.

„Ešte niečo, Štefka?" Anitin vážny hlas vyznel upozorňujúco.

Štefka sa radostne usmiala, keď Romeov pohľad spočinul na nej.

„Mohla by som vám z kávy vyveštiť... keby ste ju zamiešali." Huncútsky natiahla pery, kradmo pozrela na Anitu a nedbala, že sa jej to nevidí. „Aj pani magistre som pred chvíľou..."

„Štefka, sme v pracovnej dobe, preboha, pán novinár zrejme nie je zvedavý na..."

„Ale práveže som," hneď vzal lyžičku, aj napriek Anitiným výhradám a dobre sa na nich bavil. „Aj cukor?" spýtal sa Štefky, a keď povedala *v prípade, ak sladíte,* hneď vložil jednu malú kocku a opatrne zamiešal.

Štefka z druhej strany stola sústredene, ani okom nemihnúc pozerala na kávu, na povrchu ktorej sa zjavovali rôzne tvary. Potom sa zohla nad stôl, vybrala lyžičku, položila ju na tanierik a keď sa pohyb zastavil, ústa roztiahla na úsmev.

„Výsledok je skoro taký istý, ako pani magistre. Aj vaša káva ukazuje, že stretnete osobu, na ktorej vám bude záležať a vznikne pevné priateľstvo. Ba ešte...," sklonila sa hlbšie nad šálku, „je tu ešte niečo," mykla hlavou, „ale to neviem rozlúštiť." Narovnala sa, a kradmo pozrela na Anitu, vystrčiac bradou smerom k nej, akoby jej naznačila *no vidíš!* Žmurkla na prekvapeného Romea a vyšla z kancelárie. Dvere za sebou hlasno zatvorila.

Anita mala sklonenú hlavu, a tvár si skrývala do jednej dlane. *Teda aj pani magistra stretne niekoho, čo Štefka až zdôraznila. Tajomstvo vyšlo na povrch.*

„Nedôverujete veštkyni?" opýtal sa pobavene.

Pozrela na neho spomedzi roztiahnutých prstov a záporne pokývala hlavou. Až tak si odkryla tvár.

„Prosím vás, Štefka nie je veštkyňa. Vymýšľa si alebo to možno niekde prečítala.“

Nebola však o tom skalopevne presvedčená, lebo keď sa Štefka skláňala nad jej kávou, napriek tomu, že teraz popiera, veštbe sa potešila. Štefka ju ale nemala prezradiť. Pocit odhalenia nebol vôbec príjemný.

Novinár tu nesedí ani polhodinu a od jeho príchodu sa dejú s ňou nezvyčajné veci. Ako malé dieťa si skrývala tvár do dlane, aby nevidel jej zapýrenú tvár. Jeho blízkosť na ňu hlboko zapôsobila už piatok a pri dnešnej nečakanej návšteve sa dostáva do pasce. A ešte chvíľu posedí, lebo svojej kávy sa doteraz ani nedotkol. Zdvihla šálku a placho sa pozrela na neho.

„Tak čomu to vďačím vašej návšteve, pán novinár?“ spýtala sa, len čo z nej odpila. Predlaktie vyložila na stôl, ruky zopäla a čakala. Presne ako v piatok.

„Priniesol som vám noviny, ale som sa oneskoril, u vás chodil poštár skôr. Okrem toho mám pre vás ešte aj iné prekvapenie,“ z tašky vybral cédečko. Položil ho na stôl a zložil tašku znovu na zem.

„V domove sa potešia,“ v jej očiach sa zračilo poďakovanie sťaby za všetkých obyvateľov.

Jednoduché, krásne nadšenie a jej vďaka ho uchvátila.

„Sklamem vás, pani magistra. Nie je to pre obyvateľov domova, je to osobne pre vás.“

Oči jej zažiarili. „Pre mňa?“ neveriacky na neho pozrela a ukazovák namierila do výstrihu.

„Uhm.“ Zahmkal veľavravne, odpil z kávy a zdvihol cédečko.

„Darček pre mňa?“ Ešte vždy nechcela uveriť. „A čo je na ňom?“

„Vy, pani magistra.“

Ako skoro dobrý psychológ usúdil, že Anita má v sebe niečo detinské. Správala sa presne tak, akoby nikdy žiadny darček nedostala a teraz ju ním prekvapili.

„Ja?“ široko roztvorila oči. „Ako to?“

„Keď chcete vedieť, ukončite pracovnú časť v počítači, a už aj vás dám na monitor.“

Vybral cédečko z obalu, a zastal si za jej chrbát, kým urobila patričné úkony. Potom si zmyslel vziať stoličku, a preložil ju vedľa jej.

„Pozrieme sa na to obaja, ak súhlasíte,“ vložil cédečko do mechaniky a sadol si polobratom k stolu, polobratom k nej. Fascinovala ho jej voňavka, ktorej vôňu na nej takto zblízka aj teraz zacítil. Posunul jej šálku s kávou do stredu stola a predlaktie vyložil na stôl, aby vzal myš. Druhou rukou opatrne chytil operadlo jej stoličky na kolieskach. Zachytil jej letmý, bojazlivý pohľad.

Anita mala zrazu malú dušičku. Nielenže ju prekvapovala jeho odvaha sadnúť si tak blízko nej priamo na pracovisku, ale sa od toho priam zľakla a situácia bola pre ňu viac ako chúlostivá. Keby teraz niekto vošiel ...

Ale pri pohľade na monitor na možné obavy v momente zabudla. Zjavila sa jej usmiata tvár. Zaplavili ju emócie. Prvá fotografia bola tá, ktorú jej ukázal. Napriek svojmu sľubu jej však v piatok žiadnu inú neukázal. Teraz prichádzalo prekvapenie za prekvapením. Pri tretej fotke radostne, s rozžiarenými očami pozrela na neho.

Nikdy by sa neodvážila ani len pomyslieť, že je taká fotogenická. Obrázky mali naozaj niečo do seba. Boli vynikajúce a pre ňu bolo najväčšou záhadou, kedy ju odfotil, prečo, a odkedy sa stala objektom jeho záujmu. Ako sa fotky menili jedna po druhej, zdalo sa jej, že ho sťaby krok za krokom, pomaly spoznáva. Sám nebol ani na jednej, predsa bolo všetko o ňom. O jeho šikovnosti, vďačnosti, múdrosti.

Trpezlivo manipuloval myšou, kým sa fotky menili. Medzitým nenápadne sledoval mimiku jej tváre, pričom odvážne ale opatrne preložil svoju ruku z operadla stoličky na jej plece a jemne ju objal. Lichotilo mu, že objatie strpela.

Pri poslednom zábere jej vzal ruku do svojej. „Páčia sa vám?“ spýtal sa, no neupozornil ju na nič, ani nepripravil na pokračovanie.

Pozerala sa na monitor, sotva čo mykla hlavou smerom k nemu. „Sú skvelé. A priznám sa, milo ste ma prekvapili a aj potešili," oduševnene hľadela na monitor a nevytiahla ruku.

„Prekvapenie ešte len príde, pani magistra," z hlasu mu znelo šibalstvo.

Vtom sa zjavila znovu jej prvá fotka, ale so vzduchovou bublinou ponad jej hlavu a s textom *konečne!* Reagovala okamžite nadýchnutím, aby tak skoro nevydýchla a Romeo klipol na ďalšiu fotku, na ktorej melancholicky sedela a v bubline prečítala polohlasne text *...nikto nevidí, že sa nudím? Kde ste všetci?...* zasmiala sa tichým smiechom. Postupne striedal všetky obrázky a keď prišiel na rad ten, kde tancovala a text *...aj napriek úsmevu bolí postúpaná noha*, pritočila sa k nemu a spýtala sa, odkiaľ to vedel? Nepočkala však na jeho odpoveď, horlivo a nedočkavo sťa malé dieťa pozerala ďalej a čítala zaujímavé texty.

Pokrútila hlavou. „Pán Horen, ste nielen bystrý, ale aj vynaliezavý a veľmi duchaplný." Pri zábere so šálkou kávy sa pousmiala pri čítaní textu *táto bola zase vlažná a zase bez cukru*.

Bol ňou poctený, uznávaný a to mu dnes bohato stačilo. Záberov bolo ešte niekoľko a Romeo by túto chvíľu nevymenil za nič na svete. Cítil sa tak, ako keď zabával synovcov a netere, ktorých nadchýnajú hocijaké jeho nápady.

Najodvážnejšiu fotku si nechal na koniec. Bola to tá, na ktorej počas predstavenia šepkala niečo moderátorke a ruku si dala pred ústa. Prvýkrát sa jej páčila ale čo povie teraz? Ešte vždy pobavene pozerala a čakala. Keď sa zjavila, začala čítať v bublinke vtipný text.

„Počula si, že ja a ten novinár..." pootvorila ústa, a zapýrila sa. Dlaň položila na výstrih pulóvra a hlasno sa nadýchla. „Ale to vôbec nie je pravda," ohradzovala sa, v tvári červená, ale usmiata. „Čo ste si to vymysleli? Ste obyčajný výmyselník!" Narýchlo vybrala z tlačiarne papier, skrkvala ho a hodila do neho. Predstierala hašterivosť, ale sa vôbec nehnevala.

Rozosmiaty sa vyhol hodenej papierovej guli. „Ja že som výmyselník? Kto to tvrdí?" Ľahostajne a pobavene sa jej vysmieval do tváre.

„Ja! A je to pravda, ste výmyselník." Pery sa jej zavlnili, keď pozrela do jeho pobavenej tváre a oči sa im stretli.

Už si myslel, že sa rozplače. Stisol jej plece a pritiahol ju stoličkou celkom pred seba. Pravdaže vedel, že napísať taký text po prvom stretnutí bolo veľmi odvážne, napriek tomu sa ľahostajne, uškŕňajúc sa ešte vždy chichúňal.

„Predpokladám, že ani polovica textov nie je pravdivá. Len pred chvíľou ste ma pochválili, aký som vynaliezavý a duchaplný. Už to neplatí? Hm?" Nadvihol obočie a mykol bradou smerom k nej. Mariánov *objekt záujmu* sa stával *jeho* objektom záujmu.

Neodpovedala. V naširoko roztvorených očiach nevedel vyčítať nič.

„Ale keď chcete, môžem si to vziať domov a vymazať." Bola tak blízko, len sa predkloniť a pobozkať krásne krojované, plné pery. Lákalo ho tak urobiť.

Anita zvážnela. Niekoľko krát sklopila zrak. Krv v žilách sa prudšie rozprúdila. Cítila na pleci príjemné objatie jeho teplých rúk. Pocítila ho od začiatku, ale predstierala nevšímavosť. A nechcela brať na vedomie ani jeho ruku na svojej, napriek tomu, že pri jeho dotykoch prechádzali vibrácie celým jej telom. Nepredvídala takýto zvrat jeho návštevy. Pri svojej zvodnosti a šarmantnosti zanechával tajomnosť určite v nejednom ženskom srdci. Jeho nevtieravá zvodnosť na ňu veľmi pôsobivo zaúčinkovala.

Cítila na tvári jeho dych. Vždy zdržanlivá v láske, radšej prehltla myšlienky, ktoré mohla vysloviť a nič nedala na sebe poznať. „Ďakujem, pán Horen, za krásny darček. Ak ste sa rozhodli ma prekvapiť, skvele sa vám to podarilo. A dúfam, že čo ste mi raz darovali, nevezmete späť."

Vytiahol jedno obočie. „Dúfal som v to, že sa vám všetko bude tak páčiť, ako je," naznačil tým, že aj s posledným textom a v kútiku úst mu pohrával úsmev.

„Je to darček, však?"

„Áno, je to darček. Mám ho zabaliť, alebo si ho necháte v počítači?" dobiedzal ešte vždy.

Hľadeli na seba ako sokovia. Ani jeden z nich sa nepohol. Pohľady sťaby oboch odhaľovali v novom svetle. Anita zvažovala, či mu má niečo povedať. Ťažko bolo vyjadriť svoje najosobnejšie pocity, pery sa zavlnili, akoby chcela vyrieknuť niečo veľmi dôležité.

Jemu imponovala jej detinskosť, hravo si ju doberal a všimol si jej strnulosť. Chcel si ju privinúť, nežne sa ústami dotknúť jej pier, ale sa len prizeral, ako nimi pohybovala, a nevedel či je to od skrytého úsmevu, či radosti ale bolo to od niečoho, čo nechcela dať najavo.

Nohou opatrne odsunula stoličku ďalej od neho.

Už nečakal na odpoveď. Ruka, ktorú mal na jej pleci, ostala chvíľu vo vzduchu.

„Nemusíte sa ma báť, neurobím nič, čo by vám bolo nemilé," povedal vážne.

Vstal a stoličku preložil na svoje miesto. Vzal zo stola obal cédečka, a bez slova ho pred ňu pohodil na stôl bez toho, aby mu hocičo povedala. Pritiahol si pred seba kávu a začal ju popíjať.

Došľaka! Anita si zahryzla do spodnej pery. Bola napätá sťa struna a zovrelo jej v hrdle, ako pred plačom. Všetko svojou zdržanlivosťou či ostýchavosťou pokazila. *Možno sa urazil.* Posunula sa stoličkou ku stredu stola a tiež si pritiahla svoju kávu. Po uchlipnutí sa zamračila.

„Už je len vlažná," podotkla.

„Ale s cukrom, pani magistra," šibalsky, pol očkom na ňu mrkol.

Tvár sa jej razom rozjasnila a Romeo šťastne zistil, že napätie povolilo.

Bol to deň ako každý iný. Na ulici znovu bol dav ľudí s nákupnými taškami, množstvo náhliacich sa chodcov za vytýčeným, či náhodným cieľom. Stratil sa medzi nimi, stal sa jedným z množstva uponáhľaných i nerozhodných občanov, a zamyslene kráčal ulicami.

Pre Anitu sa pracovný čas ešte neskončil, nemohla odísť skôr a on nemohol vyčkávať sediac vedľa nej v kancelárii, hoci veľmi rád by tak urobil. Krátka hodinka, ktorú pri nej pobudol napriek tomu vnášala do jeho srdca pokoj a uvoľnenosť. Žena, ktorú spoznal bola zvláštnou, očarujúcou bytosťou, o ktorej nevedel nič, len v kútiku duše cítil, že trpí. Existoval oheň, ktorý ju osvetľoval a zároveň spaľoval. Bol by veľmi šťastný, keby mu dovolila byť hasičom spaľujúceho ohňa jej duševných trýznení. Potom by mohol jej váhavosť a neistotu vo chvíľach, keď vidí tieň zármutku v jej očiach, vyniesť na svetlo a ho odkryť, mohol by byť poslom nádeje v jej srdci.

Táto jeho vôľa si však musela nájsť spôsob ako zosilnieť, lebo napriek všetkému bola pomerne nerozhodná. Vyplývalo to z toho, že nepoznal protipól a doteraz nevedel či v nej neprevláda výbušnosť. Obzvlášť sa neusilovala získať jeho náklonnosť, no neuniklo mu, že ju obklopujú ľudia, na ktorých má pozitívny vplyv, ktorých priťahuje, od ktorých sa jej dostáva nežnosti, napriek tomu, že sú jej cudzí. Nadväzujú s ňou priateľstvo, sú s ňou spolu šťastní. Od každého počúval o nej len pozitíva.

Chcel ju pochopiť. Očarila ho, priťahovala. Mala v sebe čosi záhadné, nedefinovateľné, čo ho nútilo síce klásť si tisíc otázok o jej osobnosti, zároveň sa presviedčal, že by na všetky poznal odpoveď. Stretol sa s ňou a rozprával jediný raz, ak dnešné krátke popoludnie nepočíta, predsa mu pripadalo, akoby sa poznali celé roky. Položil si otázku, či to bude sľubná kombinácia? Jeho sebaistá, až veľmi bystrá inteligencia a báječná pamäť, myslel si, usmerňuje na správnu cestu a k veciam nadobúda správny uhoľ pohľadu.

21.

O dva dni v ošúchaných rifliach a obnosenom kabáte sedel za stolom v neveľkej krčmičke na predmestí s názov Hurikán. Pomenovanie sa na ňu hodilo. Vdychoval vôňu piva, ktorou bola nasiaknutá celá miestnosť. Dnes tu nebolo veľa ľudí, no prítomní popíjali bez výnimky pivo, a niektorí s pivom aj tuhý alkohol. Predstieral čítanie novín, pričom sa občas nezaujato

rozhliadal. Čašník aj pred neho zložil na kartónovú podložku čapované pivo s vysokou penou vo vysokom pohári. Kým mľaskavo olizoval penu, zisťoval, kto sa v miestnosti nachádza. Práve zazrel vchádzať vysokého muža zvaného *Veža.*

Upútal by na seba pozornosť, aj keby ho nepoznal. Znovu mal na sebe už mu známe kožené oblečenie. Spod krátkeho saka prevísala károvaná flanelová košeľa a okolo hrdla mal aj teraz uviazanú čiernu šatku. Sako bolo nitmi vybíjané okolo goliera, rukáva a vedľa gombíkov, ligotalo sa, ako nejakému bitovému spevákovi v ktovie, ktorom roku. Výstredné, až zarážajúce na ňom boli tiež mastné dlhé vlasy siahajúce až na plecia, dlhá brada a veľké fúzy, ktoré mu viseli vedľa úst. Jeho vek sa nepokúšal ani odhadnúť. Často sa zamýšľal nad tým, či sa za tou maškarádou neukrýva obyčajný človek na výzvedách. Až to bolo maskovanie, bolo jednak veľmi účinné, ale na druhej strane veľmi výstredné. Jeho bystré oči teraz premeriavali prítomných hneď ako vošiel a keď ho zbadal, flegmaticky si sadol chrbtom k nemu k druhému stolu.

Stokrát si nadával, čo tu robí. Stokrát sa odrádzal, že už nikdy viac, od tej doby, ako ho aj sestra napomínala. A stačila chvíľka zamyslenia, stačilo pomyslieť na Tanga, pána podnikateľa, zvedavosť ho hnala do nepoznaného dobrodružstva, na ktorej potichu už lipol vždy viac a oddával sa nebezpečnej veci pomaly telom i dušou. Myslel si, že sa nikomu nemusí zodpovedať, je jeho vecou, čo robí a vzal si osud do vlastných rúk. Na nebezpečenstvo si spomenul len vo zvlášť chúlostivých prípadoch.

Jeho zvedavosť bola vycibrená. Vyčkával na vhodnú príležitosť vždy doteraz, nerútil sa z vlastnej vôle do nepoznaného a nevyvolával škriepky. Napriek svojej nezávislosti sa mal radšej, než by privolával zlosť niekoho, prípadne bol terčom útoku. Zložil pohár a lenivo roztváral noviny, aby opretý o stoličku znovu predstieral čítanie.

„Počuj, Strelec! Tango ťa pozdravuje a chce, aby si zašiel na benefičný koncert. Mal by si o tom napísať článok a spomenúť v ňom jeho dobrovoľný príspevok, ako naposledy."

Vežu poznal z početných stretnutí. Počul ho rozprávať, ale teraz, keď ho oslovil a začul jeho drsný hlas za svojím chrbtom, ruka sa mu nápadne zachvela a aby novinami hlasno nezašušťal, rýchlo obrátil stranu. Nenapadlo by mu ani predpokladať, že on sám je *Strelec,* keby niekto sedel nablízku. Sťahovalo sa mu hrdlo. *Dali mi meno.* V momente bol presvedčený, že tu už nejde o zábavu. V žalúdku zacítil zovretie. Ešte pár stretnutí a nebude chodiť na výzvedy *medzi nich,* ale sa stane *jedným z nich.* A keď začul oslovenie *Strelec*, zrejme mu meno s takým prívlastkom nedali náhodou a podľa toho ho už aj majú za svojho.

„Kde to bude?" spýtal sa sotva počuteľne, zakrývajúc si tvár novinami. Zľakol sa vlastného hlasu, bezmála chrčal ako Veža. Konkrétne poverenie, do ktorého sa mieša civilné povolanie mu nebolo ani trochu po vôli.

„To neviem, zisti si na nejakých plagátoch. A nezabúdaj, Tango vie byť štedrý."

„Uhm," pozrel sa bokom, aby ho zahliadol aspoň z profilu. Veža si práve pripaľoval cigaretu zapaľovačom, z ktorého vyšľahol taký veľký oheň, až si myslel, že si zapáli svoje dlhé fúziská.

Vyfúkol vysoko dym a tiež si otočil hlavu na bok. „...ale vie byť aj veľmi nepríjemný, ani na to nezabúdaj... Strelec," dodal skoro posmešne.

Došiel čašník a pripomenul zákaz fajčenia. Veža ho niekoľkými slovami surovo odbil a na upozornenie začul hlasné a posmešné *pardon* a následne hrmot posunutej stoličky, z ktorej vstal. Keď zložil noviny, Veža práve vychádzal a ostal za ním len dym z jeho cigariet.

Veža odišiel, odovzdal úlohu *Strelcovi.* Zvedavo sa zamýšľal, prečo ho poverujú práve písaním. Nepoverenú úlohu splnil zrejme na jednotku. A keby sa neukázal, vyhľadali by ho? Bol si istý, že áno, a vedeli by aj kde.

Keď sa chcel zapísať za člena neviditeľného gangu, mohol sa potešiť, dnes sa mu to zrejme legálne podarilo. Zabodoval svojím článkom a pánom podnikateľom, ktorého účasť

a finančný príspevok patrične vyzdvihol. Ponúkli mu ďalšiu prácu, za ktorú možno dostane niekoľko kusov špinavých peňazí. Možno im chýbal v obchode perohryz, ktorý vyplní každé želanie a bude písať, ako budú diktovať. Ale ako sa bude sám cítiť v službách *neviditeľných ľudí*, to si nedokázal ani predstaviť. Bude nebezpečnou zábavou nepodriadiť sa ich príkazu a odmietnuť písať podľa ich želania. Doteraz žal úspechy, odteraz bude plávať v intrigách, machináciách a sprisahaniach. Položil si znovu otázku, prečo sa medzi nich zaplietal? Nenašiel zaľúbenie v doteraz vykonávanej práci? Nebola snáď dosť vábivá a vyčerpávajúca? Ak nebude dávať pozor, stane sa obeťou vlastnej nezodpovednosti a padne do pasce, ktorú nastavoval inému. Lebo Tango vie byť aj veľmi nepríjemný..., hučalo mu v ušiach ešte aj vtedy, keď zamkýnal dvere svojho domu.

Už na druhý deň zistil, kedy a kde sa bude konať benefičný koncert. Niekoľko dní mal ešte na rozmyslenie a mohol rozhodnúť, či tam pôjde, hoci otázku si vôbec nemusel klásť. Účasť mal v tajnej náplni práce. Ak sa o tom dozvie jeho rodina, na následky nechcel ani pomyslieť. Zrieknu sa ho, nebudú ho považovať za člena rodiny, v tom si bol istý. Nie kvôli účasti na samotnom koncerte alebo zverejnenému textu, ale o tom, o čom sa nechcel nahlas zmieňovať. Mirka ho varovala a bolo na ňom, či si jej slová vezme k srdcu a či bude robiť ďalej po svojom. Doteraz myslel na všetko flegmaticky, lenže čím ďalej uvažoval, tým viac ho nútilo konať s väčšou rozvahou.

V práci neupozorňoval na seba, neprekypoval optimizmom a nedal sa počuť, ako inokedy. Tým viac premýšľal. Prichádzal zakríknutý a zadumane sedel nad papierom, tak ako teraz, už dlhú chvíľu. Uvažoval.

Fraňovi už druhý deň bolo nápadné jeho správanie, a svojím mlčaním upriamil jeho pozornosť na seba. Keď nedvíhal hlavu, nedalo mu.

„Romeo, čo je s tebou, chlapče? Potrebuješ naštartovať?“ Jemne sa mu dotkol pleca a keď zdvihol hlavu, na stole pred ním ležal prázdny papier, ba aj monitor bol v úspornom režime. Romeo nepracoval.

Strhol sa na dotyk, posunul na stoličke, aby sa z nej nezošmykol a vrhol letmý pohľad na Fraňa. Fraňo zisťuje každý skutok, ktorý sa mu prihodí, preveruje každý jeho krok. Niečo zamrmlal o pripravovanej práci, sám nevedel čo, a vedľa tváre sa mu zjavila Fraňova hlava.

„Hovor hlasnejšie, nedopočujem,“ privrával sa mu skoro do ucha. „Potrebuješ pomoc, alebo ťa treba len popoháňať?“ ostal sklonený a oprel sa dlaňou o stôl.

Treba mi jednu vraziť. „Rozmýšľam o jednom prekliatom prípade, ako by som mohol myšlienky dať na papier.“ Bola to pravda, ale len sčasti, takéto úvahy mal v začiatkoch svojej *operácie.*

„Hm, doteraz som ťa videl rozmýšľať pri písaní. Zmenilo sa niečo?“ úprimne sa dožadoval vysvetlenia, mladý kolega vysoko vynikal nad priemerom, preto si často všímal jeho prejavy.

„Ee, ani nie,“ s vykrivenými ústami ho presviedčal.

„Tak, čo potom? Je v tom žena?“ nádejne na neho pozrel, jeho zapieranie ho absolútne nepresvedčilo. „Nepovedal si, ako sa to popoludnie skončilo,“ dobrácky do neho štuchol.

„Rozprávali sme sa ... a tak ... len toľko.“

Doteraz na Fraňa nepozrel. A on neodchádzal. A neodíde od jeho stola, pokiaľ sa niečo konkrétne nedozvie. Nebolo ľahké mu povedať nepravdu a nemohol ani povedať, že sa rozhodol urobiť kariéru v podsvetí.

„A ani odvtedy nič?“

„Nič,“ nadvihol plecia, rozhodil rukami, aby potvrdil svoje slová.

Fraňo sa hlasno nadýchol. „Ak niečo, vieš, kde ma nájdeš. Vždy som poruke,“ potľapkal ho po pleci. „Nepoľavuj vo výkonnosti, chlapče.“

Nezistil nič. Tušil len, že ho niečo ťaží, o čom tvrdohlavo mlčí a nemieni pretriasať.

Sadol si na svoje miesto a pokračoval v práci. Keď sa o chvíľu nebadane znovu pozrel na Romea, podľa pohybu jeho pliec zistil, že vdychoval veľmi hlboký vdych. Tvár mal zaborenú v dlaniach, potom si ju pošúchal a vzápätí sa vystrel na stoličke, aby si chytil oboma rukami šiju. Bol presvedčený, že to, čo ho ťaží a trápi, nie je malicherná ani zanedbateľná vec.

22.

Hoci začiatok benefičného koncertu bol až o druhej, už za obedom sa so stiesneným pocitom vybral do mesta. Aj v sobotu bývali parkoviská plné, preto zaparkoval hodne ďaleko a na bezpečné miesto, ktoré poznal a urobil dobre.

Motal sa v prichádzajúcom dave, zašiel do veľkej, priestrannej haly, rozhliadal sa. V neveľkej skupine asi šiestich ľudí náhodou zazrel Beranského. Svojou postavou veľmi nevynikal, upútal na seba skôr gestami rúk, ktorými naširoko rozmetával.

Skôr, než stihol otočiť hlavu, predstierajúc, že ho nezazrel, zakýval mu s vysoko zdvihnutou rukou a vzápätí sa k nemu predieral cez húf práve vchádzajúcich. Musel sa stať veľký zázrak, že sa k nemu verejne priznáva, lebo na poslednej akcii ho mal za vzduch. Beranského vídal v osobe Tanga ako neúprosného, tvrdého muža. Teraz jeho tvár prekypovala úsmevom, čulou zvedavosťou a poklonkovaním doprava aj doľava, kde len zazrel nejakú známu či významnú osobnosť spoločenského života. Bol ako vystrihnutý z módneho časopisu. V jeho obleku vynikala snehobiela košeľa s malým motýlikom pod golierom, ktorá od neónového osvetlenia mala nádych modrastej farby. Drahý oblek bol svedectvom dôležitého postavenia a bohatstva.

Vykúzlil úsmev a prijal ponúkanú ruku. Nikdy doteraz ho nepozdravil. Snažil sa nedať najavo žiadny pocit, snažil sa zakryť všetku stiesnenosť, ktorá ho zvierala. Chcel hrať ako herec na scéne, ktorý je nútený sa zakaždým prevteľovať do iných osôb a zžiť sa na istý čas s osobou neznámeho jedinca. Možno dokáže byť ako Beranský alias Tango. Bude to s malou obmenou, ako Horen alias Strelec. Zatiaľ sa nedialo nič mimoriadne, bol tu ako všetci zvedavci a pomôcť chtiví ľudia. Len stiesnený pocit sa akoby posilnil a zrýchlil sa mu tep.

„Ďakujem za pekný článok, bol naozaj vynikajúci, dávno som taký čítal," pochválil ho bez oslovenia, bez pozdravu, sťaby len uprostred nejakého rozhovoru. „Aj budúci pondelok si chcem prečítať niečo podobné," nariaďoval s úsmevom. „Nielen na dobročinné účely bývam štedrý. Zastav sa budúci týždeň, niekto ti odovzdá kartotéku."

Jeho vek odhadoval blízko päťdesiatky, aj napriek šedinám, ktoré mu bohato pretkávali na ježka ostrihané vlasy hlavne okolo slúch. Potľapkal ho po ramene ešte vždy s úsmevom, pri ktorom mu vynikal dokonalý porcelánový chrup a tvorili drobné vrásky okolo očí a úst. S úsmevom sa tiež aj rozhliadol, a nevenujúc mu viac pozornosti, skoro sa zvrtol a odišiel od neho medzi svojich.

Nezmohol sa na slovo a prakticky ani nebolo kedy. A Beranský nečakal odpoveď. Možno ani nebolo zvykom mu odpovedať, možno bolo potrebné plniť len jeho príkazy. Platilo to, čo povedal a bez odporu. A nevedel ani, o akej kartotéke hovorí a kde sa má pre ňu zastaviť. Tušil, že tak sa nazývajú špinavé peniaze. Ako jednoducho všetko funguje! Vybavili ho bezbolestne, už je temer po všetkom, kým on mal plné gate. Beranský zmizol, ani čo by bolo po ňom a vzkriesi sa na inom mieste v inom vydaní, kde sa bude nazývať Tangom. Odľahlo mu, ako náhle sa mu stratil z očí a hneď sa mu dýchalo voľnejšie. Už len vysledovať program a zapamätať si, čo povie moderátor o pánovi podnikateľovi. Celkom ľahká úloha, pri ktorej je možné zarobiť *kartotéku peňazí.*

Kým sa uspokojil, kládol si otázku, odkiaľ vedel Beranský, že je novinár. Nikto ho minulý týždeň na akcii nepredstavil, nikto nehovoril nahlas o tom, že sa uverejní článok v novinách. Šípil jeho povolanie už vtedy, keď ho nečakane a sťaby zázrakom prijali medzi seba? Alebo

práve preto ho prijali? Boli to nezodpovedané otázky, na ktoré sa v tomto virvare už ani nepokúšal nájsť odpoveď.

Zastal si neďaleko vchodových dvier. V miestnosti bolo teplo, rozopol si ľahkú ale teplú vetrovku, šál poskladal a vložil do vnútorného vrecka. Do úst hodil kyslé bon pari. Bez záujmu sa prizeral na prichádzajúcich, rozhliadal sa a pred očami sa mu mihali neznáme tváre. Znudene sledoval dianie okolo seba. Miestnosť sa začala zapĺňať.

Jednotvárne sa pozrel v tú stranu, kde stál Beranský, ale skupinka tam už nebola.

Náhle zbystril pozornosť. Medzi vchádzajúcimi zazrel Anitinu vysokú a štíhlu postavu. Sledoval ju pohľadom, sadala si do posledného radu, kde bolo niekoľko voľných miest. Nemal v úmysle dlhšie pobudnúť, ale zmenil názor. Predieral sa medzi skupinou mladých ľudí a nespúšťal z nej oči. Keď však došiel blízko k poslednému radu, sklamane zistil, že vedľa nej už sedel tridsaťročný železničiar. Rad sa zaplnil, a aby ju z očí nestratil, zastal si neďaleko za jej chrbát. Vyzliekla si vetrovku a poskladala ju do lona. Muž vedľa nej sa neunúval kabát ani si len rozopnúť.

Zdanie niekedy klame. Anita je zadaná. A hoci nevidel obrúčku na jej prste, skutky nasvedčovali tomu, že oni dvaja patria spolu. Netvorili práve najideálnejšiu dvojicu, ale človek sa môže meniť. Anita bola dôvtipná a bystrá, žila naplno život, venovala sa húževnato svojej práci a *vyhýbala sa mužom, ako je on,* napríklad odstrčením stoličky. Železničiar je pracant možno s dobrým zárobkom, nosí uniformu. A hoci je nezdvorilý, nedisciplinovaný, a vedie výstredný život, ba pohybuje sa v kruhu opilcov, prípadne sám navádza ostatných na opilstvo, možno ju *sputnáva svojím egom.* Čo to už len môže byť za ego? V čom môže byť lepší ako napríklad on? Bol náchylný na zvedavosť, umárali ho nešťastné dohady, ktorými sa zaoberal za Anitiným chrbtom. Striasol sa a dlaňou si pretrel tvár, aby zahnal zlé myšlienky. Veď nebolo zdravé, čím sa jeho myseľ zamestnávala. Stratil však náladu hneď, ako ju uvidel práve v spoločnosti muža, ktorým pohŕdal.

Vytrvalo ich sledoval. Muž sa rozhliadal, akoby niekoho vyzeral, ona ho napomenula, a na chvíľu poslušne sedel vedľa nej.

Začal sa program. Ľahostajne počúval, veď môže sa o všetkom dočítať aj na webe. Sústredil pohľad na Anitu a jej spoločníka.

Tridsaťročný bol chvíľu ticho, no nevydržal dlho sledovať program. Neposedne sa zvŕtal a naťahoval krk na všetky strany. Keď ho poťahala za rukáv, druhou rukou sa nebezpečne zahnal známym pohybom. Anita sa ani nehla. Ponaprával si golier kabáta, horné gombíky si rozopol a do vreckovky si utieral z čela pot. O chvíľu sa dožadoval jej tašky, z ktorej vyberal plechovku piva a s pôžitkom ho popíjal.

Po druhej plechovke sa začínala prejavovať jeho absolútna nevšímavosť a neprajné vyrušovanie okolo sediacich. Anitu dostával do nepríjemnej situácie. Snažila sa tlmiť jeho výbušnosť a ospravedlňovala sa za neho. Najvýhodnejším riešením pre ňu by bolo, myslel si, vstať a odísť. Lenže ona potichu znášala neznášanlivú povahu svojho partnera, ktorý už o polhodinu začínal byť poriadne nervózny. Nakoniec si rozopol kabát a hlasno hundral. Znepáčilo sa mu napomínanie a volil radšej tichý skutok bez slov – odchod.

Na jeho stoličku v momente, ako sa uvoľnila, vedľa sediaci muž položil dieťa, ktoré dovtedy držal na kolenách. Len čo tridsaťročný odišiel, smelšie sa predieral za jej chrbát.

Dieťa bolo nízke, nedovidelo, naťahovalo hlavu. Anita z tašky vybrala čokoládovú tyčinku, a podala mu ju. Dieťa na ňu uprelo zvedavý pohľad a na otcov pokyn sa za čokoládu poďakovalo. Milé gesto sa mu páčilo. Odvážil sa už zastať si celkom blízko za jej chrbát. Mocne dúfal, že ten, ktorý odišiel, sa späť nevráti.

Položil ruky na jej plece a zohol sa k nej. „Dobrý deň, pani magistra, naozaj ste to vy?“ spytoval sa jej celkom pri uchu, kde ho dráždila jej vôňa.

Potešil ju známy hlas a pri jemnom stisku svojich pliec od radosti privrela oči a zrýchlil sa jej pulz. Polobratom sa zvrtla dozadu a položila svoju ruku na jeho. Celý deň si predstavovala tú chvíľu, keď ho uvidí, ale ani jedna sa nestotožnila so skutočnosťou. Predpokladala, že sa z povinnosti zúčastní tejto akcie a prišla len kvôli nemu. Ba nenápadne sa jej podarilo nahovoriť nakoniec aj Kornela.

„Dobrý deň, je tu veľa ľudí, ako ste ma zočili?“

V jej očiach zbadal záblesk radosti. „Náhodou som vás zazrel prichádzať. Ale potrvalo, kým som vás našiel,“ zaluhal, vzal jej ruku do svojej a nepúšťal. Pohrával sa s jej prstami, hladkal ich. „Prišli ste sama?“

Vnorila pohľad do jeho tmavých očí a nedokázala klamať. „Nie, ale on už odišiel.“

Po tvári preletel tieň a oči na chvíľu posmutneli. Romeo dokázal čítať v jej pohľade, ktorý bol ako otvorená kniha. Neuzavrela sa do seba. Pozorne si všímal jej nenútené a kultivované správanie.

„Ak som dobre rozumel, sprevádzal vás pán?“.

Vyčarila silený úsmev a slabo mykla hlavou. „Áno, ale vravím, že odišiel,“ presviedčala ho.

Sklopila zrak a pohľad uprela na ich vzájomne sa držiace ruky. Potom uklonila hlavu a tvár jemne priložila na jeho zápästie. Pohladenie a dotyk znamenali nevyslovené slová nehy, ktorú voči nemu cítila, ale ktoré sa doteraz nielen hanbila ale aj bála a odmietala nahlas vysloviť. Bolo to z jej strany akési zadosťučinenie a verila, že Romeo ju tak pochopí.

Prekvapivo jednoduché, milé gesto Romea zložilo z nôh. Držali sa za ruky. Jej pohladenie išlo od srdca a on ho prijímal s veľkým dojatím, ako pohladenie malého dieťaťa matkou. Bola to viera v neho a súhlas s tým, čo robil a ako to robil. V tejto chvíli zabúdal na Beranského, zabudol aj na to, kde je. Existovala len ona a jej pohladenie. Akoby pohládzala jeho dušu.

„Anita,“ vyslovil nežne jej meno, privrel viečka a priložil si čelo k jej hlave. Telom ho prechádzal mráz. Pripadalo mu veľmi dávno, keď sa takto nežne prikláňal k modrookému dievčaťu svojho srdca.

Než by dojatie oboch ovládlo, sálou zaznel burácajúci potlesk.

Anita sa strhla, a náhle prišla do rozpakov. Zlostila sa, že nedokázala na uzde držať svoje pohnútky. Zalichotil jej citlivým a nežným oslovením. Opatrne si vytiahla ruku.

„Čo to tu robíme?“ so strachom v očiach sa rozhliadala.

Znovu bola ako odhalené dieťa. „Nikto si nás nevšíma, pani magistra,“ povedal sebaisto.

Kradmo na neho pozrela. Bola sklamaná, že ju už neoslovil menom. Zreničky poskakovali a roztržito sa presviedčala o jeho slovách.

„Bola to len kratučká zmyselná chvíľa.“ Pohladil jej tvár. *Keby ich len bolo viac!*

„Ale veľmi dôverná,“ pošepla. *Veľká škoda, že sa skončila.*

„Môžeme si to dovoliť, už sme dospelí.“

Zapýrila sa a otočila sa dopredu. Vysielané impulzy tohto muža ju nútili k okamžitým úvahám. Vyžaroval okolo seba dôkaz o svojej povahe, ktorý vkladal do svojho činu. Zakrátko zistila, že má úžasný zmysel pre priateľstvo a oddanosť, ktorú diplomaticky dáva najavo a napriek tomu, že sa pred ňou nechce zaskvieť, získava si jej srdce vždy viac.

Narovnal sa. Ruky položil na jej plece. Občas ju jemne pohládzal na krku, alebo na tvári. Nepritočila sa k nemu, a tešil sa aj z toho, že občasný dotyk strpela. Z dvoch náhodných stretnutí, z niekoľkých slov, ktoré spolu prehovorili, si ju obľúbil. Cítil sa v jej blízkosti senzačne. Stiesnenosť, s akou na koncert prichádzal bola už zažehnaná a pominula.

Po ukončení predstavenia sa húf ľudí začal predierať k východu. Anita si nenáhlivo obliekla vetrovku, na plece a okolo šije si preložila dlhé ucho tmavej plátennej kabelky a mierila na začiatok radu, v ktorom sedela. Romeo za celý svet by z nej nespustil oči. Pri takom počte ľudí ju mohol ľahko stratiť z dohľadu.

„Čao, Romeo,“ poťahal ho niekto za rukáv.

Otočil sa. Vanda sa objavila náhle za jeho chrbtom v spoločnosti dvoch priateliek. Nestihol odpovedať, predierala sa k nemu a zdvihla hlavu, aby mu dovidela do tváre.

„Páčilo sa vám predstavenie?“ chytila rukáv jeho kabáta, aby sa jej nestratil.

„Uhm, bolo to skvelé. Bolo tu veľa ľudí,“ podotkol akoby mimochodom. Vanda nepúšťala rukáv jeho kabáta. „Máš sa?“

„Ujde. Chcela by som sa s vami porozprávať. Minule som sa neskoro vrátila, mama povedala, že ste ani kávu nevypili. Musím s vami hovoriť...“

„... ale o čom?“ hnevalo ho, že ho oslovila uprostred davu. Bolo mu nemilé spomenúť si práve teraz na Žofiu, ktorej obraz sa vynoril hneď, ako uzrel Vandu. Neberúc ohľad na ňu, začal vyzerať Anitu, ktorá sa stratila už niekde vo dverách.

„O mojom otcovi. Musíme dokončiť načatý rozhovor,“ nedala pokoj a bola neústupčivá. Dav by ju unášal, ale sa ho držala ani kliešť. „Tak kedy?“

„Odkážem po Mirke. Teraz som zaneprázdnený,“ nechápal, o čom by mal prebehnúť rozhovor, a prečo práve s ním, keď jej otca ani nepoznal. Radšej sa mala pozhovárať so svojou matkou. „Stretneme sa už len niekedy v januári.“

Zmraštila tvár a pokrčila nosom.

„Nezabudnem, neboj sa. Tak, čao,“ pozdravom jej dal najavo, že sa sám ponáhľa.

Vanda sa znovu uškrnula, pustila mu rukáv a predierala sa za svojimi kamarátkami. Podľa toho, ako nástojčivo si rozhovor vynucovala, musel byť pre ňu veľmi dôležitý.

Nervózne sa pobral k dverám a trúfalo sa pretláčal dopredu. Niekto do neho prudko sotil, a keď sa agresívne na toho odvážlivca pozrel, zahundral niečo ako *prepáč*. Keď vyšiel z dvier, zastavil sa na schodoch, aby vyzeral Anitu.

Vonku sa už stmievalo. Rozsvietená výzdoba okolia budovy pripomínala blížiace sa Vianoce. Z ampliónov sa ozývajúce Vianočné koledy vianočnú atmosféru ešte viac posilnili. Zazrel ju obďaleč, práve keď sa zastavila neďaleko od rohu budovy pri kmeni veľkého stromu. Ľudia sa tam už rozchádzali, dav redol.

Pobehol za ňou okľukou a ocitol sa za jej chrbtom. Nezbadala ho. Zvedavo načahovala hlavu a otáčala na jednu aj na druhú stranu.

„Vyzeráte niekoho?“ oslovil ju za chrbtom.

Zalapala po dychu, keď sa k nemu pritočila. Oči mala vystrašené. „Naľakali ste ma, ako ste sa sem dostali?“ roztvorenú dlaň držala na hrudi. V chladnom počasí z úst stúpala para.

„To som skutočne nemal v úmysle, prepáčte, pani magistra.“

Vysvetľovať, ako sa jej dostal poza chrbát a prečo, vôbec nemal v úmysle.

„Prepáčené, ale nikdy viac to neurobte, dokážem sa veľmi zľaknúť,“ vážna tvár a ešte vždy vyplašené oči jej slová potvrdzovali.

„Bol som nepozorný ... ja som nechcel, skutočne nie, prepáčte,“ v rozpakoch sa jej znovu ospravedlňoval a cítil sa trápne. Prihovoril sa jej úplne normálnym hlasom, nie krikom.

„Už o tom viac nehovorme.“

Uvedomila si, že stojí pred ním ako kus dreva, ba ešte ho aj okrikla. Mala radšej odísť svojou cestou. Posmutnela.

Ľudia ešte vždy vychádzali, ešte vždy tu bol celý húf ľudí. Začali mu prekážať.

„Neprejdeme sa? ...alebo čakáte niekoho?“

Hanbila sa priznať, že čakala na neho. Urobila polobrat a skoro nečujne povedala „poďme.“

Napriek smutným očiam ju ovládlo vnútorné šťastie. Kráčal vedľa nej muž jej snov. Obdivovala dokonalého muža. Rodiaca sa láska voči nemu sa vždy viac prehlbovala. Bola ukrytá ako najvzácnejší poklad, zahaľovaný rúškom tajomstva. Za celý svet by ju neprejavila, potláčala ju, napriek tomu sa drala von a ovládala ju.

Romea sentimentálne oslovovala a objímala len vo svojich predstavách, kedy pohľad vnárala do jeho tmavých očí a ruky do jeho hustých, čiernych vlasov. Už samotné pomyslenie na neho bolo krásne. Bola to tichá radosť zo života. A vtedy ľahšie znášala všetok duševný bôľ,

bezhlasne zniesla aj peklo domova, ktoré jej Kornel uštedroval. Bol to veľmi zvláštny pocit, a stačilo zatvoriť oči, aby všetko navôkol pominulo a existoval len on v jej predstavách. V dnešné popoludnie sa predstava znovu stala skutočnosťou. Stál vedľa nej, cítila jeho blízkosť, jeho dotyk a radosťou by lietala ako motýľ z kvetu na kvet. Ako málo potrebovala ku šťastiu!

Bez slova zašli vari sto metrov ďalej. Anita sa dívala pod nohy a Romeo ukradomky na ňu. Bola zdržanlivá, vôbec neprehovorila a nechcel hádať prečo. Veľmi rád by ju držal za ruku, veľmi rád by sa jej pozrel do modrých očí, ktorých jas ho unášal. Veľmi rád by sa s ňou rozprával o hocičom, ale cítil, že z nejakého dôvodu drží od neho odstup. Nakoniec už nevydržal.

„Nemáte sviatočnú náladu, prečo?“

Zastavila sa, uklonila hlavu a uprela na neho zrak. „A vy?“ Modré oči len na chvíľu zajasali, a tvár znovu nadobudla melancholický, bezmála smutný výraz.

Prepočul jej otázku. Keď si namýšľal, že z jej tváre dokáže čítať ako z otvorenej knihy, teraz sa kniha zatvorila. So zvedavým pohľadom upretým do jej záhadnej tváre sa nemo pozeral, ako si zahryzla najskôr do dolnej pery, potom rýchlo do hornej. Mykol ústami, a ďalej trúfalo sledoval záhadný výzor pútavej ženy. Nechcel sa jej dotknúť, ani zbytočne ju raniť a ani svojimi nevhodnými otázkami dráždiť. A nechcel sa jej ani nasilu vnucovať, keď sa uzavrela do seba a ktovie, možno jej nie je po vôli, že sa hocičo vypytuje.

„Vždy ste taká smutná? Máte taký smutný pohľad.“

„Ľudia sme rôzni...,“ pohla sa, ruky si dala do vrecka a stiahla si plece. Oziabla ju zima.

Znova prešli bez slova niekoľko metrov, pri ktorých sa vyhýbala jeho pohľadu. Jediným záujmom boli len výklady obchodov a v nich ligotajúce sa ozdoby pripomínajúce príchod Vianoc a blýskajúce sa ozdoby umelých vianočných stromčekoch.

Občas sa kradmo na ňu pozrel a hútal, prečo súhlasila s prechádzkou, keď sotva slova prerečie. Mrzela ho jej mlčanlivosť. „Výklady sú pekné, a páči sa mi aj výzdoba na uliciach. Dáva takú ozajstnú predvianočnú atmosféru. Podľa mňa sú Vianoce najkrajšie sviatky v roku. Želáme si pri ich príležitosti všetko dobré, obdarúvame svojich blízkych a snažíme sa im urobiť radosť.“ Rozprával si sám pre seba, možno ho ani nepočúvala. Ale už nemohol kráčať vedľa nej, aby si ani slova nepovedali.

„Býva to zvykom, človek sa obyčajne poteší...“

„A vy?“, náhle ju zaskočil otázkou.

„Ja? Hlas sa zadrhol. „Ja...ee... ja nezvyknem dostávať darčeky,“ povedala prirýchlo posledné slová.

Zastavila sa pred výkladom hračkárstva, otočila sa mu chrbtom a pozerala sa do výkladu. Vo výklade bolo niekoľko hračiek, pod vianočným stromčekom z jednej strany boli uložené balíčky a z druhej strany vytrvalo tancoval Mikuláš vrtiac zadkom na jednu i na druhú stranu. Horko sa pousmiala. Od smrti krstnej naozaj nedostávala žiadne darčeky. Ani od Kornela. Nikoho sa nikdy ani nespytuje na ne, aby sama nemusela odpovedať. A nikoho sa nepýta, kde a s kým trávi vianočné sviatky, lebo sama sviatky nenávidela. Trávievala ich doma sama, uzavretá a prevažne v slzách, hlavne keď Kornel mal chvíľu. Nerada sa tým chválila, a vôbec nechcela o tom rozprávať. Bolo jej smutno. A hrdlo sa zvieralo, keď musela vysloviť pravdu. Prečo ju spovedá? Už sa jej slzy tlačili do očí, zastavili ich vari len mihalnice a... nakoniec on.

Dostal zrazu pojašený nápad pri jej ponurom pohľade do výkladu. Núkala sa mu šanca uspieť u nej a úspech závisel od úsilia, ktoré nemôže premrhať. Nenašiel spôsob, ako ju slovom rozveseliť alebo priviesť na iné myšlienky. Hocičo by nebolo vhodné povedať. Najprv sa začudoval, potom zrazu pochopil smutný výzor jej tváre, ktorého príčinu vytušil už dávno v rodinnom zázemí. Jej krehká duša sa uzatvárala do seba ako slimák do ulity, nechcela vidieť radosť, na ktorej sa všetci okolo nej podieľali a ktoré ju obchádzalo. A veľmi ju ľutoval. Náhle ju objal okolo drieku.

„Poďte, pani magistra,“ v objatí ju voviedol do obchodu.

Bola taká prekvapená, že nestihla ani odporovať a nezmohla sa ani na slovo. Padla za obeť jeho objatiu, jeho náhle vzídenému nadšeniu. Bola nástrojom v jeho rukách. Nech by si stihla uvedomiť, čo sa udeje, alebo by sa hocijako bránila, oddávala sa príjemnému vzrušeniu v jeho objatí, s melancholickým úsmevom sledovala jeho rozmarné správanie a nechávala si robiť so sebou, čo sa mu zachce. Išiel si za svojimi predstavami aby dosiahol svoj cieľ. A ona, napriek tomu, že doteraz vždy stála nohami pevne na zemi a nikomu nedovolila aby ňou pohol, stačí, keď sa na ňu usmeje, a ona vzplanie ako oheň.

Očami už vyhľadával predavačku, ktorú nebolo ľahké nájsť medzi kupujúcimi. Došli k nej ešte vždy v objatí a hneď si vypýtal tancujúceho Mikuláša.

Kým sa zmohla niečo zakoktať, vyťahoval peňaženku a zacvakal štyri stovky. Do balíka si dal pribaliť aj batériu a kým zručné ruky predavačky darček zabalili, zbadal akúsi opičku a čerta, či skôr ich chlpaté hlavy bez tiel visieť pri pokladni na dlhej gumičke. Oboje kúpil.

Pokladníčka sa poďakovala za nákup, ktorý vložila do igelitovej tašky a on sa na ňu svojím zvodným úsmevom usmial.

Vzápätí s úsmevom znovu objal Anitu, riekol *ideme* a vyšli z predajne.

Tento muž jej čím ďalej viac imponoval. A nielen preto, že ju v objatí voviedol do predajne a správal sa výstredne, akoby patrili spolu. Všímala si jeho gestá, každučké slovo, jeho rozhodnosť a otvorenosť. A neušla jej radosť na jeho tvári, že svojím práve zakúpeným darčekom niekoho poteší.

„Ideme si sadnúť na kávu, nemôžem sa prizerať, ako vami lomcuje zima, ste úplne bledá.“ Nepýtal sa jej na súhlas, nepýtal sa jej na nič, ale ju rozhodne viedol do blízkej kaviarne.

Napriek svojím zásadám tolerovala jeho rozhodné konanie, voči ktorému sa spočiatku chcela vzoprieť. Váhavo, akoby ju podopieral, sa ním dala viesť a dodávala si odvahy, aby vedľa neho bezstarostne vykračovala.

23.

Sedeli pri malom dvojmiestnom stole, a veľmi zblízka si hľadeli do tváre. Anitin vystrašený pohľad pomaly mäkol. Doteraz vždy viac verila húževnatej práci, ako šťastiu. Šťastie ju akosi obchádzalo. Ale teraz prechádzalo celou jej bytosťou, ako náhle pocítila svoje ruky v jeho teplých dlaniach.

Romeo prežíval zvláštny pocit. Anitina osobnosť vplývala na neho ako teplo na uzimeného človeka. Bol nevyslovene šťastný, že tam sedí oproti neho, že môže načúvať jej zvonivému hlasu. Nevedel ešte, čo z toho vzíde, opatrne premýšľal aj o všelijakej spätosti s jej osobou. Ale sa samovoľne oddal tomu úžasnému pocitu, ktorý v ňom vyvolala a ktorý ho ovládol už pri prvom pohľade do jej nádherných očí.

„Pani magistra, máte nejaké problémy?“ zvedavo pozeral do milej tváre, ktorá bola pre neho výzvou, tajomstvom, otáznikom s veľkým sklonom na únik. Držal vo svojich dlaniach jej mäkké ruky, ktoré sa pri prvom dotyku zachveli.

„Načo myslíte?“ Vždy doteraz mala komplexy, keď hovorila o rodine a desila sa poskytovať vysvetlenia o sebe. Vždy váhala a vykrúcala sa, čo sa jej viac menej aj darilo. A Romeo chcel od nej počuť práve o jej na sedem zámkov uzamknutých tajomstvách. Vedela ona dobre, načo myslí. Vždy zvažovala, čo prezradí, o sebe, ale táto chvíľa bola zvláštna.

„Povedali ste, že nedostávate darčeky.“ Zistil, že prekvapenie z jeho slovného útoku pomaly ustupovalo. „Prečo?“ zaťal do živého.

Neodpovedala. O chvíľu si začala hryzkať spodnú peru a neprítomne sa pozerala do jeho tváre. Spamätala sa, keď jej pošúchal ruky. Zaklipkala a zhlboka sa nadýchla.

„Nezvyknem vystierať na obdiv rodinnú bielizeň,“ odmlčala sa a sklonila hlavu.

Pozeral sa do jej tváre. Nezbadal, žeby jej chýbala sebadôvera, ktorá by bola dôvodom mlčania. „Máte aj iné zábrany?“ jemne pošúchal jej ruky vo svojich dlaniach.

Neprítomne pozerala ešte vždy na ich ruky, potom vrhla na neho plachý pohľad. „Rodičia umreli pri nehode, keď som nemala ani tri roky. Vychovala ma moja krstná mama, ináč sestra mojej matky. Nebola vydatá, keď si ma vzala a dlhé roky sme žili v pokoji, myslím si, že aj šťastí. Vtedy som ako dieťa nechápala, že dospelí potrebujú precítiť aj inú lásku, než im poskytuje dieťa a pohŕdala som krstnou, že sa zaľúbila do vdovca. Mala som vtedy desať rokov. Možno som mala najhorší detský vek, a bola som sebecká, nepriala som ich láske. Manželstvo to nebolo vydarené, a krstná ma za to v začiatkoch obviňovala. Zaslepená vzplanúcou láskou neskoro zistila, že jej vyvolený je alkoholikom a týral aj svoju prvú manželku. Postupne sa neustále hádali, a ich hádky zanechali zlé spomienky, vryli sa mi hlboko do vedomia. Bála som sa už potom nielen ja.“

Zamyslene, pokojne až nostalgicky rozprávala, pozerala do jeho tváre a uvedomila si, že prezrádza celkom cudziemu mužovi svoje tajomstvá. Odmlčala sa.

Zvedavo ju počúval. „A?“ sledoval jej ústa, ktoré sa zavlnili ako pred plačom. Na chvíľu privrela viečka.

„Len v čase Vianoc to bolo iné, vtedy sa pomerili, deň, dva bol aký-taký pokoj. Cítili akúsi úctu k tomuto sviatku, možno ich v prenesenom zmysle slova prinútil kľaknúť na kolená, ale trvalo to veľmi krátko. Kým žila, bolo dobre, ale teraz...“

„...zostal vám na krku?“ Reagoval okamžite. Ktovie prečo sa mu pred očami zjavila tvár opitého železničiara s nadvihnutou rukou, ktorou sa chcel zahnať.

Odula pery, vzišiel akýsi rýchly úškrn. „Zomrel pred krstnou na pracovný úraz,“ nadýchla sa. „Nemám nikoho, nemám žiadnych príbuzných, pán Horen, taká je pravda.“

„Ach, dievča moje...,“ ani nevedel, ako ju má utešiť. Pociťoval len veľkú ľútosť.

„Nikto v mojom okolí nevie, ako žijem a vlastne neviem, prečo som sa teraz rozhovorila o sebe. Asi preto, že sa blížia sviatky ... ale mne nič nehovoria. Som radšej, keď idem do práce, všedné dni mi prinášajú radosť.“ Vytiahla ruky z jeho rúk a zamiešala cukor do kávy.

Na Romea jej osud hlboko zapôsobil. Považoval sa za energického muža, napriek tomu, že celá rodina jeho predstavu vyvracala a možno mali pravdu. Úplne zmäkol. Anita si svoje vytrpela. Nemala šťastné detstvo ako on a nesie známky poznačeného detstva aj v dospelosti.

„Kde budete tráviť Vianoce?“ nasypal si konečne sám cukor do kávy.

„Zvykla som zájsť do domova dôchodcov, mám to jednak v pracovnej náplni, ale nielen preto, rozumiete, nechcem byť sama. Musím sa niečím zamestnať, a takto mám možnosť aspoň sa podieľať na šťastí iných.“ Usmiala sa na neho. „Už som napiekla perníky a pre moje obľúbené babky a dedkov som kúpila drobnosti. Spoločne zvykneme zdobiť vianočný stromček,“ z hlasu sálala neha ako vždy, keď hovorila o svojej práci, o svojich ľuďoch.

Nemala výčitky svedomia, že mu o Kornelovi nič nepovedala. Vo sviatočné dni pôjde do práce a bude mať aspoň chvíľu pre seba a na rozjímanie o Romeovi. Spomienky na dnešné krásne chvíle budú najkrajším vianočným darčekom. Mohla si želať viac? „A vy?“

Vrýval si do pamäti každé jej slovo a hlboko sa pred ňou skláňal. Napriek životným ťažkostiam nezlyhala. Žila pokojne a rozdávala radosť osamelo žijúcim ľuďom.

„Tieto Vianoce trávim spoločne s rodičmi. Trojročné manželstvo sa vlani na jeseň skončilo rozvodom. Bývalá manželka si našla novú lásku,“ nadvihol plecia. „Čo už? Život beží ďalej.“

„Veľmi ľahko ste to vyslovili,“ potom rýchlo stisla pery, akoby povedala niečo nevhodné. „Nie je to vždy ľahké...“

Naklonil hlavu, pomaly sa nadýchol a pootvoril ústa, ale nič nepovedal.

„Pravdaže, nemôžem to sama objektívne, ani nijak inak posúdiť, veď ja som sa nerozvádzala,“ skočila mu do nenačatej vety. „Prepáčte,“ zahryzla si do pery, keď naširoko roztvoril oči. „Nemala som v úmysle vás kritizovať, a nechcela som vám ani ublížiť.“

Pomykal hlavou. „To nič, pani magistra. Zákonite musíme všetko vydržať a ísť ďalej, aj napriek tomu, žeby v nás už nežila žiadna nádej a aj napriek tomu, žeby sme nijaký zázrak už nečakali. Ako som povedal, život beží ďalej," pokrčil plecom.

Potom bez slov vypili kávu, zaoberajúc sa každý vlastnými myšlienkami. Romeo vyložil igelitovú tašku na stôl, a vybral z nej opičiu a čertovu hlavu. Poťahoval hračky na gumičke a úsmevne sa bavil. „Páčia sa vám?" hlavy poskakovali a on sa hral ako dieťa.

„Páčia. Sama som mala veľmi dávno takú opicu, visela v izbe na lustri, ale vtedy som bola ešte malá," vzala ju do ruky a pohladkala jemné ochlpenie. „Pozrite sa, veď tu majú obtočené chvosty," hneď ich odmotávala.

„Budú pre moju neter a synovca," pohrával sa s čertom. „Mám ich veľmi rád, potešia sa každej drobnosti."

„Zrejme sú ešte malí."

„Kamilka je najmladšia, pre ňu som ešte len *tlýko lomejo* ale jej braček už chodí do škôlky," radostne zvestoval. „Milujem tie drobné deti."

Anitine oči boli plné nehy. „Naozaj?" Závidela mu. Sama by takým maličkým zniesla aj modré z neba. Ľutovala každé dieťa, ktoré rodičia neľútostne nechávali umiestniť v ústave.

„Naozaj. Ale detí je v našej rodine viac. Vyrastal som v rozvetvenej rodine, je nás totiž päť súrodencov. Sme si vzájomne blízki, podľa možností sa aj stretávame a vládne medzi nami silné súrodenecké puto." Čerta a opicu vložil do vrecka.

Dojímavo hľadela na neho. „To je to, čo som vždy po strádala." Zo svojho precitliveného hlasu si myslela, že sa hneď rozplače. „Život mi nič podobné nedoprial," hlasno prehltla. „Je krásne sedieť za spoločným rodinným krbom medzi svojimi blízkymi," neprítomne sa zahľadela na neho. „Vidieť dieťa v lone matky, ktorú manžel nežne objíma ... jesť pri jednom stole, byť na pomoci obom ... dieťa s láskou vychovávať, manželovi vypĺňať zmysel života a obom poskytovať lásku celého srdca," rozprávala rozochveným hlasom a pobudla na ňom pohľadom.

Bez slova sa pozeral do milej, nežnej tváre tejto ženy. Dojala ho svojou otvorenosťou.

„Nedávno ste mi rozprávali o kariére," pokračovala o chvíľu. „Čo je kariéra oproti kráse a šťastí rodiny? Možno zlomok šťastia. Keby som si mohla vybrať, rodinnú lásku, rodinné šťastie a porozumenie by som dala na prvé miesto. Vypĺňala by som úlohu ženy, matky. Podľa mňa by kariéru mal robiť manžel, ale len do určitej miery, lebo aj otec je v rodine veľmi dôležitý. Domov, prekypujúci láskavosťou, v ktorom prevláda oddanosť, sa nezískava ľahko, a nedokáže ho nič nahradiť, ani kariéra, ani úspech. Taký by som brala všetkými desiatimi." Zháčila sa, a zahryzla do spodnej pery. Pozastavila prúd reči, ktorý vzišiel z náhlej šance rozhovoriť sa. A vyzradila aj o svojich túžbach. Zahanbene sklopila zrak.

Prekvapený tým, čo počuje, nepovedal nič, len nadvihol jedno obočie.

Slová sa sami drali von. Záujem neznámeho človeka ju náramne zmenil a nútil prejaviť utajované city. Dovtedy dôležité a zásadné veci ustúpili do úzadia a ona vyzrádzala. Nikdy si nedovolila takto sa uniesť. Prečo práve pred ním? Nesťažovala sa ani teraz, a nevyhľadávala uňho pomoc. Len sa otvorene podelila o svoje predstavy a o svoje strasti s ním. Svoje ťažkosti demonštrovala zreteľne, bez ohľadu na okolie a jeho mienku. Jej jasná myseľ možno trochu poľavila v sebaovládaní a hľadala porozumenie u druhého. Rodina pre ňu predstavovala záruku emočnej stability a deti duševnú kvalitu. Mala správny životný rytmus, ktorým ponúkala pomoc osamote žijúcim ľuďom, ponúkala im energiu svojho dobrého srdca. Dokázala správne žiť v dravej rieke života, správne odhadnúť v ňom svoje miesto.

O chvíľu dojato pozrela do Romeovej tváre, v očiach sa ligotali slzy. „Verte mi, pán novinár, viem, čo hovorím. Váš život sa s mojím nedá ani porovnať. Skúste sa zamyslieť, čo by ste robili, keby ste ostali sám, tak ako ja, hm?"

Narýchlo mu prebleslo hlavou všetko, čo robil posledný mesiac. Oplýval zmyslom pre povinnosť aj pre priateľstvo, k ľuďom sa správal veľmi otvorene a uvoľnene. Darilo sa mu

vystupovať v spoločnosti. Aj v tej zlej. Hoci to spočiatku nebolo zámerom, postupne sa stal obeťou svojho prejavu, v ktorej nedominovali prísnosť a disciplína, ale rojčivosť, zvedavosť a samopaš. Akoby sa nevedel udržať na uzde. Priveľkú radosť striedali pocity nespokojnosti a bojazlivosti, vzdoru a radosti, odvahy a úteku, prudkosti a uzavretosti. Neľahká to bola cesta. A nepočítajúc svoj rozvod, doteraz sa považoval za šťastného človeka. Predsa v tejto chvíli ho ovládol hlboký pocit šťastia o to väčší, že hľadel do pokojnej, tichej a hladkej tváre ženy, ktorej osud rozbúral a rozryl hladinu svojou krutosťou. Preplavuje sa búrkou života a bol si istý, že na pokojné plytčiny prepláva s dokonalou pružnosťou, bez ohrozenia.

Po Anitinej tvári sa skotúľala slza, ale neplakala nahlas.

Zdieľal jej názor. Veľmi dávno bolo, že s Danicou plánovali stavať práve také spoločné rodinné šťastie. Žiaľ, skončilo sa skôr, ako ho stihli vystavať. Anita má hlboký zmysel pre rodinu a práve preto, že doteraz poznaný rodinný krb nepriniesol žiaducu predstavu a želaný výsledok, kompenzuje ho prácou, z ktorej rada unikne splniť povinnosť ženy – matky.

Palcom ruky jej utrel stekajúcu slzu. Dojato hľadel do tváre tejto úžasnej ženy. „Už nebudete sama, pani magistra," povedal povzbudivo. „Hocikedy ma môžete vyhľadať," rozpomenul sa zrazu na slová suseda Nováka, ktorý tiež morálne utešuje svoju pracovníčku.

„A ani vaše Vianoce nebudú bez darčeka. Chcel by som vás potešiť darčekom pre radosť." Posunul pred ňu igelitovú tašku. „Je to pre vás, dúfam, že vás poteší."

Neušiel mu jediný jej pohyb, jediné gesto, či mimika tváre, pri tom, keď rozprával. Pri pohľade jej rozžiarenej tváre pocítil vibrácie po celom tele.

Ešte sa nestihla spamätať z jeho dotyku na svojej tvári, už v nej vyvolával nadšenie ďalším činom. Zreničky očí sa rozšírili od prekvapenia. Teraz pochopila, prečo ju s takým figliarstvom viedol do obchodu. A neprestával sa usmievať až dovtedy, kým mu svojou starosťou nezmazala úsmev z rozjarenej tváre.

„To ste skutočne kúpili pre mňa?" tešila sa ako malé dieťa.

„Pre vaše potešenie. Tak závistlivo ste naňho pozerali, keď tancoval, myslel som si, že sa k nemu rada pridáte." Odvážne volil stratégiu príjemnejšej, uvoľnenejšej atmosféry a snažil sa zo všetkých síl obrátiť list knihy, na ktorom boli písané samé nepríjemné okamihy jej života.

Vôbec neodporovala voči tomu, čo povedal. Položila svoju dlaň na jeho ruku a oči zažiarili šťastím. „Ďakujem pekne, ste veľmi láskavý. Všetci novinári sú takí starostliví?" na milej tvári sa zračil celkom detinský výraz.

„Len tí, ktorí sa stretnú s takými milými osôbkami ako vy, ktoré potrebujú starostlivosť." Vzal jej ruku do svojich a pohrával sa s jej prstami.

Nevyťahovala ruku, jeho pokojný tón prezrádzal empatiu. Zahryzla si do spodnej pery. *Staraj sa o mňa a buď mi oporou.* Tak veľmi sa jej žiadalo vysloviť vetu, ale nemala odvahu. Nato, aby mohla prejaviť túžby svojho srdca, ho pozná veľmi krátko. Namiesto toho sa horko usmiala. „Dokážem sa sama o seba postarať," odpovedala rezervovane.

Tvárou preletel znovu tieň starostí. Zdalo sa mu, akoby potláčala svoje city. *Keby si dovolila, rád by som ti pritom pomohol. Ale zrejme mi dovolíš byť len naprávačom krívd, ktoré ti uštedril život.* „Ja viem, pani magistra, dokazujete to svojimi činmi každý deň."

Mykla rukou so snahou ju vytiahnuť. *Celé popoludnie sa mi venuje, počúva môj nárek a ešte ma aj obdaruje. Prečo som taká odmietavá?*

Pustil jej ruku a stisol pery. *Napriek všetkej snahe zrejme nespĺňam jej predstavy. Má zábrany. Alebo ju zaplavuje neistota?*

Veľmi rada by s ním strávila hoci aj celý večer. Ale nespomenul večeru a ona sa hanbila ho k tomu povzbudiť, či mu vôbec ju pripomenúť. Mohol si myslieť, že chce, aby ju aj zaplatil, hoci jej vôbec nešlo o večeru. Pritom si nadávala, že rozpovedala až priveľa o sebe a dala mu nahliadnuť priam do duše. Zrazu nebolo o čom hovoriť.

Romeova fantázia pracovala na plné obrátky. Sedel oproti očarujúcej žene, ktorá mu vyliala bôľ svojej duše a myslel si, že bez problémov mu dovolí odviesť ju domov. Nenástojil na

tom, aby v kaviarni ešte pobudli, lebo Anita už nič neponúkla zo svojho života. Pri svojej výrečnosti nedokázal nadviazať rozhovor. Akoby mu jazyk zdrevenel. Keď videl, že hladká balíček, z ktorého jednu ruku doteraz ani nezložila, a hľadá slová, ako ukončiť rozhovor, bolo mu jasné, že plánuje odísť.

O chvíľu sa obliekali a vyšli do studeného večera. Znovu sa bez slova prechádzali.

Romeo namieril k svojmu autu a ona ho nasledovala. Predsa ešte vždy dúfal, že sa vyplní jeho zvedavosť a dozvie sa aspoň, kde býva.

Anita sa nečakane zastavila a v očiach sa zjavil záblesk radosti. K hrudi si pritískala darček. „Pán Horen, cítila som sa s vami dobre. Ešte raz ďakujem za pozvanie na kávu. Pre mňa bolo dnešné popoludnie veľmi pekné. A už druhýkrát ste mi darčekom urobili radosť, takže budem mať skutočne krásne Vianoce. Neviem, ako sa vám odvďačím. Nerada ostávam dlžná, ale...," sklopila zrak, veta ostala nedokončená. Odstúpila sa z prostriedku chodníka ku stene, aby uvoľnila cestu staršej dvojici, ktorá sa nevedela rozhodnúť, z ktorej strany ich majú obísť.

Romeo nerozhodne stál, telo zaplavila vlna horúčavy. Aj on sa cítil v jej spoločnosti dobre, a tiež pokladal dnešné popoludnie za veľmi pekné. Sotva ich dvojica obišla, pristúpil k Anite a chytil jej ramená. „A čo tak zaplatiť za darčeky bozkom?" v očiach mal šibalstvo. Okolo úst sa objavil náznak úsmevu.

Nebadane sa zachvela. Zapýrila sa a tep sa jej zrýchlil. „Prosím?" zreničky modrých očí sa rozšírili. Pokúšala sa ovládnuť svoju nerozhodnosť. „...ale sme na ulici..."

„Ja viem." Naklonil sa k nej a ľahko sa dotkol pier.

Stála pred ním veľmi nesmelo. Pri krátkom, slabom dotyku jeho horúcich pier privrela oči. Čakala taký ozajstný, vášnivý bozk, aj napriek tomu, že sú na ulici. Sklamaná na neho pozrela. *Lacná pláca za darčeky. Nahováram si hlúposti, samozrejme, že o mňa nestojí. Bozk bol len skúškou či výsmechom.* Pocit z neho však nebol nepríjemný.

Pozrel jej do tváre. Cítil strnulosť a napriek tomu, že pri tom krátkom bozku privrela oči, nasilu ju nechcel dobývať. Doteraz sa nevyznal v jej komplikovanej povahe. Nemienil ju dostať do chúlostivej situácie, aj keď stála pred ním s obdivuhodnou vytrvalosťou. Bez slova. *Nerád ťa už opúšťam. Bolo by fajn sprevádzať ťa, pobudnúť s tebou, prečo tak vytrvalo odolávaš? Je to náhoda, či zámer?*

Obaja čakali od toho druhého to, čo sami neposkytli. Odvahu. Rozhodnutie nepodľahnúť svojim pudom. Predsa sa len nerozhodne pozerali do očí a hútali si vzájomné myšlienky.

Prichádzala električka, ľudia sa zbiehali na neďalekú zastávku.

Anita prehltla veľkú slinu a zhlboka sa nadýchla. „Musím už ísť. Ďakujem za všetko," pritískala si darček mocne k hrudi. „Dovidenia, pán Horen," vymanila sa mu z rúk a odbehla.

Pustil jej ramená, keď sa pomrvila na odchod. Stál ako nenaučený školák pred tabuľou a nezmohol sa na slovo, ani na pozdrav. Pozeral sa za ňou, ako pobehla na zastávku ako po nej ešte viacerí. Nespustil z nej oči.

Sadla si k oknu a darček položila pod bradu. Keď sa električka pohla, sklonila hlavu a pery pritlačila na škatuľu. Vôbec nepozrela v tú stranu, kde stál. *Radšej by som teba bozkávala, Romeo,* stískala škatuľu.

„Dovidenia, Anita, tajomný kvet zeme," povedal ticho. Pozeral sa za električkou, až kým dovidel na jej siluetu za oknom. Hlasno sa nadýchol, zahladil si vlasy a potom sa usmial. *Som blázon, alebo naozaj pociťujem ľútosť nad jej odchodom?* Až tak sa otočil, aby zašiel pre svoje auto. Jeho nadšenie bolo náhle a možno aj nerozumné.

Zo zatiahnutej oblohy začal poletovať sneh.

Cestou počúval tiché klopkanie svojich topánok. Vyhýbal sa chodcom, ani ich nevnímal. Zrýchlil krok. Z otvoreného okna, vedúceho na ulicu začul útržky akejsi piesne a trochu ďalej prenikala cez prízemné okno zvučka televíznych novín. Ponáhľal sa. Obišiel objímajúcu sa dvojicu, a keď sa zamyslený onedlho približoval k hlúčiku hlučných mladíkov, ktorí sa

divoko rehotali, už takmer bežal. Obišiel ich a zamieril radšej okľukou popod bránu do dvora aby prešiel do vedľajšej ulice pre auto.

Celou cestou myslel na Anitu. Nebolo ľahké zabudnúť na práve skončené príjemné chvíle, na jej zapýrenú tvár, krásne modré oči, či radostnú žiaru jej pohľadu, keď jej dal darček. Domýšľal si, že jej nie je ľahostajný, aj keď sa k nemu správala rezervovane. Všetko by bolo oveľa jednoduchšie, keby vedel, že k nikomu nepatrí. Ale ho trápil železničiar, ktorý sa často pri nej zjavoval a o ktorom nepovedala ani ň.

Vošiel do dvora skladu, kde zaparkoval. Jeho pozornosti neušli stopy pneumatík vedúce z dvora, ktoré zbadal na čerstvej, tenkej vrstve napadnutého snehu. Vo dvore bolo ticho a tma, len z neónového svietidla náprotivnej ulice dopadalo slabé svetlo, pri ktorom sa vedel zorientovať a rozoznať siluetu svojho auta. Priestor pod prístreškom z jeho jednej strany bol zaprataný akýmisi škatuľami, ktoré páchli za rybami. Na budove sa zapálilo svetlo, jeho silná žiara zaplavila dvor.

Naštartoval. Pri cúvaní však musel dávať pozor, aby nezrazil muža, ktorý zo skladu vynášal zopár škatúľ, od ktorých pred seba sotva dovidel. Počkal, kým ich zloží vedľa auta, a vtedy ho spoznal. Bol to Berco. Kývol mu na pozdrav, Berco zdvihol dlaň a trikrát mu poklopkal po kapote, ako mal vo zvyku, keď od neho odchádzal. Predsa vyhodil rýchlosť a vystúpil. Bercovi z čela stekala čerstvá krv.

Nebol žiadna citlivka, ale zamrazilo ho. Čerstvá rana na čele tohto poctivého staršieho človeka neveštila nič dobrého. „Dobrý večer, Berco, čo sa vám stalo?“ bol pohotový hneď mu pomôcť. Dvomi, tromi krokmi sa zaraz ocitol vedľa neho. „Spadli ste? Bolo by vám ranu ošetriť...,“ pozrel mu do tváre, chytil ramená. Berco páchol za rybami. „Je tu ešte niekto okrem vás, alebo ste...,“ vyzvedal sa. „Bolí?“

Berco zovrel beztak úzke pery, stiahol si z jednej ruky rukavice a šiltovku pritiahol viac do čela. Druhou rukou oprašoval bielu gumenú zásteru, ktorá siahala bezmála po jeho členok. V jeho vždy čulom pohľade zbadal strach. Ignoroval jeho pozdrav. „Nebolí, Romanko, nerob si starosti. Choď preč, choď čím skôr, oni sa možno vrátia,“ pokyvkával hlavou nabok ako susedka Majka a rukami ho od seba odstrkoval.

„Hľadajú akési drogy, alebo čo. Mám strach, že môj zať sa do niečoho škaredého zaplietol. Zastav sa niekedy, veď ti vyrozprávam. Len teraz už choď, prosím ťa. A pozdrav otca, už sme sa dávno videli... no choď už, vravím ti.“ Hlas sa mu zachvel, keď ho potľapkal po ramene. Rázne sa otočil, už na neho ani nepozrel a šuchtajúcimi sa krokmi vošiel do skladu. Dvere pribuchli a vzápätí zhaslo svetlo. Dvor sa ponoril do tmy.

Nikto okrem neho ho Romankom nevolal. Vždy sa otcovi smial, čože mu to dali za meno.

Postával, akoby mu nohy zapustili korene. V žilách sa prudšie rozprúdila krv, začul tlkot vlastného srdca. Berco bol otcov kamarát ešte zo školy, spoznal ho veľmi dávno, ešte ako dieťa. Ujo Berco bol veľmi priateľský a on si ho skoro obľúbil. Ale keď dospel, naliehal, aby ho volal len menom, hoci to otcovi nebolo príliš po vôli. Často sa stretávali, lebo zvykol na veľkom, priestrannom dvore veľkoskladu tovaru jeho zaťa nechávať zaparkované auto, keď sa dlhšie zdržal v meste. Vždy tam niekto bol a bolo to bezpečnejšie, ako na parkovisku. Hlasno prehltol a zľakol sa vlastného hlasného dychu.

Bercove pochybnosti neboli príjemným zistením. V mysli sa mu vynorila tvár jeho otca. Hútal, ako by sa zatváril, keby zistil, že aj on sám sa do niečoho namočil? Rozpačito ešte chvíľu postával, ale v ušiach mu zneli Bercove slová, vyzývajúce ho na odchod. Nemal tu čo robiť, oprášil sa od snehu, ktorý začal padať vo veľkých chumáčoch. Bol tomu vcelku rád, lebo zahladí stopy po pneumatikách. Rýchlo nasadol a zmizol ako dym.

24.

Anita zosadla z električky plná emócií. Cestu zo zastávky si krátila cez neveľké sídlisko. Prešla medzi dvoma vežiakmi po nevľúdnom okolí, kadiaľ sa večer sama nerada prechádzala. Vždy si volila cestu radšej taxíkom.

V ostrej zákrute zabočila do Dlhej ulice, kde bol rodinný domček postavený medzi staršími i novšími rodinnými domami. Lampy na dvoch stĺpoch boli zase rozbité, znovu si na nich niekto vylieval zlosť. Opatrne prešľapovala, načúvala každému zvuku, lebo ulica bola sťa vymretá a nevidela ani živej duše. Potom u Zelinských, bývajúcich hneď za zákrutou, vrzla brána a začula vravu. Vyprevádzali jej susedovcov, tetu Martu s manželom, ktorí sa vracali domov. Pozdravila sa im a ich prítomnosť ju uspokojila a bojazlivosť ustúpila.

Kým došla domov, bola zasnežená a vyzerala ako snehuliak. Pred vchodom stálo neznáme osobné auto. Odomkýnala bránu a šokujúco zisťovala, že bezmála v celom dome sú okná rozsvietené. Už len hútala, čo Kornel vyviedol. Hrdlo sa stiahlo od nečakanej udalosti.

Aj Tarzan bol zatvorený v ohrade. Keď otvorila bránu, od radosti zakňučal a povrtel chvostom. Pohladkala mu hlavu a potriasla nadvihnutú labu.

Už na chodbe zistila, že Kornel nie je doma sám. Cudzie kabáty na vešiaku, vyzuté topánky a hlasný smiech upozornil na nečakanú návštevu. Podľa hlasu nikoho nepoznala. Nikto k nim nechodieval. Darček rýchlo skryla do skrine na chodbe. Úzkostlivo otvárala vstupné dvere. Prekvapene, už pri prvom pohľade na konferenčný stolík zistila, že Kornel je dokonalý hostiteľ. Na oválnom podnose boli vysypané zemiakové lupienky, na druhom medovníčky. Jej úžas sa stupňoval pri zistení, že na stole chýba alkohol. Zato tam bola pariaca sa čerstvá káva, ktorej vôňa zaplavila miestnosť.

Hostia sedeli chrbtom ku vchodu, ale Kornelova rozžiarená tvár dávala tušiť, že došla. Neznámym hlasno zvestoval jej príchod. Zo vzájomného predstavenia zistila, že ide o manželský pár, ktorého Kornel už dlho ospevuje. S Justínom Korbenom sú totiž kolegovia. Nedávno sa oženil s Dianou.

„Stretli sme sa v meste, a priviezli ma domov," vysvetľoval rozhadzujúc rukami.

Usúdila, že už má v sebe nielen dve pivá, ktoré pre neho vzala, aby ho utíšila na predstavení. Silno z neho razil alkohol a divila sa odvahe jeho kolegu doviesť ho domov ba dať sa ním pozvať ešte aj na návštevu.

„Vidíš, Anita, že som neklamal, Korben naozaj existuje," objal ho okolo pliec a druhou rukou ho udieral do hrude, kým si ešte nestihli sadnúť po vzájomnom predstavení.

„Je to on, s ktorým si nás vždy každý pletie. Zavolajú Kornel, a otočí sa Korben, cheche, alebo naopak. Je to naozajstná sranda, no, je tak, Justín?" tľapkal ho po pleci a pozrel do jeho tváre, aby potvrdil jeho slová.

Justín otočil hlavu, aby sa vyhol nepríjemnému dychu, ktorý razil z jeho úst a sadol si na predošlé miesto. „Máš pravdu, Kornel, je to tak," povedal jednotvárne.

Anita nemala inú možnosť, než si k nim prisadnúť. Tak to považovala za správne a zodpovedné. Sadla si na gauč oproti nich a započúvala sa do rozhovoru. Diana sedela placho a zamestnávala sa miešaním cukru v káve. Párkrát si nadvihla dlhé, gaštanové vlasy, a naprávala ofinu. Z horúcej kávy opatrne uchlipla. Bola plnoštíhla, zaujímavá žena drobnejšieho vzrastu, ale s červenou, usmiatou tvárou a malými očami pod vytrhaným, upraveným obočím. Nebola nalíčená, zato tenké pery boli namaľované tuho červeným rúžom. Justín, jej manžel, napriek svojej ťažšej váhe, pôsobil vcelku slušne a zaujali ju jeho vlasy zaujímavej farby, medzi ryšavou a hnedou, ale s decentným strihom. Úzke oči a dlhší nos dodávali zvláštny výraz jeho okrúhlej, trochu bacuľatej tvári. Neušlo jej, že manželia boli vkusne oblečení.

Kým Kornel odpil z kávy, Justín sa konečne pozrel na Anitu.

„Nehnevajte sa mladá pani, že sme sa vnútili na návštevu. Je vlastne šťastím, že sme sa s Kornelom v meste stretli. Sťahujeme sa zo Žiliny, lebo rodičia nám zabezpečili bývanie neďaleko nich, a manželka nemá tu nijakých známych. No a viete, ako to chodí, predsa by len rada mala nejakú kamarátku. Ja viem, je to možno trápne, ale Kornel vždy hovorieva, že ani vy nemáte takú ozajstnú priateľku, preto som si myslel...," poškriabal sa na líci a zahladil v rozpakoch vlasy.

Anita už zistila, ako si Diana ukradomky všímala jej vysokú, štíhlu postavu. Z jej pohľadu vyžarovala dobrota a keď Justín rozprával, pomaly vytiahla plece a hlava sa jej podala na nízkom krku ešte nižšie, sťaby sa hanbila za to, čo povedal. Úsmev z tváre ale nezmizol.

„Volajte ma Anita, nemusíte mi predsa vykať," na posmelenie pohladila Dianinu ruku.

Diana sa rýchlo, až radostne nadýchla, nestihla ani vydýchnuť, kým povedala „ďakujem", a pohotovo, so širokým úsmevom sa chopila Anitinej ruky.

„Už som vám povedal, že moja žena je veľmi zlatá?" roztiahol ústa na úsmev aj Kornel. „Takú dobrú dušu treba hľadať, naozaj." Prisadol si k nej celkom blízko a objal ju okolo pliec.

„To vidno na prvý pohľad," s milým úsmevom potvrdzovala jeho slová Diana, ešte vždy držiac Anitinu dlaň vo svojich rukách. „Som veľmi rada, že som ťa poznala," tykala jej hneď. „Anita... je to také pekné meno." Jemne jej poťapkala po ruke, potom ju pustila.

Anita radostne prichádzala domov s darčekom v ruke, a jej snom bolo rozoberať celý večer krásne chvíle strávené v blízkosti milovaného muža. Svojou prítomnosťou ju zaskočili neznámi ľudia. Usmievavá Diana si ju jediným pohľadom obľúbila a v udivujúcej hre pokračuje Kornel svojím nemiestnym a hlúpym výrokom. Odkedy je ona *jeho žena?* A ešte vždy trpí jeho objatie na svojich pleciach.

„Veľmi ju mám rád," dodal pyšne, jemne si ju pritiahol a na tvár pritisol nežný bozk. Na ústa si netrúfol, lebo bol presvedčený, že by aj teraz dostal zaucho, tak ako niekoľkokrát, keď sa ju snažil napitý pobozkať. V takýchto prípadoch výprask nebol pre neho neznámy pojem, lebo Anita od napitého muža bozk nezniesla a pred kamarátom nechcel byť zahanbený.

Justín s vyjavenou tvárou a rozšírenými zreničkami pozeral na Kornela, potom na Anitu, ktorá mlčky znášala jeho náhle prejavy spolupatričnosti a správanie svojho zbožňovateľa.

Anita si pritom všímala Justína, ktorý Kornela počúval akoby s nejasnou predstavou a neistou vierou v jeho slová.

Potom sa rozhovorili o banálnych veciach, o zamestnaní, a Anita sa dozvedela, že Diana bola v Žiline predavačkou v staničnom bufete, kde sa s Justínom zoznámila. A aj v Košiciach sa bude snažiť zamestnať, pokiaľ príde dieťatko, na ktoré sa už veľmi tešia. Rozprávala o ňom tak natešene, až jej záviděla. Šťastné manželstvo, prízvukovala, jej malo poskytnúť oporu vo všetkom.

Rozhovorila sa aj o svojej rodine, a smutne poznamenala, že pokiaľ jej šťastie prialo vo vydaji, jej sesternica sa práve rozviedla a Vianoce bude tráviť sama s malým, sotva trojročným René. Ale radosť nastane v rodine aj u jej brata, ktorej manželka čaká dvojčatá. A druhý brat sa konečne tiež rozhodol oženiť. Rozprávala o svojich rodičoch, o kolegyni zo staničného bufetu a Anita ju počúvala so záujmom, bez jediného slova. Mala pocit, akoby ju poznala roky.

Úžasná energia, ktorá z nej vyžarovala, pozitívne vplývala nielen na ňu, ale aj na Kornela, lebo o chvíľu aj jeho zaujal Dianin monológ. Zvedavo počúval túto pútavú ženu, ktorá možno nebola atraktívna ako Anita, možno nebola ani taká šarmantná, no mala vlastnú hodnotu, a on si nedovolil pri nej prejaviť svoje chvastúnstvo, ani sa vystatovať svojou namyslenosťou.

Justín vypil kávu a vystrel smerom k Diane ruku. S nežným pohľadom chvíľu spočinula na jeho tvári, vložila ruku do jeho dlane a s rukami spočívajúcimi na operadle kresla sa držali už dlhú chvíľu.

Diana mala prekvapivý dar reči. Nenáhlivo, pokojne rozprávala, nadchýnala pozornosť oboch. Bola bystrá a inteligentná a svojou skromnosťou a príťažlivosťou si nevtieravo získala nielen Anitine srdce.

25.

Romeo sa zobudil do zasneženého rána. Lenivo vstával až okolo desiatej a bezmála potácajúc sa, ako po búrlivom večere, podišiel k oknu vytiahnuť žalúzie. Cítil sa pod psa, veď zaspával až na brieždení. Celý večer po príchode domov bol nepokojný. Na večeru ani nepomyslel, včera mu dole hrdlom sotva zišla minerálka. Žalúdok sa mu chvel od nervozity, a celú noc sa jeho myseľ zamestnávala všetkým možným, kým nad ránom unavený a spotený, zdriemol. Už teraz si mocne uvedomoval, že niet úniku z podsvetia, zapletie sa vždy viac do jeho pazúrov. Bude ako vojak vykonávajúci vždy brutálnejšie nariadenia veliteľov. Už veľmi ľutoval, že poblúdil, dal sa uniesť a choval sa ako nejaký vetroplach.

Od večera nešlo zabudnúť ani na Bercov vystrašený pohľad. Ako novinár nielen profesiou, ale snáď už aj povahou bol taký, ktorý do všetkého vŕta. Nebolo ho treba povzbudzovať na získavanie nových informácií, išiel si za nimi sám a mal vždy dobrý postreh. Ale to, čo urobil, nemuselo byť. Zarobil si peniaze aj bez toho, aby bol nútený robiť nelegálne obchody. Nemusel si vydobýjať pozíciu v podsvetí. *Som niktoš.* Obviňoval sa celý čas, keď odmetával sneh z chodníka ku vchodu a odpratával ho aj spred garáže. Pracoval vonku so snehom vždy rád a zamestnával sa pritom vymýšľaním vždy nových tém. Presne tak to robil aj teraz, ibaže s tým rozdielom, že sa z neho stal *prvotriedny intrigán poslúchajúci podsvetie.*

Na jeho prekvapenie ho popoludní prišli navštíviť bratia Braňo s Kamilom. Potešil sa im, no už o chvíľu začal šípiť nezvyčajnosť návštevy svojich bratov. Prišiel na to tým, že Kamil sotva čo prehovoril a Braňo prebral *velenie*. Vo vzduchu viselo napätie. Dopoludnia sa rozprával s Líviou, ktorá sa patrične povyzvedala na všeličo. Už vedel, že v nej vzbĺklo podozrenie, lebo po prebdenej noci ráno chrapľavo rozprával a švagriná vytušila nielen smútok v jeho hlase ale aj istú tieseň či strach. Potom radostne zvestovala, že dieťatko sa jej čoskoro narodí a obaja sú zdraví.

Podozrievavo čakal, že odvážne na neho zaútočia a patrične skričia. Rozhovor s nimi začínal vľúdne, ale aj Braňo čoskoro postrehol u brata napätie a nervozitu, ktorú Romeo nedokázal dokonale potlačiť. Lívia mala pravdu.

„Si chorý, brat môj?“ spýtal sa ho znenazdajky.

„...čo... o čom to hovoríš?“ zakoktal sa na nečakanú otázku.

„O tebe, si nervózny, bratku, čo sa stalo, že sa tak chováš? Máš snáď nejaké problémy v zamestnaní?“ hodil do úst pár slaných orieškov, ktoré pred nich Romeo vyložil.

Romeo si rozopol vrchný gombík flanelovej košele a ponaťahoval krk. „Nie, nič také. Prečo sa znepokojuješ?“ sám si vzal oriešky aby kryl nepokoj, ktorý ho ovládol.

Kamil sa zahniezdil na gauči. „Nebývaš taký. Napriek svojej uponáhľanosti si vždy stihol prehodiť pár slov, ale teraz sa ti aj ruka chveje. Sám by som rád vedel, čím to je, Romi.“

Nebolo jednoduché ich počúvať a pravdivo odpovedať na ich otázky bolo veľmi bolestné. Našťastie nepoznali pravú príčinu a hoci postrehli jeho zmätenosť, vyslovovali len svoje domnienky.

Braňo, ako najstarší, si poznal brata dokonale od detstva, preto nepodceňoval zmenu, ktorá sa v ňom odohráva.

„Romi, sme z jednej krvi, máme rovnaký spôsob vnímania, nesnaž sa nám nahovoriť, že je všetko v poriadku. Myslíš si, že niektorý z rodičov o pár dní nepostrehne, že sa s tebou niečo deje? Nechcem, aby sa kvôli tebe znepokojovali, tak vyklop, dočerta! Lívia už podľa tvojho hlasu rozoznala, že nie je všetko podľa kostolného poriadku, tak von s tým.“

Hjaj, Lívia, jedna zo švagrín, ktorá mala vždy dobrý postreh. S Braňom sa mali skutočne radi, dobre si rozumeli, a o všetkom sa porozprávali. Braňo mal zmysel pre velenie a Romeo mal pred ním rešpekt. Zrazu si nebol taký istý, že silou svojej vôle odolá bratovej výzve a nič nevyzradí. Hlasno prehltol, žalúdok sa mu zvieral, nerád sa zveroval o nepríjemnej situácii, ktorú si navodil. Pot stekal po rebrách a košeľa sa začala od nervozity priliepať k chrbtu, kým sa odhodlal hovoriť. „Včera som bol na akcii...“ a rozpovedal im, čo sa stalo Bercovi.

„Je to nepríjemné. Ale prečo ťa to tak rozrušilo? Keď si Bercov zať privodil ťažkosti, nech im čelí, je to jeho vec.“ Kamilov hlboký barytón vyznel hlbšie, než by sa žiadalo.

Hoci to len skonštatoval, Romeo sa jeho hlasu priam zľakol. Tvárou preletel tieň starostí.

Braňo zovrel pery, zúžil oči a vstal z gauča. Tvár nadobudla prísny výraz. Dvomi krokmi sa ocitol pred Romeom, ktorý sedel v kresle oproti nemu. Rozkročmo si zastal pred ním a mocne mu chytil ramená, rýchlym pohybom ho priam vytiahol z kresla a prinútil vstať. Zahľadel sa mu prísne do tváre, ktorá bola tak blízko, že si cítili dych. Jeho oči prenikavo pozreli do bratových.

„Chlapče, vari si sa aj ty sám dostal medzi tú bandu špinavcov? Si členom podsvetia?“ zúrivo vyslovil obávanú vetu a mocne zovrel bratove ramená, až nakoniec ním silne mykol, že celý muž zabalansoval.

Romeo prehltol veľkú hrču, ktorá sa mu vytvorila v hrdle. Z pomedzi vlasov vykukla kvapka potu vzídená z nervozity. Zatváril sa urazene, no v očiach mal strach.

„Netáraj, odkiaľ to berieš? Čo si to myslíš? Zošalel si? Netvrď hlúposti!“ pohŕdavo mykol perami.

„Nepovedal si to veľmi presvedčivo. A ja to netvrdím, ja sa ťa pýtam, chlapče, tak čo mi odpovieš? Áno, alebo nie?“ otázka vyznela veľmi hlasno. Držal ho ešte vždy, nepopustil, a jeho pohľad bol čím ďalej prísnejší a prenikavejší.

Neodpovedal. Chcel sa mu vytrhnúť. Keď to nedokázal, chytil jeho ramená, pomykal nimi, ale bezvýsledne.

„Pusť ma!“ skríkol.

Nechcel sa s ním pobiť, hoci sa rozzúril tak, že veľa tomu nechýbalo. Od silného zvierania ho ruky začali bolieť. Ramená mu ovisli a zaťal ruky v päsť, ktoré sa nervózne zachveli. Tvár prezrádzala bezradnosť, z očí sršal hnev. Braňo mal silu ako zápasník a pri svojej mohutnej postave by ho zložil ako päťhaliernik, aj keby sa do neho pustil. Mykal sa v jeho zovretí, no vytrhnúť sa nedokázal.

Vstúpila do neho zlosť. „A keď som, čo má byť?“ rozkričal sa.

Braňo stisol pery a očervenel v momente, len čo to vyslovil. Vráska medzi očami sa mu postupne prehlbovala a pomaly sťahoval obočie. Chvíľu ho ešte mocne držal, potom prehltol veľkú slinu, ohryzok mu badateľne poskočil. Zrazu zovretie povolilo a sotil ho späť do kresla. Bol červený ako rak.

„Keby si mi nebol bratom, tak ťa opľujem,“ zhnusene sa pozeral na neho.

Romeo dopadol do kresla ako veľký mech. Ponaprával si košeľu a pohládzal šiju, potom obe ramená, no na brata ani nepozrel.

Braňo postával pred ním a prísny pohľad, ktorý na neho upieral, sa zakalil od toho, čo počul. Krátka chvíľa sa zdala večnosťou. „Si túlavý blázon,“ nepochopiteľne sa díval na brata.

Nastalo ticho, ktoré by sa dalo krájať. Braňo bezhlasne zúril, Kamil od prekvapenia a napätia nedokázal prehovoriť. Romeo bol v tej chvíli najnešťastnejším človekom.

Braňo sa po chvíli pozrel na Kamila. „Chceš sa ho ešte niečo spýtať, alebo už ideme?“

Kamil bol rozhodnutý zakročiť ihneď, keby videl, že sa bratia pochytia. Sedel v strehu, no po Romeovom priznaní ustarostene prešiel dlaňou po tvári.

„Romeo, brat môj, povedz, že je to výmysel a že si nás doberáš.“ Na tvári sa zjavilo tisíc otáznikov a vyjavené oči. Uši chceli počuť opak toho, čo pred chvíľou povedal brat.

Romeo sa dostal do kríze. Nemal vôľu hovoriť, prezrádzať a tobôž zatiahnuť bratov do svojich problémov. Súčasne vedel, že ak teraz dovolí, aby odišli nerozhodní, a nič nevysvetlí, obrátia sa mu chrbtom a nikdy viac ho nebudú považovať za brata. Stane sa to, čo od začiatku tušil. Braňo jasne naznačil. Za krátky okamih sa teraz musel rozhodnúť, za prvú alebo druhú verziu, ale ani jedna alternatíva ľahká nebola. A chvíľa bola krátka na rozhodnutie, nech by volil hocijakú možnosť. Nedá sa slovami vyjadriť, čo cítil.

„Sadni si, brat môj. Sme jedna krv, tak, ako si povedal a nebudem vyvolávať šarvátku medzi nami...," placho sa pozrel na Braňa. Bol napätý sťa struna.

„...nechýbalo veľa, aby si to urobil," precedil Braňo prísne cez zuby. Preťažil váhu tela z nohy na nohu, postával.

Romeo zdvihol hlavu aby mu dovidel do tváre a hlasno prehltol. Cítil sa pod psa.

Braňo ho štuchol do pleca, pokrútil hlavou a sadol si na pôvodné miesto vedľa Kamila.

„Ja viem, prepáč," povedal hanblivo. „Mám vás rád, ale bolo to z náhleho popudu, keď si ma tak zaskočil," hovoril celkom pomaly, triezvo a šúchal si bolestivé ramená.

Potom, hoci nevoľky, ale predsa začal rozprávať. Najskôr začal rozvádzaním svojho počiatočného problému po rozvode. Keď videl pochopenie na bratových tvárach, rozviedol, ako podľahol nekontrolovateľnej výzve a odolávajúc únave a prekážkam neústupčivo a zaťato si predsavzal, že nakukne cez škáru zatvorených dverí do podsvetia. Kvôli tomu, aby o tom mohol napísať skvelý článok.

A tým, že sa im rozhodol rozpovedať všetko, navracal sa mu aj pokoj. Rozprával celú hodinu. O všetkom. Aj o včerajšku a o požiadavke napísať o podujatí.

Bratia si rozprávanie vypočuli bez jediného slova alebo nemiestnej či upozorňujúcej alebo varujúcej poznámky týkajúcej sa jeho zvedavosti voči nechcenému.

Nakoniec prezradil aj to, že ho nazývajú *Strelec,* pričom sa Kamil pousmial.

„Ako figúrky na šachovnici," poznamenal. „Už len zistiť, kto je kráľ."

„Nerád by som to vedel," Braňovi sa znovu prehĺbila už stratená vráska medzi očami. „Za nepríjemné a nedisciplinované chovanie ako aj za trúfalosť zamiešať sa medzi spodinu by ťa bolo treba teraz dobre vyfackať, nie usmerniť a podržať," pohrozil mu ukazovákom. Obočie stiahol nižšie nad oči a našpúlil plné pery. Rozmýšľal.

Romeo čušal ako pečená ryba. Kamil nevyhútal nič, hoci by bratovi rád pomohol. Obaja čakali na Braňove vyjadrenie.

„Musíš sa odtiaľ dostať, chlapče," povedal po chvíli, ktorá sa zdala nekonečne dlhá. „To, čo teraz po tebe žiadajú, je len začiatok. Bude toho pribúdať. Prišiel si im zrejme vhod. Ponúkol si sa na tácke a využili ťa hneď, ako sa dozvedeli, čo robíš" rozprával ustarostene.

Romeo si prešiel dlaňou po tvári, zalieval ho studený pot. Ruka sa mu zachvela.

Kamil mal s ním súcit. „Bože bratku, kto sa priatelí s vlkmi, nech sa nečuduje, že ho zožerú. Je mi ťa naozaj ľúto."

Romeo sa zachvel a privrel oči.

„Ľútosť tu nemá miesto. To by si mu kládol len polená pod nohy," rozzúril sa Braňo. „Aby sme dosiahli nejaký cieľ, musíme využívať súčasné poznatky." Nadýchol sa. „Musíš byť silný a v jednotlivých situáciách musíš mať jasno. Na všetky výzvy reaguj s pokojom. Nesnaž sa pôsobiť, že si zmätený, alebo nerozhodný. Možno sa aj zložitý problém ľahko vyrieši," smeroval príkazy k Romeovi.

„... nie som si tým taký istý. Teraz už viem, že som tam nemal chodiť," dodal bojazlivo.

„Už sa nezaoberajme tým, prečo a ako si sa ta dostal, úlohou bude čím skôr vziať nohy na plecia. Musíme niečo vyhútať," stiahnuté obočie a hlboká vráska nad nosom svedčili o tom, že mozog pracoval na plné obrátky. Sklonil hlavu, zahľadel sa na koberec. „Skúsim ešte u niekoho niečo..."

Obaja civeli pohľadmi na ňom, ale Braňo sa odmlčal, a tak sa nedozvedeli, u koho a čo...

26.

O benefičnom koncerte vyšiel pekný článok, v ktorom autor nezabudol spomenúť okrem Beranského ešte niekoľkých prispievateľov na dobročinnosť. Napriek tomu sa pre *kartotéku peňazí* Romeo nedostavil. O tom, že je sledovaný, a na neho nezabudli, sa dozvedel tesne pred Vianocami. Bol posledný deň v práci a spokojne, nikým nerušený si prezeral došlé e-maily. Prvý, na ktorom sa schuti zasmial, bol od Miloša. Naozaj ho rozveselil a potešil ho svojským humorom a prianím vianočnej pohody. V dobrej nálade otváral ďalší pracovný, potom tretí.

Pri jeho čítaní ho zamrazilo. *Stretneme sa na obvyklom mieste, na pive, prinesiem kartotéku, pôjdeš navštíviť lekára, V.* V momente mu na čele vyrazili kropaje potu a na dobrú náladu rýchlo zabudol. Akého *lekára?* Čo je to za odkaz, a od koho? A kto je V: Veža? Ako sa mu mohli dostať do systému? Na rýchlo vzídené otázky nedokázal odpovedať, hnalo ho ale do krčmy. Musí zájsť do Hurikánu, no nie pre kartotéku, ale preto, aby zistil, k akému lekárovi ho posielajú. Dnes je posledný pracovný deň a nemôže otáľať ešte štyri dni, lebo sa bál, že by ho vyhľadali.

Bolo pred dvanástou, keď sa vybral do krčmy s veľkou odvahou, no už o malú chvíľu mal malú dušičku. Ovládol ho nepokoj, napriek tomu kráčal rozhodne, rýchlymi krokmi, ako vždy. Keď sa blížil pred budovu súdu, zbadal Anitu. Opatrne zostupovala po schodoch, aby sa nešmykla. Zľadovatené časti schodov zohrievali slnečné lúče, a po mokrom povrchu boli klzké. Spomalil a počkal, kým zíde. Kvôli svojim starostiam v posledných dňoch na ňu ani nepomyslel. Stretnutie s ňou teraz neprichádzalo vhod. Na svojej tvári niesol stopy všetkých svojich starostí.

Anita ho zočila hneď, ako vyšla z budovy. Tep sa jej zrýchlil a ovládla ju spokojnosť, keď videla, že ju zbadal a spomalil vo svojom náhlení. Splnilo sa jej želanie uvidieť ho ešte pred Vianocami. Pozastavila sa asi na treťom schode a pousmiala sa na neho.

„Dobrý deň, pani magistra. Ešte vždy pracujete?“ vystrel ruku k príťažlivej žene. „A znovu ste boli na pojednávaní?“

„Dobrý deň, pán Horen,“ jeho ruku sa nesnažila pustiť. „Konečne posledné v tomto roku. A vy? Kde ste sa vybrali tak netradične, bez foťáka, bez práce? Zriedka vás takto vídať.“

Radšej to nechci vedieť. „Takto nie som pre vás atraktívny?“ šibalsky na ňu zagánil.

Keby si bol posledný otrhanec, aj vtedy by som ťa brala všetkými desiatimi. „Nie je mojou úlohou posudzovať vašu atraktívnosť,“ povedala všedne, napravila si ucho kabelky na pleci a vykročila. „Ako plynie týždeň novinára pred sviatkami?“

Zamýšľal sa nad duchaplnými otázkami a odpoveďami, ktoré uštedrovala. „Celkom obyčajne, ako vždy.“

Vdychoval vôňu príťažlivej voňavky celkom zblízka a pustil jej ruku. Za normálnych okolností, keby nemal zábrany a jeho cesta by teraz neviedla do Hurikánu, by sa potešil stretnutiu a zohrial jej studenú ruku vo svojej teplej dlani. Ale išiel s tlčúcim srdcom ako na popravisko, a len s námahou sa mu darilo viesť aký-taký rozhovor. „Dnes bol ešte posledný pracovný deň a zajtra dopoludnia idem k našim.“

„Tešíte sa zrejme,“ vrhla na neho rýchly pohľad. Dotyk jeho ruky ju zohrieval a bola sklamaná, že trval tak krátko.

„Áno, samozrejme,“ pocítil úzkosť. Vonku bol odmäk, všade sa tvorili kaluže roztápajúceho sa snehu, teplomer vystúpil nezvyčajne nad nulu. Jeho náhle oziabla zima a narýchlo si zapol na vetrovke aspoň jednu klapku suchého zipsu.

„Prídu aj deti?“

Otázka bez odpovede preletela vzduchom. Nepočul ju a vôbec si nevšimol, že sa spýtala. Na dlhé rozprávanie teraz nemal náladu. „Nesadneme si na obed? Mal som v úmysle niekam zájsť,“ zaklamal a zastavil sa po niekoľkých krokoch vedľa nej.

Rozhliadla sa. „Neviem, či je tu niečo vhodné, chodím obyčajne na známe miesta...“

„Poteší vás pizza, alebo špagety, prípadne nejaké talianske cestovinové jedlo?“ vytiahol obočie a chytil jej znovu ruku. „Poznám neďaleko reštiku, kde varia dobré talianske jedlá,“ povzbudivo na ňu pozrel.

Uklonila hlavu nabok, oči sa zaleskli. „Vy teda viete naladiť človeka,“ usmiato klipla očami. Za nič na svete by tento okamih nevymenila. „Mám rada cestoviny, už aj som sa dala zlákať.“ Silno mu držala ruku, pulz sa zrýchlil a s tlčúcim srdcom vykračovala popri ňom. *Človek, čo potrebuje iných, je šťastný na tomto svete, a ja ťa tak veľmi potrebujem. Dokáž, že cítiš podobne.* Preplietla si prsty medzi jeho prstami a tuho mu stisla dlaň. Zahryzla si do ľavej strany spodnej pery, aby tlmila šťastný úsmev. Pozrela sa na neho, ale nešlo nevysloviť a nedať mu o tom vedieť. „Teraz som šťastná.“

„To som rád, pani magistra,“ pozrel do nežnej tváre. Na okamih ho celým telom prešlo teplo pri jej šťastnom úsmeve. Z jej tváre sálala neha, tieň smútku sa stratil. Neskúmal príčinu jej šťastia, ako inokedy. Náhly závan radosti ho rýchlo prešiel a znepokojil sa. Trpel. Keby cestu životom usmernil správnym smerom a nezapríčinil si jeho dvojakosť, už mohol pri nej zožať úspech. *Keby si dokázala čítať z mojej duše, vyčítala by si veľmi neprajné skutočnosti a nestála by si o mňa.*

Úsmev na jeho tvári bol bolestivý a silený, radosť len predstieral. Anitu prekvapila aj odpoveď. *Ako som si len mohla namýšľať, že mu na mne aj trochu záleží?* Bez slova, pomaly uvoľnila zovretie rúk, prešla kalúž z druhej strany, aby bol nútený jej ruku pustiť. Nevšimol si toho a ani na ňu nepozrel. Kráčala ešte chvíľu vedľa neho, ale išiel si svojou cestou veľmi utrápene a zahĺbený do seba.

Vyhýbal sa chodcom a o chvíľu si ruky vložil do vreciek. Kráčal tak zamyslene, že si vôbec neuvedomoval svoje konanie.

Očarenie z náhleho stretnutia veľmi rýchlo pominulo. Anita spomalila krok.

„Tak – šťastné a veselé, pán novinár,“ riekla už len pre seba, a povzdychla. Trúchlivo sa pozerala za ním, ako zrýchľuje krok. Ťažko jej padlo, že odchádza bez odôvodnenia.

Po niekoľkých krokoch precitol, vari si aj spomenul na ňu a hľadal pohľadom. Náhle sa zastavil. Keď ju zbadal dobrých päť metrov za sebou, vrátil sa.

Nerozhodne, až hanblivo na ňu pozrel. Bol absolútne vedľa. Nepríčetne kráčal dopredu a nebol si istý ani tým, či mu niečo nerozprávala a on ju nevnímal. Len v podvedomí začul niečo, ale možno sa mu to len marilo.

„Je mi ľúto, pán Horen, spomenula som si, že si potrebujem niečo vybaviť v práci a nemôžem ísť s vami na obed.“ Pozrela do jeho tmavých očí, v ktorých doteraz vždy videla len jas, povzbudenie, ochotu a láskavé šibalstvo. Teraz sa v nich zjavilo trápenie, zreničky nervózne poskakovali a jeho pokojné líca horeli.

Trhaným pohybom vytiahol ruky z vrecka a zmätene si zahladil vlasy. Nasilu sa usmial. „Máte zmysel pre zodpovednosť. Iní by sa už v taký čas potešili, že môžu z práce uniknúť. Nuž... je mi ľúto, pani magistra, možno najbližšie, niekedy...,“ až mu odľahlo, že sa pozvania na spoločný obed zriekla. Vyzeral by trápne a nedokázal by sa pretvarovať. A nemal chuť na žiadny obed, hrdlom by mu nič nezišlo. „Takže ... želám vám šťastné a pokojné Vianoce, pani magistra. Šťastné a veselé,“ podával jej ruku a tuho jej ju zovrel. „Dovidenia, pani magistra, iste sa niekedy znovu zídeme, možno aj náhodou,“ usmieval sa silene.

„Dovidenia, pán Horen, užite si voľné chvíle.“

Rýchlo sa zvrtol, ruky znovu strčil do vrecka a stratil sa medzi chodcami.

Sklamaná ostala stáť na chodníku a pozerala sa za ním, kým sa nestratil z dohľadu a nezabočil do druhej ulice. *Áno, možno niekedy... náhodou, ako teraz. Ak toto stretnutie nebolo snom, máš veľké problémy. Kde sa podela ľúbezná bytosť, ktorú som doteraz poznala? Čo sa stalo s rozvážnym a vnímavým mužom?*

Na druhý koniec mesta došiel taxíkom, ale vystúpil o dve ulice skôr. Cez deň sa nemusel ničoho obávať a smelo mohol prejsť aj cez park. Predsa si zvolil cestu okrajom vozovky a neskôr vyšiel na chodník, všímal si chodcov, ktorí okolo neho prechádzali. Neuvidel nikoho známeho medzi nimi a namieril do Hurikánu. Pod topánkami štrkotal drobný piesok.

Vo vestibule postávalo niekoľko mladých mužov v hlučnej debate o nejakej hudobnej skupine, nezaujato prešiel popri nich a s povzdychom chytil kľučku dvier nevľúdnej krčmy. Vo vyhriatej miestnosti, presýtenou vôňou piva, sa sotva dalo dýchať. Ventilácia hučala ale vzduch bol veľmi hustý. Prekvapene zistil, že je skoro zaplnená.

Voľný stôl našiel skoro v kúte pred oknom, odkiaľ mal dobrý výhľad na ulicu, aj do miestnosti. Objednal si pivo. Jeho pozornosť upútala hlasná vrava, a spoznával drsný hlas jedného z mužov, sediacich neďaleko pri stole, ktorý sa s niekým na niečom hádal. Pootočil sa. Pri treťom stole sedel vo veľkom diškurze tridsaťročný železničiar a Veža. Pred nimi bolo pivo a po tri prázdnych poldecákov. Nemýlil sa. Nezaujato si ich začal všímať. Hádka vzišla ktovie z čoho, ale náhle ustúpila a železničiar vyberal z vnútorného vrecka mobil. Po skončení krátkeho hovoru ho nechal vyložený na stole.

Čašník došiel s pivom, a patričnou eleganciou zložil pred neho pohár na okrúhlu papierovú podložku. Povedal *prosím* a vzápätí odišiel. Vyzrel na ulicu a pomaly uchlipol z piva. Vôbec mu nechutilo. Žalúdok bol prázdny a zvieral sa od nervozity. Hlúčik mladíkov, ktorí diskutovali vo vestibule, vyšiel na ulicu, odchádzali, podávali si navzájom ruky. Ich pozornosť upútala žena, vystupujúca z taxíka. Jeden z nich k nej namieril, ale sa zvrtla a posadila sa znovu do taxíka.

Železničiarovi neďaleko neho zase zazvonil mobil, niečo zahundral a ešte ho držal pri uchu, keď odchádzal. Vyzrel znovu oknom, chlapci sa rozpŕchli, a z taxíka vystúpila Anita. Skôr, než by hocičo zistil, prisadol si k nemu Veža. Okolo krku mal aj teraz čiernu šatku, na ktorej visela hrubá zlatá retiazka. Kožené oblečenie už nieslo stopy po špine. Na jeho mastné vlasy nebol pekný pohľad, ba na brade a na fúzoch mal čerstvú penu z piva. Z pohľadu na neho sa mu dvíhal žalúdok.

Veža pozeral na neho prísnym pohľadom, kým z ruksaka, ktorý si so sebou ťahal po zemi, vybral niečo, čo bolo zabalené do novinového papiera a zalepené. Posunul ho pred Romea.

„Tango bol aj tento krát spokojný, posiela ti kartotéku," povedal všedne svojím drsným hlasom. „Posiela ťa k lekárovi..." rozprával mĺkvo a na počudovanie aj napriek prázdnym pohárom, ktoré boli pred ním, aj triezvo.

„...k akému lekárovi? Nie som chorý..." prirýchlo sa ohradzoval, veď to ho trápilo najviac. Vyzrel von oknom práve vo chvíli, keď tridsaťročný sa rozprával s Anitou a o chvíľu jej podával kľúče.

„Nepajeď sa, nie je lekár ako lekár. Celý návod máš rozpísaný v obálke. Urob to čím skôr. Tango ťa štedro odmení. Urob si uňho očko," sám sa zahľadel von oknom. Stretneme sa už len v novom roku, Tango si myslí, že budeš potrebovať určitý čas."

„Prečo si mám u neho urobiť očko?" vyslovil skoro šeptom.

„Haj, lebo vie byť veľmi nepríjemný... alebo si už zabudol, že som ťa upozornil? Nechceš vari, aby sa na teba informoval u tvojho otecka... či áno?" mykol bradou smerom k nemu, ale nečakal na odpoveď. Schytil svoj ruksak a ťahajúc ho po zemi si presadol na pôvodné miesto.

Pred očami sa mu zrazu objavila Bercova poranená tvár. Prehltol veľmi hlasno naprázdno. Potom schytil pohár a pivo dopil na ex. Opakom ruky si utrel ústa a *kartotéku* prehol napoly, aby ju vedel vložiť do vnútorného vrecka kabáta. Vrecko bolo značne hlboké, svoj *poklad* v ňom mohol aj zazipsovať. Kým hodil dvacku na stôl, hlasno sa mu odgrglo, ale zanedbajúc všetky pravidlá slušného správania sa, zvuk sa ani nesnažil utlmiť. Rýchlo vstal a ešte rýchlejšie vyšiel z miestnosti.

Taxík už odišiel. Nechcel myslieť na Anitu, ani na železničiara, ani na to, čo tí dvaja majú spoločného, a ktorý zámok otvárajú kľúče, ktoré si vymenili. Hnala ho zvedavosť dostať sa čím skôr domov a prezrieť si *návod na činnosť*, aby vyplnil Tangovo želanie.

Zabočil na električkovú. Neďaleko zbadal Anitu. Kráčala opačným smerom od električkovej, zamyslene, s kabelkou prehodenou cez plece. Mierila medzi činžiaky. Odísť do práce bolo teda len výhovorkou. *Prečo klamala?* Pozeral sa za ňou absolútne neprítomne, videl siluetu ženy, za ktorou by mohol pobehnúť, keby... Nevšímal si cestu, zamyslene zostúpil na vozovku. Prichádzajúce auto celkom blízko neho zatrúbilo a brzdy zaškrípali. Neregistroval. Zacítil ostrú, pichľavú a silnú bolesť v členku, ktorá prenikala až do mozgu. Zabalansoval, nohy sa mu podlomili. Potom sa mu zahmlilo pred očami. Nič viac si nepamätal. Stratil vedomie.

Keď pootvoril oči, mal veľmi zvláštny pocit. Pohýbal nosnými dierkami, z nosa mu trčali hadičky, ktoré boli kamsi napojené, ruky mal voľne položené vedľa seba a keď pootočil hlavou, uvidel stojan, z ktorého kvapkajúca infúzia viedla do jeho žily. Nezamýšľal sa nad tým, prečo. Bieloba stien a šero miestnosti ho nútila oči zatvoriť. Všade bolo ticho. Zobúdzal sa vyspatý, spokojný a s dobrým pocitom. Snažil sa rozpomenúť, kde môže byť. Išlo to ťažko. Začul šušťanie. Otvoril ťažké viečka, znovu sa rozhliadal. Pomaly otáčal hlavou a nútil mozog na rozmýšľanie. Mal vo všetkom dokonalý chaos a rozum ponúkal nekonečné množstvo variantov v predstavách o jeho bytí. Ležal na posteli v nemocnici, došlo mu, keď sa znovu pozrel na stojan. Z druhej strany postele bol záves a akýsi prístroj. Ovládal ho neobyčajný pokoj. O chvíľu začul zašušťať, vzápätí si niekto ticho odkašľal a tak isto ticho vysiakal nos. Hádal, kto je za závesom. Znovu začul tiché šušťanie a znovu nastalo ticho.

„Je tu niekto?“ spýtal sa šeptom.

Záves sa pomaly odhrnul a spoza neho vykukla neznáma hlava, potom sa zjavila modrá rovnošata a vedľa jeho postele si zastala zdravotná sestra nízkeho vzrastu a neurčitého veku, snáď päťdesiatnička, s naondulovanými krátkymi vlasmi prefarbenými na mahagón. S vážnou tvárou podišla k jeho posteli, zodvihla zápästie a nahmatala pulz, pričom sa dívala na hodinky.

„Dobré ráno, pán Horen,“ pozdravila sa, len keď mu pustila ruku. „Pulz máte dobrý,“ skonštatovala dôležito. „Ako sa cítite?“ sklonila sa, aby ponaprávala vankúš.

Nakukol do jej výstrihu, keď sa nakláňala. „Celkom dobre, som vyspatý.“

Pootočila gombíkom na akomsi prístroji, ktorý zapípal. Z nosa mu vybrala hadičky, aby ich niekam za jeho hlavu odložila.

Pod bradou mu zrazu zavadzal obväz, ktorý si uvedomil až teraz. Bojazlivo sa ho dotkol a hmatom zisťoval, kade vedie obviazanie hlavy. „Ako dlho tu ležím?“

„Od včera popoludnia, a sú tri hodiny nadránom. Hlavu máte obviazanú, dotýkajte sa len jemne. Žiadny prudký pohyb.“

Sestra nebola veľmi zhovorčivá a doteraz ho len upozorňovala, bez milého slova, bez jediného úsmevu. „Čo sa mi stalo?“

„Vy sa nepamätáte?“ udivene si zastala vedľa postele. „Zavolám lekára...“ urobila krok smerom k dverám no zaváhala, vzápätí sa otočila, pozrela na infúziu na stojane. „Nie je jej tam už veľa, počkáme, pokiaľ dokvapká, až potom pôjdem pre pána doktora. Ležte spokojne, vrátim sa o pár minút.“

Tíško odišla, privrela dvere.

Všade navôkol panovalo ticho. Nad dverami svietila biela núdzová lampa uprostred s červeným pásom. Dodala celej izbe zvláštne osvetlenie. Pomaly sa rozpamätával. Ak dobre počítal, spal skoro desať hodín v kuse možno bez pohnutia. Zistil aj prečo. Včerajší deň, napätie, zložitosť situácie, do ktorej sa dostal a zmätok vo svojej duši, ako aj strach z obsahu obdŕžanej obálky zapríčinili nevšímavosť, ktorou si zrejme spôsobil nešťastie. Potreboval

spánok ako soľ. Snažil sa rozpamätať na každý detail, sťahoval obočie a len ťažko a pomaly sa všetko vybavovalo. Omámený zvláštnym pocitom nerozhodnosti a chvíľami aj akéhosi seba ničivého pocitu neuvážlivo vkročil na vozovku.

Musel si namáhavo usporiadať pamäť, aby v nej mal jasno. Privrel ešte vždy ťažké viečka, nenútene rozmýšľal. Hmlisto sa rozpomínal na svoju nevšímavosť. Nečakane sa zjavila v mysli Anita. A potom prišlo trúbenie a pískanie kolies a ... znovu zaspal.

Podriemkaval, keď došiel lekár. Stojan už nebol vedľa postele a po infúzii ani stopy. Nezaregistroval, kedy tu bola sestra. Na chodbe začul zvuky otvárania dvier, šuchotavé kroky, nočné ticho prechádzalo do denného nemocničného rituálu ošetrenia pacientov.

Rozsvietené svetlo mu dráždilo oči. K posteli prichádzal nízky, plešatý muž v bielom oblečení. Na krku mu visel stetoskop.

„Dobré ráno, pán Horen, som doktor Čajka," podával mu pravicu a tuho stisol ruku. „Vyspali ste sa? Čo vraví váš pulz?" stal si vedľa postele a nahmatal mu pulz na podvihnutej ruke, pričom pozeral na jeho zodratú tvár.

„Dobré ráno, pán doktor." Pozeral na nízkeho lekára, kým mu držal ruku. Okolo plešatej hlavy mal riedke šedivé vlasy, a jeho hlava mu pripomínala tekvicu, na akú vyrezávali v jeseň otvory aby vyzerala ako tvár. Okolo nej dávali slamu namiesto vlasov. Zvláštne spomienky ho nútili rozosmiať sa.

„Ako sa cítite?" spýtal sa po chvíli a uvoľnil mu na hrudi pyžamo. Stetoskop vložil do ucha, počúval ho na niekoľkých miestach priložením chladného pliešku prístroja na teplú hruď.

„Som v pohode, nič ma nebolí, ešte som trochu malátny a svrbí ma pod obväzom."

Čajka potom bez slova vzal z prístroja tlakomer a zmeral mu tlak. „V poriadku, pán Horen, aj tlak máte dobrý."

Ako človek, ktorý nikdy v nemocnici neležal a lekársku starostlivosť si nárokoval naozaj len vo výnimočných prípadoch, cítil sa zvláštne, že je na neho odkázaný. „Čo mám s tvárou?" prstami opatrne prechádzal po mokvajúcich ranách a so strachom v očiach očakával odpoveď.

Doktor Čajka odložil tlakomer a zastal si vedľa jeho postele. „To sú škrabance od piesku a štrku, ktoré ste si spôsobili pri páde. Horšie to bolo s vašou hlavou, lebo ste si poranili žilu za uchom. Nebyť rýchleho zásahu mohli ste vykrvácať."

„Bože," telom ho prešiel mráz a stratil sa vnútorný úsmev. „Ešte že šofér bol tak pohotový."

Lekár potiahol ústa na jednu stranu. „Nie šofér, pán Horen, on sa zľakol väčšmi ako vy. Zastavil údajne vari aj meter za vami, vystúpil a bedákal, ale sa vás ani nedotkol. Nie auto, ale váš pád vám spôsobil zranenia. Museli ste sa šmyknúť, alebo potknúť. Kolega mal prípad neďaleko a trvalo len pár minút, kým k vám dorazili."

„Ako sa o tom dozvedeli?"

„Privolala ich nejaká pani. Musím povedať, reagovala veľmi pohotovo. Prišla sem za vami, počkala, kým sme vás ošetrili a..."

„Kto to bol?"

„Neviem, povedala len toľko, že vás pozná. Chcela počkať, kým sa zobudíte. Mali ste menší otras mozgu, dostali ste sedatívum, po ktorom ste zaspali. Čakala dlho na chodbe, a odišla až keď som ju uistil, že ste v poriadku a tak skoro sa nezobudíte."

„Poznám ju?"

Lekár pokrčil plecia. „Tak – to naozaj neviem," usmial sa.

Uškrnul sa na svoju hlúpu otázku. „Nepredstavila sa?"

Úsmev ho ešte neopustil. „Ale áno, len...", rozhodil rukami, „nemajte mi to za zlé, nezapamätal som si jej meno," pozrel sa na hodinky. „Je sedem, sľúbila že príde dnes ráno. Prikázal som skôr ako o ôsmej nechodiť, takže o chvíľu ju aj tak uvidíte," stisol mu zápästie a žmurkol na neho. „Je pekná, pán pacient, a veľmi priebojná. V neposlednom rade aj atraktívna mladá žena," prisvedčoval očami. Potom mu potľapkal po pleci, úsmev sa stratil.

„No, ešte chvíľu poležte, urobím vizitu a zastavím sa u vás, pozrieme sa na tie včerajšie rany a rozhodneme, či tu ostanete, alebo ...“

Prudko zodvihol ruku, aby oponoval. „Ale ja tu nemôžem tu ostať, veď sú Vianoce!“

„Ja viem, že sú.“ Zvrtol sa a rýchlymi krokmi vyšiel z miestnosti.

„Huch, keď som si narobil nepríjemnosti, musím im čeliť,“ rozprával si pre seba, keď Čajka zhasol svetlo a zatvoril dvere. Opieral sa v polo sede o nadvihnutú hornú časť postele a všímal si cez okno dianie na chodbe. Občas pred ním niekto prešiel. Snažil sa myslieť na tú ženu, ktorá zavolala sanitku a prišla za ním do nemocnice. Nespomenul si na nikoho, komu by na ňom záležalo. Z okna, vedúceho na ulicu sa začali prebíjať ranné zore. Svitalo. Jeho viečka však oťaželi a o chvíľu zaspal.

27.

„Pán Horen, pán Horen, vstávajte, pán doktor vás čaká vo vyšetrovni,“ mladá sestra ho zobúdzala jemným dotykom pliec a pohladením ruky. Nový pacient, ktorému sa stal úraz sa jej veľmi páčil. Už niekoľkokrát za ním prišla, ale vždy spal. Pokochala sa na ňom pohľadom, ale doteraz ho ľutovala zobudiť. Teraz to urobila na príkaz lekára, ktorý na neho už čakal.

V podvedomí začul hlas a pohladenie na ruke. Otvoril ešte vždy ťažké viečka a keď uvidel nad sebou povzbudivú, milú tvár neznámej ženy, široko roztvoril oči. „Kto ste? Vy ste zavolali sanitku?“

Neznáma tvár zvážnela. „Cítite sa dobre, pán Horen?“ uklonila hlavu na bok.

„... ee... v podstate áno, prečo?“ zahabkal.

„Tak vstávajte a choďte do ošetrovne, priniesla som vám župan,“ ukázala na koniec postele, kde ležal poskladaný tmavomodrý nemocničný župan.

„Ďakujem.“ Trvalo, kým sa malátne posadil. Sestra sledovala každý jeho pohyb. Spustil nohy z vysokej postele a vystieral sa v sede, narovnávajúc si chrbát.

„Je vám dobre?“ spýtala sa znovu.

„Uhm,“ prikývol.

Pozrel sa za ňou, keď odchádzala. „Kde je vyšetrovňa?“

Ukázala vľavo a vyšla z izby.

Postavil sa, ale v pravom členku ho silno pichlo. Nohu mal po vyše členka obviazanú a aj napuchnutú. Dokázal sa postaviť, ale pri prenesení váhy tela na zaviazanú nohu pocítil bolesť. Obliekol si krátky župan, ktorý mu siahal sotva po kolená a nešlo ho ani zapnúť. Za odhrnutým závesom na stoličke boli uložené jeho šaty aj topánky. Vsunul nohy do poltopánok s teplým futrom a s hlbokým povzdychom odchádzal do ošetrovne.

Doktor Čajka si niečo písal za stolom, no ako náhle ho zočil, zložil pero. Pritočil svoju tekvicu k nemu, drobné, bystré oči zúžil. „Pekne ste si ešte pospali, pán Horen, je už pol desiatej. Ako sa cítite, ste oddýchnutý?“

Pozrel sa na zápästie, ale hodinky mu chýbali. Pošúchal si miesto. „Asi som si stratil hodinky.“ Postával nerozhodne a pozeral sa na zodratú dlaň, ktoré ranky si doteraz ani neuvedomil.

„Nemuseli ste ich stratiť, možno budú pri vašom oblečení, pán Horen. No, poďte, ľahnite si na pohovku, nech vám tie vaše rany ešte popozerám.“

Pohovka bola vyššia ako posteľ, ale svojou vysokou postavou si na ňu poľahky ľahol. Pridržal si neustále uvoľňujúci plášť na drieku a vzápätí aj pri rozkroku, keď si ho mladá sestra premerala v celej jeho dĺžke. Snaha bola márna, aj tak nedokázal zakryť chúlostivé partie svojho tela. Na sestrinej tvári pohrával pobavený úsmev. Pacient sa hanbil. Akoby ona také niečo už u hocikoho nevidela...

Čajka sa najskôr pozrel na boľavú nohu. „Máte natiahnutú šľachu po vyvrtnutí, ale noha našťastie nebola zlomená. Dám vám octanovú mastičku," postláčal, pootáčal ňou a keď sa presvedčil, že pacient nahlas nestoná, opatrne ju zložil na pohovku. Že Romeo pod stisnutými perami zatínal od bolesti zuby, ho vôbec nezaujímalo.

„No, poďte, Martinka."

Martinka sa v momente ocitla pri jeho hlave, kam pritlačila na kolieskach stolík plný všelijakého náčinia, potrebného k ošetreniu.

„Pozrieme sa pod obväz, pán Horen," v rukách sa zaleskli zdravotné nožnice a jednoduchým prestrihnutím obväz uvoľnil. Opatrne ho snímal z hlavy, kým Martinka jemným dotykom hlavou otáčala podľa potreby. Nakoniec pritočila ranu tak, aby ju lekár mohol ošetriť.

„To bolo nebezpečné, pán doktor," podotkla Martinka a zmraštila čelo.

„Nebezpečné bolo včera, Martinka, dnes je to už dobre, čo poviete?" dal si ňou odobrovať Čajka svoje slová.

„Máte pravdu. Necháme ho tu?" vyzvedala sa ďalej.

„Chceli by ste? Je to fešák, čo, Martinka?"

„Služba bude dlhá, aspoň by sme s ním mastili karty, pán doktor, v trojici..."

„Nie je to zlý nápad, Martinka, veru nie, peroxid si prosím..., služba by rýchlejšie ubehla, čo, Martinka? A dnes je aj slávnostná večera... tampón... štipec... máte radi kapustnicu, Martinka? Ale budú aj ryby, máte ich radi, že? A vy, pán pacient?"

Ale pán pacient mlčal ako ryba, ktorá má byť na večeru. Tí dvaja ho ohlupovali, aby necítil bolesť, alebo sa mu buď posmievali, nebodaj si ho doberali. Boli úžasne zohratí v rozhovore. Pol očkom sledoval, čo robí lekár, ale dovidel len na jeho ramená a na ruky len keď sa v nich občas mihlo nejaké náčinie. Rozprávali si pritom slovíčka, ktorým aj rozumel, aj nerozumel, len keď rozhodovali o tom, či si ho majú nechať, chcel ich *kamsi* poslať aby mohol ujsť. Zrazu pocítil pod uchom pichnutie, ale si len zahryzol od bolesti do pery, nedokázal hlavou ani myknúť, lebo Martinka mu ju silno držala. Potom, keď sa lekár so stoličkou odsunul, mu všetko pekne poumývala, vzápätí pridržala niečo mäkké, aby nasiakla vlhkosť. Za uchom mu namastila a zalepila. Tvár ošetrila, mäkkou gázou zotrela mokvanie, zasypala niečím, kým sa Čajka všetkému od stola prizeral.

„Už máte dokonalé líčenie, pán Horen, môžete sa posadiť. Dajte si pozor, aby ste si tvár hneď nerozmazali."

Martinka odtlačila stolík a on bezradne sedel na pohovke. Tváre sa bál aj dotknúť, nieto ešte rozmazať. Cítil slabé štípanie.

Čajka sa na neho pobavene pozeral, akoby boli niekde v cirkuse, nie v nemocnici.

„Pán Horen, dám vám tabletky proti bolesti, aj antibiotiká na tri dni. Keby vám bolo horšie, už aj sa dostavte. Za ušami na krku máte štyri stehy, ktorými sme zašili ranu. Dajte pozor, aby sa rana neotvorila. Bude vás svrbieť, ale dotýkajte sa jej opatrne, aby ste si nestrhli náplasť."

Pritočil sa ku stolu a vkladal zložený papier do obálky. „Nech sa páči, s týmto prídete o päť-šesť dní do ambulancie. Tu sú lieky a tu zásyp a masť na tvár. A octanová masť. Môžete sa ísť obliecť, už vás tu nepotrebujeme. A na chodbe už vari dve hodiny čaká pani, ktorá privolala sanitku. Povedala, že vás odvezie domov." Potom zagánil na neho. „Máte vy ale šťastie, človeče. Naručila mi, aby som vám neskúsil obviazať hlavu, lebo by ste vyzerali ako partizán na bojisku. Vraj by sa vaši rodičia veľmi zľakli," usmieval sa. „Ale najbližšie dajte pozor, keď stúpite na vozovku," vstal zo stoličky a podával mu pravicu. „Šťastné a veselé, majte sa dobre."

Srdce mu od radosti išlo z hrude vyskočiť, keď mu zovrel ruku. „Ďakujem, pán doktor, som vám vďačný. Všetko dobré, šťastné a veselé," už mal náladu aj žmurknúť na Martinku, ktorá roztiahla ústa na vďačný úsmev. Vzápätí sa otočil a s obálkou vyšiel z ošetrovne. Na chodbe sa zvedavo rozhliadal, ale ženu, ktorá ho mala čakať, neuvidel.

Krívajúc prešiel po chodbe. Udivení pacienti, ktorí ešte sedeli za stolom po raňajkách, si ho zvedavo premeriavali. Vysoký muž viditeľne po úraze, prechádzajúci sa polonahý, v krátkom župane, bez pyžama, pôsobil zvláštne i smiešne zároveň a priťahoval pohľady.

Našiel ju sedieť na lavičke pred izbou lekárov. Od ohromenia sa zastavil a natešene na ňu pozrel. Nezbadala ho. Hlavu mala sklonenú a práve obrátila list v nejakom časopise. Posunula vetrovku na operadle lavičky a preložila nohu cez koleno. Okolo krku mala voľne obtočený jemný, dlhý žltý šál, ktorého konce prevísali vpredu niže kolien.

Obdivoval ju. Svojvoľne prišla za ním, *ona*, celkom cudzia osoba, ktorej na ňom záleží. Nečakané a osobitné bolo toto zistenie. Jeho inokedy silné telo bolo teraz mdlé a myslenie malo akúsi zníženú intenzitu. Akoby všetko malo byť tak, ako sa stalo a nepochopil celkom, prečo prišla a čo pre neho urobila. Akoby všetko, čo teraz videl, bola ešte súčasť sna, z ktorého sa doteraz neprebral.

Keď sa vrátil do reality, odhodlane vykročil a zastal si celkom blízko pred ňou. Krátky, úzky župan sa roztvoril a odhalil polonahé, mužné telo, ktoré sa nesnažil zakrývať, aj tak by to bolo zbytočné.

„Dobrý deň, pani magistra," pozeral na ňu so šťastným úsmevom.

Bola taká prekvapená, že jej časopis skoro vypadol z ruky. Zachytil ho. Čupol si pred ňu a zadíval do jej milej tváre.

„..brý deň, pán Horen," zahabkala, keď uvidela jeho sporo odetú postavu. Prišiel k nej neoblečený, bez ostychu, akoby bol na pláži. Pohľad padol na čiernymi kučeravými chĺpkami zarastenú hruď, z ktorého sa vinul až k pupku slabý hodvábny čierny pás a pokračoval. Ďalej nedovidela, boxerky zahaľovali vydutú časť mužnosti. Pri tom vábivom pohľade sa zapýrila a zrýchlil sa jej pulz. Súčasne ju ovládla veľká túžba dotknúť sa ho, pohladiť jemné kučierky na hrudi pod roztvoreným županom. Túžbou po ňom volalo aj telo, lebo pohľad, aký sa jej naskytol, sa s jej predstavami nedal ani porovnať. Rozpačito prehltla. „Ako sa cítite?"

„Ako znovuzrodený a zachránený človek. Ďakujem vám, pani magistra," časopis so svojou obálkou položil na lavičku a vzal jej ruky do svojej.

„To som rada," povzdychla. Žmolil jej prsty vo svojej dlani, pohládzal ruku. *Kiež by si ju nikdy nepustil!* Milý a vďačný pohľad nútil konať. Čelom sa priklonila k jeho čelu a privrela oči. Radostne sa nadýchla. Potom, aby sa chvíľa nezdala dlhá, pozrela mu do tváre, priložila dlaň na jeho čelo a pohladkala neporanenú časť tváre.

„Teším sa, že sa vám nič vážne nestalo. Veľmi som sa zľakla."

Bola presvedčená, že ju potrebuje. Pohládzala ho nežným pohľadom a prestalo existovať všetko navôkol pri pohľade na obnažené telo milovaného muža. Veľmi rada by si ho privinula, objala a láskala.

Jej starostlivosť ho napĺňala vďakou a v nemocničnom prostredí ju bral ako samozrejmosť. Prižmúril oči. Nezvykol užívať žiadne medikamenty, preto sedatíva pôsobili dlhšie a účinnejšie, spôsobili isté spomalené reakcie a otupovali myslenie.

„Nechcete sa obliecť?"

„Pani magistra, ja neviem, ako sa mám poďakovať, ja..." pokrčil plecom, „ste mojím anjelom strážnym," stískal jej ruky. Bolo mu tak mäkko na duši, myslel si, že sa hneď rozplače. „Ďakujem, za všetko vám ďakujem."

Zvierala mu ruku a znovu ho pohladila po tvári. „Nemusíte ďakovať, vy ste urobili pre mňa už doteraz veľa. Som rada, že ste sa vážne nezranili."

„Myslím si, že môžem hovoriť o šťastí. Keby nie vás, moje Vianoce by už nemuseli byť."

Jej srdce bolo plné nehy. V tejto chvíli mala obrovskú radosť zo života. *Človek, čo potrebuje iných, je šťastný na tomto svete,* opakovala si. Priložila ukazovák na jeho pery.

„Pst! Ako môžete niečo také vysloviť? Zlé myšlienky už aj zavrhnite. Ste celý, zdravý a cítite sa dobre. Čo vám chýba ku šťastiu?"

Zrejme už len dobrá, starostlivá a láskavá žena, ako si ty. „Máte pravdu, ako vždy."

Sýkorka sadla na okno a ďobla do skla. Akoby na niečo upozornila. Na vzdialenom horizonte sa mihol slnečný lúč. Ešte vždy zahľadení do tváre toho druhého hladkali si vzájomne ruky zabratí svojimi úvahami.

„Idem sa obliecť. Cestou domov mi musíte o všetkom porozprávať.“ Nežne pobozkal jej prsty na ruke a vstal. „Tu ma počkajte, hneď som späť.“

Počkala. Srdce bolo naplnené láskou. Jeho pery ešte cítila na prstoch. *Kiež by som mohla tvoje dokonalé telo niekedy objať.* Rozjímala na lavičke od radosti, že ho zachránila.

Kým zašli na parkovisko, vypytoval sa na všetky podrobnosti okolo havárie, aj niekoľkokrát, ona mu rozvádzala podrobnosti. Len mu nepovedala o svojich pocitoch, ktoré prežívala, keď ho videla pred kolesami auta.

Celou cestou málo prehovorili. Anita dôsledne šoférovala a sledovala cestu. Na klzkej vozovke jazdila pomaly, opatrne. Premáhala driemoty, ktoré sa zrazu prihlásili. Hoci ulice neboli plné áut, ako v pracovné dni, dávala pozor na každý fľak na asfalte, mohol byť zradný. Udalosť, ktorá sa včera prihodila a pokračovala v dnešný deň, bola najkrajšou chvíľou jej života. Musela si priznať, že pre Romea by urobila všetko. Citom sa už teraz nedokázala ubrániť. Zvodný muž sa jej vkradol do duše, lákal, vábil ju jeho temperament, jeho životaschopnosť. Bol príjemný, tajomný a zároveň strhujúci.

Niekedy sa jej zdalo, že cíti podobne ako ona. Ale tieto krásne chvíle trvali vždy krátko, a jej radosť bola jedným šmahom zmetená z cesty. Lenže jej zmyselná láska sa ani vtedy nepremenila na hlbokú beznádej a nezaváhala. Nedávala mu nič najavo, chovala sa s ním všedne, rozprávala všedne, a vyhýbala sa všetkému, čo by ich sputnávalo. Ale tvrdo si zaumienila, že bude oňho bojovať dovtedy, kým sám rozhodne, a s citom vysloví čarovné slovo *ľúbim ťa.*

Romeo zamyslene, ale napäto sedel vedľa nej a jeho vzrušenie narastalo úmerne so skracujúcim sa úsekom cesty domov. Cítil vo vrecku objemnú obálku a kvôli svojej bohatej obrazotvornosti si vymýšľal, čo môže obsahovať. Líca mu horeli od napätia. V živote mu doteraz okrem rozvodu všetko zázračne vychádzalo, ale až má takto pokračovať, nepotrvá dlho, a zrúti sa, ba dostane sa na psychiatriu. A teraz sedí vedľa neho starostlivá žena, bez ktorej si ani nevie predstaviť, čo by sa stalo. Nebyť jej, nateraz by o jeho nehode vedela celá rodina, zbehli by sa vari všetci súrodenci a sviatočná atmosféra by sa premenila na obavy a stratila na svojom čare. Vďaka nej sa vezie domov, a zašité štyri stehy má namiesto obväzu len na vyholenej časti zalepené. Akým zázrakom to docielila, nedokáže si ani predstaviť. Ochotne ho stráži ako dobrý anjel. Kto by sa okrem nej pre neho tak obetoval? *Máš ozajstné zlaté srdce, v ktorom prevláda dobrota a láskavosť. Nezaslúžim si ťa.*

Obálka, ktorú cítil vo vrecku, mu pripomenula, načo nesmie zabudnúť. Rozmýšľal nad priebehom včerajšieho dňa. Nepekne sa k nej zachoval. Mohla sa na neho vykašľať, predsa tak neurobila. Dráždila ho zvedavosť, kto je tridsaťročný železničiar a čo ich viaže spolu. Domnieval sa, že sa to nemusí dozvedieť, veď *špinavec podsvetia* si nemôže nárokovať na takú milú bytosť, akou je Anita. Od neho je už aj železničiar lepší.

„Prezradíte mi, kde bývate?“ spýtala sa, a zabočila do tichej ulice s peknými novostavbami.

„Vedľa Nováka,“ odpovedal jednotvárne, otázkou prerušila jeho myšlienky.

„To ste už povedali, ale z ktorej strany? Alebo oproti?“

„Keď ideme odtiaľto, pod ním.“

Opatrne zaparkovala pred malou bránkou jeho rodinného domu. Nevypla motor. Vyhodila rýchlosť a zatiahla ručnú brzdu. „Došli sme, pán Horen. Zdriemnite si ešte chvíľu, kým pôjdete na návštevu, a jazdite opatrne, a dávajte na seba pozor,“ poručovala mu starostlivo.

Nevystupoval. Sedel pri nej mĺkvo. Prišlo mu ľúto len tak odísť a nedokázal nič múdreho vymyslieť, aby ešte chvíľu pri ňom zotrvala. Pozeral sa pred seba na ľudoprázdnu ulicu až po zákrutu, hoci vonku nebolo živej duše. Nakoniec pohľadom spočinul na špičke Anitiných čižiem. V žalúdku mu zaškŕkalo.

„Ja som vlastne od včera rána nič nejedol," položil dlaň na žalúdok. „Pozval som vás síce na obed, ale priznám sa, bol som rád, že ste pozvanie odmietli. Nepýtajte sa ma, prečo." Takmer smutne, s horiacimi sa lícami pozrel do jej udivenej tváre. „Nechcem vám nič vyčítať, ale aj vy ste povedali, že idete do práce, a išli ste inam. Klamali sme obaja, ale nechajme to tak," mávol rukou. „Nevysvetľujme dôvody. Našli by sme iste vhodné výhovorky. Rozprávali sme sa o vyhrievaní na slniečku, a zutekali sme do tieňa. Hm, je to zvláštne...," mocne si zahryzol do spodnej pery a vzápätí ich našpúlil. „A najzvláštnejšie je, že keby sa udalosti nevyvinuli tak, ako sa práve stali, nesedeli by sme teraz tu," tvárou preletela zvláštna grimasa.

Mlčala. Kŕčovito držala volant a pozrela na predné sklo. Z mysle sa vytratili myšlienky.

„Som hladný," povedal po chvíli a pohladil si žalúdok. „Poteším vás, keď vás pozvem na raňajky a na kávu? Dúfam, že neodmietnete," usmial sa trpko. „Teraz to myslím úprimne."

Zvláštny pocit z jeho rečí sa zmenil na radosť a zaplnil celé srdce. „Neodmietnem..." šepla sotva počuteľne.

„To ani nemôžte," odpoveď zaznela žartovne, ale jeho úsmev bol horký.

„Nie, lebo som hladná."

Doteraz ho nikdy nevidela takého utrápeného. Jeho líca boli ako oheň, ale sa nezapýril od hanblivosti, lež od trápenia. Sužovalo ho niečo, o čom chcel pred ňou pomlčať. Už včera zbadala, že je ako vymenený. Stretli sa len párkrát, ale vždy z neho vyžarovala energia, z ktorej sa ušlo bohato aj jej. Pri rozhovoroch hoci aj na všednú tému, sa prezvedela o jeho charaktere, z očí šľahala úprimnosť. A predstavy o jeho povahe potvrdzoval zakaždým aj Marián. *Ako ťa môžem nemilovať? Je mi jasné, že máš problémy, ale keby si sa zdôveril, snáď by som ti pomohla v ich riešení.*

„Musím sa priznať, že takto zvláštne ma ešte nikto nepozýval. Dobrú kávu neodmietnem."

Zhlboka sa nadýchol. Napätie trochu ustúpilo, keď súhlasila. „To som rád, tak poďte."

Rozhliadala sa po upravenom dvore. „Máte tu pekne. Váš záhradník sa rozumie svojej práci, odkiaľ ste ho objednali?"

„Stojí pred vami, pani magistra," žartovne sa poklonil.

O chvíľu otváral dvere svojho bytu. Pozerala sa na jeho ruky a rozmýšľala, kde sa podela jeho dobrá nálada, ktorá z neho razila v nemocnici. Vycítila, že v tejto chvíli ju len predstieral. Potom si všímala jeho neoholenú tvár s dvojdňovým, vyrážajúcim strniskom. Vstupovala do jeho príbytku rozochvená a plná očakávania.

Vzal od nej kabát, keď vošli do domu a ponúkol jej jednu zo svojich papúč, ktoré vytiahol zo skrine. „Dúfam, že vám budú dobré," zažartoval.

Schuti sa zasmiala. „To ma posielate surfovať?"

Vrátila sa mu nálada, strnulosť ustúpila, len čo si vyzliekol vetrovku a necítil tlak objemného balíka na hrudi.

Rozhliadala sa a zvedavo nakúkala. Pohľad upútal otvorený vchod do obývačky a v nej klavír, vedľa neho gitara. A hneď si ho predstavila na ich prvej spoločnej akcii, keď spieval Tichú noc.

„Nuž, kde máte kuchyňu?" zastala si oproti nemu s roztvorenými očami.

„Vy sa usadíte a ja pripravím raňajky aj kávu, súhlas?" mykol hlavou.

„Uhm, to bude naozaj dobre. Budem sa prizerať," uklonila hlavu nabok. „Raňajky mám totiž rada len v kuchyni. Doteraz ma aj tak nikto na raňajky neobslúžil. Takže kadiaľ?"

Vzal ju za ruku a viedol do kuchyne. „Nech sa páči, pani magistra, sadnite si, a prizerajte sa. Budete sa diviť, som dobrý kuchár."

Bolo krásne už to, že bola v jeho kuchyni.

Sadla si za stôl na rohovú lavicu. V pekne zariadenej, modernej kuchyni malo všetko svoje miesto, zhodnotila na prvý pohľad. Oprela sa na stoličke a s láskou sledovala každý jeho pohyb. Občas nevedomky mrkol okom a grimasou poťahoval kožu na boľavej, zodratej tvári.

Ale ako náhle sa podujal plniť úlohu kuchára a zaviazal si pred seba žltú zásteru, zachvátila ju radosť.

Napriek bolestivému členku sa pohyboval obratne. Takmer odskočil do nejakej miestnosti pre cibuľu, z chladničky vybral päť vajec, z mrazničky dva páry párkov. Cibuľu nad košom očistil, umyl si jarom ruky, a pod tečúcou vodou umyl aj cibuľu. Nepostrehla, odkiaľ vybral lopárik, olej a panvicu. Pohyboval sa pri sporáku veľmi šikovne a nestihla vysledovať jeho konania.

Páčilo sa jej, že si pri práci potichu pohvizduje, akoby tam ani nebola.

Olej v momente zašušťal, keď naň nasypal nakrájanú cibuľu. Zase odniekiaľ vybral vrecúško na kávu, vložil ho do kávovaru, nasypal kávu, vlial vodu do nádrže kávovaru a do inej misy napustil tiež, ktorú položil na platňu, vzápätí pustil plyn. Umyl zamrazené párky a vložil ich hneď do vody. Kým tieto úkony urobil, ihneď rozbíjal vajíčka na panvicu, na udusenú cibuľu. Kým párkrát premiešal, káva už začínala kvapkať a jej vôňa sa šírila miestnosťou. Vyložil taniere, príbor a servítky a doprostred stola okrúhlu podložku pod horúcu panvicu. Pokiaľ s úkonmi skončil, vypol plyn a panvicu vyložil na stôl, a vložil do nej lyžicu. Z chladničky vybral štvrtku chleba a zo šuplíka veľký nôž.

„Nech sa páči, pani magistra, raňajky sú hotové.“ Šmahom utrel utierkou lopárik a položil naň chlieb.

Anita sa nestačila diviť. „Ste nezmar, pán Horen, skutočne sa dokážete v kuchyni skvele pohybovať. Neboli ste niekedy kuchárom?“ nakrojila si krajec chleba.

To už vykladal párky na omeletu. „Nie, nikdy som nebol,“ zasmial sa schuti. „Dobrú chuť, pani magistra,“ vyložil aj šálky a kávu v sklenenej kanvici.

„Ďakujem pekne. Keď je to aj také dobré, ako vyzerá...,“ vložila hlt do úst, pohmkala, a pochvaľovala jedlo.

„No počkať, to vy ste autorom receptov, ktoré vychádzajú v novinách? Len teraz mi došlo, že môžete mať s tým niečo spoločné,“ spomenula si na Romeove recepty, uverejňované v novinách. Vždy si s kolegyňami mysleli, že Romeo je len vymyslené meno kvôli atraktívnemu názvu.

„Jeden z mojich bratov je vyučený kuchár. Recepty sú od neho, alebo od švagrinej. Niekedy hútame spolu, ale väčšinou je autorom brat Kamil. So švagrinou Pavlou varia u Veľkého leva. Kamil je šéfkuchárom. “

„Skutočne? Bola som už tam, a chutnala som jeho jedlá,“ pomaly ujedala. „Ale raňajky ste stihli pripraviť veľmi skoro. Ja by som za takú krátku chvíľu ešte vždy len vymýšľala, čo by som zjedla. Lenže vy ste si ich prípravu plánovali vari celou cestou, mám pravdu?“

„A nemáte,“ zasmial sa. „Hlad som si uvedomil, až keď sa mi ohlásil žalúdok.“

Naložil si všetko na tanier, čo si Anita nenabrala a nakrojil si tri krajce chleba. Ukradomky si ju všímal, ako jedla. Bolo to zvláštne, že sedí v jeho dome, a je ním pripravené jedlo. *Bolo by senzačné raňajkovať spolu častejšie.* Pristalo jej sedieť za stolom v jeho kuchyni a už si blahoželal, že ju pozval. Aspoň malé zadosťučinenie za jej dobrotu.

Romeom pripravené raňajky Anite skvele chutili. Hanbila sa priznať, že sama bola hladná, veď od včera rána ani ona nejedla. Zabudla si doma kľúč, čo by ani nevadilo, lebo Kornel bol doma. Lenže kým došla domov, už popíjal vo svojej krčme. A potom sa udalosti zvrtli, a nemala ani čas ani chuť na jedlo. Keď sa podvečer vrátila z nemocnice, hrdlom od napätia neprešiel ani hlt jedla a väčšinu noci prebdela.

„Ste šikovným záhradkárom, skvelým kuchárom. V čom ste ešte taký dobrý, pán Horen? “ nalievala si kávu do šálky a prenikavo pozrela na neho.

Určite by si sa prekvapila, že aj v práci pre podsvetie. „To by ste sa divili, v čom všetkom.“

„Dozviem sa to niekedy? huncútsky na neho pozrela. „Čo mi najbližšie predvediete?“ nasypala cukor do kávy. *Najradšej by som ťa sledovala každý deň.*

Práve si vložil jedlo do úst. *Možno by som ju mal pomilovať...*, ale myšlienku rýchlo zavrhol. Len keď jedlo prehltol pozrel do jej očí.

„Všetko príde časom, pani magistra."

Nikdy nebol v takejto mizernej situácii. Pravdaže to vedel aj so ženami, ale čo jej mal povedať? Aby bola trpezlivá, že sa možno dostane na rovnú cestu?

Sklopila zrak, oči posmutneli. *Počkám. Prečo sa náhliť?* Uchlipkala z kávy.

„Je výborná," podotkla. Nadávala si, prečo mu kládla dvojzmyselné otázky. Na nepriamu otázku vyhýbavá odpoveď. Čo čaká od neho, že jej povie, aby pri ňom ostala navždy?

„Uhm, mám radšej takúto, ako zaliatu. Nepýtal som sa síce vás, ale keď vám chutí..."

„Chutí."

Zazvonil mu mobil, ktorý nosil na opasku v puzdre. Neunúval sa odísť, rozprával sa s Mirkou, sľúbil jej, že určite príde. „A dostaneš aj darček, sestrička, buď spokojná."

Anita počúvala neviazané útržky rozhovoru. Romeo sa nakoniec schuti zasmial a pokýval hlavou, kým zložil. Veľmi rada by bola súčasťou jeho života a podieľala sa na stretnutiach s členmi jeho rozvetvenej rodiny, kde prekypuje šťastie, radosť a veselosť. Ale dnes, ako vždy v takýto čas, pôjde potešiť starčekov a starenky napriek svojej únave a prebdenej noci. Povzdychla. Nad svojimi úvahami sa celkom rozcítila. Dopila kávu, ústa utrela do servítky.

„Ďakujem za výborné raňajky, pán Horen. Nikdy na ne nezabudnem. Doteraz ma totiž ešte nikto na raňajky nepozval." Neklamala.

„Som rád, že ste pozvanie prijali. Vaša prítomnosť ma povzbudila a jedlo mi lepšie chutilo."

„Skutočne?" horko sa usmiala.

„Uhm, naozaj."

Kávu dopili bez ďalších rečí. Na tvárach sa zračila bezradnosť, ktorú si obaja vysvetľovali po svojom. Obaja by ho radi zamenili za láskyplná pohľad.

„Pomôžem odpratať, umyť riad...," ponúkla sa.

„Nie, nie, kdeže! Zvládnem to sám. To by som vám ani nedovolil," odporoval hneď.

Vstala od stola a nepočula, či ešte niečo povedal. Vyšla do predsiene a prezula si čižmy.

„Ďakujem za papuče," otočila sa mu chrbtom, keď jej podával vetrovku.

Zrazu sa ocitli oproti sebe. Bezradne sa dívali do očí a čakali, ktorý z nich urobí prvý krok k niečomu.

Ani odísť, ani ostať nedokážem, pomyslela si Anita.

Priťahuješ ma a zároveň mám z tvojej blízkosti strach, pomyslel si Romeo.

„Pani magistra, ďakujem za vašu dobrotu, ďakujem za všetko, čo ste pre mňa urobili," nežne jej pozrel do očí ale bol taký nerozhodný, až si začal nadávať.

„Rado sa stalo, pán Horen, no neurobila som nič výnimočné, čo by hocikto v podobnej situácii neurobil," povedala a sklopila zrak. Neodsudzovala ho za jeho nerozhodnosť, len ho ľutovala kvôli problémom. „Ja...", zakoktala sa nerozhodne prešľapujúc, „...ja som to urobila preto, lebo ste vždy boli ku mne milý a ... snáď sa nebudete hnevať, keď..." nedopovedala, lebo jeho tvár sa približovala. Od toho, čo môže nasledovať, cítila tlkot svojho srdca až kdesi v hrdle. A jeho obličaj bola tak veľmi blízko, že pocítila na chvíľu dotyk horúcich pier. S veľkou nádejou vpíjala lesk tmavých očí a túžobne čakala pokračovanie široko roztvorenými očami. Keď ju chytil za rameno, privrela oči, a pomaly ovinula ramená okolo jeho šije. Pohládzala ho s veľkou opatrnosťou, aby mu nespôsobila bolesť na čerstvej rane.

Veľmi skoro sa vystupňovala jeho žiadostivosť voči tejto úžasnej, dobrosrdečnej žene. Len čo zacítil slabý dotyk jej mäkkých pier na svojich, nedokázal sa zastaviť. Zovrel ju vo svojom náručí, ruky ovinul okolo jej tela pod vetrovkou, ktorá sa za Anitinej pomoci rýchlo zošuchla. Obávaný, nesmelý dotyk pier prešiel do vášnivého bozku, ktorý nebol vydobytý násilne, ale vzišiel z naozajstnej túžby oboch a pri ktorom súčasne cítili pokušenie pokračovať v láskaní, využiť príležitosť a počúvnuť svoj vnútorný hlas.

„Anita, Anita," opakoval nežne pri nespočetných bozkoch, ktorými obsýpal striedavo jej tvár a ústa. Bolo príjemné držať ju v náručí, objímať krehké telo, ktoré obdivoval, jemne pohladiť v dlani jej ňadro a palcom vztýčené bradavky a jazykom pošteklič ušný lalôčik okolo zlatého pliešku.

„Si moje všetko," od toho odvážneho vyslovenia sa až prekvapila.

„Anita, moja dobrá duša," chrapľavo šepkal. Telom od očakávania prechádzali spočiatku zimomriavky, no prirýchlo sa rozprúdila v žilách krv.

„Ľúb ma, Romeo, ľúb ma," razili z nej slová, nedokázala už ďalej dusiť v sebe hlbokú lásku, inak by sa utlmovanými horúcimi citmi zadusila.

A nebolo možné utlmiť ani jeho žiadostivosť, ktorá každým jej bozkom a pohladením vzrastala a neúnosne stupňovala. Jej dotyky boli veľmi príjemné, vzrušujúce a nedbal by, keby trvali ešte veľmi dlho.

Poddávala sa v jeho náručí a oddávala sa príjemným bozkom. Neprestal nežne šepkať jej meno. Cítila jeho blúdiacu ruku po svojom tele. Nebránila mu robiť nič, čo sa mu žiadalo. Horúcimi, pálivými a žiadostivými dotykmi ju objímal, stískal k hrudi, ale aj do rozkroku, tak mocne, že cítila jeho rýchlo stúpajúcu mužnosť. Sama zahorela túžbou, keď počula jeho ťažké, rýchle vzdychy. Privinul si ju mocnými rukami na celé telo, ovinul ramená okolo jej tela akoby sa dookola ovinul had. Pohladkal ju, potom dlaňou podržal pod zadkom blízko, tak veľmi blízko, že cítila ...

Bol maximálne napätý a horel túžbou po nej. Rád by ju pomiloval, rád by vyplnil aj jej túžbu, ktorá sa bezpochyby hlásila. Rád by... ale už nebolo času, aby ju uspokojil podľa svojich predstáv, nebolo času na nič, len hanblivo vziať na vedomie svoje vyvrcholenie a ukojenie.

Nech sa snažil robiť čokoľvek, zároveň pociťovala aj určitý tlmený, vnútorný odstup, ktorý mu bránil prejaviť priamo svoje city. Bol zrazu na vrchole, a na chvíľu sklonil hlavu na jej plece. Trhane, hlboko dýchal a mocne ju objímal.

Po chvíli vzal tvár do dlaní a oči sa vpili hlboko do jej nežného pohľadu.

„Hanbím sa, prišlo to neplánovane, objímať ťa bolo veľkým pokušením," priznával sa. „Tvoje bozky sú veľmi sladké," zablyslo mu v očiach už známe šibalstvo. „Bolo to asi pred týždňom, keď si mi chcela bozkom zaplatiť, ale nie na ulici... tak, pani magistra, rado sa stalo, vzal som si, čo mi patrilo," uškŕňal sa jej do tváre, šibalsky vytiahol jedno obočie. Len dívať sa do tých modrých očí neprestal.

Ramená sa zošuchli z jeho šije, no nezmohla sa na slovo. Svoje problémy chcel kryť šibalstvom, či jej obalamutením? Samozrejme cítila jeho náhle vzrušenie, nie je malé decko. Mala na vec svoj názor, ale musela si všetko dobre premyslieť, len teraz to nešlo. *Začínam ťa spoznávať do hĺbky tvojich myšlienok, môj milý, spoznávam aj ich tajomstvá.*

„Takže sme vyrovnaný, pán novinár, o. k.?"

„Uhm, ale ešte malý príplatok, o. k.?" nečakajúc na odpoveď pritisol na roztúžené pery nežný bozk, až tak jej pustil tvár.

Rýchlo sa od neho odstúpila, a keď sa zohla pre vetrovku, v rozkroku mu uvidela veľký fľak. Výsledok neplánovaného vyvrcholenia.

„Šťastné a veselé, Romeo," odvážila sa nahlas vysloviť jeho meno, ako ešte doteraz nikdy a obliekla si vetrovku.

„Šťastné a veselé, Anita."

A znovu stáli oproti sebe. Znovu nerozhodní, no len chvíľu, zrazu ju Romeo objal, bez bozku si ju k sebe mocne privinul. „Som rád, že mi osud dožičil ťa spoznať," pustil ju a odstúpil sa od nej, aby odomkol vchodové dvere.

28.

Po Anitinom odchode sa cítil pod psa. Zo schodov sledoval, ako nasadla do auta a odišla, nevenovala mu ani len pohľad. Zamkol dvere, a prezliekol sa do domáceho oblečenia. Poškriabal sa na hlave a potiahol ústa na hlasné *ach,* keď sa vyzliekol z nohavíc. Už bolo neskoro sa zamýšľať nad tým, čo si pomyslela Anita.

Umyl riad, utrel stôl a išiel si pre balíček, ktorý s rozochvenými rukami vyberal z vetrovky. Sadol si za stôl, oprel oň lakte a tvár si chcel zaboriť do dlaní. No od dotyku na boľavej tvári sa zľakol. Hlboko dýchal, aby si dodal odvahu.

Rozhodoval sa, či má rozbaliť z novinového papiera obálku alebo *kartotéku*, a nazrieť do jeho obsahu teraz, alebo si to má nechať až na čas po sviatkoch, aby sa neznervózňoval. Rozhodnutie bolo ťažké. Keď neotvorí, bude nespokojný a bude hľadať príčiny, až otvorí, kvôli obsahu. No a musí si urobiť u Tanga očko, aby nebol nepríjemný a nezašiel za jeho otcom. Keď mu Veža povedal onú neslávnu vetu, telom ho prešiel mráz. A bratia? Čo im povie, keď sa začnú vyzvedať?

Premohol nerozhodnosť a natrhol novinový papier. Bola v ňom zalepená obálka. Opatrne ju nožom otvoril. Vybral akési listy a zalepenú menšiu obálku. Otvoril najskôr tú. Boli v nej dve päť tisícovky zopnuté umelohmotnou G sponou s priloženým lístkom napísaným na počítači: *za vynikajúce články.*

Na čele mu vyrazili kropaje potu. Obálku rýchlo odložil bokom a pozrel sa do ostatných papierov, v ktorých má byť rozvedená úloha, akýsi návod na činnosť. Na jednom bol prefotený geodetický plánok, z ktorého na prvý pohľad nevedel vyzistiť nič. Až keď sa lepšie prizrel, videl čiernou fixkou ohraničenú značne veľkú plochu. Z listu vyčítal, že vyznačenú plochu si pán podnikateľ Beranský mieni kúpiť, ale mesto a radní páni sú proti. A on, novinár, *musí* rozpútať mediálnu vojnu medzi nimi v prospech Beranského, tak, aby mu parcela pripadla. *Jasné, nie?* Až sa zhrozil. Nuž keď doteraz nemal problémy s mestom, ak do nich začne rýpať, ujde sa mu z nich bohato. Vedúci majetkového oddelenia je pán Lekár, a právneho pán Veselý. Prediskutovať tému najprv s nimi a pustiť sa do boja čím skôr. Takže naozaj nie je lekár ako Lekár.

Zlostne odhodil list, keď ho prečítal. Úlohe sa vôbec nepotešil. Bola fundovane premyslená. Srdce mu začalo divo tĺcť. Zahrabal sa prstami do vlasov, potom zvýskol, keď narazil na zalepené miesto. Vyskočil od stola, pričom ho mocne zabolela noha. Ale napriek krívaniu sa začal sa prechádzať po byte z miestnosti do miestnosti, aby sa uspokojil. Ale z prechádzky nevzišla spokojnosť, lež ešte väčšia nervozita. Ruky sa mu chveli, a chvenie pociťoval v celom svojom tele, akoby sa všetky vnútorné orgány búrili. Nútilo ho na zvracanie. *Neunesiem takýto tlak, je toho na mňa veľa.* Oblievala ho horúčava a vzápätí lomcovala ním zima. Pošúchal si ramená a sadol si znovu nad papiere. Vzal do ruky plánok a pozrel sa, o aký pozemok sa jedná.

„Hm, je atraktívny, len čo je pravda. Takže Tango chce ovládnuť aj mesto. A ja mu mám pritom pomôcť. Dobre si to premyslel pán podnikateľ," rozprával si pre seba. „Pomôžem ti, Tango, ale nie k pozemku, ale do basy, v tom si buď istý. Ešte síce neviem, ako to urobím, ale dostanem ťa za mreže, nedarujem ti slobodu a užívanie si cudzieho majetku. Budeš sa ty ešte tak triasť, ako ja pred chvíľou a precítiš bolesť každého člena svojho gangu," presvedčoval sám seba. A ani sa nenazdal, ako mu pritom spevnel hlas. Vzal mobil a vytočil Kamila.

Ozvala sa Pavla. Boli v práci, chystali sa na štedrovečernú akciu a Kamil mal plné ruky práce. Teraz nestíhajú prísť ani na sviatky k rodičom. Rozlúčil sa s ňou, brata dal pozdraviť a zaprial šťastlivé sviatky.

Braňa pri volaní zastihol vo veľkom diškurze so susedom, ale ako náhle ho začul, rýchlo sa so susedom rozlúčil.

„Tak čo je, chlapče, vrav, máš niečo nové?"

„Mám, a rád by som to s tebou prebral.“

„Príď k nám, ostaneš na večeru.“

„Teraz to nejde, vieš, že som sa sľúbil rodičom, o chvíľu vyrážam. Pozhovárame sa u nich zajtra, platí?“

„Samozrejme, pôjdeme tiež, takže zajtra. Vydrž, chlapče, hlavu hore, všetko sa na dobré obráti, stojím na tvojej strane. Tak, šťastné a veselé, braček.“

„Ďakujem, Braňo. Šťastné a veselé.“

Hneď sa cítil lepšie. Pocit, že pri riešení ťažkej úlohy mu niekto pomôže, a nebude jej ťarchu znášať sám, mu dodal na nálade. Vystrel sa na stoličke, dlhé nohy natiahol pod stolom, dlane zopäl na šiji a v momente, keď sa jeho ruka dotkla náplasti, pomyslel na Anitu. Teraz je už možno v domove dôchodcov a vnáša radosť do sŕdc starčekom a starenkám, ku ktorým ich deti nechodia. Poteší ich drobnosťou, perníkom vlastnej výroby. Vďaka nej majú radostnejšie sviatky. Nahmatal si rany. Jemne po nich prešiel, potom po brade.

„Je na čase oholiť sa a pripraviť veci do tašky,“ rozprával si nahlas.

Lenivo vstal, pripravil si cestovnú tašku a vkladal do nej veci. Pyžamo a ošatenie, čo potreboval na prezlečenie, ak sa zdrží tri dni.

„Drobnôstky pre každého, aby som ich potešil,“ všetko robil mechanicky, vkladal ich do druhej tašky. „Tak, ako Anita. Pre každého niečo aj okrem milého slova. Anita, Anita, pekná, pôvabná, múdra, dobrosrdečná žena, ktorá mi zachránila život,“ zamyslene sa vystrel.

O chvíľu stál pred oknom s rozkročenými nohami, váhou tela na zdravej nohe a rukami vo vreckách. Pozeral sa von do svojej a do susedovej záhrady. Nesledoval nič, ale na rozjímanie potreboval pokoj. Zamyslene sa zahľadel na sklo a postupne sa rozpomínal na udalosti posledných hodín. Z rozkoše či samopaše si zvolil neprajný životný štýl, ktorému bezmála podľahol, nebyť Anity. Obdivoval ju. Obdiv vychádzal nielen z odvahy záchrany života, ale z nehy, ktorú poskytovala, z oduševnenia pre prácu, ktorú robila a z výnimočnosti celého jej zjavu. Nielen preto, že bola pekná, ale jej charakteru mohol pripísať mnohoraké kladné vlastnosti, s akými doteraz žiadnu ženu nestretol. Priťahovala ho svojím zjavom. A po dnešnom ráne, kedy ju mal v objatí, nech už aj neslávne dopadol, nebude ľahké zabudnúť na rozkošnú ženu, ktorej blízkosť v ňom poľahky vzkriesila a vyvolala túžbu. Jej príťažlivosť znásobuje jej dokonalosť.

„Obdivujem ťa, Anita. Keď sa mi podarí Tanga dostať tam, kam patrí, a ty sama nebudeš proti, budem mať na teba viac času. Hoci sa zatiaľ nemienim viazať, tvoje priateľstvo si vysoko vážim a cením si tvoju odvahu a nežnosť. A ktovie, možno nie som ti ľahostajný.“

Nechcel si priznať, ale prial si priateľstvo s ňou aj napriek tomu, že v pozadí sa nachádzal tridsaťročný železničiar, o ktorom zatiaľ nič nevedel. Pohŕdal ním kvôli jeho správaniu.

„Ako si povedala? Čím som ti?“ rozmýšľal a o chvíľu pokračoval v balení a príprave.

„Mocne som sa sústredil na seba a na tvoje objatie, nedával som pozor, a presne som nevystihol, čím si sa mi priznávala. *Si môj svet?* Nie, nebolo to tak. *Si moje srdce?* Nie, prečo práve srdce? *Si mi všetkým?* Možno, snáď. A potom ešte niečo. Ale čo? Pre každý prípad, vtedy to bolo príjemné počuť.“

Vošiel do kúpeľne a uprene sa pozeral v zrkadle na svoju zodratú tvár.

Poranenia mu pripomenuli, odkiaľ sa vracal, keď sa nešťastie stalo. „Musím si dávať sakramentský pozor. Slovko zaváhania, prípadne zle vysvetlená myšlienka ma položí na lopatky a do chládku pôjdem namiesto Tanga ja. Záležitosť musím obsiahnuť v jej celku aj detailoch, kultivovane, bez náznaku vykopanej jamy pre Tanga. Keď si bude svojím úspechom istý, postačí jeho chvíľková nepozornosť, a situácia sa zmení zo sekundy na sekundu, priveľké nadšenie a nádej sa zmení na skleslosť, a zrúti sa do jamy. Hm, napodiv aká jednoduchá vec. Len ho v začiatkoch nevyviesť z miery.“

Pri monológu sa pozeral do zrkadla, sledoval svoju zodratú tvár. A veľmi si veril. Pohladkal bradu, nadvihol hlavu, sledoval sa zboku a kontroloval náplasť na rane. Opatrne sa dotkol

poraneného miesta. Keď zatlačil, zabolelo. Nahmatal si zranenia na tvári. Hlbšie ranky trochu mokvali, ale neboli nebezpečné. Nadýchol sa a pokračoval vo svojom monológu.

„Jeho súdnosť nemôžem podceňovať, má svojich odborníkov, ktorí sú možno fundovanejší odo mňa a vyznajú sa v právnych veciach, ktoré sú mne občas na míle vzdialené. Ale by som spravil obrovskú hlúposť vo svojom živote, keby som sa rozhodol ho na slovo poslúchnuť. Vtedy by skutočne nebolo cesty späť. Teraz držím koniec jedného povrazu vo svojich rukách, viem o jeho snahe, a ako ho obalamutím, je na mne. Len opatrnosť, Romeo! Uvážlivo musíš pristupovať ku všetkému, čo vykonáš a o snovaných intrigách môžeš vedieť len sám," napomínal sa so zodvihnutým ukazovákom. „Nechceš sa vari strhávať pri každom zazvonení telefónu? Bolo by to veľmi nemilé."

V momente sa mu zjavila pred očami Bercova zakrvavená tvár.

Díval sa už dlhú chvíľu do zrkadla, už sa ani nevnímal, myšlienky zabehávali kade-tade, až zakotvili znovu pri Anite. „Nemôžem ju zatiahnuť do ničoho. Je pre mňa symbolom čistoty, krehkosti, ako ľalia. Preto budem pri nej stáť a budem vždy ostražitý, v strehu, aby som ju nečakane nemohol strhnúť so sebou, a dostať do nešťastia. Tango je schopný všetkého a neváhal by ma ňou možno aj vydierať."

Bolestivo si zahryzol do pery. „Čo to tu táram? Prečo rozmýšľam a uvažujem o takých variantoch a nepríjemných možnostiach, ktoré sa nikdy nestanú?"

O chvíľu si pripravil veci na holenie. „Nuž rodičia budú prekvapení mojím výzorom, budú sa vyzvedať, čo sa mi stalo. Ale uspokojím ich. Poviem, že bdie nado mnou anjel strážny a nemôže sa mi nič stať," opatrne si naniesol na tvár holiaci gél.

Rodičia neboli veľmi nadšení synovým výzorom. Kvôli škrabancom na tvári a odreninám vyzeral horšie, ako na tom bol. Obávali sa o nepekné, ľahké škrabance, lebo o tom, že mu rany zašívali, pomlčal. Keď vyrukoval s pravdou, že ho skoro zrazilo auto, v momente mali na vec iný názor. „Mohlo všetko dopadnúť aj horšie." Nasledovali obavy o jeho život, lebo „... čo keby..." a nebyť Mirky, úzkostlivo by sledovali každý jeho krok.

Celý deň sa niesol v duchu Vianoc, mama pripravovala sviatočnú večeru, s otcom si zahrali na klavíri a zaspievali a položili balíčky pod stromček. Otec každý rok vyzdobil stromček, lebo vnúčatá nachádzali pod ním potešenie. Podľa neho vianočná atmosféra by bez stromčeka stratila na svojom čare. Pred večerou došiel aj Dominik a na maminých výborných jedlách a Mirkiných sladkostiach si pochutili v dobrej nálade v pätici.

Mirka po večeri odišla s Dominikom, otec sa niekam vytratil a s mamou zostali v izbe sami. Farebné svetielka blikali na stromčeku a mihotavými farbami obveseľovali. Mama naliala do troch pohárov punč a jeden mu podala. Potom sa ho šeptom spýtala na Danicu.

Čudoval sa, prečo sa od neho chce niečo o nej dozvedieť. Už dlho na ňu ani len nepomyslel. Náhle sa stratila z jeho života a nové udalosti, ktoré ho obklopovali, sa vyvíjali spontánne, bez hocijakého malého náznaku na predchádzajúce obdobie.

„Neviem, čo je s ňou, od rozvodu som ju nestretol." Odpil z punču. „Je chutný."

Ale mamu nezaujímal jeho názor na punč. Sadla si vedľa neho na gauč a sama si vzala pohár. Nebolo vždy príležitosti sa pozhovárať s rozvedeným synom, chcela využiť voľných pár minút na svojský rozhovor, kým sa otec neobjaví.

„A si celkom sám? Myslím, či máš nejakú priateľku?"

„Mamka, čas vylieči duševné bôle."

„Nevravíš mi novoty. A nepýtam sa na tvoju teóriu, ja viem, že ju ovládaš. Hovor mi o praxi, Romi a o faktoch. Ako si žiješ? Skutočne nemáš nikoho?"

Povzdychol. „Chcete počuť pravdu?"

„No jasné, že pravdu," skočila mu prirýchlo do reči.

Nevedel rozhodnúť, čo ju uspokojí a poteší. „Zoznámil som sa s peknou, inteligentnou ženou. Uvidíme, čo sa z tej známosti vykľuje.“ Znovu odpil z punču, obracal pohár v ruke a díval sa do neho. Bolo príjemné pomyslieť na Anitu.

„A aká je, čo robí? Je slobodná, či rozvedená?“ zvedavo kládla naraz niekoľko otázok.

Strhol sa. Mama sa vyzvedala o veciach, na ktoré zatiaľ ani len nepomyslel. Na chrbte pocítil chlad, ktorý len veľmi pomaly ustupoval. Natiahol si dopredu krk, raz, aj druhýkrát, ponaprával si uzol kravaty, nakoniec ho niekoľkými pohybmi uvoľnil. Zamyslel sa. Prečo ju oslovuje od začiatku *pani magistra* a prečo proti tomu nič nenamietala? Môže byť aj pani...? alebo by jej mal hovoriť *slečna magistra?* Novák ho nepoučil.

„Tak prebuď sa, synak, haló,“ postískala mu rameno.

„Rozvedená nie je, tuším bude slobodná. Viem, že je veľmi dobrosrdečná.“

„Tak to potom ešte nevieš nič. To ešte nie je žiadny vzťah.“ Sklamaná odpila a zložila pohár.

„Ja som predsa netvrdil, že je to nejaký vzťah. Povedal som len, že som sa s ňou zoznámil. Páčila by sa vám, viem. Nemá nikoho, aj Vianoce trávi v domove dôchodcov, chodí navštevovať starkých, na ktorých sa ich deti vykašľali. Je veľmi milá.“

„Božemôj, Romeo,“ spľasla rukami. „Na teba sa asi lepia ženy, ktoré nikoho nemajú,“ lamentovala. „Božemôj, synček, čím ich to priťahuješ? Čo to z teba vyžaruje? Nasťahuje sa k tebe s igelitkou, ako Danica?“ priam bedákala a neveriacky krútila hlavou nad nahovorenou nezmyselnosťou.

Romea nevyviedlo z rovnováhy mamine lamentovanie. „Mamka, Danica odišla odo mňa s tým, čo prišla, vari neviete, že si nevzala ani zlato, čo som jej kedy daroval? A obnovila si aj svoje dievčenské meno.“

„Čo to vravíš?“ Prekvapene roztvorila oči. „Tak o týchto veciach som naozaj nevedela,“ zaujala smiešnu pózu s rukami položenými vbok. „A prečo mi to nikto nikdy nepovedal? Dokonca ani ty?“

„Čo ja viem, akosi sme sa k tomu nedostali,“ pokrčil plecami. „Ale nebožekajte, Anita je celkom iná,“ zasnene pozrel na mamu a bol rád, že sa môže o nej rozhovoriť. Vzišiel dobrý pocit pri vyslovení jej mena. „Má vysokú školu, dobré zamestnanie a v práci je uznávaná.“

Mama zamyslene pozerala na neho. „Takže Anita... má pekné meno.“

„Pekné... Ale veľké nádeje si nerobte, veď som nepovedal, že sa idem ženiť.“

Ako každá mama, aj Gita chcela pre syna len to najlepšie. Všetci synovia boli vydarení, zabezpečení, mali dobré zamestnanie, v ktorých prosperovali, a svoje krásne, šťastné rodiny. Rozvod najmladšieho syna ju pred rokom skoro položil na lopatky a nechcela si pripustiť, aby muž, ako jej syn, pracovitý, školovaný, usilovný, ktorého mala do koča i do voza, ostal dlho bez partnerky. „Podľa toho, ako o nej hovoríš, ti nie je ľahostajná.“

Mama sa pravdaže chcela povyzvedať všetko, od A po Z. „No, možno nie je.“

„Nevyznelo to veľmi presvedčivo. A čo mi o nej ešte povieš?“

„Neviem o nej nič viac.“ Nahováral si, že nič od nej neočakáva a jeho zvedavosť pramení len kvôli číremu spoznaniu výnimočnej osoby. Odmietal akékoľvek iné dôvody. „Stretávali sme sa viac-menej pracovne a o ostatných veciach sa dozviem len keď ju pozvem na rande.“

„Pozvi ju, synček, čím skôr, nemôžeš zostať sám. Musíš si niekoho nájsť. Dvom je ľahšie na svete, i ťarcha sa ľahšie znáša, i výšina ľahšie zdoláva. A keď je taká dobrosrdečná...“ nadýchla sa, „nuž, musíš vedieť, čo na to tvoje a jej srdce. Bola by som rada, keby si na najbližšie Vianoce neprichádzal domov sám.“

29.

Medzi sviatkami si Romeo vzal dovolenku. Nelákalo ho čeliť výsmešným útokom zo strany kolegov za svoju rozbitú tvár. Dosť sa napočúval doma od svojich. V tichu domova sa pripravoval na Tangom poverenú úlohu.

Braňovi rozpovedal všetko, ba vzal ukázať aj obálku. Ako vedúci stavbár mal lepší prehľad vo veciach výstavby mesta a už bez návodu z listu vedel, o ktorú parcelu má Tango záujem a aký objekt sa na nej nachádza.

„Dobre vyhútané," dodal a len pokrútil hlavou, keď dočítal list. „Urobil si dobre, že si mi o tom povedal, aj ja mám svoje konexie, hlavu hore, chlapče," potľapkal ho po pleci.

Ale ako sa do všetkého pustiť, to už nechal Braňo na neho.

„O všetkom ma informuj, bratku, neurob nič, o čom by si mi nepovedal. Dvaja to lepšie zvládneme," dodával mu sily do boja.

Po niekoľkohodinovom rozmýšľaní dospel k názoru, že musí začať od konca. Dvoma vetami nabŕdne v novinách, že chystá reportáž so starostami obcí nachádzajúcich sa v štyroch svetových stranách smerom od mesta a nakoniec pracovníkmi mestského úradu o ich plánoch vo výstavbe v súčasnosti i budúcnosti, a o ... blabla... aby nebolo okaté, prečo si vybral práve len stavebné oddelenie mesta. Rozmýšľal o nevšedných otázkach, ktoré by mohli čitateľov zaujať. Rozhodol sa pre občiansku participáciu, globalizáciu, nové tenzie kultúr a programové dokumenty. Kde ich predostrie, nutne sa kompetentní musia rozhovoriť aj o tom, na čo upriamuje svoju zvedavosť. A tak sa nenútenou formou bude predierať k výsledku. Mesto si nechá naposledy, povedie v novinách polemiku a bude sa vracať k téme, aby ohlupoval Tanga, že k zverenej úlohe nepristupuje ľahostajne. To bude novátorský štýl. Možno to bude okľukou, ale veľmi dúfal, že Tanga nadchne a vzbudí jeho záujem, ak pravdaže rozmýšľa ako on. O tom ale mocne pochyboval. Tango má iné záujmy. Musí ho nejako presvedčiť, že len tento spôsob má logiku. A bude mu závidieť aj Fraňo.

Keď všetko vyhútal, spokojne sa oprel na stoličke.

Pridlho uvažoval, ale bol spokojný. Pri pracovnom stole vo svojej pracovni presedel pol zmeny, keď konečne vstal a povystieral stŕpnuté nohy, skrčené pod stolom. Zišiel do kuchyne a uvaril si veľkú kanvicu dobrej kávy. Natrel si chlieb s maslom, naložil naň tri plátky šunky a s naloženou táckou sa pobral späť do pracovne.

Počas jedla si prečítal e-maily. Nebolo medzi nimi nič zvláštne, až znovu na Milošov. Prisľúbil stretnutie, lebo koncom roka príde k sestre, ktorá sa presťahovala bývať do Košíc. O chvíľu mu odpísal, že sa na stretnutie teší.

Na druhý deň ihneď za horúca začal kuť železo a dohodol stretnutie v novom roku so starostom jednej z blízkych obcí, ležiacej na severe. Pripravoval sa dokonale na dané témy, začítal sa o nich v dostupnej literatúre a na webe.

Nasledujúci deň ho prišla navštíviť Kamilova rodina aj s Pavlinou matkou, pri ktorej bývali v priestrannom rodinnom dome. Mala rada Romea a neodpustila by si návštevu. Radosť Kamilových detí nemala konca. Kamilka mu nespočetnekrát bozkala boľavé líca a Paľko mu ich pofukoval. Keď im dal čerta a opicu, potláčal slzy dojatia, z hanblivosti, či z obavy, že sa mu vysmejú? Dosahoval u týchto detičiek nesmierny úspech.

Pavla sa oprela o Kamilove rameno a sklonila hlavu na jeho plece. Na návštevu *nemocného* švagra neprišli s prázdnymi rukami, malý stolík v obývačke sa prehýnal dobrotami. Romeo sa ich sotva dotkol. Zaujali ho deti a rozhodol sa pre hru s nimi hneď, ako dospelým ponúkol kávu a s Kamilom a pani Rózkou vypili pohár značkového koňaku.

Pavla sledovala živý plameň v jeho očiach. Už dlhú chvíľu sa hral s deťmi, a pri pohľade na nich mala dojem, že čím sú spolu dlhšie, jej švagor je tým sviežejší. Zmobilizoval všetky svoje triky, čaroval im, bláznil sa s nimi.

„To vždy tak býva?" čudovala sa Rózka.

„Vždy," potvrdzovala Pavla.

„Romeo, až raz budeš mať svoje, tvoje oči sa rozžiaria ako šťastné slniečko. Mal by si už zorganizovať svoj život za týmto cieľom a sústrediť si myšlienky na ženbu." S vďačnými očami pozerala na švagra, ako zadychčaný a spotený drží jej deti na svojich kolenách.

„Nuž ale potom čo bude s mojimi obľúbencami?" Oboch pobozkal na líčka.

„Hm, neverím, že ich prestaneš mať rád."

„Ani za svet," privinul si ich. „Neboj sa švagrinka, neostanem na ocot. A pracujem na tom, len ... momentálne som trochu zodratý," uškrnul sa. „Ale presvedčíš sa, aký bude môj úspech prekvapivý a rýchly."

Ktovie, prečo si hneď spomenul na Anitu. Popieral to síce, ale v kútiku srdca sa hlásil náznak citu, snáď aj iskierka lásky, ale jedno vášnivé bozkanie sa, pri ktorom vyšiel na posmech, ešte neznamená, že u Anity pochodí. Nikdy nevyjavila nijaký náznak túžby nových stretnutí a nikdy nezbadal prekypovanie radosti pri stretnutiach. Všetko prebiehalo vždy veľmi všedne, v medziach pravidiel. Cenil si, že mu zachránila život, bol jej za to vďačný, ale žena jej charakteru by postupovala tak iste aj v prípade, keby tam ležal hoci aj bezdomovec. Občas ho svojimi prejavmi alebo láskavými dotykmi ohromila, ale to bolo všetko. Vždy sa správala v rámci normy, nič nedávala najavo, žiadny cit nikdy ... a keby aj predsa pocítila niečo, svoje pocity dokázala uzamknúť na sedem zámkov, tak, ako všetky svoje tajomstvá. Ale čo si má pomyslieť pri svojom povrchnom správaní sa voči nej?

Ďalší deň zašiel do nemocnice. Pochválili ho, že sa mu tvár pekne hojí, napokon videl to aj sám. Staral sa o seba a prášok aj mastička bola vynikajúca. Aj rana na hlave bola v poriadku a aj nohy ho už lepšie poslúchali. Spokojný odchádzal.

Popoludní prišiel brat Róbert s Veronikou a svojimi dospievajúcimi deťmi, ktoré mali prázdniny. Porozprávali sa o jeho nehode a o obchode, v ktorom pracovali. Deti zaujali nové hry v jeho počítači, tí sotva s nimi pobudli a najmladšieho nepriniesli. Veronika bola ale znovu tehotná a Róbert hrdo zahlásil, že to bude znovu syn.

A tak tých niekoľko pracovných dní medzi sviatkami, plné návštev, boli pre Romea úžasným povzbudzujúcim prostriedkom.

Podvečer sa unavene a ležérne natiahol na gauči, zapol televízor a vyberal si nejaký vhodný program z početných ponúk na jednotlivých kanáloch, ktorý by ho zaujal. Podmorský svet ho vždy nadchol. S čulou zvedavosťou ho sledoval, až začul zazvoniť svoj mobil. S nevôľou ho dvíhal pri sledovaní obľúbeného programu.

Miloš sa hlasno rozosmial, až si musel mobil podržať ďaleko od ucha.

„Som v Košiciach, kde sa stretneme?" vyzvedal sa po niekoľkých úvodných vetách.

„Príď ku mne, som doma sám," pozýval ho, nemal chuť ani náladu odchádzať do mesta, jeho tvár napriek tomu, že sa vynikajúco hojila, niesla ešte vždy stopy po nehode.

Miloš súhlasil. Niekoľkými vetami vysvetlil jeho košickému švagrovi, kde býva, aby ho mohol k nemu priviesť. O necelú hodinu mu už zvonil na mobil, že je v ulici, v ktorej býva.

Čakal ich pred bránkou. Keby nie jeho smiechu, Romeo by ho vari ani nespoznal. Jeho kučeravé vlasy narástli a pripomínali dievčenskú tvár. Vrelo sa zvítali. Uznanlivo sa rozhliadal po udržiavanom dvore. Predná záhradka spala zimným spánkom, ale nebolo možné poprieť starostlivosť o záhony, hoci ich Miloš videl len pri svetle.

Dlhým hvizdom a uznávaným pokyvkávaním hlavy kvitoval svoj obdiv a súhlas nad Romeovým obydlím len čo vstúpil. Svoju vetrovku ledabolo zakvačil na vešiak, šál rýchlo odmotal z hrdla a hodil ho na kabát. Rýchlo zhodil z nôh topánky.

O chvíľu vzal do dlane jeho tvár, zúžil oči a stiahol obočie. Jeho orlí nos v takejto grimase ešte viac vynikol. „Preboha, čo ti kto urobil?"

„Hjaj, budeš sa smiať, ale potkol som sa na kamienku a zodral som si smalt," povedal so smiechom.

Miloš ho postrčil. „Ale choď, to mám uveriť? To nesvedčí o tvojej opatrnosti.“ Pomykal hlavou, aby mu dlhé vlasy nezavadzali v tvári.

„Aj kôň sa potkne...“

„Výhovorka,“ štuchol ho prstom do hrude. Jeho inteligencia však bola na úrovni a viac sa kamaráta na jeho nešťastie nevypytoval.

Zaviedol ho do obývačky, kde na stôl pripravil za tácku z Pavliných dobrôt. Miloš ešte vždy súhlasne a s uznaním pokyvkával hlavou.

„A ženušku už máš vo výhľade? V takomto veľkom a priestrannom dome ju potrebuješ ako soľ, drahý priateľ,“ zaujímal sa, keď už pohodlne sedel v obývačke a práve si vzal ponúknutý zákusok.

Romeo sa pripravil aj na jeho bujarú povahu, a pojašený zápal pre kde čo, no okrem veľkého smiechu, ktorým ho Miloš dnes prekvapil len v telefóne, sa z neho stal úplne iný človek. Nehral sa na veľkého machra v krádeži, a nechcel sa pred ním blysnúť ničím zvláštnym. Jeho zmena bola Romeovi natoľko prekvapivá, až mu začali chýbať jeho iluzionistické kúsky.

„Uplynul sotva rok od môjho rozvodu, načo sa ponáhľať? Potrebujem sa vyblázniť, ako ty. Hoci, musím uznať, ty si sa zmenil ohromujúcou rýchlosťou. Kde sa podela tvoja aktivita?“

„Možno som bol niekedy trocha bláznivý, ale životná múdrosť mojej priateľky ma priviedla na rovnú plochu,“ zagánil na neho a skrivil ústa do grimasy. „Som zaľúbený, Romeo, vieš si to predstaviť o mne?“

„Keď to hovoríš tak vážne, snáď áno. Bolo ťažké predstaviť si to vtedy, keď si mi kradol hodinky a vyťahoval farebné šatky z rukáva.“

Súhlasne pokyvkával hlavou. Dojedol zákusok, zapil limonádou. „Romeo, ani lastovička neposedí na jednom mieste pridlho, a ja mám vari inštinkt lastovičky. Napriek tomu, že sa ti zdá, akoby som tu sedel už pridlho bez činu, nedovoľ mi, aby som si tvoje hodinky vzal so sebou,“ rozosmial sa na plné hrdlo a vytiahol z vrecka jeho hodinky.

Romeo rozhodil rukami a pokrčil plecom. „Nenachádzam slov,“ s úsmevom si ich založil na zápästie. „Si veľký prešibanec, a ak začneš strečkovať, tvoja priateľka zaútočí na teba a budeš musieť zabojovať o ňu.“

„Cheche, to ju nepoznáš! Je mi podobná, ba je väčšia iluzionistka, ako ja. Spolu sme chodili do školy mágov a iluzionistov, spolu sme skončili kurz. Poznám ju už dávno, ale zvolil som si vyčkávaciu taktiku a ... zožal som úspech,“ dokončil hrdo a natiahol si údy s vysoko vystretými rukami.

„...blahoželám.“

„Ďakujem,“ prikývol s uznaním. S naširoko roztiahnutými nohami sa uvelebil v pohodlnom kresle. „A môžem ti ju aj predstaviť. Volá sa Milena, je podnikateľka a vlastní salón krásy. Vieš, žien je v jej salóne vždy dosť, len aby stíhala prácu. No ale aj ja popri svojej novinárskej práci tiež tak trochu podnikám, pomáham bratovi v obchodoch, vlastníme hračkárstvo a športové potreby a ja mám v ňom taký *iluzionistický kútik*, a aj u nás sa zastaví veľa ľudí. Všetko máme pod jednou strechou, v jednej budove, ona vpravo, my sme vľavo. A brat Štefan má za manželku jej sestru Aďu, takže - no, čo mám klamať, nakoniec zdá sa, že všetko ostane v rodine,“ rozprával pokojne, vzal pohár s limonádou a odpil.

„No a sestra Dianka sa vydávala za Košičana začiatkom septembra. Bývali u nás, ale švagrovi rodičia kúpili pre nich pekný byt, do ktorého sa nedávno nasťahovali. Takže teraz sme ich s Milenou prišli pozrieť.“

Zaujato a neprerušene počúval Miloša, ktorý sa tak nezvyčajne obšírne rozhovoril o svojej rodine. Vôbec nehovoril chvastúnsky, a napriek tomu, že bol tak trochu komediant, dokázal urobiť neuveriteľné veci, ktorými zapôsobil. „A prečo si ju nepriniesol?“

„Hach, ani sa nepýtaj,“ naširoko rozhodil rukami. „S Diankou a akousi jej novou košickou priateľkou už surfujú po meste a obkukujú vari všetky salóny krásy. Milena rada prináša vždy

nejaké novoty do obchodu a darí sa jej očariť svoje klientky, to mi ver. Ona má úžasného obchodného ducha," hlasno sa nadýchol, akoby aj tým chcel potvrdiť svoje slová.

„Ale je zaujímavé, že sa to isté stáva aj v našej rodine," pokračoval. „A ja vôbec neviem, na koho sme sa udali. Doteraz medzi našimi predkami nikto nebol obchodníkom, naproti tomu brat Štefan dokáže úžasne manipulovať s kupujúcimi. Zákazníka očarí raz-dva a získa si ho na nákup tak rýchlo, že to ani nepostrehne. Neuveríš, ale dokázal by predať aj drevené korčule, cheche," zasmial sa schuti. „Tak isto aj Dianka. Pracovala v staničnom bufete, a robila neuveriteľnú tržbu. No a pokiaľ sa ešte ako-tak pohybuje, Milena má vyhraté, lebo ochotne s ňou lozí po meste."

Romea prekvapila Milošova otvorenosť. Nikdy mu nikto nevešal na nos svoj životný osud, ak to nebolo z čisto profesionálneho hľadiska, keď sa vypytoval. Vycítil, že aj pre Miloša je rodina posvätná a to ich spája. On sa o svojich súrodencoch a rodine pred ním rozhovoril na seminári, ale Miloš po každý raz mlčal ako pečená ryba.

Nadchlo ho, že jeho súrodenci sú takí vynikajúci a obratní obchodníci. Presne ako jeho brat Róbert so svojou ženou Veronikou. Hoci Róbert to mohol mať po mamke.

Miloš s láskou hovoril o svojich súrodencoch a Romeo si bol istý, že všetci traja súrodenci sú takí súdržní, ako oni v ich rodine.

„Prečo hovoríš, že sa ako-tak pohybuje? Nie je vari chorá?"

„Ale, kdeže! Čaká bábätko, má sa narodiť o dva-tri mesiace. Ale neviem veru, či nebudú dve, lebo je takáto," ukázal veľký oblúk pred bruchom. „Presne ako švagriná Aďa. Lenže brat bol usilovný, spravil hneď dve," natiahol tvár do grimasy. „Cheche, konečne budem môcť pred mojimi synovcami zažiariť."

„Všetci sú malými pokladmi. V rodine teda budete mať radosť. Hlavne tvoji rodičia."

Miloš sa vystrel, ramená položil na šiju a zaklonil hlavu. Zhlboka sa nadýchol a privrel oči. „Na budúci rok sa aj ja ožením," povedal zasnene, zložil ruky a vzal si znovu zákusok. „Rád by som bol, keby si spoznal moju budúcu a nielen z mojich slov," zahryzol.

Skoro mu záviděl, že Miloš sa statočne a čoskoro odhodlá na husársky kúsok. Muž, ktorý dlho hľadal, našiel, čo hľadal. V kútiku duše sa tešil a mal dobrý pocit z toho, že ho zasvätil do tajov jeho rodiny. „Poteším sa, keď mi ju predstavíš," sám si vzal zákusok.

„Tak ťa pozývam na ples do Žiliny. Milena mi naručila, aby som sa bez tvojho súhlasu nevracal."

„Na aký ples?"

„Ocko je poľovníkom, a musím podotknúť, že ešte vždy aktívnym. A začiatkom roka majú každoročne PP, teda ples poľovníkov, kde už roky chodí celá naša rodina. Spoznáš našich, všetci budú na plese. Pricestuješ nejakým spojom, pôjdem ťa čakať a prídeš k nám. Teda ku mne a k Milene. Už sme sa nasťahovali do nového bytu."

„Prekvapuješ ma, kamarát môj." Miloš rozpráva o absolútnych veciach, ktoré mu nejde zladiť. Buď si z neho strieľa, alebo tára hlúposti a zdalo sa mu, že ho mieni pri nich nachytať. „Ako dlho trvala tá tvoja vyčkávacia taktika, veď pred dvomi mesiacmi si Milenu vôbec nespomenul! A zrazu už máte aj byt aj ... čo ešte?"

„Máš dobrú pamäť a zdravú zvedavosť, Romeo. Vidím, že sleduješ veci a neviem ťa oblafnúť," pohrozil mu dobrácky ukazovákom. Potom sa poškriabal vo vlasoch. „Nerád na to spomínam. Práve obdobie, keď sme sa stretli v Bratislave, bolo v našej láske veľmi zložité, a ja som svojou nerozvážnosťou dosiahol len jej žiarlivosť. Nezadal som dôvod, ale choval som sa provokačne, sebecky a nepozorne a ... nuž bolo to obdobie ticha, práve vtedy prebiehalo to *vyčkávacie obdobie* a dobre som urobil, že som nezutekal a vyčkal. Jej hnev nakoniec pominul, zlosť skoro vyprchala a došlo k sladkému pomereniu, ba pokročili sme oveľa ďalej, sme ešte vášnivejší, ešte zrelší v láske, až sme sa konečne rozhodli pre spoločnú kúpu bytu, do ktorého sme sa už nasťahovali. Nedokázali sme byť dlho jeden bez druhého.

No a už potrebujeme mať o tom len *papier,“* skrivil ústa. „Tak čo ty na to? Bol by som rád, keby si neodmietol pozvanie.“

„Ako by som aj mohol? Som poctený, vážim si to, máš ozajstný zmysel pre priateľstvo.“

„Nuž som rád, a dúfam, že aj pre teba tam nájdeme nejakú slušnú ženušku.“

Obaja kolegovia sa dokázali zhovárať na spoločnú tému veľmi dlho a zotrvali v úžasnom priateľskom rozhovore do neskorého večera. Vtedy ešte netušili, že sa práve začína rodiť nerozlučné priateľstvo mužov, ktorí kráčali životom len s predstavivosťou dobrého priateľa, ale kvôli hrôzostrašnej zbrani – pera, doteraz skutočných priateľov nemal ani jeden z nich.

Stalo sa veľmi dávno, že Romeo silvestrovskú noc strávil doma. Nech ho bratia pozývali ako chceli, rozhodol sa ostať sám a vôbec neoľutoval. O siedmej sa navečeral, schuti zjedol Pavlou prinesenú vynikajúcu kapustnicu s fajnou klobáskou. Sadol si k počítaču, ale prešla ho chuť surfovať po internete. O chvíľu už sedel za klavírom, v dobrej nálade vyspieval široký repertoár rôznych piesní. Po desiatej vysledoval akýsi zábavný program v televízore a už po jedenástej len tak naľahko, so šálom obkrúteným okolo hrdla vyšiel na dvor pozametať vo dvore chodník smerom k bránke, lebo obyčajne v silvestrovskú noc vždy padal sneh. Už roky sledoval skutočnosť, keď si pani zima zašpásovala a sťaby si pomýlila Vianoce s novoročnými sviatkami. Ani táto noc sa bez snehu neobišla. Výdatná snehová nádielka neprestávala. Alex od susedov rýchlymi krokmi smeroval k bránke, ktorú od napadaného snehu sotva vedel otvoriť. Ponáhľal sa do centra.

Vrátil sa dnu s mokrým chrbtom a mokrými vlasmi. Sotva sa stihol prezliecť, hodiny odbíjali polnoc. Pozeral sa na rozjarených a štrngajúcich ľudí na obrazovke. Rozhodoval sa, či si má otvoriť sekt, nakoniec vypol televízor, obliekol si nepremokavú staršiu vetrovku, založil si koženú šiltovku, ktorú zakryl ešte aj kapucňou a so širokou lopatou o chvíľu odpratával sneh z cestičky k bránke. Pustil sa odtláčať ho aj spred garáže, práve keď s hrmotom prechádzalo ulicou cestárske auto.

U náprotivných susedovcov rýchlo odpratávali sneh a nový rok začali s malým ohňostrojom a bujarou náladou v spoločnosti priateľov z dvoch susedných domov. Poznal všetkých, hlasno si vinšovali navzájom priania na nový rok.

Aj u Novákovcov sa rozsvietilo vonkajšie svetlo a na dvor vyšli manželia a pani Majka. Sused Novák si vzal širokú lopatu, ženy metly a všetci sa pustili do práce.

Romeo sa vystrel, utrel si z čela pot. „Šťastný nový rok, susedovci. Ale nás Perinbaba neľutuje...“

Prekrikovali sa v želaní. Pani Majka odmetávala cestičku smerom k spoločnému plotu, zmietla sneh aj z plota a rukami sa oň oprela. „Pán sused, ako to, že ste doma? Prečo už niekde netancujete?“

„Mám prácu, pani Majka, a tento rok som si v noci chcel konečne so susedovcami štrngnúť,“ zaliečal sa, flirtoval s ňou, hoci to skutočne doslova nemyslel.

„Tak sa ponáhľajte, stretneme sa u nás, len čo dokončíme,“ už aj sa otočila aby išla zvestovať novinu ostatným. Potom zastala, so zdvihnutou hlavou pozerala na rozlietajúce farebné iskry ohňostroja susedov.

Aj z mestského ohňostroja bolo počuť doliehajúce zvuky.

„Ako keby bola vojna,“ poznamenala Majka a pokyvkávala hlavou.

Neveril, že stará pani mu nedá pokoj, pokiaľ sa nestane tak, ako povedal. Výhovorku hľadať bolo neskoro a ani žiadnu nenachádzal. Bolo netaktné tvrdiť, že *ja som to tak nemyslel.* Priznať si, že ju len ohlupoval, by bolo zase nečestné. A tak o necelú hodinu už všetci v družnej debate sedeli u Novákovcov a popíjali nielen Romeom prinesený sekt. Zjedli párky, po ktorých Majka neúnavne ponúkala sendviče a všetko, čo bolo vyložené na stole. Romeo sa konečne dozvedel, že Novák sa volá Belo a jeho žena Slávka. Vynútili si, že ich bude volať menom, hoci nie tykaním, lebo to by si Romeo nedopustil. Dozvedel sa, že susedova noha je

už v poriadku a pôjde do práce. Majke zase neušlo, že v priebehu týždňa bol u neho čulý ruch, striedali sa návštevy, načo sa pousmial a prezradil, čo sa mu stalo. Zatajil ale, že ho zachránila a priviezla domov Anita.

Bol to príjemne strávený čas a Romeo sa nadránom vo veselej nálade lúčil nielen s Belom, ale aj so Slávkou a objatím aj s pani Majkou, ktorá priam prekypovala dobrou náladou. Ženy sa vôbec nenechali zahanbiť, ba stará pani častejšie dvíhala pohár na zdravie, ako jej zať. Pripadala mu trochu aj pripitá a vôbec netajila, že sa jej Romeo páči. Keď ho pri rozlúčke objala, nezabudla dodať: *škoda, že nemám o päťdesiat menej. Nepustila by som ťa spať...* dobrácky mu pohrozila ukazovákom a ešte aj komicky žmurkla.

Sú to dobrí ľudia a ešte lepší susedia, mihol pohľadom na ich dom, keď otváral vchodové dvere. Nechcelo sa mu spať. V rozjarenej nálade ešte vysledoval v telke akúsi veselohru. Keď ho vypínal, z okien susedov ešte vyžarovala modrastá farba. Spomenul si, že stará pani zistila prakticky všetky jeho návštevy, teda bolo absurdné, žeby nevysledovala aj Anitu. *No a keď ju videla len odchádzať...,* ďalej už nedomyslel. Buchla bránka, Andrea sa s Alexom vracali domov. Boli už štyri hodiny nad ránom.

30.

Romeo sa veľmi mýlil, že viesť plánovaný rozhovor s predstaviteľmi náhodne vybratých obcí bude jednoduché. V dohodnutý termín sa dostavil na obecný úrad stredne veľkej obce severne od Košíc. Dúfal, že rozhovor nebude trvať dlho a o dobrú hodinu bude mastiť po diaľnici späť. Podľa povievajúcej vlajky na budove ľahko našiel obecný úrad a s úmyslom vyhľadať starostu vošiel do budovy. Po zaklopaní slušne otvoril dvere s nápisom *kancelária* a vošiel. Práve sa predstavil mladej žene, keď sa z vedľajšej miestnosti náhle zjavil asi štyridsaťročný statný chlapík, oblečený v drahom obleku, kravate, a privítal ho s úsmevom od ucha k uchu. Starosta, chlap ako hora, ho vrelo privítal a dlaňou ukázal smerom do miestnosti.

„Romanka, a ako som povedal, ne-vy-ru-šo-vať.“

Tuho stískal Romeovu pravicu, pričom sa obrátil k svojej sekretárke. „Romanka, pán novinár si dá kávičku,“ prikazoval so širokým úsmevom.

Romeo nestihol ani oponovať, len mykol obočím od prekvapenia.

Predstaviteľ obce zbadal na jeho tvári ten malý náznak odporu, no už aj ho potľapkal po chrbte. „Ale pán novinár, jasné, že si dáme, ešte je len ráno, kdeže ešte večer, zaspíte, nebojte sa,“ urobil krok za ním. „Tak, Romanka, šupom šup, prineste nám dve.“

„Pudlo, ty si zase tu?“ urobil krok nabok, rozohnal sa na kopanec. „Bodaj ťa, prečo ma vždy sprevádzaš?“ kopol jemne do čierneho veľkého psa, ktorý skrútený ležal vedľa dvier.

Romeo si myslel, že Pudlo vyletí cez stenu, podľa toho, aký kopanec mal dostať. Ale ako muž stihol nohu pribrzdiť, nedokázal pochopiť. Pudlo sa z miesta ani nepohol, lenivo zdvihol hlavu, pozrel sa jedným očkom na svojho pána a znovu zložil hlavu na svoje nohy. Ignoroval aj príchod cudzieho muža. Pes to bol veľký a meno sa k nemu vôbec nehodilo.

„Tak vidíte, hovie si tu, bitang. Je na mňa viazaný, vždy ma sprevádzal aj do krčmy, lebo, aby bolo známo, bol som hostinským, cheche, aj napriek tomu, že som vyštudovaný inžinier. Mali sme pohostinstvo spoločne s manželkou, ale keď ma naši zvolili, krčmu musí viesť moja polovička. Viete, voľba povolania zohráva veľkú úlohu. Pudlo už aj vtedy bol stále pri mne a akosi nejde ho od toho odnaučiť. No, čo už? Poďte, pán novinár, sadkajte si,“ ponúkal ho miestom za rokovacím stolom vo svojej prepychovej kancelárii, kde všetko voňalo novotou.

Romeo si rozložil svoj notebook pred seba, diktafón a foťák vedľa neho a zahľadel sa na starostu, ktorý dôležito zatvoril internetovú stránku na svojom počítači, vzal pred seba diár a začal sa pohrávať s perom v ruke.

„Pán starosta, chcel by som s vami urobiť reportáž, tak ako sme sa dohodli na nej koncom roka. A ako som sľúbil, vaša obec nebude jedinou, do ktorej som zavítal, ale ste obcou prvou. Položím vám štyri otázky, nahrám ich a niečo si budem zapisovať."

„A kedy by to malo vyjsť?" nasadil vážny výraz tváre.

Romeo mykol perami, snáď na úsmev, a už si bol istý, že pána inžiniera dokáže v mnohom presvedčiť svojimi rozumnými argumentmi. „Ešte som sa nerozhodol, či reportáže uverejním za každú obec osobitne, alebo pospájam. Záleží to aj od vašich plánov či programov do budúcnosti, ale tiež aj o rozvojových plánoch ostatných obcí."

Starosta sa ešte vždy pohrával s perom. „Viete, pýtam sa to preto, lebo už je druhý rok volebného obdobia a doteraz sa nikto o nič nezaujímal na našich malých obciach. A mal by sa, veď nás je väčšina. Aby bolo známo, kus autority nikomu nezaškodí, musíme zaúčinkovať veľmi pôsobivo. Naši ľudia sú tiež zvedaví, a ..." stíšil hlas, „aby bolo známo, niekedy až nepríjemne zvedaví. Takže len napíšte o nás, budeme radi."

Romanka vošla s kávou bez zaklopania, zložila ju z tácky pred svojho šéfa, potom pred novinára. „Pán starosta, aj ... hmhm?"

Romeo vycítil na sebe jej pohľad, s úsmevom na ňu žmurkol, Romanka ukázala biele zuby, naučeným myknutím hlavy hodila za plecia dlhé vlasy a zadívala sa na šéfa.

„Ee," mykol bradou smerom k nemu, načo Romanka ihneď vyšla.

Po položení otázky však pán inžinier bol úplne vedľa. Globalizáciu si vysvetlil po svojom a nemal jasno ani v jednej otázke. Všetko bolo na dlhé rozprávanie o ničom ale zato s veľkou intenzitou a nepríjemným nátlakom na zviditeľnenie svojej osoby. A nakoniec fotka.

Celou cestou domov rozmýšľal nad tým, čo môže z dnešného rozhovoru použiť a uverejniť. Lebo, *aby bolo známo,* úlohu zohráva aj voľba povolania.

O dva dni uháňal do obce smerom na východ. Šéfovala tu žena v rokoch a už nie prvé volebné obdobie, ktorá nemala takú prepychovú kanceláriu, no zato pochopila jeho otázky a správne na ne odpovedala. Až na to, že to bola malá obec, ktorá nijakovsky nemohla súťažiť veľkými obcami, či s prosperujúcimi mestami. Peňazí bolo málo, robili, čo mohli, ale podľa nej, v rámci možností, aj tu plynul život naplno. Obyvatelia tejto malej obce sú vraj vnímavé bytosti ku všetkému, čo existuje vôkol nich a zakladajú si aj na tradíciách. Nuž, o zaujímavých ľudí naozaj nebola núdza.

Unavený z cesty sa vracal domov, dvíhal hlavu a naťahoval krk, keď vystupoval z auta. Celodenné sústavné sneženie ho zlostilo, cesta v ulici na ktorej býval, bola úzka od nahrnutej kopy snehu, a nebolo na nej kde zaparkovať. Musel si sneh znovu odmetať spred garáže. Vošiel rýchlo do domu, prezliekol sa a v nepremokavom odeve sa pustil do práce. Chcel skončiť čím skôr, bol namosúrený, lebo ani jeho predstavy o plánovanej reportáži mu akosi nevychádzali. Rozmýšľal už o zajtrajšej návšteve, s ktorou sa bude spájať ktovie čo.

„Čao, Romeo."

Vystrel sa, vo vetrovke, s kapucňou na hlave stála pred ním Andrea, zjavila sa tam veľmi záhadne. V ruke mala metlu, za ňou čistý chodník.

„Čao, Andy, šťastný nový rok. Aj ty pracovne?" pustil sa znovu do práce.

Opierala sa o metlu a ktovie, odkedy pozerala na neho.

„Vďaka, aj tebe. Si veľmi zaujatý, nevidíš, nepočuješ... Počula som, že si oslavoval s našimi. Keby si povedal, že sa chystáš k nám, neodídem z domu."

Narovnal sa. Ostal taký prekvapený, že vypúlil oči. Andrea išla priamo na vec. *Ešte to mi treba.* „Nebolo to plánované, zametali sme chodník, vzišlo to spontánne."

Andrea sa ani nepohla. Vytrvalo hľadela na neho, na tvári ani stopy po úsmeve.

„Starká to povedala inak."

„Ako... inak?"

„Neviem, prečo, ale ona ťa priam zbožňuje,“ tvár mala ešte vždy nevýraznú, z ktorej sa nemohol nič dozvedieť.

„Aj ja mám pani Majku rád,“ dodal úprimne.

„Pozri sa, nie je na tom nič zlého, keď chceš prísť. Aj ja ťa rada u nás uvidím.“

Stál, akoby mu dala facku.

„Takk... ee... moment...,“ varovne vystrel zdvihnutý ukazovák. „Nijako si to nevysvetľuj, Andy. Príjemne sme s vašimi posedeli, bolo všetko fajn, ale to bolo všetko. Návšteva bola bez bočných úmyslov a bez konkrétneho cieľa.“

„Hach, Romeo,“ hlasno sa nadýchla. „Si zlatý, ale si hrozne nerozhodný a taký uponáhľaný, že s tebou nie je nikdy reč. Rada by som si s tebou niekam sadla, naozaj to myslím vážne. Nie som už dieťa, Romeo,“ neprestávala sa na neho pozerať a rozprávala ako nejaká socha, bez jedinej mimiky tváre, bez gestikulácie. Socha, ktorá pomaly zapadá snehom. „Dokázal by si stráviť so mnou aspoň čas jednej večere?“

Od prekvapenia už bezmála aj on stál ako socha. Pichlo ho do boľavého členka. Prehltol veľkú slinu. „Hm, nie je to také jednoduché,“ pouvažoval, vytiahol obočie. „Neviem, ako sa mi podarí nájsť voľný večer. Skôr tak popoludní, na kávu, to by sa vari ešte dalo.“

„Tak zajtra ... a o koľkej?“ v očiach poskočila iskra, ale postava sa ani nemihla. „Ešte nemám školu, som doma, vyrazím do mesta. Kde sa stretneme?“

„Nuž, čo ja viem?“ vytiahol plecia a znovu uvažoval. „Dúfam, že sa do tretej vrátim. Čakaj pred okresným súdom, pred schodmi, budem sa vracať z práce, ak ti to vyhovuje.“

„Som rada, môj fešný sused, konečne aspoň niečo.“ Našpúlila pery na bozk, urobila cmuk. „Neoľutuješ, Romeo.“

Zvrtla sa s úsmevom a začala odmetávať znovu sneh smerom k bránke.

Teraz Romeo stál ako by do neho vpálil blesk. Pohľad upieral za Andreou. Húževnato sa pustila do roboty, nechajúc ho na pochybách. Až o chvíľu si dlaňou ustarostene prešiel po tvári. *Čo myslela pod tým, že neoľutujem? Veľmi skoro som sa dal zlákať.*

Vo vybranej obci smerom na juh od Košíc boli problémy s rómskym etnikom, kde príjemné veci skôr zanikali a starosta sa ich snažil aj cez prekážky ako-tak zachovať. Nebolo možné nerušene sa porozprávať, lebo sa k nemu dobíjali nespokojní rómski občania kvôli akejsi rodinnej hádke, v ktorej im mal robiť sudcu. Absolútne mu nezávidel jeho postavenie a z položených otázok nestihol ani na všetky odpovedať. „V prvom rade potrebujeme byty a tak príde ostatné. Naši ľudia bývajú v chatrčiach, ktoré si samy postavili, alebo len zlátali, je to nebezpečné,“ pokrčil plecom. Jeho rečový prejav sa točil okolo potrieb pre etnikum, vraj nemôžu byť macochou pre Rómov, a bude rád, keď každý bude spokojný. Ale či to niekedy bude, na to už nestihol odpovedať a odišiel.

Vrátil sa späť skôr, ako predpokladal a zahĺbil sa do práce. Pozabudol aj na obed a hlavu zdvihol len vtedy, keď si nad ním zastal Fraňo so šálkou rozvoniavajúcej popoludňajšej kávy.

„Najnovšie sa mi už ani neprihovoríš. Deje sa niečo?“

Zložil pero, odsunul si poznámky a vstal. Vystieral ruky dopredu a ponad hlavu, potom pokrútil hlavou, až tak pozrel na Fraňa. „Vždy sa niečo deje. Chcel by som zabodovať reportážou, ale nie som doteraz so všetkým hotový. Potrvá to zrejme ešte pár dní.“

Fraňo zložil kávu na jeho stôl. „Nič si mi nepovedal. O čom píšeš, za čím sa naháňaš?“

Presne takto si to predstavoval. Fraňo sa nezaprie, samozrejme je zvedavý. A vedel, že ho prekvapí. „Reportáž so starostami obcí v štyroch svetových stranách od Košíc, potom niečo o Košiciach... a tak.“

„Šikovne premyslené,“ potľapkal ho po pleci. „Nepamätám sa, či to niekto niekedy robil. To preto si bral dovolenku, aby si nad tým rozmýšľal?“

„Možno aj, možno nie,“ nechal ho na pochybách.

Fraňo vzal zo stola hrnček s kávou a pichol ho ukazovákom do hrude. „Si šikovný, pokračuj a nezaháľaj," mrkol očkom na neho a odchádzal si sadnúť za svoj stôl. „Veľa šťastia."

„Ďakujem, Fraňo." *Keby ste len vedeli, ako veľmi mi ho práve teraz treba.*

Aróma kávy mu pripomenula stretnutie s Andreou. Pozrel sa na hodinky, bolo presne tri. Už aj sa omeškal. Je najvyšší čas odísť. Vypol počítač, kývol Fraňovi a ponáhľal sa na parkovisko pre auto.

31.

Zastavil na okraji vozovky povyše budovy súdu, rozhliadal sa, ale po Andrei ani stopy. Začal pochybovať, či sa dobre rozumeli. Na mobile zistil, že je bezmála pol štvrtej, a jej nikde. Neveril, že na tak ťažko vymoženú schôdzku by neprišla. Vystúpil. Zamkol auto a pohodlným, prechádzkovým krokom sa prešiel pred budovou. Nestretol ju a ani neuvidel.

Postával chvíľu a už sa práve chcel vrátiť, keď oproti, vari dva metre pred ním, sa zjavila Anita. V čierno-bielom strakatom kožúšku, ktorý jej mimoriadne pristal, ju ešte nevidel, ba skoro ani nespoznal. Od prekvapenia sa nedokázal ani pozdraviť, ani ju osloviť. Zapýril sa ako zlodej prichytený pri čine, vytiahol ruky z vreciek, a úplne stratil reč. Trhaným pohybom sa dotkol zahojenej rany na tvári, potom za ušami, kde si ešte dával náplasť. Sám nevedel, prečo to urobil.

„Dobrý deň, šťastný nový rok, pán Horen," zastavila sa pred ním a ponúkala ruku.

„Dobrý deň, pa... An... pani magistra, šťastný nový rok aj vám," dostal horko-ťažko zo seba. Potom zmätene, rýchlym pohybom si prstami zahladil do čela padajúce vlasy.

Anita ho zbadala hneď, ako vyšla z budovy. Ležérne sa prechádzal po chodníku a myslela si, že vyčkáva na ňu. V duchu ďakovala Šťastene a telom prešlo teplo. Jeho pekná tvár bola zarastená vari trojdňovým strniskom, presne ako vtedy, keď ho viezla domov z nemocnice. Napriek tomu by ho veľmi rada objala.

„Ako sa máte, rana sa už zahojila?"

„No, už je to dobre, aj stehy vypadali, aj doktor ma pochválil," nútil sa do úsmevu. Nevidel ju od dvoch, či troch týždňov. Elegantná, na tvári s jej vlastným milým úsmevom. Akosi mu neladilo, že ju stretol práve teraz, keď vyčkával na Andreu. „A vy? Znovu na pojednávaní?"

„Áno, prvé v tomto roku," zdôraznila.

Už jej došlo, že sa zmýlila a len náhodou sa mu priplietla do cesty. Na tvári sa nezjavil ani náznak radosti a bol očividne zmätený a jej prítomnosťou poriadne zaskočený. *Toľko o mojich nádejach.* Jeho problémy buď trvajú, alebo sa znovu objavili. Robila si o neho starosti. Keby fajčil, možno by si zapálil cigaretu, aby sa sústredil na túto činnosť a odpútal pozornosť od svojich starostí.

„Tak, dovidenia, pán Horen," nepodala mu ruku. V hrudi pocítila tlak, v hrdle zovretie a - nekonečný smútok. *Môžem o ňom len snívať. Nepredvídané stretnutie má nepredvídané následky.* Obišla ho. Rozhodla sa nebyť zábavnou ani romantickou.

Cítil sa hrozne. V deň posledného pojednávania v uplynulom roku sa prikladne zachovala. Vďačí jej za svoj život. Žalúdok sa mu stiahol.

„Už aj idete... ee... An... pani magistra, tak... dovidenia," nedokázal súvislej vety povedať.

Chvíľu nerozhodne prešľapoval. Keď bez odpovede odchádzala, popásal pohľad na jej postave. Potom sa rázne otočil a namieril späť, k autu. Nadával si do hlupákov. Bolo najväčšou nerozumnosťou randiť tu s inou ženou. Potiahol ústa, urobil grimasu. Trápili ho výčitky svedomia. Vyberal kľúč z vrecka, aby odomkol dvere auta. Vtom začul hlasné volanie svojho mena.

Andrea sa rozbehla k nemu cez cestu. Ďaleko od prechodu nebezpečne kľučkovala cez vozovku medzi autami v hustej premávke.

Išiel jej oproti, zastal si na okraji chodníka, kým prebehne. „Prečo toľko meškáš?“

Zadychčaná sa zastavila. Oprela sa o neho, jednu ruku ovinula okolo jeho šije a čelo sklonila na hrudník. „Neverila som, že tu ešte budeš,“ sotva dýchala.

Objal ju, potľapkal po chrbte. „Nebol by som, keby som prišiel včas. Prečo si meškala?“

Chvíľu sa na jeho hrudi vydýchala. „Stalo sa niečo hrozné, Romeo, neuveríš. Išla som na koniec našej ulice na autobusovú a odlepila sa mi podošva na čižmách. Musela som sa vrátiť domov prezuť. Pritom som ich nenosila ani celú zimu. Dobre ma od jedu neroztrhlo, taká hanba! Chcela som vystúpiť na schod, podošva zívla a bezmála ostala dole,“ zlostne rozprávala, po čele sa ligotali kropaje potu. Narýchlo ich utrela do rukáva kabáta. „Došla som neskorším spojom a od zastávky bežím.“

„No to nemyslíš vážne!“ rozosmial sa. „Naozaj sa ti to stalo?“

„Tak ty neveríš?“ vrazila mu päsťou do hrude. Urážalo ju, že sa jej vysmieva. „Nesmej sa, prehodím ti čižmy cez plot, uvidíš, keď neveríš.“

Ale Romeo sa pobavil na Andreinom nešťastí tak dobre, že pozabudol na predošlú strápnenú situáciu. Andreu si privinul na hruď a znovu sa vrelo rozosmial.

Keď neprestával, nakoniec sa rozosmiala aj Andrea.

Anita si hryzkala spodnú peru a sklamane odišla od uchvacujúceho muža. Myslela si, že šťastná náhoda napomôže stráviť s ním niekoľko krásnych a nezabudnuteľných minút. Lenže jeho chodníčky nevedú za ňou. Náhodné stretnutie ho poriadne šokovalo.

Neprešla dosť ďaleko na to, aby nezačula volanie. Zo zvedavosti sa otočila. Zastala si k múru budovy, aby nebola nápadná. Nebolo pekné, čo robila, ale nedalo jej ich nesledovať. A oku neuniklo objatie, ani neviazaný, uvoľnený smiech. Odvrátila pohľad až vtedy, keď nasadli do auta.

Nič jednoduchšie na tom svete! Dvaja ľudia, ktorí si rozumejú, a netaja sa tým. Srdce jej divo tĺklo pri predstave, že Romeo sa znovu zaľúbil. So sklonenou hlavou išla ďalej. Oči zvlhli, chodník sa zavlnil, bezmála sa na rovnom, vyčistenom chodníku potkla. Kŕčovite držala ucho svojej kabelky prevesenej cez plece. Intenzívne myslela na chvíle, kedy jej podaroval darčeky a potom na chvíľu, keď si myslela, že ho zrazilo auto. Bežala k nemu ako o život a sklonená nad ním sa rozplakala. Jeho bolesť a nešťastie horšie znášala, ako on sám. Načo to všetko bolo dobré? Pobláznil ju on, alebo si všetko len nahovárala?

Jej duša bola zranená. Predstavy o možnom priateľstve s Romeom sa začali rozplývať. Bola však vďačná aj za príjemný rozhovor, pri ktorom zistila výbojnosť jeho povahy a úctu voči rodine. Bol voči nej vnímavý a vniesol kvapku šťastia aj do jej života. Dokázal šťastne zmiešať skutočné city s jej predstavami. Jeho osobnosť má vlohy schopné spôsobiť zaujímavé prekvapenia.

Zamyslene kráčala ulicou a uspokojovala sa so svojím osudom. Zájde domov, dnes má aspoň od Kornela pokoj. Kornel ešte vždy a často rozprával o Justínovi. Bol pre neho vzorom. Neholdoval alkoholu, a nadovšetko ľúbil svoju manželku. Diana nebola taká atraktívna a krásna žena ako Anita, napriek tomu ju Justín vynášal do oblakov. Slovami aj činmi. Kornel sa mu snažil podobať. Utlmil nadmerné pitie a k Anite sa správal milšie a pozornejšie. Musela uznať, že priateľstvo s Korbenovcami na neho pozitívne vplývalo a od tej doby došlo u neho k výraznej zmene.

Keď medzi sviatkami prišiel navštíviť mladých manželov Dianin brat so svojou snúbenicou Milenou, Miloš navštívil akéhosi kamaráta, Kornel ostal s Justínom, a trio žien odvážne prešlo celé centrum mesta, aby nakukli do salónov, kaderníctiev a všetkých služby ponúkajúcich priestorov. No a v ich novom byte sa dlho, až do neskorého večera zabávali. Na veľké počudovanie - bez alkoholu. Od ich návštevy sa opil sa len raz, práve vtedy, keď ratovala Romea. Keď na druhý deň vytriezvel, pri príprave raňajok ju zozadu objal a spýtal sa, prečo sa vlastne nezosobášia?

Čo mu mohla povedať?

V krušných chvíľach vždy myslievala na Romea, tajne ho ľúbila a vie precítiť lásky cit. A opravdivý lásky cit bol úplne iný, ako ten, ktorý cítila voči Kornelovi.

„Ahoj Anita."

Mykla sa od prekvapenia. Intenzívnym myslením si Justína privolala a nečakane sa objavil. Bol v rovnošate, v ruke držal aktovku. „Ahoj, Justín," zaklipkala. „Ideš, alebo prichádzaš?"

Pobozkal ju na obe líca.

„Prichádzam zo služby, ale idem si niečo zahryznúť. Dianka bola celý deň u lekára, práve mi volala, že nestihla navariť. Je tu blízko reštaurácia, varia dobré talianske jedlá. Nepridáš sa?"

„Kde je tá reštaurácia?" Len čo spomenul jedlo, pocítila hlad. „Rada sa pridám."

„Stojím oproti nej, je v tejto krátkej uličke," otočil sa doprava. „Dobre ju zamaskovali, vchod je zboku. Tak, poď, moja."

Už pri vchode nozdry dráždili vône všakovakých jedál. V preplnenej miestnosti Justín hľadal voľný stôl, a ona si všímala elegantnosť vnútorného priestoru a čelnú stenu, ktorú celú pokrývali zrkadlá za barovým pultom s vysokými barovými stoličkami. Všetko tu ladilo do červena. Aj po bočných stenách bolo niekoľko zrkadiel, ktoré veľkosť priestoru znásobovali. V celej miestnosti boli umiestnené malé stoly len pre dve osoby, aké doteraz ešte nikde nevidela. Potom zbadala nápis *Veľká jedáleň,* visiaci zo stropu, s nasmerovanou šípkou za stenu doľava, kam nedovidela. Miestnosť bola zrejme v tvare L.

Justín sa nakoniec vybral k dvojici, ktorá práve platila. Zložil na stoličku svoju aktovku a kým si Anita vyzliekla kožuch, stôl bol uprataný. Čašník v dlhej červenej zástere priniesol jedálny lístok a už pripravoval stolovanie. Justín objednával džús.

O chvíľu sa pri stole znovu objavila červená zástera, čašník vzal objednávku. Anita si krátila čas rozhliadaním sa, no oči náhle zamrzli na jednom bode. Telo zmeravelo, akoby ju priklincovali na stoličku. V druhom rade pri okne, ale o dva stoly ďalej sedel Romeo pri spoločnom stole s tým neznámym dievčaťom. Rozprávali sa, pričom na ňu vytrvalo pozeral.

Srdce začalo prudšie biť. Rozhovor nemohol byť dôležitý, lebo Romeo počúval len na pol ucha a zalamoval zápästím. Prekladal dlaň striedavo na päste, hoci také pohyby ho nikdy doteraz robiť nevidela. Potom začal po jednom vytáčať všetky prsty, až sa jej zdalo, že hlasné praskanie kostí dolieha až k nej. Keď skončil, zdvihol pohár s tmavým nápojom a odvrátil od nej pohľad, ktorý bol plný ostychu. Nežmurkol na ňu, neusmial sa. Vôbec sa k nej nepriznával. Ovládla ho nervozita.

Odvrátila od neho pohľad, lebo Justín sa vypytoval na Kornela a neskôr začal rozprávať o plese, na ktorý sa už veľmi teší. Presviedčal Anitu, že tento rok nebude o nič horší ako predošlé. Nech sa len pripraví na celonočný tanec.

Anita mu inteligentne občas prikývla, alebo sa nasilu usmiala, ale jeho rozprávanie len nesústredene počúvala. Oči zabehovali k druhému stolu. Romeo si práve oprel lakte o stôl, zovretú päsť jednej ruky zakryl dlaňou a podoprel si bradu. Na svetlozelenej košeli mal horný gombík rozopnutý. Biely pulóver s V výstrihom ladil k jeho bielej pleti a čiernym vlasom ani uhoľ, ktoré mu padali do čela. Skúmala, či mu zakryjú oči. Nezakryli. A nevyčesal si ich, ako pred chvíľou na ceste. Jeho pohľad striedavo spočíval na dievčati a na nej, už sa jej zdalo, že ich porovnáva. Nechcela mať z neho bolesti hlavy. *Kašlem na teba*. Keď im priniesli pizzu a pustili sa do jedla, rozkázala si nepozerať sa na neho a volila radšej rozhovor s Justínom.

Justín bol úžasný vyprávač, no nemienil sa dlhšie zdržať pri stole, ako to bolo nutné. Za obedom dopili džús, a po zaplatení ihneď odišli.

Anita na každom kúsku svojho tela cítila Romeov pohládzajúci pohľad, len čo vstali od stola. Nekoketovala s ním, ani sa v tú stranu nepozrela a odišla bez pozdravu a bez jediného pohľadu smerom k nemu.

32.

Keď mu včera Andrea povedala, že spoločne strávený čas neoľutuje, teraz už vedel, že to myslela doslova. Keby bol Romeom ako Shakespearov hrdina, mohla to byť pravda. Musel si priznať, že ju doteraz nepoznal. Ich susedské stretnutia boli len povrchným kontaktom vzídené len z akejsi povinnosti. Ale z dievčaťa so zdanlivo miernou povahou sa vykľulo vysoko aktívne, intenzívne žieňa, ktoré v jej bujarej mladej povahe dokázal občas krotiť len vtipnou vetou, ktorou ju presviedčal, že sa nedá dobehnúť. Jej dotieravý dynamizmus ju nútil na veselé blufovanie, bola spoločenská, očarujúca. Ozajstná divoška. A vedela, čo chce.

Vyčítala mu, že je muž – samotár, no nezabudla dodať, že s vysokou inteligenciou. Vraj sa aj jeho priateľstvo ťažko získava, ale nezabudla dodať, že možno potom pretrvá dlhšie, alebo možno bude večné. A že sa aj dosť pomaly prispôsobuje, hoci snáď má aj zmysel pre disciplínu. Nahlas a priamo obdivovala jeho príťažlivosť a povolanie, ktoré vyžaduje odvahu, ostrú myseľ a široký rozhľad vo všetkých smeroch. Nezabudla vyzdvihnúť jeho šarm a spoločenskosť a keď sa vyzvedal, odkiaľ má také informácie o ňom, povedala, že sa riadi svojím inštinktom. Išla pevne za svojím cieľom - získať si ho.

Bol by zlým hercom, keby jej dal svoje pocity najavo. Hral hru, ktorú mu narýchlo zrežírovala a zo začiatku sa rozhodol z nej ťažiť. Najskôr neodmietal jej mienku, no pre zmenu taktiky sa rozhodol vtedy, keď prišla Anita krátko po nich, nečakane.

Keď sa zjavil strakatý kožuch vo dverách, spozornel a nedbalo si ju všímal. Postupne nedokázal odolávať vnútornému tlaku. Aby nevidel tvár milučkého dievčaťa, bol by veľmi rád mal krídla, aby mohol odletieť. Hanbil sa. Zmocnila sa ho nervozita, ktorá nepopustila.

V začiatkoch ich doteraz krátkej známosti mal zvláštne predstavy o ich priateľstve. Sníval o nezodpovedaných otázkach, ktoré sa točili okolo jej osoby a smútku, ktorý vídal v jej očiach. A zúfal, lebo veľa vecí nepochopil. Žeby všetko bol len klam?

Mohol vynikať vo všetkom, mohli ho lákať všelijaké dobrodružstvá, nepochopil zvodný pohľad rozkošnej ženy. Možno aj plakala kvôli nemu. Teraz sa už môže sám seba len pýtať, či neoľutovala známosť s ním?

Nikdy jej síce nič nesľuboval, a ona si nikdy nevynucovala ani jeho priateľstvo. Nikdy jej neponúkal svoje srdce, teraz predsa cítil, že za ním baží, že keby sa mala rozhodnúť, rozhodla by sa pre svoj sen, ktorý si vysnila práve s ním. Pochybnosti ho prenasledovali ako tieň. Nechcel sa dostať do krutého sklamania. Pohyboval sa v bludisku citov, nevšímavosti zaváňajúcou odmietnutím.

Nakoniec sa bude pýtať, prečo šťastie trvalo len krátko ako kvapôčka z ľadového kvapľa dopadajúca na zem? Mal by otvoriť dušu a roztvoriť srdce človeku, ktorý potrebuje pomoc, potrebuje ukázať cestu k šťastnému životu, aby sa nestratil. A Anita sa len jemu, cudziemu zdôverila o tom, čo o nej nevedel nik. Vyliala bôľ svojej ubolenej duše. Pred Vianocami bola na to vhodná chvíľa. Nemá nikoho a svoje trápenie kompenzuje poskytovaním šťastia iným, celkom neznámym ľuďom, ktorí si ju obľúbili. Bol toho svedkom.

A keď sa už na neho nepozrela, keď mu nevenovala ani jediný kradmý pohľad, zrazu chcel, aby sa tak stalo, chcel, aby vycítila situáciu aj bez skutkov a slov. *Prečo tu sedím s Andreou a nie s ňou?* Život mu ju ponúka a už si nahováral, že mu dáva znamenie. Kým s Andreou jedli, našťastie sústredená na jedlo nerozprávala a mohol sa venovať svojim myšlienkam. Stará mama ho vždy upozorňovala, že si treba všímať anjelské znamenia. Možno preto mu práve teraz prišla na um – sama je jedným z anjelských znamení. Ako inak sa dá vysvetliť, že sa všetko opakuje?

Posledný deň v roku sa stretli tam, kde dnes. Vyhovorili sa každý na niečo, a konali inak, presne tak, ako dnes, hoci dnes to bolo s malou obmenou. A aj v ten deň sa stretli neskôr. *A teraz čo bude nasledovať? Zajtra ráno príde ku mne, alebo ju pozvem ja?* Nedbal by, keby sa zobudila v jeho posteli. Ale zdá sa, že premárni všetky svoje šance u nej. Dá sa uniesť

Andreinou koketériou a nedá si poradiť zdravým rozumom. Ba práve ním ju odstrkuje. Zachránila mu život, snažila sa mu prvé chvíle návratu späť uľahčiť, bola pri ňom a neponáhľal sa jej ani poďakovať. Všetko vybavil jediným pozvaním na raňajky a jediným vášnivým bozkom, o ktorom si *mohla* niečo pomyslieť. A dovolí, aby prišiel niekto, kto mu ju vezme. Znovu železničiar. Pohŕdavo sa v duchu usmial. *Prečo má na železničiarov slabosť?*

Pozrel sa von oknom. V šere zbadal len ich vzďaľujúce sa siluety. Vonku sa zažínalo osvetlenie. Starší manželský pár, mocne sa držiac za ramená, prechádzal po chodníku. Na chvíľu im tú ich spätosť závidel. Na okno klopal večer, sťaby dával znamenie, že dnešnú schôdzu je potrebné ukončiť. Narýchlo skladal mozaiku dnešného dňa, ktorého ráno sa zdalo byť veľmi vzdialené.

Neuvedomil si, že z jeho tváre vyžaruje náhle vzniknutá trpkosť a neschopnosť sústrediť sa na ženu, ktorá sedí oproti neho. Pozeral kamsi do neznáma, akoby sa za sklom skončilo nejaké obdobie, ktoré už nejde prinavrátiť. Pocit z neho sa mu rýchlo dostával do podvedomia. Súčasne s ním pociťoval bolesť. Zmobilizovaná pamäť listovala vo veľkej knihe, v ktorej sa písalo o všetkých stretnutiach s ňou, ukladala rad po rade všetky slová, udalosti s ňou spojené. Odišla. S iným. Doteraz si nič nesľubovali, len ho ovládala spokojnosť, že ju pozná. Ale uvedomenie, že ju stráca, vyvolalo ozajstnú túžbu po nej. Pochopil a zistil, že práve jej stratou nachádza sám seba. Muža s veľkým otáznikom v teraz objavených citoch. Nikdy nič také nepocítil. Ani vtedy, keď láska k Danice prekvitala, bez ktorej si život vtedy nedokázal predstaviť. A Danicu pritom poznal niekoľko rokov.

Košeľa sa lepila na nervozitou spotený chrbát. Prsty na rukách a na nohách mal studené ako ľadové cencúle. Na rozhorúčenej tvári sa skotúľala slza.

Andrea dojedla a ostala skoro v šoku pri pohľade na svojho suseda. Líca mu horeli, občas zaklipkal a jeho neprítomný pohľad prezrádzal, že niečo sa s ním deje.

„Hej, Romeo, čo je s tebou, preboha, stalo sa ti niečo?“ dotkla sa ho na zápästí a mocne stisla ruku. Zbadala stekajúcu slzu. „Ty plačeš...“

Nepoprel. Jej pohladenie si vôbec nevšímal. „Som nedokonalý,“ povedal skôr pre seba a utrel si tvár. Na Andreu sa pozeral neprítomne a bolo mu jedno, čo si o ňom pomyslí. „A bolí ma hlava.“

„To prejde,“ povzbudzovala ho ešte vždy hladkaním jeho zápästia. „Ale tú nedokonalosť odmietam. Vymyslel si ju pre túto chvíľu, alebo platí všeobecne?“

Hlasno sa nadýchol. „Poďme domov,“ vyhýbal sa jej pohľadu. „Mal som zlý deň.“

„Na to si prišiel až momentálne, alebo sa u teba zlý deň prejavuje všeobecne tak, ako si sa choval doteraz, hm?“

„Nedokážem na to odpovedať.“ Pohľadom hľadal čašníka, ktorému zaplatí. „Prepáč, musím si ešte dnes veľa dôležitých vecí vybaviť.“

Andrea mu nič nevyčítala. Poslušne sedela vedľa neho, kým ju priviezol domov. Auto zastavil pred garážou. Pokúsil sa o náznak úsmevu.

„Už včera som ti vravel, že veľmi nestíham. Moja práca si ma žiada celého a to aj večer, pracujem aj doma. Snáď niekedy inokedy, Andy,“ rýchlo jej stisol ruku. „Som nielen nedokonalý, ale aj neznesiteľný.“

Nijak sa nevyjadrila k tomu, čo práve povedal. Mocne mu stisk opätovala, zodvihla ruku k ústam a pobozkala mu prsty. „Záleží na tom, aký chceš byť,“ hlasno sa nadýchla. Otvorila dvere a pootočila sa. „Stačí len chcieť.“

Andrea ho vôbec nezaujímala, nech robila hocičo.

Ani doma sa nevedel uspokojiť. Zapol si televízor, rozvalený sedel pred ním na gauči, v ruke držal ovládač, aby ho hocikedy mohol vypnúť. *Pekelný stav.* Nahlodávala ho štipka žiarlivosti kvôli neznámym železničiarom. Vyčítal si svoju nemohúcnosť. Chcel vzkriesiť ich vzťah, no nespomenul si na žiadnu možnosť, ako ho oživiť, ako rozdúchať možno ešte plápolajúci

ohníček v jej srdci. Veľmi si to prial. Hoci si nebol istý ani tým, koho si Anita spomedzi tých mužov vyberie, koho miluje. Neprítomným pohľadom sa pozeral na obrazovku a v ušiach zneli Andreine slová *stačí len chcieť.* Veď chce, ale ako, akým spôsobom, alebo akou cestou začať? Na obrazovke sa mihali postavy, a gratulovali akémusi starému ujkovi, žijúcemu v nejakom domove. Veľkú kyticu mu odovzdával riaditeľ a ktovie, kto ešte. *Kytica! Ruže majú všetky ženy rady.* Privrel viečka a tuho zovrel pery.

To je ono! Zrazu mal vo všetkom jasno. Pôjde do kvetinárstva, vyberie najkrajších dvadsať kusov ruží, žltých, znamenajúcich nádej a jednu červenú doprostred, ktorá by znamenala iskierku lásky. Priam vyskočil z gauča. Rýchlymi krokmi sa prechádzal po izbe. Sadol si na otáčavú stoličku pred klavír, od vzrušenia si už ktovie, koľký krát začesával prstami do čela padajúce vlasy. Ale ako jej ich odovzdá? A kde? Sústredene rozmýšľal, znovu sa začal prechádzať z miestnosti do miestnosti. V obývačke sa oprel o stenu, pričom zvalil gitaru, ktorú skoro postavil. *Nielenže neviem, kde býva, ale nemám ani žiadny kontakt na ňu.* Ako to zistiť? Znovu prechádzka, až sa zastavil pred oknom a pozeral do okien suseda Belu Nováka, jej šéfa. On by mohol pomôcť. Ale nerád by mu vešal na nos dôvod. Telefónny zoznam! Vari tromi skokmi bol pri ňom. Roztržito v ňom listoval, hľadal abecedu, mená. Srdce mu divo bilo. *A mám ťa! Anita Danská, Dlhá 33.* Radosťou bol celý bez seba, a kým si rozochvenou rukou napísal jej telefónne číslo na papier, srdce išlo z hrude vyskočiť. Pozrel na hodinky, bolo pred šiestou. V takúto dobu by ešte mohol stihnúť nejaké kvetinárstvo. Nechcel premeškať ani minútu.

Vytočil číslo, či to bude skutočne ona. Pred slúchadlo položil papierovú vreckovku a povypytoval sa jej na poistku, že by sa rád zastavil. Šikovne ho odbila, že je unavená a už vstávala z postele. Usmial sa a rýchlo sa rozlúčil. Do peňaženky vložil štyri tisícky, snáď budú stačiť. Už si chcel prezuť topánky, keď mu napadlo, že musí napísať aj venovanie. Rýchlo vybehol na podkrovie do pracovne, sadol si k počítaču. Mozog pracoval na plné obrátky, potreboval zoštylizovať niečo krásne, nádejné, potreboval sa poďakovať a ju potešiť.

Čas neúprosne napredoval, a ešte sa nezmohol ani na jednu vetu. Z čela si utieral kropaje potu, ktoré vyrážali z nervozity a momentálnej neschopnosti. Mienil napísať niečo nevšedné, osobité, čo by nepozostávalo len z dvoch slov, ako *ďakujem a podpis.*

Znovu si spomenul na starú mamu a hneď na jej anjelské znamenia. Miloval ju. Bývala u nich a často boli spolu. A keď sa v zime pošmykla na schodoch a spadla, plakal pri jej posteli. Spomenul si, že dnes je práve desať rokom tomu, ako navždy odišla. Zbehol do obývačky a zapálil sviečku. *Moja dobrá babka, ako som len mohol zabudnúť!*

Keď sa vrátil do pracovne, bol spokojný. Sadol si za počítač. Nemusel tuho rozmýšľať, aby slovo po slove ukladal na monitor.

Krásne bolo prebudiť sa z neznámeho, spustila sa nová možnosť k obnove. Môj výkrik je iskrou nádeje, ktorá chce prehovoriť.

Má šancu žiť?

Môže táto premena osloviť?

Obeta sa znásobí a s dostávaním prichádza rozdávanie.

Do hľadania sa vkráda jasný záblesk, ktorý ponúkne pokus o nápravu. Hľadám životnú cestu, chcem ju objaviť, kráčať ňou. Tú, ktorú na nej stretnem, vezmem so sebou, aby prežívala so mnou pozdrav všedných dní, je to príležitosť radosti, prebúdzanie šťastia.

Vďaka včasne poskytnutej pomoci sa zrodili aj tieto riadky.

Slnku svojho nového života venuje Romeo.

Cez celý text podfarbil stonkou ruže. Nad text uložil červené srdce do ktorého vpísal *Pre človeka s dobrým srdcom* a všetko vytlačil na oranžový kancelársky papier. Pokochal sa na ňom a bol spokojný so svojou prácou.

Bolo sedem hodín, keď vyrazil do mesta. Poznal v bočnej ulici z Hlavnej kvetinárstvo, namieril tam. Práve ho zatvárali. Poprosil majiteľku, ktorá nie veľmi vďačne, ale na jeho veľké naliehanie sa predsa len vrátila. Hundrala si po celý čas, ale keď začal pochvaľovať, že inde také krásne kytice ako u nich, nevidel, nakoniec sa usmiala. Povedal jej o svojich predstavách, ale keď sa spýtala, z akej príležitosti ju chce darovať, nerozhodne sa poškriabal na hlave.

„Viete, zachránili mi život. Chcem sa poďakovať...“

Vedúca sa usmiala. „Pane, netreba sa hanbiť povedať, že to bude pre niektorú pani doktorku. Bežne im nosia odo mňa kytice,“ pohladkala ho po ramene.

Nechcel protirečiť. Nech si myslí, čo chce.

„A medzi kvety do obálky vkladajú peniaze,“ nadvihla obočie. „Hm, takže vám zachránila život...“ rozmýšľala nahlas. „No, to by som tých dvadsať ruží dala do tohto vysokého košíka,“ vzala ho spoza chrbta a postavila pred neho na pult. „No? Bude sa vám páčiť?“

Úzky košík s vydutým bruchom a vysokým uchom pripomínal vázu, na vrchu sa vytáčal. „Je veľmi zvláštny,“ vzal ho do ruky a pootáčal. „Majstrovská práca. Páči sa mi. Ak mi ukážete ešte aj ruže, budem rád.“

„Takže dvadsať žltých a jednu červenú,“ začala počítať žlté. „Je ich len dvanásť,“ povedala sklamane. „Ale keby ste súhlasili, dnes som dostala žltočervené, tých bude dvadsať,“ rázne sa otočila a išla do skladu. „Poďte za mnou.“

Tieto sa mu ešte viac páčili, ba boli ešte živšie. Krásne puky, ktoré vyrážali do rozkvetu a každá bola zabalená vo fólii. Dohodli sa teda na dvadsiatich a jednej krásnej, veľkej, tuhočervenej uprostred.

„Nebude to lacné, pane,“ povedala skromne.

„To je koľko?“

„Do troch tisíc,“ nadvihla obočie a roztvorila oči. „Tak mám začať? Alebo...“

„Začnite,“ povedal jej rázne. „Život toľko stojí.“

„Máte pravdu. Zavolám dcére, bude to skôr. Kým to pripravíme, môžete si sadnúť niekde na večeru, asi hodinku.“

Pozrel sa na hodinky, ukazovali pol ôsmej. „Nemohli by ste trochu posúriť... musím to odovzdať ešte dnes. Mám strach, že pani doktorka si do tej doby ľahne.“

„Vravím, že zavolám dcére. Bývame na poschodí, urobíme, čo sa dá.“ Vybrala z tašky mobil a dohodla sa s dcérou. „Môžete počkať aj tu, keď chcete.“

Nechcel. „Vrátim sa o pol hodiny.“

Prešiel sa k Hlavnej ulici a rozmýšľal, kedy a ako jej kyticu doručí. Nechcel sa ňou ukazovať cez deň, Andrea by ho vystopovala na prvý šup. Až teraz si spomenul, že ani nevie, kde je Dlhá ulica. Všetko robil veľmi rýchlo. Neďaleko bolo stanovište taxíkov. Zašiel sa pozhovárať s taxikárom. Z toho, ako mu vysvetľoval, veľmi nepochopil. Druhý bol mladší, fajčil z otvoreného okna a načúval.

„Keď chcete, odveziem vás tam,“ prihovoril sa mu, keď sklamane odchádzal od jeho kolegu.

Z okna vykúkala hlava mladého muža v jeho rokoch. „Viete, kde to je?“

„Jasné,“ vyfúkol vysoko dym.

Dostal spásonosnú myšlienku. Tento mladý muž by košík mohol aj odovzdať. „Potrebujem tam niečo zaniesť asi o pol hodiny, alebo hodinu. Počkáte?“

„Keď nič nebudem mať...“

„Neodíďte, aj keby ste mali. Zaplatím vám,“ prosil ho.

Mykol plecom. „Keď zaplatíte, nakoniec je to jedno.“

Neviazane sa rozhovorili s mladým šoférom, ktorý nakoniec vystúpil. Vtedy mu povedal o svojom pláne.

Pobavene sa na neho pozrel. „Neskoro vám to napadlo. Nebudeme ju musieť zobudiť?“

„Dúfam že nie.“

O polhodinu sa vracal do kvetinárstva. Skoro onemel od úžasu. Košík s kyticou bol úžasný, prekrásny. Vedúca práve vkladala do prostriedku červenú ružu, mladá omotala žltým a červeným sisalom hornú časť košíka a časť kytice. Medzi ružovými stonkami boli drobné biele kvietky a na dokonalosti pridával jemný asparágus. Privieral oči od toľkej krásy. Iste sa zapáči aj Anite. Dúfal, že ju povzbudí a poteší. Na jednu stranu vysokého ucha mladá upevňovala veľkú mašľu zo žltej a červenej ozdobnej stuhy.

Kvetinárkam neuniklo jeho prekvapenie. Mladá sa pyšne usmiala. „Páči sa vám?“

„Povedal som, že od vás idú najkrajšie kytky, pani vedúca. Veľmi ste ma potešili.“

„To dúfam. Poteší vari nielen vás, ale aj pani doktorku,“ mrkla na neho.

To si myslíš len ty. Uznanlivo ich sledoval, ako ju dokončievajú.

„Pripomeňte pani doktorke, aby nezabudla doliať vodu, inak kytica zvädne. Sklo je dosť vysoké, netreba sa báť, že sa voda vyleje.“

Hm, pre pani doktorku všetko.

Zazvonil mu mobil. Vyšiel z predajne, lebo volal otec. Povypytoval sa ho na všetko, ako obyčajne, povedal, že sa niekedy zastavia a zložil. Celý týždeň im nezavolal, a už je piatok. Pre istotu ho kontrolujú.

Taxikár ho čakal. Stáli tam ešte obaja. Zízali na prekrásnu kyticu, išli si oči vyočiť. Mladý zapískal od prekvapenia. Posadil Romea na zadné sedadlo, ale košík sa dnu nevmestil. Presadil ho dopredu, s dozadu posunutým sedadlom, a na zem položil košík, ktorý potom nohami pridŕžal.

Išli po známych uliciach mesta a Romeo bol prekvapený, že Anita býva neďaleko Hurikánu, kam si prišla pre kľúče. A rozpomenul sa na všetky detaily svojho nešťastného pádu. Od tej doby tam nebol.

Keď došli do ulice, spolu so šoférom sledovali čísla domov. Jednou stranou narastali až do konca a druhou stranou pokračovali, zhodli sa na tom obaja. Pri dvadsať pätke sa mu zovrel žalúdok. Šofér šiel pomaly a zastavil sa pred rodinným domom, na ktorom obe predné okná – trojky, boli rozsvietené. Zhlboka sa nadýchol. Zrazu svetlo v jednom okne zhaslo a o chvíľu sa rozsvietilo okno do dvora.

„Sú doma. Vystúpim, zazvoním a opýtam sa na pani Danskú,“ otočil sa k nemu šofér. Razil z neho nepríjemný cigaretový dym. „Potom sa vrátim pre kvety. Človeče, tá odpadne, keď ich uvidí.“

Od kvetov sotva dovidel na šoféra. Ucho košíka bolo také vysoké, že siahalo do výšky polovice okna. Ruky mal už celkom stŕpnuté, ale čože o to teraz dbal.

„Dobre, urobte tak. Keď si ich vezme, nezabudnite povedať, že treba doliať vodu, aby nevyschli, a že v košíku je vysoké sklo. A medzi kvetmi je aj venovanie.“

Šofér pokyvkávajúc hlavou si vypočul pokyny. „Takže vystupujem.“ Otvoril dvere, jednou nohou už bol vonku.

„Hej! Stiahnite mi prosím, okno, aby som všetko počul.“

„Ech, aký ste beťár. Nedôverujete mi, že odovzdám *vaše príkazy*?“ zdôraznil, ale urobil mu po vôli. Stiahol okná na predných dverách. „Nech sa páči.“

Ako náhle došiel k bráne, objavil sa veľký pes, ktorý sa rozbrechal hromovým hlasom, až milý šofér odskočil. „Bodaj ťa! Chceš ma vystrašiť?“ sotva sa dotkol zvončeka, pes hlasno vrčal, ceril zubiská a hrozivo sa znovu rozbrechal. Zazvonil ešte raz.

Potom sa otvorilo predné okno a vykukla Anita. „Kto je to? Hľadáte niekoho?“ spýtala sa cez hlasný brechot psa.

Šofér ukázal na ústa a na psa, ktorý mal zatiaľ hlavné slovo v tomto rozhovore.

„Tarzan, prestaň, poď sem,“ zakričala. Pes stíchol a poslušne si išiel sadnúť pod okno.

„Pani, ja hľadám pani Danskú, býva tu?“

„Vy ste z poisťovne?“

Romeo načúval a uškľabil sa. Ešteže ho nevidela.

„Nie, nie som. Ja som vám niečo priniesol. Poďte si to prevziať, pani.“

„O takomto čase? Prosím vás, aspoň netárajte,“ stiahla hlavu dnu a privierala okno.

Šofér nahnevane skríkol. „Pani, nezatvárajte, ja som len poslík, máte u mňa v aute darček, poďte si ho prevziať, prosím.“ Naliehal.

Znovu sa vyklonila. „Ale ja nečakám žiadny darček. O čom to hovoríte?“ neverila mu ani slovo.

Romeo jej dal za pravdu. Samozrejme že nečakala darček v noci od nikoho. Keby však pred bránkou stál sám, bolo by to o inom. Už ľutoval, že si to tak nezariadil. Ale ani by ho priniesť nedokázal. Leda že by došiel s otvorenou kapotou, alebo...

„Počkajte v okne, prinesiem vám ho, pre mňa, za mňa – ja ho môžem položiť aj pred vráta. Vravím vám, ja som len poslík,“ zdanlivo nahnevane sa vracal k autu frfľajúc si niečo pod nosom.

„Tak čo, šéfko, ako mi to ide?“

„Skvele, len jej to dúfam, nemienite naozaj nechať pred bránkou. Trvajte na tom, aby si ho prevzala a potom jej povedzte, že ...“

„...poliať, a list, viem. Tá osoba je veľmi nedôverčivá, dočerta. Vari tam býva sama?“ rozmýšľal nahlas. „Tak mi to dajte, opatrne, nech mi nespadne.“

Býval by si len tu, došlo by ti, prečo. Jednu nohu vyložil, urobil polobrat, kým šofér vybral mohutnú kyticu.

Anita sa vykláňala z okna a keď uvidela krásne kvety, dlaňou sa chytila hrudníka. Pozerala sa na poslíka, ktorý si zastal pred vrátami.

„Pani, poďte si to prevziať. Je tu pre vás aj akýsi list. Naozaj to nemôžem položiť na zem, dofrasa,“ zanadával, keď sa ešte Anita vždy pozerala z okna.

Potom okno zatvorila a o chvíľu sa zapálilo svetlo na schodoch a na rohu budovy. Celý dvor a predný priestor pred ním sa od silného žiarivého svetla osvetlil. Pes bol v momente pri jej nohách a nasledoval ju až po bránu. „Sadni,“ prikázala mu a odomkla prineseným kľúčom.

Šofér zapískal. „To mi nepovedali, že ste taká pekná,“ pochválil ju keď došla k bránke a mykol hlavou. „Nech sa páči, pani. Zajtra dolejte vodu, aby vám kvety nevyschli, je vo vnútri vysoká váza. A je tam aj nejaký list, nájdete ho. Len ju už vezmite, nebojte sa, nevybuchne. Museli ste si ju veľmi zaslúžiť, je prekrásna, však?“

Nenachádzala slov. Takú krásu ešte nevidela, také vídať len vo filmoch. A celá krásna kytica s košíkom patrí jej. Ešte vždy si ju nevzala. „Od koho je?“ spýtala sa sotva počuteľne.

„Pani zlatá, ja to nezisťujem. To predsa máte vedieť vy. Musíte mať nejaké zásluhy na tom, že ste ju dostali, či nie? No, tak ju tu máte, vezmite si, lebo mi načisto stŕpne ruka,“ držal košík za ucho vo vystretej ruke. „Ale... môžem vám pošepkať, ten mladík je veľmi rúči, a ... možno aj veľmi zaľúbený... podľa toho košíka. Taký drahý darček sa neposiela len tak,“ šuškal. „No, nech sa páči,“ povedal už hlasnejšie. „Ja som si úlohu splnil.“

Zrazu sa pochybovačne na ňu pozrel, podávaný košík si pritiahol späť k sebe. „Ste pani Danská, že?“ uisťoval sa.

V rozpakoch na neho pozrela, vystretá ruka ostala vo vzduchu. „Som.“

„No, veď ja len preto, lebo z okna ste to ale neprezradili,“ až teraz jej ho podal. „No, tak dobrú noc.“

„Dobrú... a ďakujem," nohou kopla do brány. V momente ju zamkýnala, a kým sa šofér posadil do auta, vošla do domu.

„Môžeme sa vrátiť," vyťahoval Romeo okno a pokiaľ šofér auto otočil, sledoval dom. Vonkajšie svetlá sa zahasili, práve keď namierili späť.

Anita zložila košík uprostred obývačky. Sadla si do kresla, spojené dlane zovrela kolenami. Chvíľu nedokázala myslieť na nič. V tichu domova, kde nezačula ani hláska, sa sústredila najskôr na ticho, potom na tikanie nástenných hodín, ktoré si inokedy ani neuvedomila, no teraz minútu po minúte odbíjali hlasnejšie. Súčasne s hlasným tikaním cítila aj hlasné údery smutného srdca.

Pozornosť sústredila na kvety a dlho sa na ne pozerala. Romeo jej zaplatil krásnymi kvetmi. Po tom, čo voľnú chvíľu venoval inej. Pre ňu zostalo pár pohľadov a radšej sa rozhodol pre drahý dar, ako pre ľahké, hoci neviazané posedenie v jej spoločnosti. Zrazu zabolelo srdce a stiahol sa žalúdok. Srdcervúco sa rozplakala.

Nemala sa komu oprieť o ramená, nemala na koho plecia zložiť hlavu. Schúlila sa v kresle, hlavu sklonila na hruď a privrela oči. Slzy stekali vedľa nosa, brázdili si cestu dole tvárou a kvapkali na pulóver. Od plaču sa celá chvela. Pociťovala úzkosť, bolesť, dvíhal sa žalúdok.

Plač ustal až po dlhej chvíli. Oziabla ju zima a trela si ramená. A znovu pozerala na krásne ruže. Čas prestal existovať. Až teraz si spomenula, že v kytke má byť list. Uvidela medzi stonkami vsunutú bielu obálku. Opatrne ju vybrala a rozochvenou rukou rozlepovala len uprostred zalepenú časť. S očakávaním vyberala ružový papier. Prvý pohľad padol na koniec textu a pri prečítaní mena sa roztancovali všetky písmená, znova ju zachvátil plač a list jej vypadol z ruky. Pocity ju nesklamali. Kvety sú od Romea.

Nevnímala nič okolo seba. Videla len krásny košík plný ešte krajších ruží. Patril jej. Bez ich odosielateľa. V kozube zapraskalo drevo. Ňou lomcovala zima. Keď dohára oheň, zodvihla list. Plač pomaly ustúpil a uspokojila sa.

„Aj bez listu som tušila, že ich posielaš ty, môj milý." Prečítala si ho nahlas. Potom znovu. „Krásny náznak potechy a záblesk s nádejou. Nazývaš ma slnkom svojho nového života...?, hm... krásne si to napísal," povzdychla.

„Nesmelé sú tvoje kroky, a tvoja duša mlčí. Mlčí, aj keď túži, aj keď prosí o pozornosť. Prosí povzbudiť, no sama neprichádza. Náruč, ktorá rozdáva, musí byť aj tou, ktorá povznáša. Ak je tvojím cieľom, aby všetko fungovalo, len cez priamosť a úprimnosť spoznáš odpoveď. Čo sa odohráva v tvojej duši? Túlaš sa životom, túlaš sa v kruhu stretnutí, ktoré plynú ako dravá rieka. Ako rozpoznáš, že sa nemýliš, ako objavíš riešenie toho, čo má prísť? Rýchlosť času a samotný zápas ťa navádza nazerať iným smerom, akým duša vie pohladiť... je to také ťažké rozhodnutie?" po svojom monológu pohľad znovu uprela do neznáma.

Tarzan na dvore zúrivo zabrechal. Až jeho neutíchajúci brechot ju prebral. Tma nútila na varovanie. Vyzrela oknom, na opačnej strane ulice sa bezdomovec prehŕňal v kontajneri.

O chvíľu si znovu sadla do kresla. Nevedela sa vynadívať na svoj krásny dar. Dlho sedela v tichu domova, mĺkvo sa pozerala na neobyčajne krásnu kyticu a premýšľala. Rozcítila sa znovu a slzy bez plaču stekali po tvári.

Vzala list a znovu si ho čítala. Vyjadroval nesmelú nádej, ktorej dohárajúci plamienok chcel rozdúchať. Čo ho núti rozdúchať oheň v jej srdci a oživovať vzťah, ktorý nikdy nezačal? Kytica bola najkrajším darom, aký kedy dostala. Možno bola aj najkrajším darom, aký kedy Romeo niekomu daroval. Chcel ju potešiť najkrajším darom. Snažil sa zabodovať. Prečo? Prečo napísal nádejné slová, keď koná inak?

Kdesi v podvedomí vylovila od nejakého filozofa krásne slová. *Nekráčaj predo mnou, nemusím nasledovať. Nekráčaj za mnou, nemusím viesť. Iba kráčaj vedľa mňa a buď môj priateľ.* Priateľ. Nechce ním byť. Napriek krásnym slovám, ktoré obsahoval list, si nerobila žiadne nádeje. Z možného priateľstva vzišla len ilúzia. Je to normálne, veď muž jeho

zovňajšku má dievčat na všetky prsty. A muž jeho charakteru má guráž, vie, ako sa treba poďakovať. Krásnou kyticou by sa poďakoval hocikomu, nielen jej. Nepriniesol ju sám, nestála za to, aby sa sám unúval. Radšej ju poslal poslíkom. Splácal ňou svoj dlh, a to stačilo. Učinil zadosť svojmu svedomiu, lebo cítil zodpovednosť nejakým spôsobom zaplatiť za záchranu života a vynahradiť láskavosť za jej ochotu.

Vzala košík do svojej izby. Povzdychla. „Romeo, môj milovaný, ďakujem ti za krásny dar. Len si si neuvedomil, že v každom prípade by bol najkrajším darom ten, ktorý by bol previazaný hlbokým citom a obsahoval by kúsok z teba. Možno aj krátka pesnička, zaspievaná hoci aj cez telefón... bola by darom... ale darom od srdca."

Život jej nadelil mnoho strastí. Podarilo sa jej ich doteraz všetky prekonať a dokázala sa preniesť cez všetky ťažkosti. Len ako prekonať lásku k milovanému mužovi?

33.

Kým Romeo došiel domov, snažil sa nemyslieť na nič. Posledné hodiny boli veľmi napäté a zložité. Veľmi dúfal, že svojím gestom urobil Anite radosť a svojím listom ponúkol možnosť výberu a rozhodnutia medzi železničiarmi a ním. A v rozhodnutí nebude ľahostajná. Celkom samozrejme myslel pritom na seba.

Spokojný si sadol ku klavíru, ako vždy, keď mu niečo vychádzalo a darilo. Hudba ho uspokojovala, spev dodal náladu. Myslel na Anitu, keď začal hrať a spievať prvú pieseň, ktorá mu napadla a to *Červené jabĺčko v oblôčku mám, koho ja rád vidím, tomu ho dám, teba ja Anita, teba milujem, tebe to jabĺčko z lásky darujem.* Vyspieval mnoho krásnych zaľúbených pesničiek zo svojho rôznorodého repertoáru za sprievodu klavíra a potom gitary. Čas hodne pokročil, noc prešla do druhého dňa, keď zatváral veko na klavíri a odkladal do puzdra gitaru. Spomenul si, aká prekvapená bola Anita, keď sa dozvedela, že je hudobne nadaný.

„Dnes som hral pre teba, duša moja."

A odrazu sa ruky zachveli, gitaru ledva zachytil nad podlahou, od nešikovnosti ju skoro pustil na zem. Stŕpol a telom prešiel mráz.

„Zabudol som, že hudba rozochvieva nielen moje city, ale rozohrieva dušu všetkých. Prepásol som príležitosť."

Cítil sa trápne. Kyticu posielal Anite ako dar na znak poďakovania. Ale bola to len polovičná pravda. Darom chcel uspokojiť viac seba, svoj intelekt, aby zmazal pochybnosti a neistotu. List, vložený do kytice mal naznačiť iskru nádeje, pripomenúť otvorenú náruč, jeho túžbu po nej. Mal byť výzvou v obave o jej stratu. Kytica mala riešiť jeho situáciu, aby mal argument, že urobil niečo pre vzťah, ktorý bol doteraz len vysnívanou predstavou. Prebudenie vzniklo náhle, z nejasného vnímania chaosu citov a požiadaviek jeho tela vo chvíli, keď bolo jasné, že predstava zaniká.

„Mal som ju priviesť domov a zaspievať jej, len a len jej. Som hlupák. Hral som a spieval pre ňu, ale ona nepočula a ja som uspokojoval len seba, som egoista," pretrel si čelo. „Nezbadal som anjelské znamenia. Veď som si sadol pred klavír... zvalil som gitaru..."

Dýchal hlboko, tvár zaboril do dlaní, keď si sadol do kresla. Až teraz mu došlo, že nepostrehol maličkosti, a zanedbal najdôležitejšiu vec. Vybavoval cez druhú osobu, čo sa žiadalo vybaviť osobne a pozabudol, že vie aj rozprávať, nielen písať.

Keby len vedel, že Anita snívala práve o tom, čo jej neposkytol.

Ťažko otváral viečka po nepokojnej noci, keď začul zazvoniť. Niekto sa vytrvalým zvonením a klopaním na dvere dobýjal k nemu, kým on, rozospatý, strapatý, s vačkami pod očami, lenivo vstával z postele. Cestou k dverám si obliekal biely froté župan.

„Idem," volal z chodby, ešte ani nevidel, kto stojí pred dverami.

A veľké bolo jeho prekvapenie, keď cez sklo uvidel mamu s otcom, Mirku i Dominika. Náhle si zaviazal opasok, pretrel oči a odomkýnal.

Mama ho udivenými očami premeriavala, otec s Dominikom sa pousmiali, Mirka vzdychla. Prv, než by sa stihol pozdraviť, mama sa pohotovo spýtala: „Máš tu niekoho? Ideme nevhod?“

Myslel si, že si z neho robí dobrý deň, ale mamin prekvapený pohľad hovoril, že to myslí vážne. Striasol sa pri závane studeného vzduchu, ktorý sa vovalil zvonku.

„Nie, nemám, poďte ďalej,“ roztvoril dvere dokorán a cúvol, aby im uvoľnil cestu.

„Tak prečo spíš tak dlho?“ ešte vždy prekvapená mu podala mu do ruky obidve tašky. „Vezmi ich dnu, kým sa vyzujem.“

Zaniesol ich do kuchyne a mrkol na hodiny. Od prekvapenia zaklipkal. Bolo po desiatej. Kým sa stačil otočiť, aby ich privítal, už sa hrnuli postupne všetci dnu. Zvítali sa a zložili veci, ktoré mu priniesli. Mama čochvíľa röntgenovými očami preskúmala celý byt. Nemal jej to za zlé, bol to jej rituál. Keď ho navštívili, zakaždým všetko skontrolovala. Postupne vchádzala a vychádzala z jednotlivých miestností a kým by si prisadla k ostatným, dala najavo svoju nespokojnosť.

„Nie som práve nadšená. Dom si pamätá aj čistejšie časy,“ kritizovala a podujala sa vykladať prinesené veci. „Nemáš času, alebo čo?“

Kým mama chodila po byte, všetci sedeli okolo stola v kuchyni a pustili sa do veselého diškurzu. „Nie veľmi. Aj včera som prišiel domov bezmála o desiatej. A vtedy už...“

„Dúfam, že to nie je sústavne. Popoludní vezmeš vysávač, prachovku a dáš sa do práce. Aj v kúpeľni máš čo robiť. Nieže zabudneš...“

„Nie, nezabudnem.“

„Nehreš ho, mama, je už dospelý,“ zastával sa ho otec. „Veď je sám,“ žmurkol na syna.

Ale mama sa nedala. „Veď práve. Do nečistého bytu nemôže priviesť žiadnu ženu, čo by si ktorá pomyslela,“ mlela si svoje a ukladala jedlo do chladničky. „A najedz sa, máš tu jedlo na pár dní,“ prikazovala.

Dominik sa s Mirkou uškŕňali, otec prevracal oči, ale mame nikto neprotirečil, ba všetci súhlasne prikyvovali.

„Mama má s tou ženou pravdu, Romi,“ poťahoval kútiky úst otec. „Načim sa ti za nejakou poobzerať, daj si povedať.“

Vcelku ich chápal. Vyznali sa v citovej oblasti. Ich láska prekvitala podnes a netajili ju pred svojimi deťmi. Všetkým dali do vienka citovosť voči druhému pohlaviu, viedli k dôležitosti rodinného života, k spolupatričnosti, k harmónii vzťahov v spoločnom žití so svojím vyvoleným a k presvedčeniu, že dvom je vždy lepšie. V rodine ich troch synov všetko klapalo, rozumeli si, čo rodičov uspokojovalo. Romeov rodinný život sa nezaobišiel bez trošky nepríjemnosti, preto mu dohovárali a nedovolili zaspať na vavrínoch slobodne a bez záväzkov plynúceho života.

Mirka ho poštuchala. „Radila by som ti to tiež. Zamýšľali sme sa nad tebou s Dominom, lebo, aby si vedel, budeme potvrdzovať našu vernosť v láske.“ Priklonila sa k svojmu snúbencovi a pobozkali sa.

Myseľ sa mu bezmála zablokovala. Ústa potiahol na horký úsmev a poškriabal sa vo vlasoch. Zahlásenie, že sa v rodine bude konať svadba, ho nečakane zastihla, napriek tomu, že sa dala predvídať. Mysľou prebehlo niekoľko okamihov, ako sa drží za ruky s Anitou pred svojou rodinou, ako im ju predstavuje a hneď nato sa zjavila filmová kocka osamote stojaceho muža, ktorý sa prizerá šťastiu iných. „Ke-kedy by to malo byť?“ neposlúchal ho ani jazyk.

Mama dokončila vykladanie a uloženie vecí. „To nás ničím ani len neponúkneš, syn môj? Uvar nám aspoň kávu, a nalej nejaký aperitív, prosím ťa,“ chytila ho za plece.

Koledovala o pálenku, akoby bola najväčším pijanom. Pritom sotva dokázala vychlipkať pohárik tuhého.

Obraz osamote stojaceho muža na veľkom láne ešte z jeho predstáv nezmizol, keď na pleci pocítil dotyk. Zastihol ho nepripraveného v nečakanom okamihu. Strhol sa. Jeho zmyslové reakcie dnes ráno zaostávali. Nechcel si pripustiť, ale včerajšia udalosť a jeho následné prehodnotenie mu nedali dlho zaspať. Cítil sa ako vyžmýkaná handra.

Mama sa sklonila k jeho hlave. „Ty sa niečoho bojíš? Naozaj sa nikto neskrýva v podkroví?“ pohladkala ho na ramenách, keď pocítila záchvev jeho tela.

„Hc, čo by ste chceli počuť?“ prirýchlo rozhodil rukami. „Sadnite si už konečne,“ okríkol ju namosúrený kvôli sústavnému zabŕdaniu a možno hlasnejšie, akoby sa žiadalo. „Kým káva prekvapká, naozaj si dáme fajnový koňačik,“ dokončil miernejšie a v momente vstal od stola.

Mirka, prekvapená bratovým nezvyčajným správaním, sa mlčky pozerala za ním.

Z obývačky prinášal Tatranský čaj. „Kto šoféruje?“ rozlieval dúfajúc, že v tejto chvíli alkohol aj jemu prospeje. „Tak, kto sa obetuje?“

„Ja,“ odvetila naraz Mirka aj Domino.

„Mirka,“ rozhodol otec.

Dobrého hostiteľa v sebe ani tentoraz nezaprel. Kým káva prekvapkala, z mrazničky vybral niekoľko žemlí, rozmrazil ich, prekrojil a o chvíľu vykladal hotové syrové sendviče so šunkou na stôl.

Mama súhlasne prikyvovala. „Nič lepšie si urobiť nemohol. Pasuje to spolu. Ten koňak je prisilný. Vedela som, že si šikovný. Si náš, naša krv. Len neviem pochopiť, prečo ti to tak dlho trvalo?“

Jej slová pohládzali. Nakoniec sa mu aj vďaka koňaku zlepšila nálada. „Nevyspal som sa, vtrhli ste do môjho sna,“ usmieval sa. „Ale som rád, že ste prišli. Tak mi už povedzte, kedy by mal byť ten veľmi veľký deň?“

„Začiatkom júna. Nemáš veľa času, švagrík. Naber si odvahu a poobzeraj sa za nejakou družičkou,“ vyťahoval husté čierne obočie Domino, pričom sa mu na čele zjavilo pár vrások.

„Ale teraz sa choď osprchovať a obleč sa,“ poručovala mama. „Vezmeme ťa ku Kamilovi. Pozvali nás na obed, svatka má narodeniny. Rodina musí držať spolu.“

Mama nedala času na rozmyslenie a nebolo možné jej protirečiť. Neobstála ani výhovorka, že nemá pre tetu Rózku žiadny darček.

Ďalší týždeň akoby sa vrece roztrhlo s pracovnými povinnosťami. Pavla pripravila doma recepty jedál pre noviny, tak aspoň jedna z pondelňajších starostí odpadla, zato pribudla ďalšia. Mirka mu odovzdávala odkaz od Vandy, keď ho viezla domov od Kamila.

„Čo s ňou máš? Vari len nechodíte spolu?“

Mávol rukou. „Pravdaže nie, je to len hlúpa, banálna záležitosť, do ktorej som sa náhodou zaplietol,“ nervózne si začesal prstami vlasy.

„Brat môj, akosi sa často zaplietaš do náhodných udalostí,“ hodnotila jeho reakcie krátkym pohľadom na neho. „Mám jej povedať, aby ti zavolala?“

„Hach, to by tak chýbalo! Neskús jej dať ani jedno moje číslo!“

„Je v zozname.“

„Ja viem, to je ale len na pevnú linku a nemusím byť doma.“ Nech hocijako rozmýšľal, už vedel, že sa stretnutiu nevyhne. A bude lepšie, keď ho bude mať čím skôr za sebou. „Povedz jej, nech ma čaká v utorok o pol piatej na Hlavnej pred vchodom do divadla.“

V prvý pracovný deň sa ponáhľal do obce západne od Košíc. Úloha, na ktorú sa podujal, bola náročná, hoci sa do nej púšťal veľmi nebojácne a nemal najmenšiu pochybnosť o tom, že ju nezvládne. Len okolnosti a udalosti sa vyvíjali vždy inak, ako si predstavoval. Často krát musel byť asketický, aby nevybuchoval pri náladách a rôznych prejavoch svojich príliš aktívnych *obetí*, ktorí sa pokúšali dokázať existenciu svojej pravdy. Práca to bola ale príťažlivá a nemenil by ju za žiadnu inú.

Vedúca osoba obce, s ktorou mal tentoraz urobiť reportáž, bola ťažko skrotiteľná a veľmi zásadová. Na hviezdnom nebi obce žiaril už štvrté volebné obdobie. Keď mu predložil témy na rozhovor, pozorne ho počúval, ale neprestajne v každej hľadal akúsi skrytú pravdu. Obchádzal skutočnosť a nepreukazoval ani hmatateľné výsledky svojej práce, ba v rozhovore ho s potešením privádzal do úzkych. Občas ho vášnivo presviedčal o svojej pravde, ba svojou trochu drsnou povahou sa ho snažil podraziť. Nikdy to neznášal. Nakoniec sa predsa len podarilo dostať z neho aspoň čiastočné odpovede pri ktorých ale zistil, že všetko chce podložiť dôvodmi vyvodenými z osobnej filozofie. Bol obdarený nadaním zamotávať jasné situácie, aby pochopiteľne, keď vidí nerozhodnosť, reagoval rázne a veľkou vitalitou zahlásil, aké je všetko jednoduché.

Tŕnistý krík, ktorý sedel na stoličke vedúcej *osobnosti* obce, sa vyžíval v rozhovore. Vo všetkom preveroval správnosť a všetko chcel zavŕšiť až do konca. Požadovačne ho nútil do rozhovoru, aj keď si už nemali čo povedať. Predpokladal, že novinár je vhodným partnerom na rozhovor s ním. Vrhol sa na akékoľvek odvetvie, nadhodil hocijakú tému, a svojím správaním napínal strunu svojej autority. Cítil sa ako ryba vo vode, lebo videl, že je ťažké odolávať jeho diktátorskej povahe.

Urazene sa tváril, keď odmietol pozvanie na obed. Mal ho dovtedy akurát dosť, nechcel si kaziť apetít počúvaním vyvracaných a skúmaných právd. Prestávalo ho čeliť či vzdorovať jeho uštipačným rečiam. Rýchlo nasadol do auta, aby ešte rýchlejšie zanechal za sebou usadlosť doktora filozofie, ako sa dočítal na vizitke, ktorú mu podaroval.

V práci si čítal e-maily, medzi inými aj Milošov. Pripomenul mu jeho prísľub účasti na plese, ktorý bude o dva týždne a sľúbil ešte dovtedy zavolať. Veru, dávno sa poriadne nezabavil, od dvoch rokov nebol ani na dovolenke. Bol skalopevne rozhodnutý ísť na ples a už sa vopred tešil na stretnutie s priateľom. E-mailov bolo niekoľko, ale posledný pretromfol všetky. *Nemôžeš utiecť pred povinnosťou, lekára treba navštíviť čím skôr.*

Zaraz ho rozbolelo brucho. Aj bez odosielateľa vedel, od koho je. Mal cieľavedome rozvrhnutý plán, ako dôjsť k želanému výsledku, aby bol von z najhoršieho. Dvojakú úlohu mienil hravo zvládnuť, ale nezáviselo to len od neho. Nemohol ďalej klamať a zdanlivou pomalosťou učičíkať, aby sa postaral o prekvapenie. Preto si rozdelil úlohu na etapy. Prvú práve dnes dokončil.

Otrávene pozeral na monitor ešte aj vtedy, keď prepol na úsporný režim. Nehybný sed, bezvýrazná tvár dala tušiť možno náročnosť úloh, nad ktorými premýšľal, alebo apatiu k práci, ktorú musel vykonať. Vnútro sa búrilo voči všetkému, čo súviselo s podsvetím. Už sa nijako netajil tým, že zašiel priďaleko. Pevné predsavzatie, že dostane Tanga tam, kam patrí, zoslabovalo.

Vydráždený došlým e-mailom úzkostlivo vstával od pracovného stola a zahľadel sa oknom do neznáma. Spomedzi oblaky sa predral slabý slnečný lúč, vnikol oknom a pohladkal, rozjasnil tvár, sťaby na povzbudenie. Ani si toho neuvedomil. Díval sa neprítomne do diaľav, akoby sa bál, že ho odhalia. Prenasledoval ho komplex viny. Pod oblakmi, vysoko na obzore, sledoval rozširujúci sa biely pruh za malou bodkou, uháňanou vpred. Chcel by ujsť, ako tá vzďaľujúca sa bodka, ujsť niekde ďaleko, kde ho štvavé e-maily nemôžu nasledovať, chcel by nájsť pokoj a vykrútiť sa zo záväzkov.

Naproti tomu ho čakajú zložité úlohy, do ktorý sa musí pustiť, aby cez všakovaké prekážky dostal k moci človeka využívajúceho jeho tvorivú schopnosť. Prečo? Pre kartotéku peňazí? Nebol na ňu odkázaný. Všetko sa udialo kvôli neuváženej hlúposti vzídenej z toho, že nedokázal rozumne využiť voľný čas.

Nad strechami budov lietal kŕdeľ vrán. Pretekali sa medzi sebou, brázdili vzduchom a veľkým počtom tvarovali rôzne obrazce. *Lietate slobodne, až vám závidím.* Meravo stál dlhú chvíľu a hľadel na oblohu. Hlasno sa nadýchol.

Kolegovia sa už dávno vrátili z obedu, na ktorý on vôbec nemal chuť.

Oto prešiel poza jeho chrbát a vybral zo skrine balík kancelárskeho papiera. Štuchol ho do ramena. „Čo, ti je?“ spýtal sa ho.

Nereagoval. Od okna sa ešte stále nepohol.

Fabián s niekým hlasno telefonoval.

Fraňo si už zalial aj popoludňajšiu kávu. Rád by vedel, čo vo svojom vnútri pociťuje. Od rozvodu len zriedka býval jeho vnímavý, mladý kolega v takej forme, ako ho vídal v začiatkoch, hoci občas sa šťastne usmieval. A ťažilo ho niečo, o tom nebolo pochýb, lebo sa úplne preorientoval. Rozkročmo, s rukami vo vreckách postával už dlho nehybne, ako socha. Nikto z kolegov si toho okrem Fraňa nevšimol.

Priklonil sa k svojej práci, niečo prepočítaval, lebo šéf mu zveril vyhotoviť štatistický výkaz, ktorý vyplňoval ceruzkou. Pri pohľade na Romea sa úplne dezorientoval a zle vpísal čísla. Nenašiel hľadanú gumu, preto si ju išiel požičať z jeho pracovného stola. Strčil do myši, monitor sa rozsvietil a Fraňo narýchlo zisťoval príčinu kolegovej skleslej nálady. Ako nezainteresovaný si myslel, že je chorý.

Romeo mal chuť všetko vyhodiť do vzduchu, keď po dlhej chvíli sadal za svoj pracovný stôl. Monitor znovu bol na úspornom režime. Rozsvietil ho, prehľadával. Naďabil na Anitinu fotku, ktorú si v malých rozmeroch založil medzi svoje materiály. Pri pohľade na ňu zovrel dlane a zamyslene sa pozeral do milej tváre dievčaťa, ktoré mu posledné týždne zamestnávalo myseľ. Vždy častejšie sa pristihol, že na ňu myslieva. Boli to krátke okamihy, mihla sa mu v podvedomí, chvíľu pobudla. *Namiesto Tanga by som sa radšej venoval tebe.* Náhle prelistoval stranu a hľadal materiály na reportáž, aby ich všetky nahral a doma ich skompletizoval.

Fraňo si ukradomky všímal kolegu. Tuho rozmýšľal nad tým, aká choroba ho môže gniaviť. Nič nenasvedčovalo tomu, že je telesne chorý, ak nešlo o nejakú latentnú chorobu, ktorá prepukne až neskôr. Ale to skoro zavrhol. Romeo prekypoval mladosťou, zdravím. Usúdil, že až mu niečo je, určite je to psychického charakteru. Prečo ho niekto cudzí napomína a upozorňuje e-mailom na lekára?

34.

Stál pred otvorenou chladničkou rozhodujúc sa, z čoho si má zajesť z mamou prineseného jedla. Nakoniec prehltol len horkú slinu a zatvoril dvere. Zavolal Braňa. Musel sa mu zveriť, aby aspoň Braňo tlmil jeho napätie. Keď sa od Lívie dozvedel, že nie je doma a vráti sa len zajtra, na dlaniach vyrazil studený pot a žalúdok sa zovrel. Nemal dobrý pocit, keď ho odmietol aj Kamil s tým, že mu Braňo zakázal starať sa do týchto vecí. A tak mu neostávalo len si sadnúť k počítači, aby po troch hodinách dokonalej sústredenej práce mohol povedať: dokázal som to. Prečítal si hotovú reportáž niekoľkokrát a pre poslal si do práce na e-mail. Potom si vložil cédečko s Anitinými fotkami a s úsmevom na tvári si ich poprezeral. Vracali sa spomienky na deň s ňou strávený a ako-tak sa uspokojil.

Nasledujúci deň dohliadal na všetko, čo doteraz zameškal a netrpezlivo čakal na popoludnie, aby sa porozprával s Braňom a nadobudol aspoň aký-taký pocit istoty. Nemohol vedieť, čo mu povie, čím ho prekvapí, ale zúfalo sa držal každej nitky, ktorá by zabezpečila aspoň náznak pokoja.

V dohodnutý čas išiel za Vandou, ktorá ho netrpezlivou prechádzkou čakala pred divadlom. Zo zachmúrenej oblohy sa rozpršalo. Ľudia sa náhlivými krokmi skrývali pred dažďom, vyťahovali dáždniky, sám si založil nepremokavú šiltovku, odloženú vo vrecku pre tento prípad. Len Vanda sa neskryla pod odkvap alebo hocijakú striešku, prechádzala sa pod dáždnikom a jej čižmy boli vysoko ofŕkané.

Čakanie takto okato dávala najavo. Dych sa jej zrýchlil, keď ho uvidela a v momente ako sa zvítali, ho pozvala do neďalekej kaviarne, kde ju poznali. Kvôli nerušenej debate vyhliadla odľahlé miesto v kúte pod oknom. Na stole bol nápis *rezervované*. Poistila sa vopred a urobila dobre, lebo pred nečakanou dažďovou sprchou bola kaviareň vhodným miestom na skrýšu.

V miestnosti sotva bolo čerstvého vzduchu. Kávová aróma a sladká vôňa zákuskov zapĺňala celú miestnosť, a Romeo bol presvedčený, že ju bude cítiť na svojich šatách ešte aj doma. Vanda o krátku chvíľu vykladala svadobné fotky rodičov, potom postupne svoje, počnúc od detských rokov. Neprestajne rozprávala o celej rodine, a hlavne o otcovi, kde pracoval, aký bol, ako ho mala rada a ako ju mal sám rád.

Romeo ju sprvu ľahostajne počúval, no postupne bolo jej rečnenie celkom zaujímavé a dozvedal sa kroniku jednej rodiny bez toho, aby jej položil jedinú otázku a zbytočne diskutoval. Tichý rozhovor v kútiku kaviarne pred hlučnou diskusiou kdesi vo vinárni s pohárom v ruke mal viaceré prednosti. Nikto k nim neprišiel, ani čašníčka sa nesnažila vyrušiť ich rozhovor. A tak s jasnou hlavou, potichu pozoroval toto zaujímavé dievča, s padajúcou ofinou do čela, ktorú si občas vyfúkla a občas zahladila na šiji blonďavé vlasy. Jej držanie tela pri celom rozhovore bolo akési vznešené, s pekným držaním hlavy. A nevšedne zelené oči mu pripomenuli náhodné stretnutie s jej mamou, na ktoré si počas rozhovoru niekoľkokrát spomenul.

Vanda nemala sklon dávať najavo svoje city. Dnešný rozhovor si však naplánovala s tým, že našla blízku dušu, ktorá ju nielen vypočuje, ale zbytočne nebude mudrovať nad faktami. Nakoniec po nekontrolovanom čase nepretržitého rozhovoru a usilovného prekladania fotiek vždy k udalostiam, o ktorých práve hovorila, vyslovila najodvážnejšiu vetu mysliac si, že sa jej Romeo poteší.

„Nedokázala by som pred hocikým o rodinných veciach rozprávať. Ale ty si výnimka."

Už doteraz prekvapujúci rozhovor prezrádzal dvojaké chápanie veci. „Prečo?"

Bránila a obhajovala svoj názor širokými roztvorenými očami. „Lebo si jedným z nás."

„Čo tým myslíš?" Najprekvapujúcejšiu vetu dnešného večera nepochopil. „Medzi koho, a kde ma to zaraďuješ?"

„Nepovedz, že nevieš," zreničky očí sa nervózne mihli do bokov, párkrát zaklipkala. „Chodíš medzi nás, už si nie raz večeral v našej reštike. Od koho kupuješ?"

Jej slová vyrážali dych. Pod lopatkami zacítil ostré pichnutie. Udivený pohľad prezradil viac, než stihol vysloviť. „Vanda, ja predsa nič nekupujem," pozrel prísne do pobavenej tváre dievčaťa. „Ja prášok nepotrebujem, rozumieš?" kládol dôraz na každé slovo.

„Tak načo chodíš do tej reštiky?"

„Čo ti je, dievča?" pomykal hlavou a dlaňou pokýval párkrát pred tvárou. „Tebe haraší? Na ktorej reštike je vypísané je že tá *vaša?* Ja neviem, do ktorej chodíte, a nie som na ňu ani zvedavý. Nezaujíma ma, nechápeš? Keď si ma náhodou akože v tej *vašej* zazrela, bolo to z nutnosti, možno som bol nablízku a išiel som sa najesť, jasné?" nahnevane sa oprel o stoličku. „Uh, za koho ma vlastne máš?" z očí sršala zlosť.

„Prepáč, ja som si myslela, že aj ty...," zaskočená jeho hnevom, si našpúlila ústa, upierala na neho zdesené oči. „... že ty... že ... ja by som inak... ja..." oľutovala v tejto chvíli všetko, čo povedala. Unáhlené zaradenie Romea medzi drogistov bolo nepremyslené. „Prepáč, ja som ťa nechcela uraziť. A prosím ťa, nepovedz nikde, nikomu, že som sa prezradila... ani Mirke," klopila oči a v rukách sa zachveli fotky.

„Nemusím hovoriť nič. Tušil som to, lebo ty sa okato prezrádzaš sama. Nepohybuješ sa práve v najlepšej spoločnosti a nerobíš dobre, že užívaš drogy. Zmetie ťa to, dievča, nerob to. Ak už aj s tým neprestaneš, pokiaľ prídeš na jej škodlivý účinok, bude neskoro. Zamysli sa nad tým, aby si neskôr neľutovala. Mohlo by mi byť jedno, čo robíš. Ale si šikovná cukrárka, venuj sa svojej práci a na ostatné sa vykašli. Chcem ťa vystríhať, lebo obyčajne taká býva pravda. Prestaň chodievať medzi tú bandu špinavcov, radím ti dobre."

Odložila fotky do kabelky a zadívala sa na večernú ulicu. Dážď ešte neprestal, sledovala ľudí s dáždnikmi. Cez okno doliehal bubnujúci zvuk stekajúceho prúdu dažďovej vody zo žľabu. Neskôr neprítomným pohľadom hľadela už len na sklo. Do duše sa vkrádala neistota. V podvedomí cítila, že by ho mala poslúchnuť. Varuje ju. Občas, v zriedkavých okamihoch, si sama uvedomovala krutú pravdu, ktorú nebude ľahké dodržať, až by sa tak rozhodla. Príjemné bolo pozabudnúť, v ukojení prežiť nudné, nezáživné chvíle. Až drogovanie má poslúžiť len na to, zaplatí draho za vykúpenie, ak to vôbec dokáže.

Romeo už nemal náladu a strácal trpezlivosť ďalej vysedávať s Vandou. Vypočul ju ako si priala, sotva preriekol tri vety. Nerozumel, čo by dokázal viac pre ňu urobiť. Celý jej problém spočíval v tom, že sa potrebovala vyrozprávať, a to niekomu z pomedzi svojich, mysliac si, že taký môže poradiť, pomôcť. „Ak nič nemáš, ja by som už išiel...“

Pery sa zachveli. V očiach sa ligotali slzy, možno ich zadržali len dlhé mihalnice, aby sa neskotúľali po tvári. „Ďakujem, že si prišiel a... aj za všetko. Budem uvažovať nad tým, čo si mi povedal. Len neviem, či budem mať dosť síl...,“ mávla rukou a na tvár naskočila grimasa. „Nechajme to. Som ti vďačná, že si ma vypočul. Idem aj ja domov.“ Pozrela sa na hodinky. „Stihnem práve autobus. Ahoj, Romi, si dobrý chlapec.“

Prirýchlo vstala a veľmi rýchlo si obliekla vetrovku. „Čao, Romeo, niekedy sa ešte zídeme.“

Aj Romeo náhle vstal a zadržal jej ramená. „Vanda, od koho kupuješ?“ spýtal sa šeptom.

„Od Emilka. Je čistý,“ vyklopila rýchlo, potom podozrievavo zodvihla hlavu, aby sa mu mohla pozrieť do tváre. „Prečo to chceš vedieť?“

Pokrčil plecami. „Čo ja viem, len mi tak hlúpo napadlo.“ Potľapkal ju po pleci a vzal do rúk vetrovku, aby sa Vanda na nič viac nepýtala.

Pokiaľ sa obliekol, a konečne sa sám pobral domov, prestalo pršať. Vykročil z teplej kaviarne do ulice, ktorej mokrý povrch sa trblietal vo svetle uličného osvetlenia. Upravil si zapínanie na vetrovke a ruky vsunul do vreciek. Oziabla ho zima. Predieral sa večerom ako samotár a mal náladu porazeného. Nevedel si vysvetliť, z čoho pramenila. Upodozrievanie, že je drogista, ho riadne naštvalo, hoci sám pred sebou priznával, že už patrí k podsvetiu. Aj keď jedno nevylučuje druhé, predsa to nie je to isté.

Spomenul si na predvianočnú prechádzku s Anitou. Vo výkladoch po sviatočnej atmosfére nebolo ani stopy. *Ktovie, či priliala vodu do vázy, aby kvety nezvädli?* napadlo mu, keď prešiel pred kvetinárstvom. Obišla ho skupina rozjarených mládencov, hlučne sa rozprávajúcich o nejakom filme a na Anitu zabudol. Zašiel na zastávku MHD. Postával ako všetci, nezaujato pokukával po čakajúcich. Neďaleko stojaci muž si pripaľoval cigaretu a o chvíľu hlbokým vdychom nasával nezdravý dym a vyfukoval ho nozdrami. S údivom na neho pozeral. O chvíľu sa k nemu pridala aj neznáma žena, pripálila si cigaretu od jeho. Keď bol autobus v dohľadne, muž krátku cigaretu ešte usilovne niekoľkokrát potiahol, a odhodil ohorok len keď mu oheň pripaľoval prsty. Aj neznáma žena sa snažila pred príchodom autobusu ešte čím viac dymu vtiahnuť do pľúc.

Zazvonil mu mobil. Bol to Braňo. Jednou vetou povedal, že práve došiel domov a zajtra ho navštívi. *Aspoň niečo.*

Nevšímajúc si nikoho a ničoho sa posadil do poloprázdneho autobusu. Cestou si privieral oči, snažiac sa nemyslieť na nič, čo by mohlo ešte viac vydráždiť jeho nepokojnú dušu. V autobuse zaplakalo dieťa. Prebral sa práve včas, aby vystúpil.

Zamyslene zabočil do ulice v ktorej býval. Po niekoľkých metroch začul za sebou náhliace klopkanie opätkov a o chvíľu sa vedľa neho zjavila Andrea.

„Čao, Romeo.“ Vyhodila ruksak na plecia a vyťahovala dáždnik, aby sa ukryla pred husto mrholiacim dažďom.

„Čao, Andy. Ideš neskoro,“ mrkol na ňu.

Neodpovedala. Zdvihla vyššie dáždnik, a pozerala na neho.

Spomalil, aby mohla s ním držať krok. „Dívaj sa pod nohy, aby si nespadla.“

„Keby si dáždnik držal ty, mohla by som sa zavesiť na tvoje rameno," ponúkala mu ho.
„Mám nepremokavú vetrovku, ďakujem."
„Hm, iste," precedila posmešne a pohŕdavo odvrátila hlavu. „Tušila som, že odmietneš."
Neodpovedal. Bez slova prešli niekoľko metrov.
„Už ti je lepšie?" nadhodila akoby mimochodom.
Čudne na ňu pozrel, ale od dáždnika nedovidel do tváre. „Prečo sa pýtaš? Nebol som chorý."
„Ale vyzeral si tak. Rozbolela ťa hlava a necítil si sa dobre, keď sme boli spolu."
„Hjaj, to prešlo."
Niekoľko krokov bola ticho, no potom ho napadla svojimi slovnými narážkami.
„Kam si sa vybral potom, čo si ma priviezol domov?" obišla kalužu.
Vyhol sa dvojici, ktorá držiac sa za ramená išla oproti nim pod širokým dáždnikom a až tak poskočil za ňou. „Práca, veď to poznáš."
„No, samozrejme, na tú sa možno vždy vyhovoriť," precedila posmešne. „A kytica? Bola pre šéfa, alebo pre šéfku?"
Zaliala ho zlosť. *Odkiaľ sa tak rýchlo dozvedela?* Zastavil sa. Andrea nie. „Hej, Andy," z prísneho pohľadu nahnevanej tváre sršal hnev. Skokom bol pri nej a schmatol jej kabát na rukáve. Zastavila sa. „Nie sme manželia, aby som ti skladal účty."
Nadvihla dáždnik. „Ešte nie, zlato," vysmievala sa mu do tváre. „Ale mohli by sme byť," pohŕdavo pozrela na ruku, ktorou držal kabát. „Tvojej peknej tvári aj hnev pristane," povedala pokojne.
Nahnevala ho ešte viac. „Špehuješ ma?" bezmála ju posotil.
„Nešpehujem, môžeš spokojne spávať. Videl ťa Alex a odvtedy ospevuje neobyčajne krásnu kyticu, ktorú si niesol k nejakému taxíku. Keď si v tom nevinne, prečo sa paprčíš?"
Stisol pery. „Prepáč," povedal po chvíli, keď sa už dosť vynadívali do očí sťa sokovia. „To bolo... bolo to pre... ee...,"
„Nevysvetľuj, nemusím vedieť, pre koho," dráždila ho predstieraným pokojom. „Aj tak by si nepovedal pravdu." Otočila sa mu chrbtom a pokračovala v ceste.
Díval sa za ňou. *Prečo to robí?* Prehltol hrču, ktorá mu v hrdle akosi priskoro navrela. Kým ju dobehol, už vošla do dvora.
„Tak, čao, Romeo. Nezabúdaj, že aj v susedstve je dievča, ktoré ťa rado vidí," stála za bránkou a veľavravne na neho pozerala.
Ponúkala sa mu pri každej príležitosti. Spoločné stretnutia nepovažoval ani len za flirt. Nevedel rozhodnúť, či robí dobre, že sa občas podvolí jej náladám. Dal sa ňou vodiť za nos. „Čao, Andy, nezabudnem."
Hlasno sa nadýchla. „Len aby to bola pravda," až tak sa otočila, aby vošla do domu.

Romeova poštová schránka bola plná. Reklamné časopisy, tri listy, nejaké ponuky na zájazd, v rýchlosti pri uličnom osvetlení čo-to rozpoznával.
Prehodil sa do domáceho oblečenia a s vďačnosťou myslel na mamu, keď sa pozrel do plnej chladničky. Jedlo stačilo zohriať a tak si skoro mohol prisadnúť k večeri. Jedným očkom poškuľoval po došlej pošte. Zaujali ho listy, v prvom bol výpis z účtu, druhý s ponukou pôžičky ale tretí bol zaujímavý. Bez odosielateľa a obálka písaná na počítači. Práve dojedol. Odsunul prázdny tanier a zvedavo otváral list nožom. Na kancelárskom papieri čítal počítačom napísaný text:

Obráť tvár slnku a všetky tiene padnú za teba.
Za krásne kvety ďakuje Anita

Dlaňou si pretrel tvár a vzrušene prehltol. Bol to zvláštny pocit, dostať od nej list, hoci len na dva riadky, ktorý sa rýmuje ako verš. Láskavo naň pozeral. Zachvela sa mu ruka. Dotklo sa

ho, že je písaný v tretej osobe a nie je perom vlastnoručne podpísaný. *Život je ako váha, jednou miskou ponúka, druhou vracia.* Ani on sa nepodpísal, využil techniku, lebo je v nej zručný. Naivne si myslel, že drží v ruke palmu víťazstva a nekládol si otázku, čo na to Anita? Chcel sa jej zaliečať, chcel zalichotiť ale či sa mu podarilo? Podľahol prvému popudu akoby chcel mať všetko hneď a zaraz z krku. Hľadel len na svoj záujem.

Pokúšal sa nájsť vysvetlenie na práve prečítanú vetu. Odpovedala na jeho náhle vznietenú vášeň? S listom v ruke sa ponáhľal k počítaču zistiť otázku, na ktorú dostal odpoveď. Ponúkal jej rôznu zmes nádejí a nazval ju *slnkom svojho nového života.* Celý list vyznieval túžbou po nej a po spoločnej budúcnosti. Pochopila ho tak? Podľa odpovede áno. Dáva mu šancu.

34.

Cestou k bratovi sa Braňo zastavil na nákup v obchodnom dome. Už bola tma, keď vyšiel z predajne a odtláčal nákupný vozík pod striešku. Vybral dve plné igelitové tašky s nákupom a vracal sa k svojmu Renaultu medzi autami na obsadenom parkovisku. Vložil nákup do kufra, keď ho spoza chrbta potichu oslovil nesmelý, známy hlas.

„Dobrý večer, Braňo."

Zatvoril kufor a pozrel sa za chrbát. Nechcel pripustiť, že žena, ktorá ho oslovila, bola niekedy jeho švagrinou. Prvý dojem pri pohľade na ňu ho ohromil. Zmeral si ju pohľadom. V obnosenom odeve vyzerala úboho. Mala by zmeniť stravovací režim, venovať sa odpočinku a spánku. Zostarla o dobrých desať rokov.

Zo sileného úsmevu sa okolo úst utvorili hlboké vrásky. Pod vypuklými modrými očami boli výrazné tmavé vačky a na vychudnutej tvári dominoval neveľký nos. Hladko začesané dlhé vlasy boli na šiji ledabolo zopnuté do chvosta. Vánok voľné kadere povieval do tváre. Kde sa podela dáma, ktorá žila s jeho bratom?

„Ahoj, Danica, si to naozaj ty? Celkom samozrejme sa k nej zohol, chytil jej chudé plecia do svojich veľkých dlaní a pobozkal ju na tvár. „Skoro som ťa nepoznal."

Pri jeho vysokej, plnoštíhlej postave vyzerala ako zvädnutý kvietok.

Nečakala prejav dôvery. Utvrdzoval ju však, že ju Braňo neodmietne. Nervózne zalamovala dlaňami pred sebou. Párkrát zaklipkala, nesmelo pozrela do jeho tváre. Mocne túžila radšej odtiahnuť sa, ale svedomie jej nedalo. Myslela si, že to, čo chce urobiť, ešte dlhuje rodine svojho bývalého manžela.

„Ja viem, že vyzerám hrozne," zahryzla si do pery. Odvrátila pohľad od Braňa a zahľadela sa niekde na koniec parkoviska. „Chcela som lietať privysoko a ocitla som sa na kameni. Moje sny sa rozbili ako sklenená tyčinka."

Braňo sa poškriabal na šiji, stisol pery a bezradne sa pozeral na Danicu. Raz nevedel, prečo ho oslovila. *Chce peniaze?* „Čo teraz robíš, kde bývaš?" bolo jediné, čo mu napadlo.

Oslovením dostala Braňa nečakane do nepríjemnej situácie. Pýtal sa len zo zdvorilosti alebo súcitu a odpoveď ho aj tak nezaujíma. „Chcela by som sa s tebou porozprávať, ak by ti to nebolo nepríjemné" pozrela nesmelo na neho. „Môžem si sadnúť do tvojho auta?"

„Neviem, či je niečo, o čom by sme sa my dvaja mali rozprávať. Boli časy, Danica, keď to bolo možné, ale teraz... myslím si, že nič nás spolu neviaže," pokrčil plecom a rozhodil rukami. „Rozhodla si sa pre iný spôsob života, ako vidím. Lívia mala zrejme pravdu, môj brat ťa rozmaznal."

Vo vystrašenom pohľade sa nervózne pohybovali zreničky. Oči sa zaleskli. „Prosím...," jas modrých očí zvýraznilo dopadajúce svetlo z budovy. Upierala na neho nepokojné oči a spod poklipkávajúcich mihalníc sa po tvári skotúľala slza, ktorú nedokázala zadržať. „Je to dôležité. Prosím..."

Napriek tomu nemienil súhlasiť. „Pre koho? Pre teba, či pre mňa?" znela pohŕdavá otázka.

Pery sa zachveli, ale neodvrátila od neho pohľad. „Pre Romea," utrela si tvár do dlane.

„Nuž dobre," pokúšal sa ju pochopiť. Kedysi úchvatné stvorenie bolo zničené a za jej súčasným životom videl veľký kus trpkosti, ktorá pochádzala z krutého údelu osudu. Nedokázal si predstaviť, čo dôležitého už len môže Danica prinášať pre jeho brata. „Ale varujem ťa, nesnaž sa mi narozprávať nezmysly."

„Ďakujem." Očividne jej odľahlo.

Sedeli na predných sedadlách. Braňo bol polobratom otočený k Danici a spýtavým pohľadom čakal. Ona pozerala na predné sklo a hlasno dýchala. Nervózne zalamovala zápästím, neprestajne pohybovala prstami a zápästím ruky. Braňo zapálil svetlo, no Danica ho rýchlo zhasla. V pološere auta sa cítila bezpečnejšie.

Chvíľa sa zdala dlhá. „Si chorá?" dúfal, že ju otázkou posúri k rozhovoru.

Na Braňov hlboký hlas sa spamätala, pomykala perami, ale nepozrela na neho. Ešte hlasnejšie sa nadýchla. „Musíš ma vypočuť," začala tíško rozprávať. „Nedokážem uniesť ťarchu, ktorá ma tlačí. Pôvodne som chcela všetko rozpovedať Romeovi, ale keď sme žili ešte spolu, nenašla som odvahu. Keď som sa konečne odhodlala, bolo neskoro," odmlčala sa.

Pohŕdavo sa usmial. „Danica, nebuď malá. Nebudem predsa riešiť váš niekdajší spoločný život. Všetko, čo sa stalo, je preč," rozhodil rukami. „Nič sa neodstane. Ty máš svoj život, Romi má svoj. A som rád, že sa cez rozvod preniesol, aj keď si mu zasadila veľký úder svojím rozhodnutím. Mal ťa rád, musela si to cítiť. Ale ty si ho opustila. Daj mu pokoj."

„Mám ho rada, Braňo," nervózne mykla hlavou a pozrela naňho. Po tvári stekali slzy tichého plaču. „Všetkých vás mám rada, po dnes, nič sa v mojich citoch nezmenilo."

„No toto! Čo má zrazu znamenať tvoj citový výlev?" roztvoril oči od údivu. „Dievča moje, prečo si mu to nepovedala, keď na to bol čas? Teraz ma neohuruj svojimi rozprávkami," nedôverčivo krútil hlavou. „Hc!"

Danicine líca horeli. Niesli stopy vzdoru. Ústa natiahla na pohŕdavý úsmev, z ktorého vzišiel len úškrn. Musí zozbierať všetky sily, aby dokázala Braňovi vyrozprávať celý príbeh, ktorý nestihla rozpovedať svojmu manželovi. A snažiť sa o to čím skôr, lebo nebol ďaleko od toho, aby ju z auta vyhodil.

„Môj príbeh sa začal tým, že som bola svojmu milovanému manželovi neverná. Kolegyňa chodila na flirt, zlákala ma, podľahla som. To bolo prvýkrát," hovorila rýchlo, nebodaj, aby Braňo nezakročil skôr, než stihne aspoň jadro veci rozpovedať. Nervóznym pohybom zahladila za uši niekoľko kader vlasov. Prehltla horkú hrču, ktorá sa tlačila do hrdla. „Bola som sebecká, nepriznala som sa mu, možno by mi aj odpustil," znížila tón hlasu a spomalila v rýchlosti svojej spovedi.

Braňo zúžil oči, potom ich roztvoril, pomykal hlavou, pokrčil plecom, mimika tváre pracovala podľa toho, o čom hovorila. Vnímavo ju počúval, napriek tomu, že sa vo svojej náhlivosti často zajakávala a prehĺtala aj uprostred slova.

„Dala som sa naivne nahovoriť aj na druhé rande. Lenže bola to obrovská chyba, Braňo. Muž, ktorý ma zvieral v náručí, bol môj bývalý spolužiak," náhle mu chytila ruku položenú na sedadle. „Bol veľká zmija, bol gangster, od začiatku mi klamal, učičíkal ma rozprávkami... ale skoro som ho prekukla. Len neskoro na to, aby som sa dokázala od neho odpútať. Bitkou si vynucoval poslušnosť, nútil k predaju drog, ale aj k vybavovaniu jeho vôbec nie primitívnych záležitostí. Začala som sa báť. Stýkala som sa s ľuďmi, o akých som dovtedy sotva vedela, ba bridili sa mi, vôbec som o nich nechcela ani počuť a pohŕdala som nimi. A zrazu som bola jednou z nich, Braňo..." slzy sa liali po vychudnutej tvári. Tuho mu zvierala ruku. „Keď som odmietla, vyhrážal sa mi... už aj všedný život mi bol postrachom."

Tichým plačom plakala a bojazlivým, priam zdeseným pohľadom sa mu dívala do tváre. Tak toto vôbec nepredvídal. Premietal si všetky spoločné stretnutia posledných mesiacov pred ich rozvodom. Zrazu pochopil všetko. Trpko znášal jej pohľad. Taktne jej podal balíček papierových vreckoviek, ktoré vybral z vrecka.

Vzala ich, ale položila na predný pult auta. Nevadili jej slzy, vtekajúce po krku za golier.

Hrdosť jej nedovolí vziať si od nás nič.

„Toto neslávne obdobie trvá podnes.“ Pustila mu ruku a sklonila hlavu. Kadere spoza uší sa znovu uvoľnili a zakryli sčasti tvár. Pozerala na zodraté špičky svojich topánok.

Začal tušiť niečo nepríjemné „Čo to má spoločné s mojím bratom?“ spýtal sa všedne.

Neodpovedala. Pozrela sa znovu na predné sklo. „Chcela som sa od neho absolútne odpútať,“ chvejúcou rukou prešla po čele a sledovala zrkadlový odraz na skle. „Preto som sa chovala tak, že som každému, aj jemu, išla poriadne na nervy. Len ľúbiť som ho neprestala. Pykám za to, čo som si spôsobila. Aby som ho nedostala do nepríjemnej situácie, vzala som si späť dievčenské meno. Romeo má postavenie, nechcela som, aby sa o ňom hocičo dozvedeli... chcela som ho chrániť. Neviem, či sa mi to podarilo. Už ani nepracujem. Musela som nechať zamestnanie kvôli práci, ktorú mi nadelili,“ vdýchla do pľúc veľký dych.

Rozprávanie nebolo nezaujímavé, len Braňo ešte vždy nevedel, prečo je to celé dôležité pre jeho brata a čo má on so všetkým spoločné. Všetko bolo doteraz len o Danici.

„Musela som vyrozprávať všetko, aby si pochopil, ako ťažko som prežívala vlastnú zradu. Nečakám odpustenie ani súcit,“ zachvel sa jej hlas. Náhle sa pritočila k nemu, vlasy si oboma rukami upravovala za ušami. Oči boli plné strachu. „Romeo je v nebezpečenstve. Chcem ho varovať,“ zachvela sa na celom tele. „A ty si prišiel akurát vhod.“

Nervózne mykanie telom, nervózne chvenie a nečakané návaly vzrušení. Nebolo pochýb, že je nadrogovaná, hoci orientáciu doteraz nestratila a je ešte pri zmysloch. Rozprávanie bolo súvislé a nenasvedčovalo tomu, že by myseľ vynechávala.

„Ako to?“ zdesene myslel na brata. „A prečo vlastne?“

„Viem o ňom bezmála všetko, kam chodí, s kým sa stýka...“

„Ty ho špehuješ?“ osopil sa na ňu.

Strhla sa, ako prichytená pri čine. „Nenazvala by som to špehovaním. Zo začiatku to bolo len tiché, náhodné, bolestivé sledovanie. Potrebovala som ho vidieť, to bolo všetko. Posledné mesiace je to už aj v záujme jeho ochrany. Robím to nenápadne a nič ma do jeho života nie je. Ale cítim sa zodpovedná za to, že som ho opustila, že som ho zradila. Hoci nemôžem ovplyvniť jeho činy od tej doby, ako ostal sám...“ oči jej znovu zvlhli. „Romeo chodí medzi čierne ovce, zabráň mu v tom, si jeho brat, viem, že ťa poslúcha skoro tak, ako otca,“ zrýchlila reč a uprela naňho prosebný pohľad. „Beranský je veľká sviňa, mal by sa usilovať nezvýrazňovať svoje prílišné priateľstvo s ním. Momentálne sa chystá na niečo veľké. Obchod so zbraňami, drogy, likvidácia niekoho... vari všetko mu možno pripísať.“

„Odkiaľ máš tieto informácie?“

„To nie je dôležité. Varuj Romea. Upozorni ho, aby nestrkal hlavu príliš hlboko do piesku. Neviem, ako a prečo sa dal strhnúť medzi najväčších gangstrov... išiel po mne? Neviem...“ bezradne krútila hlavou. „Nechcem, aby dopadol, ako ja,“ ešte viac stíšila hlas. „Pozri sa na mňa, švagor, som ľudská troska, ktorá momentálne nikomu nič neznamená.“

Chcel oponovať, ale nenašiel argument. Už ju len ľutoval. Zazvonil mu mobil. Mykol perami, lebo ho volal Romeo. Priložil si ho k uchu. „Vydrž, som na ceste,“ riekol mu rýchlo aby nemal čas sa povyzvedať a stlačením tlačidla ukončil hovor.

Danica sa pritočila k nemu. Na sedadle sa celkom stratila. Napriek hrubým nohaviciam boli výrazné jej tenké stehná. Vzala do kostnatých rúk jeho veľkú ruku. „Sľúb mi, že ho odhovoríš od bláznivých dobrodružstiev,“ prosebne hľadeli na neho veľké modré oči. „A ešte niečo,“ sklopila ich, ale stískať jeho ruku neprestala. „Nič ma do toho nie je, ale povedz mu, že Vanda nie je ženou pre neho. Nemusí ju odvážať domov a nech s ňou nerandí. Vanda droguje. A pritom je hubatá, nedáva si pozor na jazyk, počuť o nej všeličo. Môže ho dostať do nepríjemností.“

„Kto je Vanda?“

„Cukrárka, aj Mirka ju pozná, pre mamku upiekla narodeninovú tortu, ak sa pamätáš. Tam som ju videla prvýkrát, ale bola v podsvetí známa už skôr, ako som sa ja medzi nich dostala. Varuj ho pred ňou.“

„To ti môžem sľúbiť,“ rozpomínal sa na blonďavé dievča, ktoré ho upútalo zelenými mačacími očami, keď priniesla tortu. Pravdaže sa na ňu pamätal.

Chytila si jednou dlaňou čelo, privrela oči. „Bolí ma hlava,“ ospravedlňovala sa. „Onedlho, snáď týždeň, dva, ale možno mesiac - sa má udiať niečo nevšedné. Viem, že to nejde pochopiť zdravím rozumom, čo ti rozprávam,“ pohladila si čelo a znovu mu chytila ruku. „Ale napriek tomu, možno Romeo bude vedieť, ako s informáciou naložiť, možno má nejaké styky aj tam, kde ja nemôžem. Chystajú sa na veľkú akciu... neviem, čo mi navráva, že bude aj zúčtovanie, nevyznám sa celkom jasne v týchto veciach, všade hovoria akoby v kódoch, len ťa prosím, aby si ho varoval... aby v žiadnom prípade nechodil tam, kde sa pasú čierne ovce, Braňo, švagrík môj, sľúb mi to, prosím,“ mocne mu stískala ruku. Tvár a oči boli plné nehy a prosby. A zračila sa v nich bojazlivosť.

Situácia bola výnimočná. Danica hovorí pravdu. Jej láska voči nim nevychladla, o každom hovorí s citom, akoby ešte vždy patrila do rodiny. Chybou bolo, že sa potkla a nevstala, nenapredovala ďalej, až spadla a nedokázala sa postaviť. „Urobím všetko, čo budem môcť, porozprávam sa s bratom. Daj na seba pozor. Vyzeráš zle.“

„... ja viem...“

„Prijala by si pomoc?“

„Od koho?“ nervózne zaklipkala.

„Odo mňa. Keby som ti pomohol, vrátila by si sa do normálneho života?“

„Nejde to, Braňo. Romeo vytriezvel zo mňa.“

„Nenahrávam ti ho. A nezaťahoval by som ho do toho. Ale tak - mimo neho, po tej akcii...“ povzbudivo na ňu pozrel.

Pustila mu ruku a zahľadela sa na opačnú stranu. Uprela zrak na rodinku, ktorá ukladala nákup a nasadala do vedľa stojaceho auta. Melancholicky sa prizerala dvom malým nezbedníkom, ktorých matka sotva dokázala krotiť, kým otec nezakročil. „Urobil by si to pre mňa?“ spýtala sa sotva počuteľne. Braňo vyslovil jej najtajnejšie želanie. „Ak by to bolo možné, s veľkou radosťou,“ povedala po krátkej odmlke. „Ale len v tom prípade, ak by som bola od neho na míle vzdialená,“ dodala veľmi potichu.

„Snáď by to šlo, keby si sama chcela.“

Nepozrela už na neho. Na krku mala dve modriny. Jedna, okrúhla, už bola sinavá. Ale druhá bola čerstvá, po udretí dlhým predmetom. Skrývali sa pod kabátovým golierom. Len teraz ich uvidel, keď otočila hlavu.

Hľadala kľučku. „Musím ísť, Braňo... aby som nemala problém.“ Pozrela mu do tváre s vďačnosťou. „Pozdrav Líviu. Nemusíš nikomu rozpovedať, o čom sme sa rozprávali. Keď by sa náhodou niečo zomlelo, keby som bola v núdzi, môžem ťa vyhľadať?“

Úzkostlivým pohľadom pozrela na neho. Jednou rukou už držala kľučku auta, a nepočkala, či odpovie.

Prikývol.

„... tak, ahoj, Braňo. Som vďačná za tvoju trpezlivosť.“ Vystúpila, prichýlila dvere, ale ich nezabuchla. Akoby sa bála, že ju hlasný zvuk bude prenasledovať.

Braňo sa cítil zvláštne. V ústach mu zhorklo. Pozeral za ňou ako odchádza. Tíško, ako prišla. Sledoval jej útlu postavu. Ruky vložila do vreciek vetrovky. Strácala sa v šere. Krívala.

Zazvonil mu mobil. Pribuchol dvere vozidla, až tak sa Romeovi ohlásil.

„Preboha, bratku, čo je s tebou? Stalo sa niečo? Kde si tak dlho?“

„Pokoj, bratku, o chvíľu som u teba.“

„Nuž ale kde si?“

„Práve som skončil rozhovor s jednou bývalou krásnou ženou, ale len čo zložím, už aj štartujem. Stretneme sa o chvíľu.“

„No, nevrav, Lívia je ešte vždy krásna a povedala, že si už dávno odišiel, tak...“

„Hovorila pravdu.“ Ukončil hovor a naštartoval.

Cestou rozmýšľal. Romeovi v žiadnom prípade ani len nenaznačí stretnutie s Danicou. Povypytuje sa ho na Vandu a na Beranského. A bude ho prísne vystríhať pred nerozvážnym krokom a v každom prípade upozorní dodržať opatrnosť tak, ako mu kázal aj Igor Zavanský. Policajného riaditeľa pozná pekných pár rokov. S bratovým problémom išiel hneď za ním. Dlho sa vtedy rozprávali. Vie o všetkom a sľúbil pomoc.

Braňo ako mladý stavebný inžinier sa zamestnal u prosperujúcej stavebnej firmy a neskôr sa osamostatnil. Jeho stavebná čata stavala policajtovi Igorovi Zavanskému dom, bola to ich prvá zákazka. Spriatelili sa a priateľstvo pretrváva dobrých desať rokov. Vtedy ešte nesedel na takej vysokej stoličke. Teraz má znovu dôvod na stretnutie. Možno mu ani nepovie novoty. Jemu prezradí zdroj informácie, tobôž, keď chce Danice pomôcť.

35.

Romeo vychádzal z budovy mestského úradu, kde robil reportáž s pánom Lekárom. Sivovlasý pán stredných rokov bol znalý vo svojej práci. Vďačne mu rozpovedal o budúcich plánoch mesta týkajúcich sa výstavby a rozvoja. S takými sa vždy rád rozprával. Bolo zaujímavé dozvedieť sa veci vôbec nie každodenné, a rozumne odôvodnené.

Milošov telefonát ho zastihol vo chvíli, keď vykročil na ulicu. Bezmála sa potkol o pospevujúceho opilca, ktorý sa zjavil náhle medzi chodcami. Úvodné frázy o počasí, čo nové v práci a až tak o tom, že ho očakáva na sobotňajší ples. Bola streda, veľa času neostávalo, preto sa rozhodol zájsť kúpiť si novú, modernú košeľu na túto príležitosť.

Dal si poradiť od mladej predavačky, ktorá mu k čiernemu obleku odporučila kúpiť komplet svetlomodrej košele s tmavomodrou kravatou a ozdobnou vreckovkou do saka.

Po príchode domov si všetko pripravil. Oblek bol z nekrčivého materiálu, nemusí ho nosiť na ramienku, ale len pred odchodom ho pobalí do cestovnej tašky. Topánky, pyžamo, uterák, slipy a ak ešte bude potrebovať niečo na viac, priloží. Na veci osobnej hygieny mal cestovné vrecúško. Ovládla ho cestovná horúčka, hoci sa chystal len niekoľko kilometrov od mesta. Netrpezlivo čakal na sobotu.

V piatok vyšla reportáž s Lekárom, Beranský mu nemôže nič vyčítať. Možno sa mu nebude páčiť, že vyznieval z neho jeho jasný súhlas s tým, ako mieni mesto naložiť s dotknutou parcelou, ale poslednou vetou naštrbil možnosť aj iných, doteraz nekonkrétnych záujmov zistených z nemenovaného zdroja.

V sobotu ráno s nabalenou cestovnou taškou odchádzal spokojný. Netrpezlivo čakal na zastávke mestskej dopravy, aby došiel na stanicu. Autobus mal meškanie a ako na zlosť došlo na trase k havárii, kde policajné autá zahatali cestu a pohli sa až po polhodine. Jedoval sa, lebo kým došiel na stanicu, vlak odišiel. Výlet sa nezačínal sľubne. Namosúrený prešiel na autobusovú stanicu a mal šťastie, lebo nemusel čakať ani desať minút na to, aby nastúpil do diaľkového spoja. Ťaživá ťarcha z pliec opadla. Do Žiliny došiel o desať minút skôr, ako keby cestoval vlakom.

Miloš ho už čakal a zaviezol domov. Cestou mu vysvetľoval, sťa turistický sprievodca, kde sa čo nachádza, vedľa akej budovy prechádzajú. Nebolo pochýb, že vynikajúco pozná mesto.

Jeho budúca manželka sa s ním vrúcne zvítala. Jej inteligencia bola na vysokej úrovni. Milena bola veselá, zvedavá a urečnená intrigánka, presne ako Miloš. Našli sa. Čoskoro si Romea získala.

Na zvítanie ho ponúkli značkovou vodkou, sendvičmi a vínom z vlastného viniča. Pokiaľ Milena pripravovala obed, kamaráti vyšli zo svojej ulity a predvádzali živý zmysel svojho povolania. Obaja boli obdarení báječnou pamäťou, vyjadrovacou schopnosťou, zvedavosťou, ktorú uplatňovali aj voči sebe. Podrobne prediskutovali každý skutok, ktorý po profesijnej stránke bol zaujímavý. Dokázali nazhromaždiť veľa informácií, ktorú aj keď jeden druhému nevnucovali, využívali šancu a zmysel pre aktívnu a uspokojivú činnosť.

Miloš pripravil pre priateľov pobyt plán. Dnes ples, do zajtra dopoludnia spánok, prechádzka po meste, pešo, alebo autom, ako sa rozhodne. Nie z vnucovania ani z hrdosti či pýchy, ale chcel mu ukázať, v čom podnikajú. Predajňu, ktorú vlastnia s bratom, ako aj Milenin salón krásy. Popoludní ešte návšteva rodičov a podvečer ho odprevadí na spoj. Romeo spokojne prikyvoval a uznanlivo potľapkal po pleci.

„Ani neviem, ako sa ti za to všetko odvďačím."

Miloš len mávol rukou. „Nestojí to za reč."

Musel uznať, že Milena bola vynikajúca kuchárka. Skvelý, výdatný obed zapíjali dobrým domácim vínom.

Po obede Milena zamerala tému na večerný ples. Stoj čo stoj mienila pre Romea nájsť *nejakú ženušku*. Veľa rečnila okolo toho, až mu to začalo byť nepríjemné. Nakoniec Miloš urobil bodku za jej horlivými slovami.

V podvečer sa prezliekli do slávnostného odevu. Ani jeden z nich sa nedal zahanbiť. Milenina štíhla postava v tmavých šatách vynikla. Na obnažených pleciach mala priesvitnú štólu zo svetlej farby. Vo vlasoch uvidel upevnenú neveľkú ružu tej istej farby ako štóla.

Miloš zabezpečil odvoz na ples. Parkovisko bolo plne obsadené, ba autá parkovali aj pozdĺž cesty. Pred budovou a na schodoch sa hemžilo množstvo ľudí.

Pri vstupe do priestrannej auly ostal prekvapený, napriek tomu, že mu Miloš celou cestou vysvetľoval o budove. Zaskočilo ho pôsobivé riešenie vstupnej haly, v ktorej dominovalo široké štvorcové stĺporadie, zo všetkých strán prikryté zrkadlami. Ťažko sa vedel zorientovať, lebo narýchlo nerozoznal živý obraz od zrkadlového. Chvíľu postávali pred šatňovým pultom ako každý, kým im odložili kabáty.

Romeovu pozornosť zaujala v skupina poľovníkov v rovnošatách, na pleciach s puškami a v klobúkoch. Niektorí z nich mali trúbky.

Vo výhľade bol ples na úrovni a večer sa začínal sľubne. Veľká tanečnej sála ho upútala poľovníckou výzdobou, ktorá dominovala na všetkých stenách. Bolo tu veľa ľudí. Miloš ho ale usmernil. Pri osemmiestnom stole už traja sedeli. Predstavil sa Mileniným spolupracovníkom, sestrám Silvii a Lívii, jedna bola kaderníčka, druhá maskérka a ich brat Slávo pracoval u Mileny ako masér. Milena ho chcela posadiť medzi dievčatá, ale on si radšej zvolil miesto vedľa Miloša. *Každý je tu s niekým, len ja som sám. Prečo som nepozval Anitu?* Sadol si tak, aby dovidel do celej miestnosti. Napriek tomu, pokiaľ hudba nehrala, viedli užitočný rozhovor a prúdil živý tok reči medzi nimi.

Slávo nalial všetkým z vína, ktoré bolo pripravené na všetkých stoloch v krčahoch. Zajedali ho oškvarkovými pagáčmi. Na každom stole boli na táckach dve veľké kopy pagáčov, ktoré dráždili chuťové bunky.

Než by sa stihol podrobne rozhliadnuť vo veľkej sále, zaznel poľovný signál, ozval sa hlas trúbky, v sále najskôr zašumelo, potom stíchlo. Potom zaznel druhý signál. Tanečný parket a sála sa uprostred vyprázdnila, každý sa ponáhľal obsadiť si miesto. Nakoniec po treťom signáli sa roztvorili vchodové dvere a za trúbenia vchádzali poľovníci v trojstupe. Rozmiestnili sa a rozostúpili a zaspievali poľovnícku hymnu. Bol to ohromný začiatok. Predseda pozdravil zahraničných hostí, a všetkých prítomných, povedal čosi o organizácii, o tradičnosti plesov. Nakoniec zaprial dobrú zábavu, dobrú chuť k jeleniemu perkeltu. Zbor predviedol ukážku lovu zveri a jeho lákania. Nakoniec spievajúc vypochodovali zo sály za veľkého potlesku.

K stolu došli mladí manželia, susedia, ktorí mali s nimi sedieť, Teo a Viola. Našpúlil ústa, aby tlmil úsmev. Dvojica, napriek milému zjavu, mala dobrých pár kíl nad priemerom.

Ples otvorili profesionálni tanečníci troch párov, ktorí zatancovali klasické tance valčík, tango a nakoniec foxtrot. Iná trojica predviedla ukážku latinskoamerických tancov.

Gitarová hudba začala hrať so silnými decibelmi a prví tanečníci o chvíľu obsadili tanečný parket. Miloš s Milenou sa zvŕtali medzi prvými. Túžili sa ukázať pred ním, alebo len preto aby podnietili jeho záujem? Teo mykal plecami už pri stole, Viola ho neudržala na uzde. Obdivuhodne manévrovali na parkete napriek svojim kilám. Romeo sledoval tancujúcich, vyžíval sa, okukával tanec cudzích ľudí. Občas sa potajme pousmial.

Keď nakoniec ostal pri stole len sám s Líviou, elegantne sa pred ňou poklonil a odviedol ju na tanečný parket. Stokrát si nadával, prečo to robil. Lívia bola nízka, čo veľmi nepostrehol, kým sedela. Pri svojej výške by sa musel poriadne zohnúť, aby jej mohol držať driek. Ruky mal pod jej pazuchami a cítil sa veľmi nepríjemne. Po niekoľkých krokoch zistil, že Lívia je mizerná tanečnica. Od začiatku mu stúpala po nohách, alebo sa o ne potkýnala. Vadili jej aj dlhé šaty, ktoré neskôr jednou rukou zriasené podržala.

Nedokázal vychutnať ani obľúbený valčík, preto volil radšej krátke kroky a tancovali ako deti z materskej školy, krok sem, krok tam, aby Lívia nespadla. Keď ho zazrel Miloš, potiahol ústa na veľavravný úškrn a rýchlym pohľadom do stropu naznačil, čo si o tom myslí. Romeo mocne stisol pery, aby sa nezarehotal.

Po dvoch tancoch začali hrať twist. Uľavilo sa mu a hlasno vydýchol, mohol sa konečne oddať voľnému pohybu. Neprerieklí spolu ani len jediného slova počas celého kola. Keď hudba dohrala, bol rád, že si splnil povinnosť voči Mileninej pracovníčke.

Cez prestávku Miloš a Slávo ponalievali víno, poštrngali si a potykali. Víno bolo veľmi chutné. Romeo ho aj teraz zajedal pagáčom.

Po veľmi krátkej prestávke vystriedala gitarovú hudbu ľudová kapela. Od ich stola sa znovu všetci roztancovali, až na neho a na Líviu. Usilovne po ňom pokukovala, ale tváril sa ľahostajne, nevšímavo. Ignoroval jej úsilie o očný kontakt a nesnažil sa zachytiť jej pohľad. Nohami bubnoval do taktu pod stolom, prstami na stole. Tíško, hmkajúc si pospevoval. Nakoniec zo zdvorilosti si k nej prisadol a pospytoval sa na prácu v salóne krásy.

Nasledujúce kolo vytancoval so Silviou. Bola vyššia od sestry a mala oblečené krátke šaty. Neustále rapotala. Ale ani polovicu toho, čo narozprávala, kvôli hlasnej hudbe nerozumel.

Začali hrať čardáš. Hudba zrýchľovala tempo. Vykrúcal Silviu veľmi obratne a dlho dookola, Silvia sa očividne v tanci vyžívala. Potom spomalil, tri, štyrikrát urobil krok sem, krok tam, a pustil Silviu. Začal tancovať pred ňou sólový tanec, aký kedysi pred rokmi, tancoval v súbore. Prekladal bystré nohy na takt hudby, dvíhal v kolenách dopredu aj dozadu a ťapkal po stehnách, po topánkach, dupkal a tlieskal nad hlavou. Precítil tanec do špiku kostí. Silvia si dala ruky v bok a mykaním pliec sa mu zaliečala, ba občas hlasno zvýskla.

Nikoho si nevšímajúc sa sústredil jedine na seba a s ľahkosťou sa predvádzal. Potreboval sa vybúriť, uvoľniť, vydať zo seba potláčanú energiu, ktorá mu vyciciavala životnú silu. Každým krokom, každým zodvihnutím nohy nahromadené napätie povoľovalo, tanec ho upokojil a povzniesol. Tu ho neprenasledovali povinnosti podsvetia, tu ho nepoznali.

Perfektná tancujúca dvojica sa vnútila do pozornosti celému obecenstvu a priťahovala zraky. Akoby sa nechceli zastaviť, akoby ich nebolo možno skrotiť. Ostané tancujúce páry vytvorili okolo nich veľké kolo, potom za ruky sa držiac tancovali okolo nich.

Nakoniec si aj hudobníci povedali: dosť!

Rozhorúčený Romeo sa sotva vedel zastaviť. Z čela mu stekal pot, podrastené havranie vlasy zvlhli a lepili sa na čelo, na krk. Vybral z vnútorného vrecka saka bielu vreckovku, galantne ju prikladal na čelo svojej tanečnici, potom si ňou poutieral svoju tvár i čelo. Uprostred sály, kým si tancujúci sadali, zadychčaný si ju privinul, a na čelo tisol bozk. Poklonil sa pred Silviou. „Ďakujem za skvelý tanec.“

Silvia sa zoširoka usmiala a priklonila sa na jeho hruď. Mocne ju objal, až tak si išli sadnúť.

Romeo si urobil výbornú reputáciu a nielen pred svojím kamarátom a jeho manželkou. Po tom tanci okato začali po ňom poškuľovať dievčatá.

Neskôr, s Milošovým súhlasom, vzal do tanca aj Milenu. Tanec s ňou bol pôžitok. Mala cit pre rytmus, každopádne ocenil jej talent. Ponad jeho plecia medzi rečou pričasto žmurkala na niekoho. Romeova zvedavosť bola silnejšia ako taktnosť, otočil sa s ňou a očami vyhľadával objekt jej záujmu.

Nikdy neznášal údery osudu. Priveľké údery mu život párkrát zasadzoval, hoci sa v podstate pokladal za šťastného človeka. Ale teraz – teraz si v momente pomýlil krok, a keby ho Milena nezachytila, potkne sa o jej šaty. Bol to hnev, alebo žiaľ? Už nebolo podstatné, na koho sa Milena dívala. Dôležité bolo vidieť pár krásnych, jasných modrých očí, ktoré ho pohľadom sprevádzali. Na dosah ruky tancovala Anita so železničiarom, s ktorým odišla práve vtedy, keď si tak mocne uvedomil, že ju môže stratiť. Tmavomodré šaty so svetlomodrou ružou ešte viac zvýraznili jas jej modrých očí. Blesk z nich ho zasiahol až pri srdci.

Tisíc otázok si kládol odrazu, a nedokázal odpovedať ani na jednu. Mozog ostal sťa vygumovaný. Milenine rečnenie už ani nepočul. Preklínal svoje nedbajstvo. Prečo tu nie je s ňou? Presne tak sa pýtal, keď sedel s Andreou. Uvedomuje si neúspech v hre o jej ruku, ale ťažko sa púšťa do boja za ňu, a ľahko stráca odvahu. V jeho krehkej duši sa usalašil žiaľ.

Rozhodol sa dnes večer viac s nikým okrem Anity netancovať.

Sedel pri stole sám, alebo s Líviou, o ktorú nebol veľký záujem. Utápal žiaľ vo víne. Kapela hrala valčík. S náznakom nezáujmu hľadel na tancujúcich. Očami hľadal Anitu. Nechcel rozmýšľať o tom, prečo je tu so železničiarom, alebo s niekým iným. Sedel zamyslene a bol rád, že je tu. Pritancovala do jeho zorného uhla, pre zmenu s tridsaťročným železničiarom. *Prečo železničiari? V čom sú lepší?* Opretý o stoličku sa hnevlivo na neho pozeral a hrýzol si pery. Pod stolom občas zabubnoval nohami do taktu. S Anitou sa im stretli pohľady. Zdvihol ruku a prešiel si po tvári, potom si rozopol vrchný gombík košele. Pomaly vstal. Zdalo sa, že už-už odpadne. Stál a knísal sa. Odhodlal sa na veľké a ťažké rozhodnutie.

Zrazu sa pohol a medzi tancujúcimi sa predieral k nej. *Teraz, alebo nikdy.* Potľapkal železničiara po pleci. Zastavili sa v tanci.

„Smiem prosiť?“ stál zoči-voči neho tak blízko ako nikdy a sklopil zrak, aby sa mu díval do očí. Len o pol hlavy bol nižší od neho.

Kornela prekvapilo, že obdivovaný tanečník si chce zatancovať s Anitou. Klipnutím viečka a sotva badateľným prikývnutím mu však dala znamenie, aby súhlasil.

„Nech sa páči, ale len opatrne, majster,“ hrdo sa usmial. Potom ukazovákom ukázal na oboch. „Hm, vyzerá to, akoby ste sa na oblečení dohodli.“

Choď do čerta!, pomyslel si. Jeho túžba sa splnila. Anitu si jemne privinul do náručia. Keď pocítil zamatovú hebkosť pokožky, ovládla ho nekonečná radosť. Sentimentálne privieral oči, vdychoval jej vôňu.

„Dúfam, že ti tá výmena nevadí.“

„Pravdaže nie,“ povedala odmerane, ale odmeranosť bola veľmi vzdialená tomu, čo vo svojom vnútri pociťovala. Zachvela sa pri prvom dotyku. Jeho nežné objatie bolo opakom divokosti, s akou tancoval čardáš, bolo krásne a snivé zároveň a celkom odlišné od objatia u neho doma. Jemné pohladenie rúk hovorilo viac, ako všetky Kornelove táraniny. Opíjala sa šťastím v jeho náručí.

Zazrela ho už vchádzať a odvtedy blúdila zrakom po miestnosti a po parkete, aby sledovala každý jeho pohyb, kým on nevedel, že je tu. Tešila sa tomu do tej doby, pokiaľ nevidela jeho sólový tanec.

Bez jediného slova pretancovali prvý tanec.

Hudba začala hrať tango. Výbojné, dravé takty tanga premenil na citlivý a pedantný tanec, so zvieraním jej ruky na svojej hrudi a oddaného objatia obdivuhodnej ženy.

„Anita," nežne zašepkal jej meno.

Pozrela sa mu do očí a stisla jeho prsty. Nikto nevedel vysloviť jej meno tak, ako on. *Keby si dokázal čítať moje myšlienky, už by sme tu nemuseli byť.* Cítila ľahké pohladenie na svojom obnaženom chrbte. A dívať sa navzájom do očí bolo veľmi odvážne. Stiahol obočie, zúžil oči. Chcela vyčítať myšlienku, ktorú vytváral.

Odhodlal sa spýtať. „Možno som zvedavý a nemusím všetko vedieť o tej, ktorú mám rád, ale kto je ten muž, ktorý ťa sprevádza?" stiesnene čakal odpoveď na dávno nezodpovedanú otázku.

Čo to povedal? ... o tej ktorú mám rád?, dobre počula. Z dychu ale razilo víno. Zároveň mala nekonečnú radosť a bola celá bez seba, lebo vycítila štipku žiarlivosti. *Má ma rád!* Napriek tomu by ho rada dráždila. Zhrýzalo ju pokušenie povedať mu nepravdu. Veľmi chcela, hoci nie naliehaním, aby sa konečne prebudil. „Keď ma požiada o ruku..."

Razom sa mu stiahol žalúdok a v momente ho rozbolela hlava. Zachvel sa. „Teda som sa omeškal," povedal si pre seba.

„... vydám sa." Prikladala oheň na vatru, keď pocítila jeho záchvev. Vôbec nechcela počuť, čo zamrmlal.

„Veď dobre... ja... nemusím o všetkom vedieť," ľahostajne, s nezáujmom vyslovená veta v ňom zanechala rozhorčenie a bolesť. „Takže naše cesty sa musia rozísť..." Slová vyzneli veľmi trpko. Nebadane ukončil hladkanie. „Nuž, gratulujem, Anita, zrejme si už našla svoje šťastie. Ja..." hovoril s náznakom bezstarostnosti, no nenachádzal ďalšie slová. Prehltol. Na tvár sadla ustarostenosť. Nerozhodné potiahnutie úst a smútok v očiach razom dali poznať zmenu, aká ho ovládla.

Ťah sa jej podaril natoľko presvedčivo, že hladkanie prestalo úplne. „Neber život tak vážne, aby si sa z neho zabúdal tešiť," postískala mu prsty a veselo pozrela do očí.

Prečo som si navrával, že som ti dôležitý? Z vážneho pohľadu sa zračil predstieraný pokoj. „Napriek všetkému by som ťa ešte veľmi rád zovrel vo svojom objatí." S trpkým pohľadom sa priklonil k jej tvári. Mocne si ju privinul.

„Práve to robíš, a je to celkom príjemné," šepla.

„Teda to, že sme obaja trochu odbočili, na veci nič nemení?"

„Odbočili?" *O akom odbočení hovorí?* Vyžívala sa v intrigánstve. Uvážlivo a opatrne vyberala dvojzmyselné slová, ktorými nabádala nerozhodného, milovaného muža na väčšiu trúfalosť v prejavoch svojej zdržanlivej lásky. „Aj vykoľajený vlak dokážu vrátiť na koľaj."

„Áno... áno... je to tak," prehĺtal slová, zachvátila ho pochybnosť. Už si nie veľmi veril. „Keby som ja bol tým vykoľajeným vlakom..."

„Každý raz nájde svoje šťastie," povzbudivo pozrela do jeho tváre.

„Hovoríš to preto, lebo ty si ho už našla?" zhrýzal sa a pocítil sklamanie, že bude patriť inému. Pri každom jej pohybe v silnom objatí cítil žiadostivosť. „Je to povzbudenie?"

„Neplač, že zapadlo slnko, lebo slzy ti zabránia uvidieť hviezdy," šepla mu do ucha.

„... povedal Einstein."

„Ale platí to všeobecne pre každého."

Horko prehltol. Všetko nasvedčovalo tomu, že Anitu objal poslednýkrát.

Hudba dohrala, zabubnovali, nasledovala prestávka. Postávali uprostred parketu, aby sa nemuseli predierať medzi ostatnými.

Anita sa pozerala na uzol jeho hodvábnej kravaty a na neposlušne stojaci golier s rozopnutým horným gombíkom košele. Nesmelo podvihla hlavu, aby pozrela na tvár milovaného muža.

Prehĺbil kútiky úst, s predstieranou nenútenosťou sa usmial. „Tie šaty ti mimoriadne pristanú a robia ťa zvodnou," poznamenal a ľahko ju pohladil po chrbte. Potom ju odprevadil k stolu, poklonil sa, poďakoval.

Nestihol si sadnúť, zahlásili podanie večere. Hudobníci odišli z pódia. Z cédečka zaznievali ľudové piesne na počúvanie. O chvíľu v sále čašníci roznášali víno na každý stôl. Iná skupina rozdeľovala príbory, taniere. Opustila ho nálada. Skleslo sedel pri stole a popíjali víno, Miloš spriadal akési zápletky, no razom mu oči ožili a rozjarený vstával.

„Romeo, priateľ môj, dovoľ, aby som ti predstavil svoju sestru a švagra, Košičana. Už som ti o nich rozprával," upriamil jeho pozornosť ma prichádzajúcu dvojicu.

Reagoval omnoho pomalšie, ako mal vo zvyku. Momentálne ho absolútne nezaujímala Milošova sestra s manželom. Znudene zdvihol pohľad a skoro prevrátil stoličku, keď prudko vstával. Prekvapene reagoval na prítomnosť došlých ľudí. Aby tlmil svoju zmätenosť a údiv, nemotorne si začal zapínať gombík na saku. S rozochvenou rukou sa mu to nepodarilo, radšej to vzdal.

„Justín Korben," ponúkal mu pravicu železničiar. „Toto je moja manželka Dianka, Milošova sestra," objal ju za plece. „A vy ste jeho priateľ z Košíc, novinár, ak sa nemýlim."

„...nie, ne-nemýlite sa. Romeo Horen," dodával si sebadôvery pri stisku rúk. Odrazu bol zmätený, vínom pomútený mozog nepracoval podľa jeho predstáv, spôsoboval mu zábrany. Nevedel si jasne vysvetliť situáciu okolo Anity a hneval sa sám na seba. „Takže vy," ukázal prstom na oboch, „vy ste manželia?"

„My sme manželia," pobavene sa usmievala Diana.

„A vy ste železničiar?" mykol bradou smerom k Justínovi.

„Áno," pozreli sa s Dianou na seba.

„Takže aj vy pracujete na železnici?" namieril ukazovák na Dianu. Otázka vyznela hlúpo, ešte k tomu pridal nejasný výraz tváre.

„Nie, ja som pracovala v staničnom bufete, Justín je železničiar," poťahovala pery na všetky strany, aby tlmila smiech.

„Aha, aha," veľavravne, prikyvoval. „... inak dobrá zábava, skvelý ples," pokyvkávaním hlavy si premeral Dianinu širokú postavu a prižmurovaním očí vyjadroval svoje stanovisko.

„No, to je. Videli sme aj vaše jedinečné sólo, aj vy sa bavíte skvele."

„Ideme drahá," Justín pozrel na svoju ženu. „Vybrali sme sa na vzduch, tak... prepáčte."

Diana zakývala Milošovi aj Milene a odišli.

Zadumane si sadol. Hlavou mu vírili rôzne myšlienky a točili sa neprestajne okolo Anity.

„Takže si videl moju sestru, neklamal som, keď som tvrdil, že nosí pod sukňou sud," zasmial sa Miloš a drgol do Romeovho lakťa.

Silene sa usmial a bolo mu jedno, čo hovorí. Trápili ho iné myšlienky.

„Tvoj švagor si zrejme po-pozval z Košíc aj svojho ko-kolegu...,"

Len teraz si Miloš všimol priateľov mútny pohľad. Priklonil sa k nemu a zacítil zápach vína raziaci z jeho dychu. Vystrúhal zaujímavú grimasu a našpúlil pery. Doteraz inteligentne sa zabávajúci Romeo nezáživne upieral na neho pohľad. Bol pripitý.

„Tak áno, alebo nie?" spýtal sa o tón hlasnejšie, keď sa mu zdalo, že Miloš neodpovedá.

„No hej, pozval. A čo má byť? Ja som pozval teba, lebo ty si môj kolega. Justín je železničiar, a s Diankou pozvali priateľa, železničiara, s jeho družkou. Čo je na tom zlé? Každý si vyberá kamarátov zo svojho fachu."

Len čo to vyslovil, od Mileny si vyslúžil do nohy kopanec a štuchnutie do boku. Nervózne pomykal hlavou rýchlym pohľadom na priateľa a na Milenu.

„S akou družkou?" tušil niečo nebezpečné. Za normálnych okolností by trpezlivo a rozvážne uvažoval, ale teraz ho ovládli skazonosné pokušenia. Skôr, než by mu niekto stihol dať odpoveď, vedľa stola zastala dvojica. Zaregistroval tmavomodré šaty, vedľa svojho ramena ruky držiace malú lesklú kabelku. Nemusel zisťovať, komu patria.

„Ahojte," pozdravila sa Anita s Kornelom.

„Ahojte," odpovedali Milena s Milošom.

Zhrýzal sa. Anita držala za predlaktie tridsaťročného. Lenivo podvihol hlavu, aby pohŕdavo pozrel do železničiarovej tváre a vedľa šiat jej nebadane chytil ruku.

Kým si povedali niekoľko slov o tom, ako sa kto baví, a prehodili pár súhlasných viet o výbornom plese, nepozorovane hladkal jej prsty. S radosťou zisťoval, že hladkanie je vzájomné. Predsa prítomnosť železničiara, a zistenie jeho osoby ako Anitinho druha, mu spôsoboval viac, ako bolenie hlavy.

Vôbec nevnímal, o čom sa rozprávali. Odišli s tým, že idú von. Vzápätí dorazil víno zo svojho pohára a poprosil Tea, aby mu znovu nalial.

Vôňa vynikajúceho jedla zapĺňala miestnosť. Z druhého konca už začali roznášať večeru. Romeo znovu vypil víno. Miloš sa rozhodol konať. Pri takomto tempe bude mať priateľa skoro pod stolom. Milene tisol bozk na líce a pošuškal niečo do ucha. Vzápätí obaja vstávali a vzali na vzduch aj Romea, aby sa stihli vrátiť, pokiaľ naservírujú večeru. Bola malá šanca nedopriať mu víno pri stole a inak tomu nemohli zabrániť. Neodporoval, vyšiel bez podopierania na svojich.

Vo vestibule postávalo niekoľko ľudí. Ovanul ich čerstvý vzduch, široké dvojkrídlové vchodové dvere boli dokorán roztvorené.

„Uch, toto sme už potrebovali," Miloš a hlbokým vdychom sal do pľúc chladný vzduch.

„Nevydržím tu dlho, ja nemám sako," ohradzovala sa Milena.

„Len chvíľku," uspokojoval ju Miloš. „V sále bolo horúco, však, Romeo?"

„Uhm," zahmkal a poberal sa ďalej. U vedľajšieho stĺpa uvidel časť tmavomodrej sukne a malú lesklú kabelku na zápästí a rýchlymi krokmi sa tam ponáhľal.

Anita sa pozerala do zrkadla, a nanášala si púder na tvár a nos. Podozrivo na neho pozrela a roztržito odkladala pudrenku.

„Kde je ten neokrôchanec?" bol pripitý, svojím barytónom nedokázal tlmiť hlas a otázka vyznela drsne a pohŕdavo. Potláčaná láska ho nútila konať a horela v ňom naozajstná túžba vydobyť si niečo násilím.

Ostala zaskočená jeho náhlym zjavením, ako aj aroganciou a hlasnými otázkami, za ktorými sa otáčali niekoľkí v ich blízkosti. Hlas, ktorý vždy obdivovala, pre ktorý by sa rútila do ohňa, ju teraz vydesil. Od údivu pootvorila ústa. Nedokázala ani slova prerieknuť.

„Tak, kde je ten, s ktorým flámuješ?" Oprel sa dlaňou o zrkadlo na stĺpe, druhú ruku založil vbok a jednu nohu si krížom preložil pred druhou. Čakal na vysvetlenie a na ktovie, čo. S vypúlenými očami sa na ňu sebaisto pozeral. *In vino veritas.* Odvážne vyriekol to, čo ho trápilo už niekoľko týždňov. „Ne-nemala by si uprednostňovať priateľstvo pred láskou."

Zľakla sa jeho zvodného pohľadu, ktorý ju už nie raz očaril. „Si opitý," placho pozrela na neho. *Napriek tomu máš pravdu, naozaj by som nemala uprednostňovať Kornelove priateľstvo pred tvojou láskou. Len mi konečne aspoň slovkom naznač, že ma máš rád.*

Miloš si zastal za Romeov chrbát. Mal v úmysle ho odviesť, ale Anita prižmúrila oči a mykla hlavou, aby to nerobil.

„Je to po-podfuk a môj výsmech," odul pery. „Odmietla si ma."

Miloš si s Milenou vymenili veľavravné pohľady. Nedokázali si vysvetliť, čo tí dvaja spolu majú a odkiaľ sa poznajú. Milena si už bola istá, že Diana nemala pozvať na ples Anitu ako Kornelovu družku. Napokon, že tí dvaja neprekypujú voči sebe láskou, vycítila už pri prvom spoločnom stretnutí.

Vypúlila od údivu oči. Vôbec nerozumela, čo chcel povedať. *Odmietnuť? Ani za celý svet!* No možno ani nerozoznal, čo splietal. Vzápätí pohľad zneznel. „Sám si na vine," žalúdok zvierala úzkosť, telom prechádzal mráz. „Daj mi pokoj. Si vrahom každej radosti zo života." Tíško sa rozplakala.

Jej poznámka zaťala do živého a spôsobila mu bolesť. Pocítil ju v celom tele. Hrdo nadvihol hlavu, bradu vysunul smerom k nej, povýšenecký to bol pohľad.

„Čo je to za plač? Hnev, alebo žiaľ?" oči z nej nespustil.

„No tak, Romeo, poď, priateľ môj, ideme na vzduch," Miloš ho chytil za ruku, ktorú mal priloženú v bok.

Drsne sa mu vytrhol. Bol opitý a z opitosti pramenili nielen slová, ale aj nevhodné správanie. Rozopnuté sako ostalo bezmála vyzlečené v Milošovej ruke a košeľa sa z nohavíc uvoľnila. Narovnal sa, ponaťahoval ruky.

Náhle a nečakane objal Anitu a mocne si ju privinul. Nebol pánom svojho činu ani slov. O chvíľu poľavil v zovretí, a chytil jej ramená. Pozrel sa do modrých očí. Jeho pohľad už zmäkol. „Možno to bolo z mojej strany len ne-nerozumné nadšenie a prá-právom si ma odmietla." Potiahol kútiky úst, vzišla grimasa. „...aj keď v liste stálo povzbudenie..." Zaknísal sa a pustil ju.

Miloš sa nemienil vzdať toho, že ho vyvedie na čerstvý vzduch a vystieral k nemu ruky. Mykol plecom a otočil sa mu chrbtom. *„Ešte som nevidel, tak dievčatko plakať, aby tak plakalo, keď ma išli lapať..."* zaspieval krásnym barytónom a pobral sa na toaletu.

Jeho spev priťahoval pohľady. Šatnárka mu zatlieskala a skupina dievčat postávajúca neďaleko nich sa razom otočila. Jedna mu poslala našpúlenými ústami bozk.

Vábivo na ňu pozrel a veľavravne žmurkol, zastavil sa a poklonil s pravou dlaňou na srdci. Naozaj vedel lámať ženské srdcia.

Vo dverách toalety sa bezmála zrazil s Kornelom.

Chytil ho náhle za obe ramená a prísne mu pozrel do tváre. „Daj na ňu pozor, je to dobré dievča," povedal priveľmi nahlas, a počuli to všetci.

Kornel zabalansoval pri prudkom myknutí. „Kto?"

„Tá, ktorú si požiadal o ruku...a ktorá sa za teba vydá," znela pohŕdavá odpoveď. Keď mu pustil rameno, ľahko ho posotil a vošiel na toaletu. Viac sa na neho ani len nepozrel.

Kornel nechápavo pozeral za ním. „Hcc!"

„Vy sa poznáte?" zvedavo sa spýtala Milena a utrela stekajúce slzy na Anitinej tvári.

„Uhm," sprevádzala ho užialeným pohľadom a naslúchala spevu.

„Nepovedala si... v opačnom prípade..." ďalej nepokračovala nahlas. *Mohli sme vás pozvať spolu,* zahryzla si do pery.

„Dočerta, zrazu aký nepríjemný syn hromu," zanadával Miloš.

„Nepríjemný, ale strhujúci," opravila ho hneď Anita.

Miloš lapal po vzduchu, aby niečo povedal. Nakoniec bezradne odišiel za Romeom. „So žiadnou ženou niet rečí," frflal a naširoko rozhodil rukami.

V Anitiných očiach sa objavili výčitky. „Mňa sa nikto na nič nepýtal. Kornelovi každý všetko uverí. Ktože je zvedaví, čo chcem ja?" Urážlivo sa pozrela na Milenu.

„A čo chceš ty?"

Zahryzla si do pery a klipkaním zadržiavala plač. Znovu sa pozrela za Romeom.

Milena sa hlasno nadýchla a stihla pretiahnuť len *„áách!"* Aj bez slov sa dovtípila.

„Ale zapríčinila som si to sama," povedala po chvíli a do slov sa vkrádal žiaľ. Sklopila zrak. „Všetko je mojou vinou, nemala som ho vyprovokovať."

Anita nebola rozmaznanou princeznou, ktorá by si niekoho lásku vynucovala, v tom si bola Milena istá.

„Daj sa do poriadku, pokiaľ sa Kornel vráti." Podávala jej papierovú vreckovku.

„Kornel, Kornel, vždy len Kornel," šomrala si popod nosom. Ale pritočila sa znovu k zrkadlu a postierala si slzy. „Vyzerám dobre?"

„Je to lepšie." Milena vykukla spoza jej chrbta a pozrela do zrkadla. „Si zaľúbená."

„Je to hriech?" radosť kryla potiahnutím pier. Vzápätí rýchlo vybrala pudrenku a dokončila pudrovanie tváre a nosa.

Od prírody zvedavá žena bola presvedčená, že sa stala svedkom žiarlivej scény. Až teraz si uvedomila, že Anita celý večer spočívala pohľadom na Romeovi. Myslela si, že ho obdivuje

kvôli jeho sólovému tancu. Ale keď Romeo neprestával blúdiť pohľadom po parkete a oči sa zastavovali akoby náhodou na Anite, všetko sa vyjasnilo. Pri náhodnom zistení utajovanej lásky oboch už si bola istá, že Anita s Kornelom netvoria pár.

„Povedz, čo to bol za trápny výstup... teba a Romea? Nie je len zdanie, že iskrí medzi vami láska," zaťala do živého. „Romeo je žiarlivý."

„Kiež by tomu tak bolo," zasnila s privretými očami. „Ale počula si, čo povedal..."

Milena verila, že nech sa tu všetko javilo celkom nevinne, láska je to vzájomná a tí dvaja ňou neboli zasiahnutí na prvý pohľad. Lenže ktovie, prečo vyzerala akosi beznádejne a obaja pritom trpeli.

Po tomto výstupe sa Romeo rozhodol nechať všetko napospas osudu. Po výdatnej večeri vytriezvel a nech sa len pred chvíľou hocijako zaprisahával, že okrem Anity s nikým nebude tancovať, vynikajúca hudba nedovolila presedieť noc na stoličke. A tak striedavo vykrúcal Silviu, Milenu aj Violu. Anitu videl tancovať prevažne s tridsaťročným, občas s Justínom, ba zašiel pre ňu aj Miloš. Stretali sa im pohľady. Neklopila pri nich zrak, ale nárokom ho ani nevyhľadávala. V jasných očiach videl len bolesť a smútok, ako na začiatku, keď ju spoznal.

Cítil sa podrazený. *Zrejme jej nestojím za veľa.* Pred večerou ešte chcel vybuchnúť ako sopka. Teraz akoby sa odôvodnene utiahol do najhlbšieho kúta na zakrytie hlbokého zmätku spôsobeného svojimi prudkými reakciami nad nepríjemným zistením skutočnosti. Pomyslieť na ňu mu bránili prekážky. Musí hľadať riešenie takých problémov, ktorým doteraz nevenoval pozornosť. Jednoduchá situácia mala zrazu veľmi zložité riešenie.

36.

Zobudil sa po ôsmej, čulo vchádzal do kúpeľne, keď sa Miloš ospalo vracal z toalety.

„Poukazujem ti mesto, keď máš záujem. Prevediem ťa po okolí, ako som sľúbil," hlasno zívol a poškriabal sa na stehne. „Tak... asi o hodinu. Dovtedy sa naraňajkujeme."

„Uhm, budem rád," bol vyspatý a úplne triezvy.

Po výdatných raňajkách sa vybrali vo dvojici do mesta. Miloš sa už ukázal ako dokonalý a atraktívny turistický sprievodca, ale z plánovanej dvojhodinovej prechádzky nakoniec vzišla len krátka prechádzka po okolí. Slabý vánok sa premenil na studený vietor, bolo ho cítiť na každom centimetri pokožky aj pod odevom. Chlad zachádzal za nechty a nad mestom sa kopili smerom od vrchov tmavé oblaky. Ani jeden z nich nebol ochotný znášať zimu a veľkými krokmi sa vracali domov.

Po vynikajúcom obede Miloš zaviedol kamaráta k rodičom. V noci to nebolo ono, videli sa len z diaľky. Chcel mu poukazovať aj vinič, z ktorého pochádza to *fantasticky dobré víno*, ktoré pochvaľoval a ktoré mu tak chutilo.

Rodičovský dom sa nachádzal bezmála na druhom konci mesta a Miloš celou cestou vysvetľoval históriu vari všetkých budov. Široká ulica patrila medzi najstaršie v meste. Časti z veľkých, dlhých záhrad vzali na výstavbu vežiakov, ktoré sa hrdo pýšili na jej konci. Milošov rodný dom patril medzi vynovené, s plastovými oknami, čerstvým vonkajším náterom a prebudovanými vnútornými priestormi. Rodičia v ňom bývali spolu s rodinou jeho brata Štefana. Stál uprostred záhrady. Z jednej strany bol zatrávnený dvor, z druhej strany vpredu bola okrasná záhrada. Dvor a záhrada vzbudili Romeov záujem. Aj keď bolo ešte väčšinou všetko pod snehom, starostlivosť o záhradu a dvor nebolo možné zaprieť. Súhlasne prikyvoval. „Je tu pekne, stálo to nemálo roboty."

„Skoro tak pekne ako u teba," strčil do neho lakťom. „Ale na jeho pretvorení mám aj ja podiel a nemalé zásluhy. Nezaháľal som, keď sa pracovalo."

„Nič som nepovedal," buchnátoval ho dobrácky priateľ.

V predsieni bolo vyzutých niekoľko dámskych čižiem, vedľa ktorých boli tri páry pánskych papúč.

„Muži sú preč," skonštatoval Miloš.

Sami sa vyzliekli a vyzuli. Dvojkrídlovými dverami s veľkými sklami vošli do priestrannej, vkusne zariadenej haly. Už pri vstupe ho upútali veľké balkónové okná až po zem, ktoré viedli do záhrady. Za nimi mávali konármi vysoké tuje.

Z vysokej hifi veže postavenej pri novom televízore sa ozývali záhorácke ľudové piesne.

V miestnosti vládla veselá nálada. Ženy sa na nejakej príhode hlasno zabávali .

„...pravdaže, to bolo vtedy, keď ja som bola ešte vo vašich rokoch," zasmiala sa zvonivým hlasom najstaršia. Svojou príhodou rozosmiala všetky, ženy hlasno vybuchovali v smiech.

Milošova matka držala v ruke fľašu scherry a nalievala do pohárikov. Na stole boli vyložené zákusky, slané pečivo a zo šálok rozvoniavala čerstvá, ešte pariaca sa káva, ktorej vôňa zaplnila miestnosť.

Okolo veľkého jedálenského stola sedela Diana, Anita, doteraz mu neznáma, Aďa, na ktorú ju Miloš pripravil ako na Mileninu sestru a dvojnásobnú švagrinú. Všetky sa otočili k vchádzajúcim. Aďa ťarbavo vstávala od stola, aby ich privítala. Bola širšia ako Diana a čakala dvojičky.

„Ahoj všetci vospolok," zaspievala Milena. „Môžeme sa pridať? Je tu veselo..."

Romeo pri pohľade na skupinu žien stratil farbu. Očami spočinul na Anitinej peknej, usmiatej tvári, ktorá, ako náhle sa im pohľady stretli, razom zvážnela.

Po vzájomnom zvítaní a predstavení sa podaním ruky a bozkaním sa na obe líca, ktorému sa nevyhol Romeo ani s Anitou, Aďa podržala Romeovu ruku.

„Romeo," vyslovila zasnene, s prižmúrenými očami. „Si nielen pekný muž s romantickým menom, ale máš aj krásny, taký vábivý, priam *moderátorský* hlas, aký sa príjemne počúva," rozprávala naďalej snivo. „Už aj som sa zamilovala do neho. Keby ťa môj švagor priviedol skôr, neviem, neviem, čo by sa stalo..." zagánila na neho.

„Ešteže len do hlasu, sestra. Iba keby sme ti ho nahrali..." usmiala sa Milena.

„Máš pravdu, Mili. Vidíš, to mi vôbec nenapadlo," rozosmiala sa zvonivo.

Romeo nevedel, čo povedať, len prehĺbil kútiky úst. Toto narýchlo zahraté divadielko mu pripadalo ako výsmech.

„Nepredvádzaj sa," Miloš namieril ukazovák do švagrininej hrude.

„Poď, Romeo, ideme za chlapcami," objal mu plece. „Nebudeme rušiť čisto *dámsku spoločnosť* svojou prítomnosťou."

„Ospravedlňte nás," Romeo bol vďačný priateľovi. Od dvier sa ale náhle otočil, vrátil sa a zastal si za Anitu. „Môžeš na chvíľu?" chytil ju za plecia.

Od jeho dotyku a ľúbezného hlasu ju zalial rumenec. *Môžem, a nielen na chvíľu.* Otočila sa za milým hlasom a od radosti si zahryzla do spodnej pery.

„Len na chvíľu, dámy iste prepáčia," pohladkal ju na pleci.

„Samozrejme že môže, len choď, Anitka," Milošova mama ihneď dávala súhlas akoby ju uvoľňovala z vyučovacej hodiny.

Vyšli do predsiene.

Miloš si prezúval obuv, ale Romeo sa o jeho prítomnosť nestaral. A nevadili mu ani otvorené dvere, ktoré Anita za sebou neprivrela. Neplánoval si práve teraz rozhovor s ňou, len predpokladal, že tu sa stretnutiu nevyhne. Dostal bláznivý nápad. Nech sa všetci dozvedia, ako cíti, nech si len vypočujú, čo jej chce povedať. Taký bol jeho názor.

„Anita, musím sa ospravedlniť," nežne jej chytil ramená a pozeral do krásnych modrých očí, ktoré znamenali pre neho posledné dni celý svet. „Ja viem, že som konal v zajatí prchkosti a vášne, snáď aj žiarlivosti, a mala si pravdu, keď si povedala, že som bol aj opitý... ja... už si ani nespomeniem, čo všetko som povedal. Ale napriek svojej opitosti som si zapamätal, čo si

mi povedala ty. Nechcem byť vrahom tvojej radosti zo života," pustil ramená, jednou rukou jej mocne chytil ruku a prstami druhej ruky pohladil tvár.

Pred minútkou išla za ním ako psík za svojím pánom. Keď začal ospravedlnením, radosť zalievala srdce. A keď dokončil, nechápavo, až vystrašene pozerala na neho.

Havranie vlasy padali do čela a kontrastovali s jeho bielou pokožkou a zapýrenou tvárou. Nevyhladil si ich. Hlboké, tmavé oči akoby sa ešte viac prehĺbili. Videla v nich smútok a výčitky. A najkrajší muž sveta ju obviňuje. Zvierala ju úzkosť. Z pootvorených úst ani hláska nedokázala vydať. Len mu silno zovrela ruku. Neskoro si uvedomila, že svojím nerozumným nadšením a provokáciou zapríčinila jeho odmietnutie. Dosiahla práve opak toho, čo chcela. Čo ju nútilo tak konať? Prečo chcela nasilu ho podnietiť k nejakému činu?

„Keď si našla svoje šťastie, prajem ti ho, len ma mrzí, že som jedno nepochopil. Zvádzala si ma aj podvádzala," pozabudol pritom na jej predvianočné priznanie, a na všetko, čo svedčilo o tom, že nemá nikoho a je sama. „Mala si sa priznať, že žiješ s druhom."

Aj ona zabudla na neslávnu vetu, ktorou mu v noci nasadila červíka do hlavy. *Kedy som ťa zvádzala? ...a vraj podvádzala?* „Romeo, všetko, čo som ti povedala, je pravda." Myslela na ich prvé stretnutie, kedy otvorila pred ním svoje srdce. Teraz sa rozochveli pery, zaleskli oči. Mocne, túžobne ho chcela objať podľa svojich predstáv. Ale sa ani len nepohla. „Všetko je tak pravda, ako som ti povedala."

„Veď práve, jasne si mi to v noci naznačila," pustil jej ruku. Črty tváre stvrdli. „Pritom som dúfal, že tvoje srdce nikto neobsadil. Tvoj list dával nádej..." S nadvihnutými plecami sa nadýchol. Vydal hlasný, rozochvený výdych. „Nuž - čo, nejako sa z toho dostanem."

Zohol sa, aby sa obul. Potom vzal kabát. „Poďme, Miloš."

Na Anitu už ani nepozrel.

Miloš sa bezradne poškriabal za ušami. Prizeral sa celému dejstvu priateľovej životnej drámy. *Možno sám chcel, aby som bol pritom.*

Anita zostala stáť bez pohnutia, sťa prikovaná. Srdce sa rozbúšilo, cítila ho až kdesi v hrdle. Nedbala o to, čo povedal. *Ľúbi ma!* Bolo to najkrajšie a zároveň najbolestivejšie zistenie posledného obdobia jej života. Chvelo sa jej celé telo. Napriek tomu, že odišiel, cítila ešte zovretie jeho rúk na svojich prstoch. *Prečo mi nikdy nepovedal o svojej láske? Prečo ju nikdy ani len nenaznačil? Prečo sa láske ku mne priznáva, keď ma opúšťa?*

Vchodové dvere sa za priateľmi zatvorili.

Myklo ju pri zabuchnutí. Zadržiavala plač. Nevnímala nič. Len mykanie hlavou doprava a doľava naznačovalo, že rozmýšľa. Privrela oči. Ovládla ju ľútosť aj láska. Milovala ho, milovala jeho krásny, pokojný hlas, ktorým pohládzal, ktorým dodával nádej, ktorému verila.

Teraz ju obvinil. Môže si za to sama. Napriek tomu zistenie jeho lásky bolo nadovšetko silnejšie a dôležitejšie. Nenechá ho odísť bez toho, aby sa nedozvedel pravdu o jej hlbokej láske! Mocne zovrela prsty v dlaň a chvejúc si ich pritískala na hruď. Musela zabrániť silnému tlkotu svojho srdca, aby jej nebodaj z hrude nevyskočilo. Romeo naznačil koniec niečoho, čo ani nevie, kedy z jeho strany začalo. Vyhne sa pravidlu a tento *koniec* bude znamenať *začiatok. Ako začať oňho bojovať?*

Hlasno sa rozplakala.

Za dverami utíchol smiech. Dobrá nálada zanikala postupne. Milena stála s rukou na kľučke, aby dvere zatvorila. No čím dlhšie sa započúvala do rozhovoru dvoch zaľúbencov, o ktorých včera ani nevedela, že sa poznajú, tým väčšmi ich rozhovor priťahoval aj zvedavosť ostatných.

Všetky počuli Anite adresované slová. Romeo nezakrýval svoje city pred nikým a napriek tomu, že ju verejne obvinil, tak iste verejne vyznával aj lásku k nej.

Milena si privinula srdcervúco plačúcu Anitu. V miestnosti nastalo hrobové ticho.

37.

Romeo odmietol cestovať vlakom, aby sa vyhol stretnutiu s Anitou. Zamyslene sedel v autobuse a jednotvárne pozeral na ubiehajúcu krajinu. Vybral sa k priateľovi na jeho pozvanie a ani nie z tridsiatich hodín, ktoré strávil u neho a v kruhu jeho rodiny, by sa dala napísať kniha. A to všetko preto, lebo musel čeliť nečakaným udalostiam.

Na jednej strane sa tešil, že sa stali, mali pre neho obrovský zmysel. Žičilo mu šťastie stretnúť Anitu. Tancoval s ňou, objímal ju, nakoniec aj naznačil, že ju ľúbi. Na druhej strane by niektorým udalostiam rád predišiel, prípadne vyhol. Spravil žiarlivú scénu a strápnil sa. *In vino veritas.* Aj v noci si tak povedal. Vypil ho primnoho, aby mal zdravý úsudok a vedel rozlíšiť, kedy čo povedať. Teraz už bude potrebovať len čas, aby konečne pochopil, že zmeškal rýchlik, ktorý ho mal dopraviť do Anitinej náruče. Brána bola otvorená, ale dlho a neisto pred ňou vyčkával. Na druhej strane ho možno klamala. Od začiatku. Ťažká to bola ale predstava. Poznajú sa sotva tri mesiace. Že sa do nej zaľúbil, si už mocne uvedomoval. Podnes dokáže precítiť citový šok nezabudnuteľnej chvíle. *Anita, Anita, dlho nebudem vedieť na teba zabudnúť.* Povzdychol.

Cestujúcemu pred ním zazvonil mobil. Vtedy si spomenul, že od včera rána netelefonoval. Lenivo sa za mobilom načiahol do puzdra, pripevneného na opasku. Zabudol ho zapnúť. Vypol ho včera, keď cestoval k Milošovi, lebo nechcel, aby ho hocikto vyrušoval. Pohrával sa s ním, aby čas cestovania rýchlejšie plynul. Odkazová schránka vykazovala 13 volaní. S úsmevom na perách prechádzal zoznam volaní. Dvakrát volala Mirka, raz mama, volal Róbert, Kamil, Fraňo, dvakrát akési neznáme číslo bez mena, a päťkrát Braňo. Všetko mohlo počkať, ale Braňo znamenal životne dôležité volanie. Ihneď vyťukal jeho číslo.

„Bože, bratku, kde si, čo je s tebou? Stalo sa ti niečo?“

„Cestujem domov zo Žiliny, som v autobuse, len pokoj.“

„A to si nemohol povedať, že nebudeš doma, dočerta? Vieš si predstaviť, ako mi bolo? Dokážeš si predstaviť, ako som sa cítil?“ zo strachu rozprával až agresívne.

„Deje sa niečo?“ hlas sa mu skoro zasekol. Napäto sa pomrvil na sedadle.

„Samozrejme, kedy prídeš? Musíme sa stretnúť.“

„Asi o hodinu,“ zovrel sa mu žalúdok a sťahovalo hrdlo.

„Počkám ťa na autobusovej, vyzeraj ma na výstupišti.“ Cvaknutie a hovor sa skončil.

V rozmedzí niekoľkých hodín sa názor na svet, na ľudí, na okolie dokáže meniť vrtošivo, až na nepoznanie. Túžba, láska, cit a osobná vôľa sa musí posunúť bokom. Prichádza pokušenie spojené s úspechom či neúspechom a zničí každú príjemnú chvíľu. Prichádza čas, ktorý nebude plynúť v rodinnom kruhu. Čas, kedy ho nebude mať kto ochraňovať. Čas nevšedný, násilnícky, v ktorom nebude možné predvídať, čo sa stane vari ani najbližšiu hodinu.

Tušil, že je blízko, napriek tomu ho teraz zastihol nečakaného. Nestihol stráviť citový úder osudu, snenie o Anite, o ich vzťahu, sú zrazu už len ilúziou.

Hlavu oprel o sklo a pozeral sa na vonkajší svet. Občas uvidel mihajúce svetlá, ktoré sa v šere sem-tam objavovali a mizli. Cítil sa ako úbožiak. Cesta ubiehala a každou sekundou krátila. A každou sekundou bol bližšie k nepríjemnému zisteniu. Monotónny zvuk autobusu po novej ceste ho ukolísal. Nedokázal myslieť na nič. Zaspal.

Braňo ho čakal. Známa cesta Romeovi pripadala celkom cudzia. Akoby sa po nej neprešiel včera, ale veľmi dávno. Udalosti posledných hodín ešte intenzívne prežíval. A keď otvorí dvere svojho bytu, príjemné spomienky vystriedajú trpké chvíle manipulovania jeho osoby.

Andrea sa zastavila pri spoločnom plote, keď vystupovali. Len čert vie, čo tam večer robila. Mávol jej, pozdravil sa. Odpovedala s rozžiarenou tvárou. Nemal rád nakukovanie a tobôž druhu „á la Andrea“. Braňovi sa hlasno pozdravila, načo jej odpovedal aj zdvihnutím ruky.

Sedeli za kuchynským stolom, keď sa konečne Braňo rozhovoril. Ruky zopäl na stole a prísny pohľad upieral na neho. Ani jeden z bratov nevedel nasadiť takú prísnu tvár.

„Bratku, vieš, že ťa nemienim nechať v štichu," začal ako diplomat. „Sľúbil som pomoc, lebo mám známosti na patričných miestach. Inak by to totiž nebolo možné. Odľahlo mi, keď si povedal, že ideš zo Žiliny, ale nevieš si predstaviť, čo som prežíval, keď som ťa nevedel dosiahnuť. Prebehla razia, vysielali v krátkosti aj v telke. Ale bol som pozrieť v piatok popoludní novú zákazku, vracal som sa domov večer a čo vidím? V parku pri Hurikáne boli kukláči. Telom mi prebehol mráz. Zastavili ma poliši – dopraváci, trochu obďaleč, nebol som jediný, ale zvedavosťou som bol neprestajne v strehu. Už som sa len modlil, aby som ťa neuvidel. Nedvíhal si mobil. Nenápadne som volal každému a vypytoval sa na teba, Kamil ťa nakoniec v sobotu prišiel pozrieť. Nebol si doma. Už sa nebudem opakovať, čo sme s Kamilom prežívali. Prikazujem ti ohlasovať všetky cesty, ktoré nepovedú do zamestnania. Rozumieš?"

Z tváre sa vytratila všetka farba. Po končatinách prechádzal mráz a naskočila husia koža. Zostal nepohnute sedieť, tiež so zopätými rukami. Akoby ho brat sledoval akýmsi vnútorným prístrojom. Výsledkom bola napätá nervozita a strach. O seba samého. Oči nespustil z Braňa.

„Neviem, či ti predpisujú v tejto hre nejakú úlohu. Neviem, ako s tebou komunikujú..."

„...cez počítač. Ako posledne. A nebol som doma, ktovie, čo tam mám..." roztržito rozprával, ako hazardný hráč, ktorý dostal čuch.

„Pozrieme sa. To ešte nie je všetko. Vieš, že Lukáš s Braňom chodia na tenis. V sobotu popoludní, teda včera, išli na tréning a krátili si cestu cez park pri stanici. Vzali ich kukláči..."

„Preboha! Prečo ich púšťaš samotných?" zdesene vykríkol.

„Sú už veľkí, Romi..."

„... a čo Lívia? Nezľakla sa?" sám sa zľakol.

„Lívii sme o tom nepovedali. Nemusí sa znervózňovať pred pôrodom. Ale kukláči brali každého, možno preto, aby im nezavadzali tam, kde ich nechceli mať. Odviezli ich dodávkou do nejakej veľkej garáže, vypočúvali ich... rutina. Možno sa to tak robí. Našiel sa nelegálny sklad zbraní. Potvrď mi, že v tom nejdeš," zachvel sa mu hlas pri otázke. Prižmúril oči a nad nosom sa prehĺbila vráska.

„Nejdem." Odpovedal navonok pokojne, ale jeho napätý hlas neznel presvedčivo. Mal pocit, akoby mu po celom tele chodili mravce. Braňov prísny pohľad ho vyľakal. Ani jediným svalom na tvári nepohol. „Božemôj, bratku, vari si nemyslíš, že hrám na dve strany? Neklamem ti, naozaj neklamem."

„Prečo si odišiel?" spýtal sa ho ešte vždy s kamennou tvárou.

„Kolega ma zavolal na poľovnícky ples. Vynikajúco som sa zabavil. V taške mám oblek, uterák, pyžamo, holiaci strojček, môžeš skontrolovať. Alebo mu hneď zavolaj a presvedč sa," vyložil mobil na stôl a postrčil ho pred brata. „Čo si, malý? Mám plné gate už od toho, čo mi tu rozprávaš, dofrasa," zahniezdil sa na stoličke a hnevlivo udrel prstami na okraj stola.

„Poďme sa pozrieť do tvojho počítača," Braňo vstával bez ďalšieho vysvetľovania. Bol mužom činu. Romeo ale vedel, že mu verí.

Obaja brali schody po dvoch, ponáhľali sa sťaby opreteky.

Počítač sa rozozvučal. Hlava pri hlave netrpezlivo hľadeli na monitor. Nepotrvalo dlho, kým zručnou manipuláciou Romeo vyhľadal e-maily, z ktorých bol jeden dôležitý.

Stretneme sa v kaviarni v Slovane v nedeľu večer o 19-tej. B.

Čítali ho obaja nahlas. A obaja naraz pozreli na hodinky. K dobru mali desať minút.

„Ideme," zavelil Braňo. „Zavolaj si taxík, ja pôjdem svojím autom vopred a rozhliadnem sa. Vráť sa taxíkom, na mňa počkaj doma. A zavolaj mi, kde si, keď skončíš. Nikto nás nemôže zahliadnuť spolu. Rozumieš mi? Pokiaľ ťa budem vidieť v miestnosti, neodídem." Braňov hlas bol vzrušený a hlasno dýchal. „Dofrasa, je to ako v detektívke," tľapol brata po pleci. Vykašlali sa na počítač, rýchlo schádzali dole schodmi. „Nikdy by som nepredpokladal, že na staré kolená budem mať takúto dobrodružnú akciu," šomral si, keď skočil do topánok a schmatol z vešiaka vetrovku.

Bolo dobrých pár minút po siedmej, keď vstúpil do kaviarne. Tlmené osvetlenie, čisto a útulne, hostí tak akurát. Pri jednom zo stolov pri stene uvidel Braňa. Práve si niečo objednával. Bolo pre neho záhadou, ako sa sem dostal tak rýchlo a stihol ešte aj zaparkovať. Tanga nevidel v miestnosti. Na vysokých stoličkách pred barovým pultom sedeli dve dievčatá a dvaja statní muži ako Braňo s Kamilom, ostrihaní na krátko. *Tangové gorily.* Takže ho čaká. A sleduje. Kým tak postával a namieril k jednému prázdnemu stolu, vošiel Tango – alias pán podnikateľ Beranský. Prešiel vedľa neho, a vzápätí si sadol k jednému zo stolov. Rozhliadol sa ešte bez záujmu, len tak naoko a prisadol si k nemu.

„Meškáš," karhal ho s jemným úsmevom na perách bez pozdravu.

„Meškal taxík," ospravedlňoval sa aj on s úsmevom, no zároveň mu tŕplo celé telo.

„Si pripravený na boj?"

„A o aký boj ide?" snažil sa nedať najavo prílišnú zvedavosť, hoci napätie cítil na celom tele. Všetkými zmyslami bol v strehu a telom prechádzal mráz.

„U barmana nechávam obálku. Keď odídem, vypýtaj si zelenú igelitku. Budúci týždeň chcem čítať uverejnený článok."

„Bolo by vhodné formou reportáže, potreboval by som..."

„Všetko máš rozpísané v obálke, myslím, že obsahuje až primnoho informácií. Dúfam, že to zvládneš. A konečne – rád by som ťa poveril už aj úlohou v akcii. Musíš si za peniaze zamakať."

„A síce? Viem narábať s perom, ale inak..." poškriabal sa za uchom.

„Budeš robiť sprostredkovateľa. Vynesie ti to aj milku, ale hlavne, budeš mať postavenie a budeš ovládať iných. A v tom prípade už je o čom hovoriť. Svojím štýlom obratne získavaš ľudí na svoju stranu, preto som sa rozhodol poveriť teba. O úlohu sprostredkovateľa sa mnohí bijú. Váž si, že poverenie dostaneš práve ty. Toľko na povzbudenie. Doteraz si nesklamal."

„V telke idú zlé správy," podotkol akoby mimochodom a odvrátil zrak, aby sa nezaujato rozhliadol. Nebol si istý, či nestrelil vedľa. U ľudí jeho typu človek nikdy nevie, kedy čo môže vysloviť, kedy a čo sa mu bude páčiť. Mohol sa ľahko nahnevať a v tom prípade ani nedomyslel, čo by dokázal urobiť.

„V mojom tíme sú ostrieľaní ľudia, vedia si dávať pozor, títo neboli moji. Zjavili sa ktovie, odkiaľ," hrdým pohľadom sa poobzeral po prítomných v miestnosti a oči spočinuli na jeho dvoch gorilách. „Úbožiaci," pokračoval pohŕdavo. „Dali sa nachytať kvôli banálnemu obchodu. Hc, pár zbraní! Malý pokus, ktorí vyniesol sotva štvrť milky, o ktorú sa delili. A nedokázali uniknúť. Boli to pešiaci, ty si Strelec. Si pod mojou ochranou. Obchody treba vedieť robiť a nie sfušovať. Veľkolepo. Grandiózne," zdôrazňoval s úsmevom, akoby rozprával o krásnej čerešničke na šľahačkovej torte. „Sami sú si na vine. A snáď pre zopár nedostatkov nespochybníme celý systém, celú starostlivo vypracovanú kombináciu," poklonil sa s úsmevom akejsi mladej žene, ktorá si práve sadla o tri stoly ďalej. „Boli to hlupáci, ktorí sa natoľko ponáhľali konať, až spáchali obrovskú hlúposť. A z takej niet návratu."

Prišiel čašník. „Dobrý večer, čím poslúžim, páni?" spýtal sa zdvorilo.

„Nuž, čo si dáte, milý priateľ?" ešte vždy s úsmevom, ktorý mu z pier celú dobu nezmizol, sa ho Tango spýtal vari ešte zdvorilejšie, ako čašník.

„Vodku s tonikom, dupľovanú, prosím," povedal rozhodne. Potreboval ju ako soľ.

„A pre vás?" čašník mykol bradou smerom k nemu.

„Žiaľ, ja musím odísť, snáď inokedy," vytiahol z vrecka dvestovku a pohodil ju na stôl. „Prepitné je vaše."

Po čašníkovom odchode sa z Tangovej tváre vytratila všetka farba a úsmev zmizol z pier. Bol ako vosková figurína. Náhle vstal. „Dovi..." rýchlymi krokmi sa vzdialil od stola a prešiel do reštaurácie.

Romeo ho mal akurát dosť. Pár viet, ktoré mu povedal, ho nepotešili. Byť pod jeho priamou ochranou znamenalo poslúchať ho na prvé slovo a riadiť sa jeho pokynmi. Intrigy, ktoré neznášal, by odteraz mali byť zárobkom na každodenný chlieb a vyniesť ho do pozície sprostredkovateľa, ktorá funkcia nevedel, čo znamená, ale znamenala veľa. Beranský mu z neznámych a nepochopiteľných dôvodov verí. Rád by poznal, čím si vyslúžil jeho pozornosť a dôveru. Napätie celého tela odchodom Beranského o stupeň povolilo.

Kým mu čašník priniesol nápoj, od pultu odišli aj gorily. Do kaviarne ležérne vchádzal policajný riaditeľ a bezstarostne, akoby mimochodom, si prisadol k Braňovi.

Romeo vypil nápoj čo najskôr, priam ho do seba vrazil. Pri pulte si vypýtal zelenú igelitku. Alkohol rozohrieval telo, rýchlejšie sa rozprúdila v žilách krv. Strnulosť ustúpila ale mozog pomútil. Vyšiel pred budovu a najbližším taxíkom sa dal odviesť domov.

Už z taxíka volal Braňovi. V byte sa prezul do papúč, zhodil zo seba kabát a vošiel do obývačky. Na oknách spustil žalúzie. Z igelitovej tašky vyberal obálku, keď zazvonil na vchodových dverách zvonček.

Braňo neprichádzal sám, ale Romeo prichádzajúceho nepoznal. Ostal v pomykove pred nevysokým mužom tenkej postavy, ako on sám. Bystré oči si ho premerali a uškľabil sa, keď vstúpil do domu. Mal celkom príjemný pohľad, aký si možno ľahko zapamätať.

„Vyzleč sa," riekol neznámemu Braňo a už držal golier jeho vetrovky, aby ju hneď po vyzlečení zavesil na vešiak. „Zoznám sa s mojím bratom, je to Romeo."

Braňo predstavovanie celkom zjednodušil.

„Ahoj," riekol neznámy a podal mu ruku.

„Ahoj, vítaj." Upútala ho bezmála plešatá hlava, na ktorej riedke, svetlé vlasy boli nakrátko ostrihané, na ježka. V športovom oblečení vyzeral napokon celkom prívetivo. Jeho vek by si netrúfal uhádnuť.

„Romeo, toto je môj priateľ Igor, ale nepýtaj sa ďalej, lebo ti aj tak nepoviem, aký a odkiaľ. Niekedy je lepšie, keď nič nevieš."

Romeo mykol plecom a prehĺbil kútiky úst. „Poďte do obývačky. Ukážem vám obálku, ešte som ju neotvoril. Chcete ju vidieť, že?"

„Samozrejme," riekli skoro súčasne.

Braňo s Igorom si sadli na gauč. Romeo do jedného z kresiel oproti nich.

„Nuž, slávnostné otváranie obálky sa začína," žartovný tón mal uľahčiť problémy, ale jeho hlboký hlas sa chvel strachom. Každým pohybom pociťoval stiesnenosť. „Čo len môže obsahovať?" zachvela sa mu ruka.

Všetci traja sedeli v predklone, ako pred hrou na karty. Akoby čakali, čo im Romeo nadelí. Cítil na sebe Igorov prísny pohľad. Nervózne k nemu mykol hlavou a snažil sa neporušene odlepiť zalepenú časť obálky formátu veľkého zošita. Žalúdok sa zovrel a zaškŕkal. Zrazu pocítil hlad. Mihol okom po oboch, ale ani jedného nezaujímali jeho problémy s hladným žalúdkom. Pohľadmi uprene sledovali každý pohyb jeho ruky. Akoby rozmotával gordický uzol. Z obálky nemala vyskočiť ani nijaká kráska, hoci by nedbal, keby z nej mohol vybrať napríklad aj neobľúbený hamburger. Konečne vysypal obsah na stôl. Ďalšie informácie sa skrývali v troch obálkach formátu A5.

Igor si nervózne pretrel tvár. „Môžem?" nečakal na odpoveď, priam schmatol obálku, ktorá bola najbližšie, druhú posunul Braňovi, kým Romeo tretiu už držal.

V Romeovej boli peniaze. Desať kusov päťtisícok. Celkom slušný zárobok. Ale za čo, to sa nedozvedel. Braňo roztvoril a čítal niekoľko listov papiera. Tlačiarňou vytlačené riadky obsahovali návod na článok, z ktorého mal vytvoriť potrebnú reportáž do novín.

Tretia bola najzaujímavejšia. Igor sa zahĺbil do čítania. Ruka sa mu zachvela. „Dopekla!" rýchlymi pohybmi si niekoľkokrát pohladkal bradu.

Romeo rozochvenou rukou zložil peniaze, akoby ho pálili a Braňo prestal čítať. Obaja sa na neho pozreli so zjavným záujmom. Civeli na jeho tvári a čakali na slová, ktoré vysloví. „Páni!

Nikdy by som nepredpokladal, že toto raz zažijem," oči nezdvihol od papiera. Otočil list, prebehol po niekoľkých riadkoch. „Vyhliadli si ťa, kamarát," pozrel sa s nepokojom v tvári na Romea. „Si v tom až po uši."

Braňo pozrel na brata. Ustarostene sa zahrabal do vlasov. Hlasno prehltol. Potom oči plné otázok nasmeroval na Igora.

„Sú to pre mňa cenné informácie. Ale pre teba," pozrel na Romea, „je to tvrdá a riskantná práca. Môžeš v nej zarobiť omnoho viac, ako si dnes dostal. Obsypú ťa peniazmi, ale nikoho nebude zaujímať, za akú cenu nesieš kožu na trh."

Romeove zmysly pracovali na plné obrátky od príchodu domov, teda už viac ako tri hodiny. Odvtedy sa od nervozity striedavo chvel, napínal, občas poľavil, potil a ktovie, čo všetko. Odôvodnene. Aj keď sa usiloval udržať styk s realitou, situácia sa menila z jednej sekundy na druhú. Ranné nadšenie sa zmenilo na večernú skleslosť. A prísnejšie si okolnosti uvedomoval až teraz. Ani Braňa ani Igora nepozval na hostinu. Ani jeden z nich neponesie zodpovednosť jemu určenú. Ich prítomnosť zaručovala bezpečnosť a istotu, snáď si na chvíľu myslel, že aj rozdelenie práce či hociktorej úlohy. Pomaly sa prispôsoboval ťažkostiam, ktoré mu hrozili. Telom mu znovu prechádzal mráz. Koľký krát už dnes?

Zneistel. Na čelo vyrazili kropaje potu. Odul pery a vystrúhal grimasu. V nej zotrval.

Nastalo ticho. Tri páry očí pozerali raz na tvár toho druhého, raz na papier, ktorý bol príčinou ich skleslej nálady.

„Každú začatú činnosť treba dokončiť," Igorov hlas preťal ticho.

„Moja reč," náhle odvrkol Romeo.

Igor potiahol kútiky úst. „Aj keď sa ti to komplikuje, bolo by smiešne, keby som ťa nepovzbudil. Nájdeme nejaké riešenie," pohodil na stôl papiere, ktoré doteraz držal v rukách. „Urobil si dobre, že si ma pozval," pozrel na Braňa.

„Musím si niečo dať, inak skolabujem," vstával Romeo, namieril k vitríne ako duch a vybral fľašu značkovej vodky. O chvíľu z chladničky priniesol tonik a tri poháre.

„Len pomaly s alkoholom, dnes si už mal akurát dosť," napomínal Braňo brata.

„Bolo to pred sto rokmi," ohradil sa. Naozaj sa mu to tak zdalo.

„Ja nebudem," zakryl pohár rukou. „Musím odviesť Igora."

„Veď si ma nepriviezol! Len si daj, zavolám niekoho."

„No vidíš, nakoniec môžeš prespať aj u mňa. Zavolám Lívii," naplnil Braňov pohár Romeo.

„Ostaň pri ňom a ...," Igor sa ponáhľal schváliť Romeov návrh. „A ty, Romeo, neľutuj tú vodku, zaslúžime si ju," zdvihol pohár prvý. „Opatrný Tango urobil prvú veľkú chybu," uškľabil sa skoro radostne.

„Čím?" upieral zvedavý pohľad na neho Braňo.

„Predsa tým, že všetko sa rozhodol dať na papier." Romeo čudne pozrel na brata, ako môže tak jednoduchú vec nechápať.

„Máš dobrý postreh, Romeo. A to sa musí osláviť. Nato si veru aj ja pripijem."

Ani si neštrngli. Romeovi odľahlo. Ťažoba opadla a alkohol mu trochu pomútil ustarostený mozog. Krátku chvíľu ešte pokecali, ale rozhovor viazol. Igor tu už nemal čo robiť. Poberal sa na odchod. Obaja ho vyprevádzali k bráne.

„Vari len nejdeš pešo? Nemal som piť, bol by som ťa odviezol," robil si výčitky Braňo.

„Pokoj, priateľ môj, idem len na začiatok ulice. Nemôžem každému vešať na nos, kde som bol. Na autobusovú zastávku pre mňa prídu."

Igora trápili celkom iné myšlienky.

Mladý muž potrebuje pomoc, potrebuje zabudnúť. Je k dobru veci, že vôbec netuší, do čoho sa púšťa. Až by bol aj dvakrát taký šikovný, ako o ňom tvrdí Braňo, aj vtedy sa bude musieť mať na pozore. Ani jednému z nich nemohol prezradiť, že v podsvetí majú dvoch svojich mužov a o celej veci vie omnoho viac, ako sa dočítal teraz. Pre neho bolo záhadou, čím dokázal Romeo okúzliť Tanga, a kvôli čomu ho vzal pod svoju ochranu. Neveril nikomu.

Jeho muži veľmi ťažko získavali dôveru, pokiaľ sa medzi skupinu prebíjali a zapracovali, a potrvalo, kým ich začali rešpektovať. Tango peniazmi, ktoré nikomu a nikde nechýbajú, ho láka, a výmyslami ohlupuje. Keď sa nad tým od začiatku stretnutia zamýšľal, predsa tu čosi ešte vždy nehralo. Od svojich ľudí vie, že Tango si onú parcelu skutočne chce kúpiť z dôvodu výstavby veľkého hotela a obchodov, v podzemí ktorých bude herňa pre vyvolených. Takže to zase hovorí v jeho prospech, a že mu predsa dôveruje.

Zamýšľa sa nad tým od začiatku, ako mu Braňo rozviedol problémy svojho brata. Teraz však už ide do tuhého. O dva týždne dorazia drogy. Kolegovia z protidrogového sú v pohotovosti už celé mesiace. Aj jeho ľudia bdejú. Včera znovu dostali informácie, že zbrane poputujú od neznámeho dodávateľa do podsvetia aj tento týždeň. Zatiaľ nech si myslia, že v bezpečí. Z listu vyplýva, že z doteraz neznámeho dôvodu chce mať Tango novinára pri akcii, a keď aj nie priamo, v každom prípade veľmi blízko seba. A sú len dve možnosti. Dôvera, alebo likvidácia. Tangov zámer s Romeom nebol dostatočne jasný a znepokojoval sa preto hlavne odvtedy, ako sa dozvedel o Danici.

Bude musieť dávať na mladíka pozor. Poznajú jeho bydlisko, a možno už vedia o jeho rozvetvenej rodine. Všetci sú to dobrí ľudia, musí im pomôcť. Nielen preto, že je s Braňom kamarát. Jeho úlohou je aj ochrana všetkých obyvateľov.

Pozrel sa na jasné, hviezdnaté nebo. Mesiac bol v splne. Bolo chladno. Pritiahol si golier svojej koženky a zapol vrchný gombík. Z vrecka vybral úpletovú čiapku s brmbolcom a nasadil si ju na riedke vlasy. Rozhliadol sa na dvore. Trávnik ešte pokrývali fľaky snehu.

„Máš peknú, upravenú záhradku," štuchol do Romea.

„Snažím sa," hrdo vztýčil hlavu. „Mám rád pekné veci."

„A čo tvoji susedia, akí sú? Dobre sa tu býva?" pozrel sa na jednu aj druhú stranu.

„Títo sú fajn," ukázal rukou k Novákovcom. „A z druhej strany stavba už tri roky stojí. Vraj rodičia chceli dom postaviť bratom a oni sa nevedeli dohodnúť. Tak mi to niekedy môj sused vysvetľoval. Občas sa na stavbe niekto ukáže, ale nikto nič nepodnikne."

„Ani ty nič o nej nevieš, si stavebník...?" vyzvedal sa Igor.

Braňo pokrčil plecom. „Nie som o všetkom informovaný a nasilu sa o ničom nevyzvedám. Pracujeme na zákazku. Keby nás oslovili, bola by to iná reč."

Igor už vedel, ako zorganizuje Romeovu ochranu.

Už bolo hodne po polnoci, keď sa bratia odoberali na spánok. List, kvôli ktorému sa Igor znepokojil, aj im vyrazil na čele kropaje potu. Chvíľa, keď si Romeo pred rokom predsavzal, že Tanga dostane za mreže a uverejní o celom jeho rozsiahlom gangu obsiahlu reportáž, sa už zdala nekonečne dávna. Keď chcel splniť svoje predsavzatie, princíp musí splniť. Podarí sa mu to, keď bude sprostredkovateľom? Igor sľúbil pomoc. Nepoznal jeho právomoci, netušil, akou skúškou musí do tej doby prejsť, pokiaľ pomoc poskytne a v akej forme. Dovtedy bude odkázaný sám na seba. V opačnom prípade, keď by od Igora pomoc neprišla...?

Bude mať privilégiá u Beranského. Potrebuje ich?

V jeho osobnom živote sa všetko obráti na rub. Môže sa z neho stať veľký frajer. S jeho výzorom to pôjde ľahko, a môže chodiť v drahých oblekoch, prespávať v drahých hoteloch. Môže byť ako Beranský. Peňazí bude mať ako pliev, môže ich míňať na luxusné výlety, drahé rekreácie a prekrásne autá. Môže si užívať. Bombastické vymoženosti vo svete moci a korupcie, kde hlavnú úlohu zohrávajú hlavne peniaze. Ženy na neho môžu letieť. Za čas. Kým nezačne byť niekomu nepríjemný, prípadne sa mu znepáči poslúchať. Toto chcel? Takáto by mala byť jeho kariéra?

Svoju budúcnosť nevidel ružovo. Nepáčilo sa mu robiť nikomu poskoka, ani za veľké peniaze. Mal svoje princípy, ktorých sa doteraz držal a žil si svoj pokojný život. Darilo sa mu v ňom. Ak ho však niekto z gangu vyprovokuje a neudrží svoju občasnú výbušnosť a stálu zvedavosť na uzde, je koniec.

Chvíľu načúval Braňovmu spokojnému spánku.

Na jeho oči spánok neprichádzal. Prehadzoval sa na posteli, ale žiadna poloha mu nevyhovovala. Zvieral vankúš mocne na hrudi, zas ho položil pod hlavu, aby ho o chvíľu znovu krčil v objatí. V podvedomí si spomenul na Anitu. Vynorila sa náhle, pri zvieraní vankúša, možno už v polospánku. Cítil jej objatie na šiji, počul jej slová *ľúb ma Romeo, ľúb ma.* Vedel, že zviera vankúš, ale mal pocit, akoby objímal jej krehké telo. Videl ju vychádzať zo svojho domu a stratila sa. Bežal za ňou a dobehol ju na žilinskom plese, kde s ňou zrazu tancoval. Takty tanga teraz počul ako najkrajšiu serenádu. Hladkal pri ňom jej obnažené telo, aj teraz akoby cítil jej blízkosť vo svojom objatí, v nozdrách lákavú vôňu jej parfumu. Potom sa z objatia stratila a uvidel ju vo vestibule pred zrkadlom, kým on spieval. Zamrvil sa. Spotený objímal vankúš a hlasno, dychtivo dýchal. Sen v mikrospánku vzídený z útržkov skutočnosti bol krásny. A zneli mu v ušiach jej slová, na ktoré si nevedel už dlhšie spomenúť. Prosila, či poručovala, aby ju ľúbil? Nech už bolo akokoľvek, chce, aby sa tak stalo. Zistenie to bolo krásne a zároveň bolestivé, lebo on...?

Včera nahlas vyslovil, že sa jej vystúpi z cesty, aby nezavadzal. Sám sa rozhodol skončiť s ňou vzťah. Napriek tomu myslel na ňu vari každú chvíľu. Vynorila sa jej udivená tvár, kedy jej všetko hodil o hlavu, kedy jej povedal, ako ťažko znáša jej klamstvo. Teraz sa preto už trápil a sužoval. A len čo sa mu vynorila pred očami, pocítil nečakanú túžbu. Hlásilo sa o ňu telo, hlásila sa duša. Nedokáže ovládať svoju myseľ ani pri spomienke na ňu.

Braňo v spánku niečo zašomral a obrátil sa na druhú stranu. Dlhú ruku položil na jeho telo. V pološere sa pozrel na spiaceho brata. O chvíľu zložil jeho ťažkú ruku zo svojho boku.

„Anita, Anita," šepkal do tmy. „Som ja ale hlupák! Namiesto toho, aby som ťa z objatia tridsaťročného vyrval, ešte ťa doň viac posotím." V tomto prípade rýchly čin predchádzal správnemu uvažovaniu. „Veď Kornel ani slovom nenaznačil, o čom si hovorila ty."

Vankúš si pritisol na tvár. Keď o chvíľu sotva dýchal a na čelo vyrazili kropaje potu, ba od úzkosti sa mu potilo podpazušie a hruď, skopol paplón na koniec postele a vankúš nervózne hodil k nohám. Posadil sa, kolená si pritiahol pod bradu a objal vytiahnuté nohy. Durdil sa sám na seba, zvierala ho tajnosť jeho duše, s ktorou sa neľahko zveroval. Teraz by rád vyrozprával, hoci aj Braňovi, o čom premýšľa.

Rukami objal plecia, aby zabránil triaške. Náhle ho oziabla zima.

Braňo spokojne dýchal vedľa neho.

„Anita, Anita, solídna, milá žienka, prepáč mi môj unáhlený čin," rozprával do tmy. „Prepáč mi, že som ťa ranil možno na najbolestivejšom mieste. Prepáč, že som bol navonok drsný. Žiaľ umáral moju dušu a ovládla ma trpkosť. Ale slová som vyslovil len na potláčanie mojich citov. Vo vnútri som nežný, milý, povzbuď ma a dôveruj mi, presvedčíš sa."

„S kým sa rozprávaš?" zašepkal Braňo. Nadvihol sa a oprel o lakeť. „Modlíš sa vari?"

„Nemodlím sa," strhol sa, „hoci by mi možno aj pomohlo obrátiť sa na Pánaboha o pomoc." Pritočil sa k nemu, preložil si vankúš pod hlavu a zakryl sa paplónom.

„Braňo, brat môj, som zaľúbený," priznával sa.

„Čoo?" zvedavo pretiahol slovo a nesnažil sa už šepkať. „Zistil si to vari teraz?" hneď sa načiahol, aby zapálil nočnú lampu.

Romeo sa spokojne usmieval, ramenom podopieral hlavu a v očiach vládol zvláštny pokoj.

„Som tomu rád, bratku," tešil sa spolu s ním. „A kto to je, poznám ju?"

„Nie, neverím. Snáď Mirka."

Začínal mať zlé tušenie. Až Danica mala pravdu a predsa sa zaľúbil do Vandy, čo nedávno popieral, zaslúži si, aby mu jednu vyťal.

„Mirka? Pracujú vari spolu? Je cukrárka?" vôbec sa nesnažil tlmiť zvedavosť. Zároveň pripravoval pokarhanie. „Odkiaľ ju ona pozná?"

„U Mirky si bola objednať tortu. Možno si na ňu pamätá," povedal zasnene. „Ale mohla sa pri nej zastaviť aj na kávu. Pracuje na obvodnom úrade. Poznám ju vari dva mesiace."

„U Mirky sa vystrieda mnoho ľudí,“ zmiernil hlas. Citeľne mu odľahlo. „Bol by v tom zázrak, aby si každého hosťa pamätala. Ale...,“ štuchol ho prstom do hrude, „dva mesiace je na lásku krátka doba a možno to bude len náhle vzplanutie.“

„Neviem, bratku. Ale už pri pomyslení na ňu mi zviera dušu.“

Náznak úsmevu na jeho tvári rýchlo vystriedal ustarostený výraz. „Nuž, najskôr jednu prácu treba dokončiť,“ povzbudzoval ho, akoby bol presvedčený, že sa to bude dať a onedlho bude koniec jeho trápeniam. „Potom budeš mať hneď dve veci do vienka. Slobodu aj ženu.“

„... alebo ani jednu...“

„No to ani zo žartu nehovor!“ skríkol.

„Vieš, bratku, ja som dokonalý hlupák. Pustil som ju k vode a teraz si preto robím výčitky. Preto som sa nahlas rozprával. Uspokojoval som si svedomie. A keď sa mi ani prvá vec nepodarí, ja ti nechávam do vienka dom.“

Braňo sa tak vrtko posadil a vzápätí kľačal na posteli, že Romeo si to sotva stihol uvedomiť, nieto ešte všimnúť. Posteľ zapraskala pod rýchlym pohybom a veľkou váhou.

„Ak ešte raz strelíš takú hlúposť, tak ťa vyfackám, rozumieš?“ ukázal mu skoro pred nosom svoju veľkú dlaň. „Povinnosti a láska ti zároveň idú na mozog?“ drgol do jeho pleca. „Mám ti pripomenúť, že to ty sám si sa ozlomkrk rútil do nešťastia? Ha? Vtedy si sa nad takými otázkami nezamýšľal,“ už kričal od zlosti. „Uvedom si konečne, že musíš dobojovať, aby si sa odtiaľ dostal. Inak to totiž nejde. A s tou ženou si vzťahy daj do poriadku, ak ti na nej záleží a je ťa hodná,“ nahnevane ho už sotil do pleca, až sa z opretého ramena rozvalil na posteli. „Život je hra, drahý braček, a ty si vždy hrával dobre.“

Prečo zdôrazňoval, že musí dobojovať, sám nevedel. Nešlo totiž ani jemu pochopiť, ako sa drahý braček dostane odtiaľ, kam sa hocikto neponáhľal a odkiaľ nebol ľahký návrat.

Romeo zbledol ako stena. Prihladil si vlasy a odhrnul niekoľko pramienkov z čela. Prekvapila ho bratova náhla výbušnosť až zúrivosť.

„Pomodli sa a spi, konečne,“ dodal už miernejšie a ľahol si. „Nadnes už bolo naozaj dosť,“ pozrel sa na hodiny. „Ba čože nadnes? Veď je už pol tretej... hach!“

Braňo sa načiahol a zahasil nočnú lampu. Posteľ znovu zapraskala, kým sa uložil.

„Je šťastím mať takého brata. Dokážeš veľmi energicky uspokojiť,“ tlmil rozochvený hlas. „Mám ťa rád.“

„Spi už!“ odvrkol, ale na perách pohrával spokojný úsmev. „Aj ja ťa mám rád, drahý braček. Preto som tu,“ dodal po chvíli. Nahmatal mu hlavu a postrapatil vlasy.

Z Braňovho zjavu vládol pokoj a celý jeho život plynul pokojne a šťastne. On sám si však zvolil neľahkú, tŕnistú cestu. Dokáže ňou prejsť bez poranenia chodidiel?

Romeo sa zobúdzal na zvonenie budíka, ktorý si nastavoval pravidelne na pol šiestu. Obyčajne sa lenivo ponaťahoval na posteli, kým šikovne vyskočil, aby vykonal každodenný ranný rituál. Teraz vstával nevyspatý, s kruhmi pod očami. Do spálne prenikala vôňa kávy, ktorá sa miešala s pražiacou sa akousi dobrotou. Hneď pocítil hlad. Tackajúc sa pobral do kúpeľne. Zastal si pred umývadlo, aby sa oholil. Zo zrkadla sa díval na neho muž s neskutočne utrápenou tvárou, opuchnutými viečkami a neprirodzeným pohľadom. Keď pootočil hlavou a pohladil bradu, nad sluchami zbadal zalesknúť sa zopár striebristých vlasov. Zápästím pretrel oči, ale videl dobre. V čiernych vlasoch sťa uhoľ šediny nešlo prehliadnuť. Jednu, dve vytrhol. Po rozhrnutí vlasov ale zistil, že ich je viac. Prisahal by, že včera ich ešte nemal.

Braňo vychádzal už z kuchyne, kým sa stihol oholiť a umyť.

„Pripravil som ti raňajky, poď sa najesť,“ prehltol zvyšky jedla.

Pozeral sa nepríčetne na neho a bez slova namieril ukazovák do jeho hrude.

„Ja som sa už najedol. Prebdel si polovicu noci, alebo si vôbec nespal? Vyzeráš hrozne.“

„Naozaj som nevyspatý. Je mi nanič, a som taký hladný, že by som zjedol aj klinec," namieril do kuchyne. Udivene a nedočkavo sa pozeral na tanier naložený upečenou klobáskou a dvoma volskými okami. Pri tanieri bola pripravená tatárska, horčica a štipľavý krém, chlieb aj servítka s príborom. „Kde si to všetko našiel?"

„V komôrke, v chladničke a klobásu som priniesol včera. Ešte ti ostala aj surová," prisadol si k nemu a nalial si čerstvo prekvapkanú kávu do veľkého hrnčeka.

„Ďakujem. Ani dobrá manželka by to lepšie neurobila. Aj ja si prosím kávu."

Braňo ho starostlivo, bez slova a bez výčitiek, obslúžil. Vyložil cukorničku a kým zjedol chutné raňajky, popíjal pri ňom pomaly srkajúc, svoju kávu.

„V práci opatrne, bratku. Beranského prosbu daj čím skôr na papier. Už som zvedavý, aký bude jeho nasledujúci krok. Nesmieš pochybiť. Maj sa na pozore. Chráň sa a opatruj sa. Nikto pri tebe nemôže stáť, to vieš. Aj so slovami narábaj opatrne. Myslím si, že nebude dlho čakať, kým ťa poverí nejakou úlohou a skoro sa ti ozve. Nezabudni sa mi ohlásiť. A ohlasuj mi aj svoje odchody, dočerta, nie že dopadnem ako posledne. Dnes ťa vezmem do práce, mám to cestou, len sa spokojne najedz."

Pomaly jedol a počúval bratove varujúce slová bez jedinej poznámky. Zamiešaval cukor do kávy a jednotvárne pozeral do hrnčeka. „Božemôj, Braňo, keď si pomyslím, do čoho som sa namočil, od strachu mi srdce bije v zadku," mihol okom po ňom.

Keď Braňo len povzdychol a neodpovedal, odpil z kávy. „Urobím, ako vravíš. Ale rozmýšľal som už niekoľkokrát o tom, ako by som mohol z toho všetkého vycúvať? V začiatkoch som plánoval o podsvetí napísať širšiu reportáž, preto vzišla zvedavosť. Lákalo ma snáď aj dostať tým niekoho za mreže, ale vždy viac som sa medzi nich sám zaplietol," rozprával melancholicky. „Teraz ale mám pocit, že za mreže poputujem sám. Keby sa všetci tí, ktorí sú v tej čertovskej skupine, dali nachytať na dobrú návnadu ako ryby, možno by sa mi podarilo dostať sa odtiaľ bez nejakej ujmy. Ale keď šípia nebezpečenstvo, v tom prípade pošlú začiatočníkov a tak sa pešiaci nechávajú biť hlava – nehlava, alebo ich postrčia kukláčom pre spokojnosť a veľká ryba sa odplaví a robí grandiózne obchody ďalej. A keď si ma vzal Tango pod ochranu, budem musieť poplávať zrejme s ním."

Braňo neodpovedal. Nemo pozeral na stôl. Potom sa neprítomne zahľadel na stenu, akoby ju pohľadom prevŕtaval.

Nechcel ho vyrušiť. Dopil kávu a skladal riad na kopu do dresu.

„Vieš, Romi, niečo mi navráva, že Tango nie je najväčšou rybou. Najväčšie ryby nerobia na verejnosti obchody a nevystrkujú rožky. Ostávajú v ústraní a potajme riadia organizáciu. Nepoznám ich praktiky, ale podľa mňa je Tango až niektorý v poradí smerom dole."

38.

Anita pred Dianou mala výčitky svedomia, lebo jej neprezradila, že ona s Kornelom sú si citovo celkom cudzí. Žiadne vzplanutie, nieto ešte láska, nejestvuje, nech si hovoril Kornel, čo chcel. Diana, samozrejme, počula Romea a keď sa Anita po jeho výstupe plačúc hodila Milene do objatia, jej city voči novinárovi boli nad slnko jasné a nemohla ich ďalej utajiť. Keď zostali vo dvojici, zaprisahala ju, aby o jej láske k Romeovi neprezradila nič pred Justínom ani pred Kornelom.

So súcitom jej sľúbila. Lenže Diane nebol jasný vzťah Kornela s Anitou. Ani jeden z nich konkrétnosti nehovoril a zamilovaná Diana nikdy nezbadala v ich očiach ľúbezné pohľady, aké si ona vymieňala s milovaným Justínom. Kornel Justínovi síce už dávno tvrdil, že dlhé roky bývajú spolu s Anitou, ktorá je jeho družkou. Nemali mu prečo neveriť. Diana preto považovala Anitin vzťah k Romeovi za ľahký ale odvážny flirt, ktorý sa iste skončí Kornelovou zúrivosťou a možno aj ich prípadným rozchodom.

Romeo s Kornelom došli z viniča v družnej debate. Anita zvedavo načúvala, a skúšala odhadnúť obsah ich rozhovoru. Nedokázala si predstaviť, o čom môžu tak vrelo diskutovať. Kornela hocijaká téma nenadchla a práve teraz dokáže s Romeom neviazane rozprávať?

Vyhýbali sa však s Romeom vzájomnému pohľadu.

Pred odchodom všetkých pohostili pri veľkom jedálenskom stole. Romeo sedel pri nej z jednej strany, Kornel z druhej. Bola presvedčená, že všetky pohľady sa upierajú na ňu, a na mužov, sediacich vedľa nej. Kto komu v tej chvíli fandil, sa nikdy nedozvie. Sedeli svorne vedľa seba, ako vo výklade. Ani to sa nedozvie, kto určoval zasadací poriadok a či to bola náhoda, alebo niečí zámer. A že sama sa len premáhala a trpela, to v tej chvíli nikoho neinteresovalo.

Najväčšie prekvapenie jej spôsobil Kornel. Na plese mu veľmi pristalo. Vyobliekaný pôsobil slušne ako exemplárny príklad a nenútil ju do nervového zrútenia. Napodiv sa dokázal chovať inteligentne. Nepil. Vína, ktoré mu stieklo dole hrdlom, nebolo také množstvo, aby mu pomútilo mozog. Sama ho viac vypila. Aj na plese, aj u Dianiných rodičov.

Kornel si bral príklad z Justína a Anita si všimla, že sa ho snažil často napodobňovať. Kornel sa menil z tyrana na milenca. Neprejavoval svoju podráždenosť, urážlivosť či trucovitosť a nezlostil ju ironickými poznámkami. Zmena nastala v hodine dvanástej. Pochopil svoje šance u Anity len v prípade, ak sa spamätá.

Uvedomil si to hlavne vtedy, keď mu ju prebral v tanci neznámy tanečník, ktorý, ako neskôr zistil, očaril svojím šarmom a tancom všetky dievčatá. Napätie v ňom neúnosne rástlo a povolilo až vtedy, keď ho videl s Milošom prichádzať do viniča. Vtedy mu odpustil tanec aj všetky odvážne pohľady. Veselo s ním klábosil, len čo zistil, že patrí k nim. V tej chvíli žiarlivosť vystriedala hrdosť.

Anita bola prekvapená a zároveň aj sklamaná, že Romeo s nimi domov necestuje. V tejto hre dohral svoju rolu a možno sa hanbil za vedľajšiu úlohu. Keď sa rozhodol na odchod, *lamač ženských sŕdc* nech si ide baliť inú. Aj s výčitkami svedomia, ak nejaké má.

Ďalšie dni po návrate domov Anitu prekvapil nečakaný zvrat udalostí.

Kornel sa už určitý čas usiloval s ňou pokojne vychádzať. Napodiv ovládal aj svoje popudlivé reakcie a bol úplne iný. Prerod sa začínal odvtedy, ako u nich prvýkrát bol Justín s Dianou a niekoľkokrát sa hanblivo priznával, aký bol vtedy opitý. Triezvosť vydržala dovtedy, kým neuvidel krásnu kyticu. Po príchode domov na druhý deň sa na ňu nedokázal vynadívať a žiadal od Anity vysvetlenie, od koho ju dostala.

Nemohla ho balamutiť hocičím a natoľko nebol hlúpy, aby uveril, že ju dostala od klientov. Parádna kytica v košíku bola na závidenie. Zadíval sa na ňu z každej strany a nepoľavil v jej okukovaní. Drahý dar vyvolával v ňom podozrenie, že Anita má ctiteľa. A ten niekto je taký bohatý, že si môže dovoliť kúpiť jej taký honosný dar.

Lenže okrem myknutia plecom sa nedozvedel nič určitého.

„Len akýsi kretén môže vycáliť kopu peňazí za kvety, ktoré hovno stoja. Aj tak zvädnú," drsne poznamenal.

Nato sa pobral z domu a nevyspatý odišiel do Hurikánu. Ledva stál na nohách, keď sa vrátil domov. Prespal celý nasledujúci deň. Keď sa zobudil, cítil sa na figu a veľmi sa ospravedlňoval za svoje správanie. Vzal si acylpyrín, zapil ho minerálkou a na čelo si prikladal ľadový obklad. Z dvoch doma strávených dňoch nemal nič okrem bolesti hlavy a kým sa vrátil domov z nasledujúcej služby, kyticu v košíku nenašiel.

„Povedal som, že za nič nestála, bolo načase, aby si tú zvädnutú burinu vyhodila."

Máločo ju zaujímali jeho hlúpe reči. Táral preto, lebo závidel, že on jej nemôže poskytnúť taký dar, respektíve nemôže vyhodiť tak veľa peňazí za málo muziky. Nakoniec jej prezradil, že sa opil zo žiarlivosti.

Podráždene sa pozrel na košík o tri týždne, kedy v ňom uvidel už vysušené ruže z kytice. Obišiel ju bez slova, ale jeho nespokojnosť bola zjavná.

Anita hľadala príčiny náhlej zmeny jeho správania. Odvrátila zrak, len čo sa k nej priblížil, alebo sa zahľadel na ňu s povzbudivým výrazom v očiach. Lenže v tých prípadoch Kornelov pohľad znežnel a tmavosivé oči prezrádzali starostlivosť. Nenútil ju na bozky, ako to bolo niekedy, nenútil ju ani neprosil na sex, ako to bývavalo. Všetkému nechal voľný priebeh, čomu sa na jednej strane tešila, na druhej podozrievavo sliedila.

Žiarlivosť aj všetko ostatné pochopila, keď sa vrátili z plesu. Kornel bol zo dňa na deň chápavejší, snáď aj milší. Nemohol tušiť, že Anita je zaľúbená do Romea a o tom, čo jej povedal, už vôbec nevedel.

A týždeň po návrate z plesu sa stala nezvyčajná udalosť.

Kornel išiel na nočnú. Celý deň bol doma. Po raňajkách sa tmolil vonku, upratoval dvor a priniesol polená do kozubu, ktoré starostlivo, aby nepošpinil koberec, kládol do debny. Poprosil o kávu. Zaliala mu ju a hotovila ďalej obed. Stála pri kuchynskej linke, keď ju zozadu nežne objal. Tisol bozk na šiju a začal ju láskať po celom tele.

Ruka sa jej zastavila pri práci, veľký nôž, ktorým krájala mäso, skoro vypadol z ruky. Lámala si hlavu, čo to znamená. Po končatinách prebehli zimomriavky. Stála nepohnute ako poleno až zacítila, že aj Kornelovi sa medzi stehnami *dvíha poleno*. S citom si ju pritiahol do rozkroku. Keď sa ešte vždy nepohla, jemne ju pritočil k sebe. Nežne sa na ňu zahľadel.

„Anita, snažím sa byť dobrý. Snažím sa ti vyhovieť. Musela si zbadať, že cigarety a alkohol sú minulosťou. Príjemne sa mi s tebou žije, vieme o tom druhom všetko, čo sa iné páry možno celý život neprezvedia. Vieš, že som trochu nervózny, ale som vybadal, že mi to dokážeš aj tolerovať. Ja viem, že ťa občas šokujem, vydráždim, ale ty si úžasná žena, ktorá so mnou vie narábať. Život nám pripravil veľa rozčarovaní, a musíš si pamätať, že začas sme sa len ošacovali, pokiaľ došlo k niečomu. Akí sme boli vtedy nerozhodní! Teraz stačí, aby som ťa pohladkal a môžeme príjemné spojiť s užitočným," náhle si napravil *poleno* v rozkroku a znovu si ju privinul. „Povedz, prečo sa nesnažíme podniknúť niečo, aby sme nielen žili ale aj spali ako skutoční manželia? Veľmi rád by som mal s tebou dieťa. Miloval by som ho nadovšetko. Aj Justín sa naň veľmi teší. Stretávali by sme sa spolu aj s našimi deťmi. Chcem ťa, Anita. Teraz, hneď ťa chcem! Ani si nevieš predstaviť, ako po tebe túžim, miláčik."

Bolo ťažké tváriť sa všedne, keď jeho slová vyrážali dych. Zalomcovala ňou náhle zima, ale kým dohovoril, od jeho zvláštnej reči sa premenila na studený pot, ktorý ju nútil striasť sa. Počula od neho už hocičo, ale takto súvisle rozprával len v časoch, keď ešte chodil do školy. Odvtedy sa všetko rútilo dole kopcom. Predvádzal sa teraz, alebo myslí vážne čo povedal? Má ho odpoveďou raniť, alebo usmerniť? Či odmietnuť? Má rozhodnúť podľa svojej fantázie, alebo záujmu? A čo je jej záujmom? A či ho to učí Justín? Kvôli nemu by sa dal aj operovať! Myšlienky bláznivo vírili hlavou, s dokonalou šikovnosťou by dokázala narobiť zmätky tomuto *miláčikovi.* Ako má nadviazať rozhovor na zvláštnu zmes jeho prianí či priznaní?

„Je pravda, že sme dávno nemali spolu sex. Ale sex nie je všetko, Kornel. My vôbec nežijeme spolu ako manželia, nenahováraj si to. Žijeme spolu z nutnosti a z pochopenia toho druhého. Z tolerancie. To nie je manželský život. Máš pravdu, že sa poznáme do špiku kostí, ale neviem, či je to na dobro veci. A ani neviem, či by sme dokázali žiť ako manželia. Obyčajne sa berú ľudia celkom neznámi a dokážu prežiť šťastný život. Bolo by možno bláznovstvom sa spolu zosobášiť a splodiť dieťa. Takéto rozhodnutie potrebuje riadnu dávku odvahy zo strany oboch. A keď chceš len každodenný sex, nuž...," pokrčila plecom, „o tom pouvažujem," pripúšťala si to veľmi ťažko, odkedy milovala Romea. Sex s ním jej odvtedy pripadal zradou. „Ale bez dieťaťa. Ja totiž chcem mať dieťa len z lásky."

„Miláčik, ja by som bol rád," s prižmúrenými očami pokyvkal hlavou.

„Čomu? Sexu?" podvihla pobavene obočie. Jeho mužnosť totiž ochabovala.

„Aj sexu, ale hlavne dieťaťu."

„Ba čo nepovieš!"

„Si očarujúca, krásna žena, Anita. Nie si ako Diana. Nechcem sa chvastať, ale z nás by bol omnoho krajší pár.“

To vedela aj ona. Ale s Kornelom dnes nebola reč. Akým štýlom má rozprávať, aby pochopil, čo mu naznačuje?

„My sa neľúbime, Kornel! My sa len občas, krátku chvíľu pomilujeme. Je to všetko len o sexe, na uspokojenie našich pudov,“ snažila sa mu vysvetliť slovami, pohľadom. „Sex nie je láska.“

„Zvláštne, že tak hovoríš. Láska a sex by mohli fungovať aj oddelene,“ dodal neisto. „Teraz je sex, láska príde... čo ja viem... možno už onedlho.“ Veď sme tu spolu, tá chvíľa nás môže hocikedy prekvapiť.“

„Prekvapiť? Netáraj. Keď nás neoslovila doteraz, neosloví nás ani neskôr. Len keď sa zamiluješ do nejakej rozkošnej, príťažlivej dievčiny, ku ktorej ťa to bude ťahať a bez ktorej si život nedokážeš v budúcnosti predstaviť, vtedy príde láska s veľkým L. Zrejme si také dievča doteraz nenašiel a vrelú lásku ešte nezažil, keď nevieš, aké to je.“

„Hm, zvláštne, aj Justín vravel, že...“ stisol rýchlo pery. Nebol presvedčený, či má zmysel povedať teraz, čo od neho počul.

„Kornel, pochop, Justín miluje Dianu. Oni nie sú spolu z povinnosti, ale z vrelej lásky, ktorá sa prebúdzala medzi nimi postupne. A to je obrovský rozdiel, drahý *braček*.“

Ani slovkom neodporoval. Pustil ju z objatia a s hlasným povzdychom si ustarostene sadol na stoličku. Preložil nohu cez koleno a vsypal cukor do kávy. Zahĺbený do svojich myšlienok ju začal zamiešavať.

Otočila sa mu chrbtom a vzala do ruky veľký nôž, aby pokračovala v porciovaní mäsa a príprave obeda.

„Anita, odkiaľ ty tak dobre vieš, kedy príde láska s veľkým L?“ spýtal sa o chvíľu. „Ty si ju už vari zažila? Školíš ma, akoby si bola učiteľkou lásky. Len aby si svojimi múdrymi slovami nenarobila zmätky v našom vzťahu.“

Nemala odvahu sa k nemu pritočiť, lebo zbledla a nebadane prehltla ako vinník. Hútala, či niečo tuší. Otvorila dvere skrine, vybrala tĺčik na mäso a hrubý lopárik. Len keď mala niekoľko úderov za sebou, nadobudla vyrovnanosť. Rozprávala však zdržanlivo a s rozvahou.

„Ty si zaujímavý! Pozeráš predsa filmy a časopisy tiež čítaš. Ja čítam pre zmenu aj knihy. Dajú sa získať zaujímavé informácie,“ zdôrazňovala polobratom pritočená k nemu.

„Naozaj?“ odpil si z kávy. „Tak si sa iste v tých tvojich knihách dočítala aj o tom, čo znamená, keď žena dostane takú krásnu kyticu. Nikto ich nerozdáva len tak, pre nič, za nič. Treba si ju zaslúžiť,“ znovu odpil hlt a čakal.

Neodpovedala.

„Tak, ako? Čo si za ňu komu ponúkla? Lásku, či len sex?“

Tĺčik už zodvihla na nový úder, ale ruka jej kvicla vo vzduchu naprázdno, a úder nedopadol.

„Pýtaš sa veľmi odvážne. Keď ide o skutočnú lásku, všetky sprosté reči strácajú význam. Sám to spoznáš. A o kytici sa viac nepýtaj. Ale na uspokojenie ti môžem povedať toľko, že som ju dostala od jedného taxikára...“

„... čo... taxikára?“ rýchlo jej skočil do reči. Civel na ňu s roztvorenými očami a náhle sa poškriabal za ušami. *Odkiaľ vzal taxikár toľké peniaze na košík? Alebo je to jej nápadník?*

Narýchlo mu chcela dvomi slovami vymyslieť akési klamstvo, ale hlas mal taký udivený, že sa rozhodla dokončiť náhle vymyslenú lož. S tĺčikom v ruke sa k nemu pritočila a dôležito, vierohodne vykladala. „Priviezol ma domov po tom, ako odviezol nejakého bohatého mladíka na letisko. Ale ten sotva stihol lietadlo, a krásny košík mu nechal. A on mi ho daroval. Povedal, že ho nemá komu dať. Jeho matka je chorá a stará. To je všetko. A už ho viac nespomínaj.“

Počúval ju bez mihnutia oka.

„Uch,“ hlasno, s úľavou si vydýchol. „Keby si vedela, koľko trápenia mi ten košík spôsobil...“ zamyslene sa pozeral do kávového hrnčeka. „...a bolo to úplne nanič a... celkom zbytočne, hm,“ začudoval sa. „Mýlil som sa, hcc! A pritom to bolo také jednoduché,“ ešte vždy počudovane, ale spokojne krútil hlavou. „Bol by som schopný hocikoho v tej chvíli zastreliť.“

„No vidíš. Niekedy sú veci oveľa jednoduchšie, ako sa na prvý pohľad zdajú. Netreba si robiť unáhlené závery,“ otočila sa mu chrbtom. Potom ale dodala. „Hoci netvrdím, že láska s veľkým L nemôže zastihnúť mňa skôr, ako teba,“ potiahla kútiky úst a ďalej vyklepávala mäso na rezeň.

„Len aby to tak skoro nebolo,“ dodal Kornel.

Naozaj zožral predostreté táraniny a od počudovania ani nerozmýšľal? Každým úderom sama vybuchovala v smiech. Snažila sa ho však tlmiť, ako sa len dalo.

39.

Po príchode do práce sa Romeo vrhol na zoštylizovanie reportáže. Spočiatku sa zlostil, že sa veľmi ťažko rozpisuje, no o hodinu už nepozrel ani doprava, ani doľava, s hlavou sklonenou nad papierom okolie vôbec nevnímal. V takých prípadoch ho pokojne mohli naložiť s jeho kútikom do kontajnera a uniesť bez toho, aby si to všimol. Ušlo mu aj, že šéf predstavoval novú kolegyňu.

Milučkú, nevysokú, dlhovlasú brunetku, s vlasmi vypnutými do konského chvosta, s veľkými tmavými a plachými očami, červenými líčkami, na ktorých sa z oboch strán pri úsmeve tvorili jamky, kolegovia vrelo privítali. Tvár mala trochu hranatú, skôr mužnú. Mala na sebe športové oblečenie, akoby do práce prišla priamo z ihriska či posilňovne. Cez úzke, priliehavé rifľové nohavice na stehnách viditeľne prerážali svaly. Na nohách mala obuté pružné topánky podobné teniskám, a tašku z rifľoviny s dlhým uchom niesla prehodenú cez plece. Telo mala ako z ocele. Kolegovia si pohľadom na nej pohvizdujúc zgustli.

Posadil ju zatiaľ za Fraňov stôl. Fraňo totiž čerpal celý týždeň dovolenku.

Romeo zaregistroval blízky rozhovor, no len čo šéf odišiel, od prekvapenia pootvoril ústa, keď uvidel neznámu osobu na Fraňovej stoličke. Dvakrát si ju pohľadom premeral a zahľadel sa za odchádzajúcim. Z nesúhlasu pomykal hlavou a sklonil sa nad rozpísaný skicár.

„Ahoj, kolega.“

Neznáme dievča sa mu nevšedným, zvláštnym hlasom prihováralo celkom zblízka. Chrapľavý, drsný hlas pripomínal hlas patriaci mužovi zvanému Veža.

Na stole sa objavila dlaň, o ktorú sa dievča opieralo. Na všetkých prstoch uvidel rôzne druhy prsteňov. Pestované nechty mala nalakované tuhočerveným lakom. Druhú ruku položila na jeho plece.

„Nevidíš, nepočuješ... čo také robíš?“

„Pracujem, som na pracovisku.“ Nevoľky zdvihol hlavu a pozrel do peknej tváre neznámeho dievčaťa, ktorá upierala na neho zvedavý pohľad. Mohla byť v jeho rokoch, prípadne aj mladšia. „Čo chceš?“

„Chcela som sa ti predstaviť, budeme kolegovia. Som Agneša Taranská,“ ponúkala mu zdvihnutú dlaň zo stola. „Od teraz aj ja tu pracujem.“

„Romeo Horen,“ pocítil krátky, ale silný stisk ruky. „Ten stôl je už obsadený,“ mykol bradou k Fraňovmu stolu. V duchu sa jedoval na šéfa, prečo ju posadil práve tam a nepriniesol jej nový stôl.

„Viem, povedal mi šéf, ale kolega má dovolenku, takže zatiaľ... a... o čom píšeš, Romeo?“ odvážne, skoro pohŕdavo rozprávala. Sklonila sa nad neho a pozrela na rozpísaný text, pričom jednu ruku položila na operadlo stoličky a druhou sa oprela znovu o stôl.

„Môže ti to byť jedno, rob si svoju prácu a daj mi pokoj," rýchlo a nie veľmi zdvorilo ju odbil. „Nestačím sa ti venovať." Zatvoril skicár a prísne pozrel do Agnešinej tváre.

„No, asi budeš musieť. Som totiž veľmi zvedavá, a šéf mi povedal, že na teba je spoľahnutie, môžem sa ťa hocikedy hocičo spýtať. Budeš musieť uspokojiť moju zvedavosť a mať so mnou výdrž. Som úžasne ctižiadostivá, bažím za novátorstvom," tvrdila. „Ale dokážem byť empatická aj prispôsobivá," hrdo mykla plecom, sebavedome natiahla krk.

„No, hádam by toho mohlo byť dosť, čo ti šéf povedal. Pre každý prípad, keď si sem prišla pracovať, čo predpokladám, pracuj. Ale nespoliehaj sa na to, že ťa budem obskakovať," durdil sa. „Tu to naplno žije, kolegynka, takže starostlivo sa pusť do práce. Iste dokážeš prekvapiť aj pevnou vôľou a prekonáš nástrahy, ktoré ti stoja v ceste aj bez môjho pričinenia."

Hlasno sa nadýchla a pyšne pozrela na neho.

„A ešte niečo. Ako vidíš, nie som tu sám, okrem mňa sú tu aj iní kolegovia, ktorí ti rady pomôžu." Viac sa jej nevenoval.

Nevoľky si išla sadnúť na Fraňovu stoličku. Z tašky vybrala karisblok a vzala pero z Fraňovho peračníka zo stola. Romeo spočinul zrakom na nej až do tej doby, kým nesklonila hlavu nad stôl a nezačala čosi písať.

Roztvoril si svoj skicár aby si prečítal napísaný text. Ale nestihol si prečítať poriadne ani tri vety, keď ...

„Hej, Romeo," ozval sa znovu drsný hlas.

Do horúcich pekiel s tebou! „Čo zase chceš?" Zvraštil obočie a nazlostene na ňu pozrel.

„Kedy chodíte na obed?" spýtala sa šuškajúc.

„Kedy chceš," pozrel sa na hodinky. Bolo len pol desiatej. „Sotva si prišla a už ti chodí obed po rozume? Ale pre mňa, za mňa, choď si aj teraz, keď si neraňajkovala."

Agneša vrhla na neho urazený pohľad a otočila sa mu chrbtom.

Ďalšie dni Romeo nemal ani zamak voľnej chvíle. Boli preplnené celodennými činnosťami, akoby ich ktosi režíroval, alebo starostlivo zorganizoval. Prácou a povinnosťami nabitý deň svedčil v jeho prospech. Pomáhal mu zabudnúť na posledné, neveselé dni jeho života.

Popoludní zavolal Fraňovi, aby mu zvestoval novoty na pracovisku. Fraňo sa mu dôverne zdôveril, že si ide poležať do nemocnice, aby ho vraj trošku napravili a dali do poriadku. To mu pripomenulo, že zavolá Róbertovi, ako sa má Veronika. Dozvedel sa, že je už tretí deň v nemocnici, no malý ešte vždy nechce uvidieť slnečný svet, zvestoval mu radostne brat, hrdý, že po roku to znovu bude syn. Vzápätí volal Kamilovi, či by sa nemali vychystať pozrieť Veroniku. Pavlína hneď súhlasila a to hneď na druhý deň, kedy mali voľno. A tak sa Romeo oslobodil z pracoviska skôr, aby mohli vyraziť. Už cestou do Prešova im Róbert radostne volal, že Veronika na obed porodila zdravého syna, ktorý vážil bezmála štyri kilá. V podvečerných hodinách im malého Marcela aj ukázali, a tak návšteva bola o to radostnejšia.

Nasledujúci deň vyšiel článok s Beranským. Po ňom už na obed dostal e-mail, ktorým ho volal do Slovana na ďalší deň popoludní o piatej. Žalúdok sa hneď scvrkol a odmietol ísť aj na Agnešou pozvaný obed. Nakoniec odmietnuté pozvanie predsa len prijal. Ťažko bolo pochopiť, ako ľahko ho Agneša navedie na hocičo. Pričom sám, ľahostajne, bez nátlaku, len počúvaním jej rečí, sadne na lep a súhlasí so všetkým. Sotva vedel niečo prehltnúť. Hneď si pomyslel, že ho využíva a spoločný obed by mohla zneužiť. Celý čas sa chovala panovačne a usilovala sa získať si jeho priateľstvo. Rozčuľoval sa preto a ťažko znášal jej zvláštnu náturu. Ostatne, boli s ňou len problémy. Akoby si zaumienila, že mu nedá pokoj. Priam lipla na ňom. Neustále sa ho na niečo vypytovala, a takmer všade ho sprevádzala. Mala akúsi výnimočnú schopnosť lepiť sa na neho, obletovať ho, akoby jej to prinášalo radosť. Jej

neustála blízkosť ho privádzala do zúfalstva. Už si myslel, že ho chce baliť. Ale Agneša nebola ženou jeho predstáv.

Za obedom mienil ísť za Fraňom, aby ho na nemocničnom lôžku potešil. Agneša, ako inak, chcela spoznať staršieho kolegu, o ktorom počula už veľa pozitívneho. Rázne odmietol, a tisíckrát oľutoval, že spomenul pred ňou dôvod popoludňajšej neprítomnosti. Lenže prefikane a s horlivosťou ho priam *uvarila.* Naveľa súhlasil len keď mu jemne podotkla, že by sa nemal unáhliť v úsudku. *Unáhlený úsudok* mu niečo pripomenul. Ponúkla sa ho odviesť sama. Nakoniec neoľutoval. Fraňo bol jej zjavom unesený a keď nepočula, pošepol: *taká ženička by k tebe pristala.* Nepriznal sa, že s jeho názorom nesúhlasí, veď Agneša mu siahala sotva po plecia. Fraňove slová však boli pre neho povzbudzujúcim prostriedkom voči Anite, na ktorú si hneď spomenul v súlade s trápnymi udalosťami posledných dní.

Povzbudený si večer v tichu domova zamyslene prezrel cédečko s jej fotkami. „Nezdary sa striedajú s úspechmi a ja verím, že budem mať pri tebe úspech," povzdychol, keď zmizol aj posledný záber. „Všetko chápem, všetkému rozumiem, len jedno nejde pochopiť: prečo sa s tebou, dievča drahé, nesnažím stretnúť? Čo mi bráni zájsť za tebou? Čo mi bráni navštíviť ťa? Som natoľko zaneprázdnený, aby som si nenašiel na teba čas? Alebo som taký *drúk,* že sa bojím a mám zábrany, nachádzam výhovorky? Bleskurýchle konanie, kedy som skočil hneď do vody, bolo nerozmyslené. Obyčajne si každý skutok podrobne premyslím a tam... čo ma k tomu nútilo?" fotky sa znovu premietali a na každú sa znovu s láskou zadíval. Pri nich sa cítil veľmi zvláštne. Rozbúšilo sa mu srdce, sťahovalo hrdlo a v celom tele, hlavu nevynímajúc, pocítil nezvyčajný tlak a tŕpnutie. Telom prešla horúčava.

„Som zaľúbený do teba, o tom niet pochýb. Ako ti to mám povedať?" utrápene si pretrel čelo. „Nebolo by dobre, keby som sa uspokojil sedieť na zadku a nepodniknúť nič preto, aby si sa o tom dozvedela. Musím si ťa privinúť do náručia čím skôr, moja drahá," od korienkov vlasov znovu celým telom prešiel ten zvláštny, tŕpnuci pocit. Pri Danice, nech jej dvoril tri roky, nikdy, nič podobné nepocítil. A s ňou to bola naozajstná láska. Žiaľ, vydržala veľmi krátko. *Alebo žeby nebola taká hlboká?* Teraz, pri tom zvláštnom pocite, vôbec neľutoval.

40.

Ráno sa nevyspatý vybral do práce, dúfajúc, že po napoly prebdenej noci sa dokáže natoľko sústrediť na prácu, že na ospalosť zabudne. Išiel na autobusovú zastávku, keď ho dobehoval sused Novák. Ubehlo pár dní bez stretnutia, po stisku rúk sa rozhovorili o všetkom možnom.

„A na úrade čo nového?" spýtal sa ho zrazu. „Prípadov máte do aleluja, predpokladám..."

„Taká je pravda. Naozaj sa vyskytne všeličo. Nuž, aj sociálne odkázaní ľudia žijú tu, medzi nami, vôkol nás, no niektorí patria do zvláštnej skupiny lenivcov, ktorým máločo vonia a po určitom období si vypestujú ozajstný, len im vlastný, akýsi svojský kult. Hovoríme o nich, snažíme sa riešiť neblahú situáciu, ale či sa podarí niečo zmeniť..." rozhodil rukou.

„Pokúsil by som sa o nich napísať. Predpokladám, že by bolo o čom. V tejto oblasti sa ponúkajú bohaté možnosti. Ak mi poviete o niektorých plánoch, alebo predstavách, či možnostiach, pokúsim sa rozviesť túžbu niektorých ľudí odkázaných na vaše služby," nenúteným rozhovorom očakával ponúknutie možnosti a nádejné stretnutie s Anitou.

„Skvelá myšlienka," potešil sa Novák. „Kedy prídeš za mnou?"

„Môžem aj dnes, tak... okolo desiatej."

„Fajn, zavolám vedúcich oddelení, nech sa každý aspoň jednou vetou vyjadrí."

Povzbudený Belom sa dostal ihneď do nálady, ktorá ho držala v kuse, nepoľavila ani pri príchode do práce. Do kancelárie vošiel hvízdajúc si akúsi ľúbostnú melódiu. Dvaja kolegovia, Oto a Fabián, sklonení nad stolom, ihneď zdvihli hlavy a závistlivo brali na

vedomie jeho veselú náladu. Agneša sa opierala zadkom o Fraňov stôl a čítala akúsi knihu. Veselo sa jej pozdravil a už o chvíľu ukladal otázky na monitor, ktoré položí pracovníkom na úrade. Všedná téma musí byť nevšedne napísaná, povzbudzoval sa. Je to oblasť, v ktorej sa ponúkajú široké možnosti na rozvedenie hocijakej udalosti, alebo námetu.

Agneša stála onedlho za jeho stoličkou a zvedavo pozerala na monitor. „Čo to píšeš?“

„Konečne by si sa aj sama mohla pustiť do práce. Ešte si neodovzdala ani jediný riadok do novín,“ karhal ju. „Nedostaneš výplatu,“ robil si z nej posmech.

„Kým ty si prichádzal do práce, šéf už čítal mnou písané riadky, kolega,“ pohŕdavo pichla do neho pohľadom.

„Skutočne?“ prestal písať a pootočil sa na stoličke k nej. Vyvstala zrazu zvláštna situácia, lebo sa mu dostala do rozkroku. Bol bezradný, nevedel, čo podnikne Agneša. Do tváre sa nahrnula červeň. Rukou sa zaprel o stôl, aby Agnešu nezrazil.

Dievča sa rýchlo oprelo o jeho plece, bezmála spadla. „Skutočne, pán kolega. A nehanbi sa ma, som dievča, ako každé iné a len občas som nespokojná so svojím osudom,“ šepkala polohlasne svojím zvláštnym, zachrípnutým hlasom. Priklonila sa náhle k nemu a bozkala ho na líca. Vlasy, zopnuté aj teraz do dlhého chvosta, jej padli dopredu a pošteklili ho na sluchách. „Ale k tej práci, ktorú si pripravuješ, by som sa rada pridala,“ šepla mu do ucha. „...veď to poznáš, aby som sa niečomu priučila.“

Jemne ju od seba odtisol. „Nájdi si niečo sama. A teraz,“ pritočil sa stoličkou späť ku stolu, „rád by som pokračoval, až dovolíš,“ už sa na ňu ani nepozrel.

„Pozri sa, Romeo, aj ty si býval začiatočník,“ chytila mu plece a nepustila aj napriek tomu, že sa od nej odvrátil. „Neviem, prečo ma odmietaš. Neberiem ti tvoj chlieb a nemysli si, že tu ostanem večne. Mám inakšie ambície, než zapadnúť v takejto diere. Ale aspoň pokiaľ som tu, chovaj sa voči mne slušne a neodmietaj ma, prosím,“ držala ho ešte vždy a pri posledných slovách jemne plecom pomykala. „... a nemaj obavy, prišla som už na to, že by si ma nechcel za ženu tvojho života, aj keď si single. Nie som slepá, a mám dušu. Dokážem veci pochopiť.“

Počúval ju ako obarený. *Čo jej mám povedať? Ako ju mám odmietnuť?* Zdvihol hlavu a pozrel sa na ňu utrápeným pohľadom.

Práve vtedy prechádzal vedľa nich Fabián, vkladal niečo do skrine. Veľavravným pohľadom upretým na nich, hlasno zapískal.

Romeo sa s úškrnom pritočil, ale Agneša ani okom nemihla.

„Tak? Ako sa rozhodneš? Mohla by som ti aj pomôcť... možno v niečom... ak by si súhlasil.“

Nerozhodne stisol zuby. Bezradne sa díval na monitor. *Prečo vždy len ja?* „Tak dobre. Priprav sa, o pol desiatej vyrazíme na obvodný úrad. Pripravíme podklady pre reportáž o nezamestnaných a sociálne odkázaných,“ pozrel sa na ňu.

Radostne sa usmiala.

Uchvátili ho jej jamky na líci a len teraz zbadal, že očný zub z pravej strany, je zlatý.

„Ďakujem, Romeo,“ náhle zaborila ruku do jeho vlasov nad uchom a pritiahla si jeho hlavu. Na ústa tisla nečakane bozk. „Som taká šťastná...,“ pustila ho, pozrela na hodinky. „La-la-la-la-la...“ zaspievala tíško a so šťastným úsmevom si sadla na Fraňovu stoličku.

Nepochopene sa za ňou pozeral a trpko sa usmial. *Z čoho má takú radosť?*

Bolo pár minút po desiatej, keď zaklopal na dvere JUDr. Belu Nováka. Agneša mu bola vždy v pätách. Keď ho Belo zočil, oboch ich vrelo privítal a jeho zástupkyňa o chvíľu zvolávala vedúcich oddelení. Kým sa schádzali, miestnosť zaplnila vôňa čerstvej kávy. Nepotrvalo dlho, a všetci piati sa zišli. Okrem Anity. Všetko organizoval kvôli nej a jej nebolo. Zato sa ukázala Štefka, ktorá sa na neho širokým úsmevom usmiala a ospravedlnila pani magistru, ktorá má tri pojednávania a nevie, kedy sa vráti. Novák sa poškriabal za uchom. „Zdá sa, Romeo, že za ňou budeš musieť zájsť inokedy... alebo...“

„... ee... veď dobre,“ potešil sa. „Viem, kde má kanceláriu.“

„Aj ja to môžem vybaviť," navrhla Agneša.

Prísny, až pichľavý pohľad, akým na ňu pozrel, ju uzemnil.

„...bol to len návrh," stiahla hlavu medzi plece. „Prepáč."

Cítil sa hlúpo. Dostala ho do nechcenej situácie. *Do pekla s tebou, musíš stále rapotať?* Všetci upierali pohľady na neho a na Agnešu. Novák sa pousmial pod fúzami, a dlaňou pretrel ústa, až pohladil bradu.

Romeo každému rozdal otázky, na ktoré chcel poznať odpovede. Diktafón vyložil na stôl a želal si, aby každý, kto odpovie, nech sa najskôr predstaví. Agneša ním bolo unesená. A svoj obdiv ani neskrývala pod pláštik. Častovala ho zvodnými pohľadmi.

Novák obdivoval šarmantného, inteligentného suseda. *Dôsledný v práci, v rodine. Taký zať by sa mi páčil.* Bolo to po prvýkrát, ako si Novák predstavil Romea ako možného zaťa. *Ktovie, čo by na taký nápad povedala Andrea?*

Rozhovor sa vydaril nad očakávanie. Keď sa všetci rozišli, bolo po dvanástej. Novák ho pozýval na obed, ale odmietol. Agnešu mienil poslať do práce a sám sa chcel ísť pozrieť na rozpis pojednávaní na súde, aby zistil, kedy končí Anita. Plánoval ju pozvať na obed do talianskej reštaurácie a tam sa s ňou porozprávať.

Sľuboval sa pekný deň už od rána a keď sa vracali, slnko lákalo vonku pobudnúť a užívať si chvíle pre potešenie. Agneša spočiatku nadväzovala rozhovor o práve sa skončenej debate, ako ju nazvala, ale skoro zistila, že Romeo ju počúva len na pol ucha, a neskôr otázky ostávali bez odpovede a bez povšimnutia. A nielen preto, že sa vyhýbali chodcom, s ktorými by sa sťaby vrece roztrhlo. Zamyslený kráčal vedľa nej, nebral ju na vedomie. Rozopol si zips na vetrovke a prstami ľavej ruky si prihladil čierne vlasy, ktoré o chvíľu znovu zavlnili na jeho čele.

Jeho myseľ zamestnávala Anita, ktorú dúfal, že o chvíľu uvidí. V duchu formuloval otázky, ktoré jej položí o jej práci po tom, ako sa jej ospravedlní a vysvetlí svoje posledné konanie.

Predstavy mu nevyšli. Náhoda zmarila plány, Anita sa vracala zo súdneho pojednávania skôr, ako stihol tam dôjsť. Stretli sa dobrý kus cesty pred talianskou reštauráciou.

Kráčala sama, zamyslene pozerala pred seba. Jednou rukou držala ucho cez plece prevesenej kabelky, a druhou si práve naprávala slnečné okuliare vyložené vo vlasoch. Jej elegancia upútavala. Čierne nohavice siahali len dopoly holennej kosti, odkryli formované, pekné lýtka. Dôstojne kráčala v čiernych krátkych čižmičkách na vysokom opätku. Pod golierom tmavomodrého kratšieho kabáta uviazaný biely hodvábny šál povieval v slabom vánku. Spod výstrihu vykúkal biely rolák.

Len čo ju zočil, telom prešlo teplo a už známa vibrácia od hlavy po päty. Najradšej by sa rozbehol oproti nej a do dlane vzal jej milú tvár. Doteraz ho nezbadala.

„Choď dopredu, dobehnem ťa," strčil ramenom do Agneše.

„Prečo, čo sa robí?" nepochopene uprela na neho oči.

„Nevypytuj sa a poslúchaj," povedal jej narýchlo skloniac k nej hlavu.

Už boli len na dva metre pred ňou, keď sa jej medzi chodcami dostali do obzoru.

Náhlivo oproti nim, Anitu obíduc, sa ponáhľala skupina dorasteniek, na pleciach s hula obručami. Vyčkal, kým dievčatá prejdú a zastal si pred ňu.

Z tváre sa stratila všetka farba. Urobila krok nabok, a on tak iste.

„Môžem pokračovať?" spýtala sa bez pozdravu, akoby sa ani nepoznali a zahryzla si do pery. Vyhýbala sa jeho pohľadu. Očividne nezabudla ešte stále na ich posledné stretnutie a jeho nešťastný koniec.

„Len keď sa porozprávame," rýchlo jej vzal ruku do svojej a odstupoval sa z prostriedku chodníka, k múru. Nepustil ju a tak musela prikročiť k nemu.

„Neviem, či ešte treba nejakých slov. Jasne si všetko naznačil," odvracala od neho pohľad a pozerala po chodcoch.

„Anita, ja sa ospravedlňujem za svoje slová. Veľmi sa ospravedlňujem. Ja neviem, čo to do mňa vošlo," nevedel, ako vhodne vysloviť všetky svoje myšlienky a city. Chcel rozumne a obdivuhodne rozvinúť šťastie, ktoré ho ovláda už pri pomyslení na ňu, chcel povedať o nenaplnených snoch a vzplanutiach, chcel rozpovedať kopu vecí, no nedokázal vložiť všetky svoje pohnútky ani pocity do slov.

„A za ktoré slová sa ospravedlňuješ? Že si možno pocítil akýsi náznak lásky, alebo že si mi neveril? Už si sa ospravedlnil pri poslednom stretnutí. Nepotrebujem to znovu počuť," vyťahovala ruku.

„Je mi to ľúto..." nepustil jej ju, len stisol pery a nežne sa jej zadíval do tváre.

„Nepociťuj ľútosť nad tým, čo nejde zvrátiť späť," smelo mu pozrela do obličaje.

Nadýchol sa, zaklonil rýchlo pomykanou hlavou. *Božemôj, odkiaľ berie tie storočné pravdy? Vždy s niečím vyrukuje, na čo ja neviem odpovedať.*

„Anita, ja... ty... ja...," zakoktal sa a nebol si istý, či dokáže vysvetliť dôvod ospravedlnenia, alebo vôbec niečo rozumné povedať. „Drahá Anita, ja nepociťujem *akýsi náznak lásky*, ja pociťujem lásku samú," povedal veľmi rýchlo, a nebolo to nežne, ani s citom. A nepocítil ani vibrácie po celom tele.

Zachvela sa. Slová vyrazili z úst ako šíp a zasiahli ju na najcitlivejšom mieste. Nevyzneli úprimne, zato vyrážali dych, ktorý sa na chvíľu po tom záchveve zastavil. *Pramení jeho priznanie zo srdca?*

„Romeo, stretli sme sa párkrát na ulici, a niekoľkokrát, náhodou, niekde inde. Si presvedčený, že z tých pár stretnutí vzišla láska? Si presvedčený, že aj cítiš tak, ako hovoríš?"

Veľmi ťažko bolo klásť otázky a presvedčovať ho o opaku toho, čo by z jeho úst najradšej počula. Lenže ho musela usmerniť po tom, ako jej všetko vykričal, aj navzdory tomu, že ona vniesla neporiadok do jeho myšlienok. A keď pociťuje *lásku samú* voči nej, tobôž. Nech pocíti bolesť, akú sama pocítila pri poslednom stretnutí, keď jej povedal, že jej nebude stáť v ceste.

Stál ako nenaučený školák pred tabuľou a nerozhodne prešľapoval z nohy na nohu.

„Neznášam podvody, a nezdarov som mala doteraz dosť, než by som ich potrebovala navršovať," pokračovala po krátkej odmlke. „S láskou sa nezahráva, láska nie je hra. Nepriznávame sa k nej povrchne a hocikedy, kvôli všeobecnému názoru. A obyčajne jej nepodľahneme tak skoro. A už vôbec nie je zvykom ju vyznávať na ulici. Ale... myslím si, že to si sa už predtým naučil... možno si len pozabudol," hlasno prehltla.

„Anita, ja..." zaskočený jej *školením*, nedokázal vydať zo seba viac. Nesúvisle mu v mysli vírili myšlienky.

„Romeo, ja nie som čokoláda, na ktorej si pomaškrtíš, či pochutnáš ako na jemnej sladkosti, lebo ťa upokojuje a dodáva pocit istoty," zachvel sa jej hlas. „To, čo vidíš tu," ukázala na jeho čelo, „treba precítiť tu," ukázala na srdce. „Ale prečo ti to hovorím ja? Veď ty to musím vedieť lepšie," oči sa zaleskli. „Keď tvoje slová nebudú len fantáziou, môžeš sa prihlásiť," po tvári stiekla slza. „A teraz by som rada odišla, ak dovolíš," ľahko, bez odporu si vytiahla ruku.

Odišla bez pozdravu, už sa na neho nepozrela. Slzy stekali po tvári z potláčaného, bezhlasného plaču. Ako-tak sa jej ho darilo utlmiť, hoci najradšej by sa hlasno, až kvílivo rozplakala. Nedbala na zvedavé pohľady, a neutierala si slzy kradmo. So svojím životom si nakladala vždy svojvoľne. Nikoho nepúšťala nazrieť za oponu, ktorú zaťahovala, len čo vykročila z domu. Romeo bol prvý, komu pred Vianocami máličko poodhalila svoje tajomstvo, naznačila samotu a dovolila nazrieť do svojho súkromia. Teraz ho karhala a bolelo ju to možno oveľa viac, ako jeho. *Koho som podrobila skúške? Seba, či jeho?,* vírilo jej celou cestou v mysli, až kým nedošla na úrad.

Keď ju uzrel, svoje konanie chcel podložiť dôvodmi. Teraz cítil pokoru. Anitinu lásku treba prijímať ako vzácny dar. Táto zvodná a citová, múdra a solídna, atraktívna a zároveň milá

žena sa neusilovala očariť ho zbraňami, ako veľa iných žien. Očarila ho, no zaujala hlavne kvôli smútku zračiaceho z jej očí. Usiloval sa nájsť jeho dôvod. Tým, že poodhalila pred ním tajomstvo svojho života, sa o nej čo-to dozvedel. Ale nikdy sa nesnažil zisťovať viac.

Náhle vzídeným, bláznivým nápadom ju mienil potešiť pred Vianocami. Tancujúcim Mikulášom chcel zožať úspech a pomôcť zahnať samotu. Pritom uspokojoval hlavne seba, že jej spravil radosť. Možno už vtedy by ju viac ako detský darček potešila jeho prítomnosť, hoci aj krátkym stretnutím.

Anita bola pozorná, milá, pripravená za každých okolností pomôcť. Sálala z nej nežná, akási materinská duša, vzplanutá voči blížnym, ktorej vo víre života a spoločenských udalostí rovnako, ako pri lôžku chorých, nestrácal z tváre posilňujúci a uzdravujúci úsmev. Mala v sebe takú silu a lásku, ktorú by v tomto šialenom svete plnom nešťastia a klamstva mali ceniť všetci, ktorým sa oddávala, ktorých potešila, ktorým pomohla a priniesla hviezdu šťastia. Mohol byť rád, že patrí medzi tých, na ktorých sa usmialo šťastie spoznať ju.

Myslel si, že zožne u nej úspech. Zabudol, že pred žatvou treba siať. Zabudol, že jej priamosť a spravodlivosť nevedie k autoritatívnemu správaniu a nebaží za výstrednosťou. *A čo je to kariéra? Nezamenila by som ju za rodinný krb...* zneli mu v ušiach jej slová. Prečo si uvedomil jej hlboké kvality až teraz? Nemal dovoliť, aby sa vytvorila medzi nimi momentálna priepasť. Veď jej osobnosť si cenil a o jej kvalitách uvažoval od začiatku ich známosti. Odvtedy sám seba presviedča, že je pre neho dôležitá. Zrodila sa láska napriek tomu, že o nej nič nevedel. Nie náhle a nie ohromujúcou rýchlosťou ako stavba vzdušného zámku, ale na základe skutkov, akých sa mu od nej dostávalo na tých niekoľkých stretnutiach, ktoré vzišli niekedy skutočne len náhodou.

On sám sa nesnažil na seba upútať a ničím ju nepresviedčal. Nepoukazoval na jej krásu, a nevykrikoval nahlas, ako mu zachránila život. Ba skôr pred každým sa snažil o nej pomlčať, lebo si ju vážil viac, akoby ju chcel mať len na jednu noc. Láska sa začala voči nej prebúdzať postupne a vždy viac silnela. *Pri každom pohľade na teba som vyznával lásku.* Nechcel ju len za frajerku. O frajerke rozprávame aj to, ako sme sa spolu aj vyspali, no ako náhle voči nej pocítime už lásku, už to nie je to isté, už zatajujeme, snažíme sa chrániť prebúdzajúce city.

Agneša neposlúchla Romea a nešla do práce. Naoko s nezáujmom si zastala neďaleko nich a vypočula si celý rozhovor. Nevenovali jej pozornosť. Bola svedkom veľkej lásky dvoch ľudí, ktorí nedokážu rozdrúzgať veľký balvan, ktorý sa im postavil do cesty. Obaja idú za jedným cieľom, odvážne, kým ho nedosiahnu, nebyť balvana, ktorý sa radšej snažia obísť, hoci vyhnúť sa mu robí obom ťažkosti. Hlboko v sebe taja vášnivé vzplanutie, ktoré sa na povrchu prejaví sotva viditeľnými stopami. Prišlo jej ich ľúto. Aj v jej hrudi sa skrývala nežná duša a na chvíľu melancholicky zaspomínala na začiatky prebúdzajúcej sa lásky so svojím manželom.

Romeo by ešte dlho stál nepohnute pri múre a díval sa do prázdna, na ďaleký bod. Anita sa medzi chodcami už dávno stratila. Agneša usúdila, že pridlhé postávanie kolegovi neprospeje a náhodná schôdza je už dávno zavŕšená, podišla teda k nemu a drgla ho do ramena.

„Hej, kolega, ja sa ponáhľam, jazyk mi už visí na bruchu a ty tu postávaš... čo tu robíš? Čakáš vari na niekoho?“

Drsný hlas ho dostal do skutočnosti. „...čo?“ prekvapený tým, že sa pri ňom nečakane zjavila, zádumčivo, až nepríčetne sa na ňu pozrel.

Zrazu oboch zaujal kvílivý zvuk policajného auta s majákom, ktoré sa približovalo veľkou rýchlosťou. Rýchlo a veľmi obratne unikala pred ním staršia červená dodávka, kľučkujúc v hustej premávke. Nečakaný, hlasný zvuk áut oboch rozrušil. Romeo napäto sledoval cestu, lebo aj z vedľajšej ulice tiež kvílivým zvukom vyrážalo iné policajné auto.

V červenej dodávke nebolo možné prehliadnuť vodiča. Dlhé vlasy a veľká brada povievala od prúdenia vzduchu zo stiahnutého okna. Na neďalekom prechode vedúcom cez hlavnú cestu

svetlá prepli na zelenú. Starší muž opierajúci sa o palicu, práve vkročil na cestu. Možno bol nahluchlý, ale niekto ho zozadu potiahol späť a červená dodávka začala hlasno trúbiť. Len čo odfujazdili, z opačného smeru sa takou istou rýchlosťou približovala biela Octavia s tmavými sklami, ktorú naháňalo iné hlučné policajné auto s majákom. Zvuky bolo počuť sprava i zľava, až po chvíľke v diaľke zanikli.

„Božemôj," šepla Agneša.

„Veža," rozochveným hlasom šepol Romeo. Ešte vždy sústredene, so stiahnutým žalúdkom pozeral na vozovku. Minúta po minúte sa blížilo podvečerné stretnutie s Tangom v Slovane a na nepríjemné stretnutie s Anitou v momente pozabudol.

„Aká veža? Chcel by si ísť do kostola? Pre mňa... ale... dostala som chuť na pivo, je tu neďaleko reštika, poď, pozývam ťa, hodíme do seba pivko, alebo aj dve, od vzrušenia sme celkom zabudli, že je dávno po obede. A ja som aj vyhladla. A ty?" húdla neprestajne a odvracala jeho myšlienky od pochmúrnej skutočnosti.

„Ja potrebujem niečo silnejšie, a možno nie jednu, ale hneď dve dávky," hlasno prehltol veľkú hrču, ktorá mu znenazdajky v hrdle navrela. Potom ju dôverne objal okolo pliec a prehĺbil kútiky úst. Agneša bola sotva vyššia ako neter Veronika. „Tak - poďme," povedal celkom prívetivo. „Ale neviem veru, či mi obed zíde dole hrdlom."

„No to si píš, že hej!" presvedčivo odpovedala Agneša.

„Hm," potiahol kútiky úst na sotva badateľný úsmev. „Myslíš si, že na tvoje naliehanie sa aj býk otelí?"

41.

Po príchode domov sa umyl a obliekol si čistú košeľu. V zrkadle sa pozeral na svoj obraz ale napriek vyrážajúcim strniskám sa rozhodol neoholiť. Nahodil úsmev, pozrel sa sprava aj zľava, ale nech sa ako usiloval, úsmev bol veľmi trpký. Napätie, aké vo svojom vnútri pociťoval, by sa dalo krájať. Nebolo možné stretnutie ani oddialiť, ani sa mu vyhnúť, preto s vedomím, že sa okolo neho aj tak sťahujú siete, nakoniec sa oddal osudu a s hlasným povzdychom vzal kľúč od auta, aby už o chvíľu zaparkoval pred hotelom Slovan.

Lomcovala ním zima, keď otváral dvere na budove a v rukách pocítil triašku. Nech bolo v miestnosti teplo, ruky a nohy mal od nervozity a očakávania studené ako ľad. Snažil sa bezstarostne tváriť a rozhliadol sa vo veľkej miestnosti reštaurácie. Bola bezmála plná. Akoby sa väčšina ľudí rozhodla stráviť večer práve tu.

Beranského uvidel pri štvormiestnom stole s jeho dvomi *holohlavými divochmi*. Sedeli pri pohári džúsu a len čo ho zočil, gorily odišli. Na stole ležal akýsi časopis, ktorý niesol stopy po zrolovaní. Beranský dôležito sedel v bezchybnom tmavom obleku a sivej košeli zladenej s tmavomodrou kravatou.

„Dobrý večer," zdvorilo sa pozdravil bez oslovenia.

„Dobrý večer," odpovedal takisto zdvorilo.

„Môžem?" chytil operadlo stoličky oproti neho.

„Samozrejme, nech sa páči."

Sadol si a čakal bez jediného slova a čas si krátil obzeraním sa po miestnosti.

„Nebudeme tu sedieť nemo. Keď nenachádzaš slov, začnem ja," rozprával pomaly, dotkol sa mu ruky, ktorú mal vyloženú na stole.

Až sa zľakol toho dotyku. Smelo sa mu pozrel do tváre, oddal sa osudu. Čakal na pokyny. Beranský rozprával pomaly a tíško, musel mu civieť na ústach, aby jeho slovám porozumel.

„Nebudem okolkovať. Pozdával sa mi článok, si šikovný. Za dobrú prácu dobrú plácu. V tomto časopise máš obálku," dotkol sa časopisu Kulturistika. „Je tvoja s celým obsahom. Nezabudni si ju vziať. Uvidím, aké budú ohlasy a o týždeň napíšeš ďalší. Priznám sa, zo

začiatku som mal podozrenie, že pre niekoho pracuješ, možno si poliš. Preveroval som si ťa. Nie je tajomstvom, že tak robíme s každým," zahľadel sa mu do očí.

„O tom som vôbec nevedel."

„Nemusíš vedieť o všetkom," uškrnul sa. „Chcel som ťa dostať na vysoký post kvôli tvojej šikovnosti, tak, ako som v začiatkoch aj naznačil. Ale... nakoniec som sa rozhodol inak. Vlastne ani nie ja, ale... donútili ma k tomu okolnosti," poškriabal sa na nose.

„Aké okolnosti? Neosvedčil som sa vari?" spýtavo kládol otázky. Mal zlé tušenie, či Beranský neprišiel na to, že cez Braňa má akési styky. Zároveň nevedel, či robí dobre a či je vhodné tak okato sa driapať na vysoký post.

Neodpovedal.

Oblial ho studený pot. Tušil, že okolkuje. Hlavou prebleskli všelijaké udalosti, kde a kedy sa mohol dopustiť chyby.

„Moja dcéra," vyslovil náhle, až váhavo, slová dostal len ťažko zo seba. Zúžil oči, stiahol obočie. Jeho okrúhla tvár mala zrazu nepríjemný výraz.

Zarazilo ho počuté. *Aké postavenie má dcéra v otcových obchodoch? Prečo nechce, aby som sa dostal medzi elitu? Akým spôsobom si u ocka niečo také vymohla a on ju ešte aj poslúchol? Alebo je otec voči nej taký zhovievavý, prípadne na ňu taký mäkký, že súhlasil?* Myšlienkami sa snažil dopátrať pravdy.

„Páčiš sa jej," povedal po chvíli. „A," poškriabal sa na krku, „hm, chce ťa. A keďže žiješ sám, dúfam, že jej priateľstvo neodmietneš," znovu sa mu dotkol ruky.

Jeho dvojprstové, sotva citeľné dotyky mu naháňali hrôzu. *Takže všetko o mne je už známe.* Bolelo ho to viac, ako keby ho bodol nožom. Od počudovania rozšíril zreničky.

„Zatiaľ zostaňme pri priateľstve... a neskôr sa uvidí," pokračoval po krátkej chvíli. „Momentálne prebiehajú veľké obchody, pri ktorých som plánoval aj s tvojou asistenciou, chcel som ťa predstaviť na patričných miestach, ale Klaudia ma uprosila. Nebral by som na ňu ohľad, ale teraz je to tu značne horúce a mohol by si sa, ako začiatočník, popáliť. A to by som kvôli nej nedopustil. Keď by si sa rozhodol zostať pri nej, môžeš byť jedným z veľmi vplyvných ľudí v našej brandži, kde ťa ja posuniem, aj odporučím. Ale na to ešte máme čas, nepredbiehajme."

Lásku za peniaze? Nikdy! No napriek tomu ho ovládlo najpojašenejšie vzrušenie, aké kedy pociťoval. Nikdy mu neponúkali nevestu na tanieri, a teraz ho Beranský chce mať vari za zaťa? Ešte nepoznal tú špekulantku, ktorá dokázala otca naviesť na takýto nehorázny čin. Veď už nie je ako pred päťsto rokmi, kedy sa rodičia dohodli na predmanželskej zmluve svojich maloletých detí! Apropo – zmluva! Ak by mu strčil pod nos naformulovaný text nejakej zmluvy, odporoval by hneď. *Naozaj by som sa odvážil?* Na druhej strane bol rád, že ho temperamentná dcéra ochránila od obchodov. Začas – možno. No teraz na ňu myslel pre to s vďačnosťou.

„Poznám vašu dcéru?" spýtal sa nesmelo.

„O chvíľu ju spoznáš. Príde sem, aby ste sa spoznali. Na bližšie zoznámenie dostaneš čas do deviatej. Ja budem v kaviarni."

Srdce sa mu rozbúšilo ihneď rýchlejšie. S dievčinou, nech je už hocijaká, si už nejako do tej doby poradí, pokiaľ ich poliši nepochytajú. A či sa im to podarí? Fandil im a veľmi dúfal. Lenže potom ho ovládol znovu nepokoj. Bude musieť zaplatiť večeru a narýchlo prepočítaval, koľko korún má u seba a či vôbec...

Zamyslený si Beranského uvedomil až vtedy, keď prehovoril do mobilu. Jediné slovo: príď. Potom sa mu dotkol dvoma prstami ruky, aby upriamil jeho pozornosť na časopis, ktorý z jednej strany rýchlym pohybom nadvihol a vykĺzla z neho obálka.

„Rýchlo si ju odlož, nemusí upútavať pozornosť."

Vzápätí kývol čašníkovi, ktorý prechádzal neďaleko. Pýtal si jedálny lístok a kým prišla Klaudia, čašník ich priniesol na stôl. Beranský vyriešil situáciu skôr, ako sa sám nazdal.

Objemnú obálku vložil do vnútorného vrecka saka. „Myslíte si, že si ju zaslúžim?“ odvážne sa na neho pozrel.

„Keby tomu tak nebolo, nedostal by si ju.“

„Ďakujem.“

Neodpovedal mu, len prehĺbil kútiky úst.

Klaudia sa zjavila spoza jeho chrbta. Uprel na ňu spýtavý pohľad hneď, ako ju uvidel. Bola strednej postavy a upútali ho jej dlhé, husté, svetlé vlasy. Mala ich rozpustené na pleciach a siahali do pol ramena. Dlhá ofina zakrývala čelo a načierno namaľované upravené tenké obočie. Čierne mihalnice, dlhé ako metla, boli určite umelé, ich konce sa trblietali vo svetle lámp. Na podlhovastej tenkej tvári dominoval dlhší, tenký nos Bol posypaný pehami ako aj časť tváre vedľa nosa. Pery boli naproti tomu plné a ružový rúž sa na nich trblietal ako jej mihalnice. Bola to zaujímavá tvár a rozpomínal sa, kde ju videl. Dievča sa podobalo na otca, až na to, že nos po ňom nezdedila. Pôsobila veľmi chudo a pri svojej výške akoby bola samá ruka, samá noha. Jej tenkú postavu zvýraznil svetlosivý nohavicový kostým z kvalitného materiálu, v ktorom mala oblečenú jasnočervenú hodvábnu blúzku.

„Ahoj ocko,“ pozdravila sa veľmi tenkým hlasom a smerom k nemu vrhla plachý pohľad.

„Ahoj, Klaudia. Predstavujem ti Romea Horena, novinára,“ prešiel ihneď k veci, len čo si sadla. „Povedal som mu, že by si ho rada poznala, že rada čítaš jeho články. Nepodávajte si ruky a nebozkajte sa, netreba vzbudzovať pozornosť. Nechám vás samotných,“ pohľad uprel na Romea, potom na dcéru. „Ale ak by si sa nudila, alebo necítila s ním dobre, zavolaj,“ prikazoval aj pohľadom. „Objednajte si večeru, a všetko, čo budete chcieť. Zaplatím. Nuž – deti – tento večer patrí vám, bavte sa dobre. Ak ma nezavoláte, o deviatej prídem,“ hovoril veľmi vecne a len čo vetu dopovedal, vstal a odišiel.

Klamár, vyčítal mu Romeo. Táral, a bez mihnutia oka. Popásal si na nej ešte raz oči a pousmial sa. Rozhodne sa mu tento krát ušla lepšia úloha, ako ísť do Hurikánu a stýkať sa s človekom podsvetia. Ostatne, ktovie, kde je Veža? Mohli ho dnes aj dostať.

„Ahoj,“ pozdravil sa Klaudii s úsmevom. „Nuž, neviem, ako začneme predstavovanie, keď si nepodáme ani ruku a nemôžeme sa ani pobozkať...“

„Ja by som nedbala, a ocko už odišiel...,“ zašvitorila svojím tenučkým hlasom a vysunula bradu k nemu, pričom sa uškrnula.

„Ja zas musím dodržiavať pravidlá, lebo nás môže niekto vysledovať a potom...“

„To je pravda. Tak si objednajme niečo na pitie a potom večeru, súhlasíš?“ pokračovala v rozhovore celkom milo, ale s tým svojím tenkým hláskom, ktorý znel akoby ťahal sláčik na najtenšej strune na husliach.

„Nemôžem tuhý alkohol, som autom,“ jednotvárne pozeral na tú zvláštnu tvár. Jeho barytón vyznieval pri jej tenučkom hlase ako hrom.

Pokrčila plecom. „Zato ja si niečo dám,“ roztvorila hrubý obal jedálneho lístka a pozorne sa začítala na prvej strane. „Dám si *púštny oheň.* Aj ty si vyber nejaký drink, nemusí byť práve s alkoholom,“ mrkla na neho pohľadom a zrakom znovu začala blúdiť po popísaných stranách.

Vlasy sa jej posunuli z pleca dopredu, viseli až po roztvorený obal. Po oboch stranách si ich zahladila za plecia. A v tom si spomenul, kde ju videl. Bolo to na oslave pre seniorov, pred Vianocami, zazrel ju z pódia pri spievaní Tichej noci. Skúmavým pohľadom si ju premeral a predstavil si onú situáciu. Nemýlil sa. A nemohol nezbadať, že už tam upierala na neho pohľad, kým on mal oči pre Anitu a odvtedy tomu inak nie je. *Moja krásna, milá Anita, čo v tejto chvíli robíš, keď mne nahrávajú neprajnú osobu?*

Kým Klaudia vyberala jedlo, po hlbokom vdychu sa oddal osudu. A zrazu ... do tváre sa mu v momente nahrnula červeň, len čo pri treťom stole uvidel sedieť Agnešu s nejakým mužom. Popíjali nápoj, držali sa vrelo za ruky, a zamilovane si hľadeli do očí. Muž sedel bokom, nepoznal ho, ale Agneša sedela oproti a práve dvíhala pohár, keď sa im pohľady stretli.

Veľavravne jedným okom žmurkla a priložila pohár k ústam. Nevšimol si, kedy došla, lebo upriamil pozornosť na Beranského. Ktovie, odkedy ho nenápadne sleduje.

Klaudia svojím tenučkým hlasom rozprávala počas celého večera. Ale ani raz nespomenula, ktorý článok od neho čítala, ani raz sa ho nespýtala, o čom zvykne písať, či v akých novinách. Už si začal zvykať na jej švitorenie. Aj jej zvláštny výzor začal zovšednievať. Bola vynikajúca spoločníčka a absolútne s ňou nebola nuda. Medzi rečou občas pozrela na hodinky, nezabudla sledovať čas. Porozprávala, že pracuje v galérii a sama od detstva maľuje. Vraj má talent, pochválila sa. Nikdy ho obrazy mimoriadne nenadchli, no teraz z jej rozprávania zaujímavo sa dozvedel vari o všetkých, ktoré boli v galérii. Horlivo o nich vykladala a poznala aj históriu galérie.

Pre oboch objednala výborné jedlo, ktoré slušne zjedla a po večeri dezert, ktorý mu mimoriadne chutil. Voči jej správaniu nemohol nič namietať. Sedela pred ním inteligentná vysokoškoláčka, s menej pôsobivým zovňajškom. Napriek tomu musel uznať, že s ňou výborne dokázal viesť rozhovor a nakoniec sa aj dobre cítil. Celý večer bol prajne vyplnený a pripomínal pracovné stretnutie.

Občas, sťaby mimochodom, skontroloval Agnešu, ale tá mala oči len pre svojho fešáka a jemu vôbec nevenovala pozornosť. Aspoň mu nič nebude vyhadzovať na oči, lebo sa zdalo, že jazdia na rovnakých koňoch.

Klaudia od pol deviatej častejšie pokukávala na hodinky. Skončila zaujímavý rozhovor akosi prirýchlo a odmlčala sa. Vzala do dlane pohár s nápojom, chvíľu ho podržala, potom ho zložila. Dívala sa sivými očami veľmi sústredene do jeho obsahu. Potom ho dlhými prstami zdvihla a veľkými hltmi vyprázdnila.

„Pozri sa, Romeo, potrebujeme sa ešte niekoľkokrát stretnúť. Budeme predstierať, že nám je spolu fajn, ak súhlasíš," na chvíľu zdvihla zrak od stola, a mrkla na neho.

„Ja som sa cítil dobre," naozaj neklamal.

„Aj ja. Je to zvláštne, hoci musím priznať, bála som sa tohto stretnutia. Čo za ním väzí, a prečo sa uskutočnilo, to ti prezradím inokedy," so smutným pohľadom narýchlo potiahla jednu stranu úst. Mykla hlavou, akoby zahnala nevhodnú myšlienku. „Otec o chvíľu príde a musíme sa tváriť, že je všetko v poriadku a spriatelili sme sa."

„Nemusím sa pretvarovať, ja to za seba môžem len potvrdiť," uisťoval ju.

„Naozaj?" horko sa usmiala.

„Naozaj."

„Hm," bolestne potiahla kútiky úst. „Hocikto by sa neodvážil tvrdiť to isté."

Z jej správania vyznelo tajomno. „Prečo?"

„A či ty nevieš?"

„A čo, prosím ťa?"

„Práve sa stretávajú ľudia, ktorí stoja na opačných brehoch rieky."

Bol si istý, že aj Klaudie ide o peniaze. Možno vedia aj o jeho bankovom konte a nezdá sa im dosť bohatý. „O čom to hovoríš?"

„Ešte si na to neprišiel?

„Pozri sa, Klaudia, ja viem, že nie som boháč, ani peňaženku nemám nadžganú peniazmi a nemám ani bohatého strýka, ktorý by mi v hocičom pomohol, ja som len obyčajný...,"

„... veď práve..." nedala mu dokončiť.

„A to ti vadí?" počudovane vypleštil oči.

„Tak naozaj si ma chceš vziať?" výsmešne na neho pozrela.

Otázka mu vyrazila dych. *Ani nápad!*

„No – tak moment!" Po tele prebehli zimomriavky. *Ešte to!* „O tom naozaj nebola reč."

„Hm, ale tvoje otázky ma v tom utvrdzujú," usmiala sa silene. „Zrazu mám nutkavý pocit sa ti so všetkým zdôveriť. Si úprimný, a si správny muž, Romeo."

„Tvoj otec hovoril...“

„...môj otec, môj otec...,“ na chvíľku silno prižmúrila oči. „Nehovorme o mojom otcovi. Už o chvíľu bude tu. Ale dohodnime si stretnutie niekde – čo ja viem, vari v galérii, u mňa, na mojom pracovisku, mám tam malú kanceláriu,“ prízvukovala a zároveň prosila. „Tu sme vystavení na obdiv verejnosti, nemám to rada,“ zvesila hneď malú kabelku z operadla stoličky a vybrala z nej vstupenku do galérie. „Darujem ti ju, je tu aj telefónne číslo. Keď budeš mať čas, ozvi sa mi a príď, potrebujem sa s tebou porozprávať. Bola by som rada, keby sa to stalo čím skôr.“

„Ďakujem,“ na tvári mal tisíc otázok.

„Prichádza otec. Netvár sa kyslo a nedaj poznať, že som ti hocičo naznačila,“ povedala milo a s úsmevom na tvári kvôli prichádzajúcemu otcovi.

Otec Beranský so spokojným úsmevom kvitoval, že stretnutie bolo osožné. Na tvári oboch *detí* sa zračila spokojnosť. O chvíľu odišiel zaplatiť cech.

Keď asi o pol desiatej odchádzal, vrelo si s ním stisol ruky. Klaudie na znak zdvorilosti aspoň dýchol bozk na ruku, čo na jej otca mocne zapôsobilo.

„Ako vidím, deti, toto nebolo vaše posledné stretnutie,“ naznačil radostne.

„Dúfam,“ Romeo významne pozrel na Klaudiu, ale vadilo mu, že Tango si ho privlastňuje.

Mrkol ešte očkom ku stolu, pri ktorom sedela Agneša. Aj teraz dvíhala pohár k ústam. *Ktovie, koľko toho už dnes vypila?*, rozmýšľal Romeo.

Naruby obrátený večer, z ktorého sa vracal sťaby z dobrodružnej cesty, ho príjemne prekvapil. Beranský pre neho pripravil zvláštnu zmes intríg so svojou dcérou. Myslel si, že bude ako netýkavka. Klaudia ale mala správny pohľad na veci okolo seba, len jej odmeranosť zo začiatku pôsobila zdanlivý chlad. Vôbec nebola plachá, pôsobila sebaisto a chovala sa zdržanlivo. Nemala snivý výraz a nevnucovala sa mu nasilu ani rečami, ani chovaním. Celý večer však ani slovom ani žiadnym gestom nenaznačila ani len najmenšiu radosť zo stretnutia ideálneho partnera. A to bolo divné, no hlavne podozrivé. Rozporuplne sa mu javili otcove a dcérine dôvody v súvislosti s jeho osobou. Akoby obaja robili služby z vôle toho druhého. Akoby si robili napriek. Ale v čom to tkvelo, na to zatiaľ bolo priskoro hľadať odpoveď.

Nepotreboval sa utvrdzovať, že si uvedomuje vlastnú hodnotu, ale nie je to ani namyslenosť, ani chvastúnstvo. Príroda ho obdarila šarmom aj umom. Vďaka ich vhodnej kombinácii a obdivuhodnému využívaniu sa pohyboval dôstojne, nenútene ale šikovne vo svete. Nikdy sa nesnažil svoje hodnoty zneužiť, alebo zvýrazňovať. Žil v realite a hlavne posledné obdobie si mocne uvedomoval, že život nie je len medovina ponúknutá v pripravenom pohári.

Obracal v rukách vstupenku do galérie. Na rube bolo aj telefónne číslo. Popoludní, hlavne pri sledovaní nešťastnej naháňačky áut, bol zo svojich pocitov bol nanič. Teraz mal väčší pocit istoty. Neurčité boli ostatné dni, ktoré mohli spôsobovať isté nepríjemnosti v určitých oblastiach, z ktorých mohli vzísť nevšedné situácie.

Napríklad zo stretnutia s Klaudiou tiež mohli vzísť priam katastrofálne následky. A oženiť sa s ňou už vôbec nemal v úmysle. V žiadnom prípade, nech by sa stalo čokoľvek.

Pri zistení obsahu obálky hlasno prehltol. Bolo v nej dvadsať kusov päť tisícoviek. *Odkiaľ berie Beranský toľko peňazí? A ako je možné, že ich tak ľahko rozdáva? Je jeho obchod taký výnosný, že mu nechýbajú? Čo mám urobiť s darovanými peniazmi?* Kládol si otázky, ktoré zostali nezodpovedané. *Darovaných* peňazí mu pekne pribúdalo.

Bola polnoc, keď zahasil svetlo. Spánok dlho neprichádzal a prevracal sa na posteli. V predstavách sa vynorila Anita. Pri spomienkach jej milej tváre a ich rozhovoru sa zaťal. Odmietal sa stať obeťou svojho nerozvážneho činu a za každú cenu chcel stáť oboma nohami pevne na zemi. Chcel žiť a vnímať ten svet, ktorý žil donedávna. Vyčerpávalo ho viesť boj medzi skutočným a imaginárnym, medzi životnou skúsenosťou a ponúkanou možnosťou neistej budúcnosti. Najradšej by hneď volal Braňovi. Ale ako mu vysvetlí spleť zistených

protirečení, o ktorých má doteraz len nejasné predstavy? Musí zistiť, kto hrá rozhodujúcu rolu v tejto komédii a kvôli tomu sa musí čo najskôr stretnúť s Klaudiou, od ktorej skôr vyzistí pravdu. ...aby vylúčil pochybovačnosť.

Nasledujúce ráno nevyzeral o nič lepšie, ako predošlé. Pod očami sa znovu objavili vačky, tvár pôsobila unavene. Cítil sa na figu, bol nevyspatý, najradšej by sa šuchol späť pod paplón a na nič nemysliac si privrel oči.

„Máš nejaké problémy?“ spýtal sa ho Novák ráno na zastávke, po tom, čo si na zvítanie podali ruky. „Nevyzeráš veľmi vitálny.“

Mykol hlavou aj plecom. „Ani nie, skôr sú to povinnosti,“ zaklamal. „Práca si žiada svoje.“

„Nevidel som v oknách svetlo, nebol si doma?“

„Neskoro som sa vrátil domov, a málo som spal,“ snažil sa utlmiť zívnutie. „Noc bola akási krátka. Som nevyspatý.“

„No, to vidím,“ usmial sa. „Dohodol by som s Anitou nejaký termín, môžeš dnes prísť?“

„Dnes?“ do tváre stúpla červeň, prehltol a vyhýbal sa jeho pohľadu. Potom náhle zvraštil obočie. „Ach, už som aj zabudol, že nebola prítomná. Od tej doby sa udialo toľko vecí, že včerajší deň mi pripadá veľmi vzdialený.“

Skúmavým pohľadom si ho premeral. Romeo sa choval neprirodzene, a Novák nepoznal dôvod, pri ktorom ho odhalil. „Skutočne máš veľa práce,“ poznamenal.

„... alebo mám poslať kolegyňu?“ spýtal sa nie veľmi presvedčivo.

„Ee, radšej príď sám,“ spomenul si na včerajší odmietavý pohľad, akým práve kolegyňu odbil. Pozve ho na obed a bude o dôvod viac sa s ním rozprávať. Včerajšia narýchlo skrsnutá myšlienka *súceho zaťa* utkvela v jeho predstavách a začínala ho čím ďalej viac zamestnávať. „Zavolám ti, kedy bude Anita u seba, alebo zavolaj ty.“

Prichádzal autobus. Po nástupe si sadli vedľa seba a obaja si horlivo zaznačovali do mobilov číslo toho druhého.

Možné stretnutie s Anitou mu bezmála vzalo zdravý úsudok. Intenzívne sa naň pripravoval, a chcel sa oň pričiniť sám. Len čo sa zložil, už hľadal telefónne číslo a držal slúchadlo v rukách. Volal na ústredňu úradu a pýtal si ju zapojiť. Nedočkavo počítal zvonenia, kým zodvihla.

„Danská, prosím.“

Telom ho prechádzalo teplo, len čo ju začul. „Dobrý deň, pani magistra. Tu je Romeo Horen,“ zvolil si úradný tón rozhovoru. „Včera som robil reportáž na vašom úrade a vy ste neboli prítomná. Chcel by som ju doplniť aj vašimi názormi. Môžeme sa pracovne stretnúť?“

„A nejde napísať reportáž bez mojich názorov?“ odmietala ho po krátkej odmlke mlčania.

„Nebolo by to ono,“ prehltol a slovo sa mu zaseklo v hrdle, hoci sa to snažil všakovak tlmiť. „Predsa by som bol rád, keby ste vyjadrili svoj názor a čo-to povedali.“

„Poznáte môj názor...“

„Prosím...,“ nedal jej dokončiť, určite by dokázala vykúzliť výstižnú odmietavú odpoveď.

Mlčala.

„Stretneme sa..., kedy a kde?“ najradšej by jej navrhol u seba doma a hneď.

„Tak - keďže novinár nedá pokoj,“ pousmiala sa, „snáď by to bolo možné. Ale len popoludní. O jedenástej mám pojednávanie.“

„Hm, takže už spoločné raňajky z toho nebudú...“ skonštatoval sucho.

„Ako naposledy?“

„Povedzme,“ *mohol som prísť autom, veľmi rád by som ťa odviezol k sebe.*

„A čože by som z nich mala?“ vykĺzlo jej narýchlo, čo už aj oľutovala. Zapýrila sa nielen na tvári, aj na krku. Šťastie, že ju nevidel.

„Ak si dobre pamätám, jedlo vám chutilo a pochválili ste ho.“

„Dobre sa pamätáte. A na čo ma pozvete najbližšie?“ doberala si ho.

„Keď súhlasíte s dnešným obedom u mňa, už aj si beriem dovolenku, niečo výnimočné navarím a dokončíme aj reportáž, snáď...“ *možno aj v posteli,* ale to už nedodal.

Zasmiala sa tak veselo, ako ju doteraz nepočul.

„Máte dobrú náladu, pani magistra, vari vám Štefka veští?“

„Počkajte ma pred súdom, končíme asi o dvanástej,“ povedala už vážne. „Ale ak by sa pre nejaký dôvod pojednávanie neuskutočnilo, v tom prípade končím skôr. Dovidenia.“

Zložila a nepočkala ani na jeho pozdrav. Veľmi rýchlo dokázala zmeniť svoju náladu.

Agneša stála za jeho chrbtom a vypočula si polovicu rozhovoru.

„Čao, Romeo. Tak, ako? Si vyspatý?“ chytila ho za plece a stala si pred neho, opretá zadkom o jeho stôl.

„Čao, kde si sa tu vzala?“ rozhorčene fľochol po nej pohľadom.

„Prišla som predsa do práce,“ rozhodila rukami. „Čo vybavuješ?“

„Dokončenie reportáže.“ Nezložil slúchadlo z ruky, ale znovu vytáčal číslo úradu. Pomykal zápästím smerom k Agneše, aby jej naznačil odchod.

„Hc!“ precedila, a nevoľky odišla.

Načúval do slúchadla. „Prosím si mobilné číslo pani Danskej.“

„Nehovorili ste?“ pýtal sa hlas v slúchadle.

„Hovorili, ale prosím si mobilné číslo.“

„Ale môžem dať len číslo služobného mobilu. Hlas diktoval a on si zapisoval. „Ďakujem.“ *Anita bude mať prekvapko.*

Pustil sa do práce s veľkou vervou, tak, ako mal vo zvyku. Ale Agneša už o chvíľu stála vedľa neho. „Kedy ideme?“

„Kam?“ namrzene zdvihol hlavu.

„K pani Danskej, ktorá včera chýbala...“

„Ty nikam nejdeš. Len *ja* idem, kapíš?“ zdôrazňoval.

„A prečo len *ty* ideš?“

„Lebo som schopný ju dokončiť aj sám,“ sklonil hlavu nad stôl. „Končil som,“ povedal hlasnejšie a nevenoval jej viac pozornosť.

Chvíľu ešte postávala pri jeho stole, kým sa podráždená z neúspešného rozhovoru, pobrala na svoje miesto. Niečo si pritom polohlasne šomrala.

Už pred jedenástou vyčkával neďaleko súdnej budovy. Pomaly sa prechádzal v príjemnom marcovom počasí. Slnečné lúče už šteklili tvár ale február zanechal ešte slabý vánok, ktorý mu rozfukoval vlasy. Aby vyplnil čas, zavolal jej na služobný mobil. Mala ho vypnutý, teda je ešte na pojednávaní. No o chvíľu ho volal Novák. S ľútosťou mu povedal, že dnešné stretnutie sa neuskutoční, lebo... Nedal mu dohovoriť, vraj má teraz zasadnutie a nech sa nehnevá...

Mobil strčil rýchlo do puzdra. Práve zočil Anitu vychádzať z budovy s niekoľkými ľuďmi. Očarila ho ako vždy a jej elegancia ho dostávala do úzkych. Flaušový kostým okerovej farby s tmavohnedým golierom jej mimoriadne pristal a v úzkej sukni vynikla jej postava. Nikdy ju nevidel zanedbanú. Jej oblečenie nebolo extravagantné, no vždy moderné. Telom ho prešlo už známe tŕpnutie. *Ľúbim ťa, moja milá.* Prichádzal ku schodom, aby sa čím skôr stretli.

Dobehovala ju akási žena, vyvolávala po mene. Pristavila sa s ňou uprostred schodov, jednu nohu mala na vyššom, druhú na nižšom stupni. Žena jej podávala akýsi list a kým sa doňho začítala, díval sa na jej odhalené stehno v rázporku úzkej sukne. Niečo neznámej vysvetlila, pohladkala ju po pleci a s úsmevom jej podala ruku s niekoľkými povzbudivými slovami. Bolo to jej vlastné správanie, jej vlastné gesto. Vľúdne slovo pre každého mala vždy naporúdzi.

Nakoniec ho zočila. Nerozhodne sa zastavila. Váhala. Ujsť, alebo sa radšej vrátiť späť do budovy? Romeo vytušil akési obavy, a nedal šancu na útek. Rozhodne vykračoval k nej a zastavil sa na poslednom schode. Celkom prirodzene ju vzal za ruku a pozrel do prekvapených modrých očí.

„Servus, pani magistra. Tak – som tu. Spojíme užitočné s príjemným," snažil sa ovládať svoj hlas, aby sa nezachvel. Už mal dosť svojej nerozhodnosti. „Dnes si už moja," vyslovil veľmi odvážne ale s citom.

„Servus, pán novinár. Tak – pri tom spojení tuším chceš mať aj magistru, aj Anitu." Dokázala vyvolať konfliktné situácie a občas sa aj tajne tešila, že ho tým dostáva do úzkych. „A kto rozhodol o tom, čia budem dnes?"

„Prosím, aby si ma dnes neskúšala. Ber ma takého prirodzeného, aký som. Rozhodol som sa sám, dokonca aj napriek tomu, že mi Novák zavolal, že nie si v práci. Takže - najprv by sa novinár rád porozprával s magistrou, a potom, ak mi dáš šancu, budem sa snažiť nájsť správnu cestu k Anite. Súhlasíš?" vo svojich teplých dlaniach sa pohrával s jej rukou. Oči sa vpili do jasu najkrajších modrých očí.

Nemohla nesúhlasiť. Jeho slová rozochvievali city. V hlbokých tmavých očiach sa zračila neha. Ľúbila ho. Už pridlho nato, aby donekonečna odolávala. A tobôž, keď sa snáď konečne sám rozhodol niečo podniknúť pre spoločný vzťah. Nevrhala sa mu do náručia a nestrácala zdravý rozum. Lenže si uvedomila, že odmietavým chovaním ho môže veľmi ľahko stratiť ešte skôr, než si ho získa. A to by znamenalo nekonečné utrpenie.

„Môžem nesúhlasiť?" usmiata našpúlila pery.

„To nemôžeš," hlasno sa šťastne nadýchol. „Pozývam ťa na obed, pani magistra," pohol sa ruka v ruke s ňou. Neprestal hľadieť na jej milú tvár.

Zvraštila obočie a zamračila sa.

„Nemrač sa, pani magistra," upozorňoval skôr, ako stihla hocičo vysloviť. „Kým skončíme oficiálnu časť s pracovným obedom, víno už budem piť s Anitou," povzbudzoval ju.

„Ale ja som v pracovnej dobe..."

„Aj ja, ale ľahká pomoc. O hodinu zavolám Novákovi, že som ťa stretol a pri káve si preberieme pasáže reportáže. Uvidíš, že nebude mať námietky. Už sa nevie dočkať, kedy sa aj o ňom bude písať v novinách," uškŕňal sa.

„Si ty ale vynaliezavý," nadvihla ukazovák. „... ako skutočný novinár," zasmiala sa.

„Som rád, že ťa počujem smiať sa. V tvojich očiach sa dlho zračil smútok."

Neodpovedala. *Aj ty máš zásluhy na mojej dobrej nálade.*

Zaviedol ju do talianskej reštaurácie.

Obed s Anitou prebehol nad očakávanie. Pomalé prispôsobenie sa prešlo do uvoľneného rozhovoru a prehlbovala sa dôvera. Táto otvorenosť pomohla pritiahnuť toho druhého, podeliť sa o zmysel pre svoje presvedčenie.

Romeo zaznačil niekoľko Anitiných odpovedí do poznámkového bloku, ale reportáž ho teraz máločo zaujímala. O to viac jej spoločnosť, lebo prítomnosť milujúcej ženy robila v jeho srdci hotové zázraky.

Podržal jej ruku na zápästí, keď si za dobrým obedom štrngli pohárom chutného vína. „Na zdravie, Anita, moja dobrá duša."

„Na zdravie," nekonečné šťastie znášala až bolestivo. Myslela si, že si ho ani nezaslúži.

„Si veľmi pútavá osôbka a máš na mňa zvláštnu moc, moja drahá," stisol jej zápästie. V očiach sa zračila neha. Priklonil sa k nej našpúlenými perami, potom, keď odpili z vína.

Inokedy by sa rozhliadala, či nezazrie známu tvár, pred ktorou by bolo treba utajiť svoje momentálne šťastie. Teraz ju názor okolia nezaujímal a nesnažila sa potláčať svoju lásku. A máločo ju zaujímalo, že ju vystavuje na obdiv. Prikláňala sa k nemu s prižmúrenými očami a pootvorila roztúžené pery. A vôbec sa nezapýrila. Nežne, s citom vychutnávali bozk.

„Anita, považujme toto stretnutie za naše prvé rande," povedal, len čo od jej pier odtiahol svoje. „Chcel by som byť odteraz vždy častejšie s tebou," priznával s túžobným pohľadom na ňu. „Budem ťa ľúbiť, tak, ako chceš, ako si ma o to prosila," telom prešlo známe trpnutie. Ovládla ho láska. Slová pramenili zo srdca.

„Tvoje priznanie si cením, je pre mňa veľmi vzácne. Dúfam, že sa za priznaním skrýva úprimnosť a nie je len citovým vydieraním."

„Môžeš sa spoľahnúť, môj strážny anjel. Konečne som našiel odvahu odomknúť dvere, ktoré povedú k tebe, lebo už držím v rukách kľúč, ktorý som dvíhal veľmi váhavo."

Za obedom rozdávali vzájomné vášne, uštedrovali a prijímali spaľujúci oheň vzájomnej túžby. Chápali sa a milovali navzájom.

Aby mohli spolu dlhšie pobudnúť, Romeo predsa len zo slušnosti zavolal Novákovi, že sa stretol s pani magistrou a pri dobrej káve dokončí s ňou reportáž.

Postrehol, že Novák sa aj tešil aj nie, ale kým on o celej veci veľmi všedne hovoril, Anita sa uškŕňala a dobrácky mu uštedrila buchnát do chrbta.

O tretej sa rozlúčila. Svojim milovaným babkám sľúbila urobiť radosť.

Nepýtal sa jej, akú. Bol opojený šťastím a sľúbili si nové stretnutie. *Konečne sa úspech dostavil.*

42.

Z dnešného nevšedného a jedinečného stretnutia obaja odchádzali dojatí. Anita odchádzala do domova dôchodcov, kde s riaditeľkou dnes chceli dvom starenkám vyplniť ich dávnu túžbu z príležitosti narodenín.

Romeo sa ponáhľal do práce, narýchlo si pripravil podklady pre reportáž, ktorú skompletizuje nasledujúci deň a zavolal Klaudii, že ju dnes navštívi. „Budem rada, príď, čakám ťa," znela povzbudivá odpoveď.

O necelú hodinu na blízkom parkovisku galérie z auta riaditeľky domova dôchodcov vystupovali dve staršie panie, ona sama a Anita. S nekonečnou trpezlivosťou, opierajúc sa navzájom o ramená napredovali so starenkami ku vchodu aby potešili bývalé učiteľky, ktorých snom a túžbou bolo dostať sa ešte raz do galérie.

O necelú hodinu Romeo sedel s Klaudiou v jej malej kancelárii, ktorá bola v zadnej časti galérie a od výstavných priestorov ju oddeľovala stena s veľkou sklenenou výplňou, za ktorou sa nedalo ukryť, len získať ešte tichšie súkromie ako vládlo v ostatných miestnostiach.

Ku Klaudii ho doviedla pracovníčka. Očividne sa mu potešila. Usadila ho do pohodlného kresla v akom sedela aj sama a odložila knihu, ktorú čítala. Ale o chvíľu na jej tvár sadol tieň. Úsmev primrzol na perách a odhodlávajúc sa na hocijaký rozhovor strúhala grimasy. Nozdry sa jej pohli pri myknutí pier na jednu stranu. Vytiahla obočie, aby o chvíľku zvraštila čelo a prižmurovala oči. Akoby sa pripravovala na komplikovaný prejav, ktorý si momentálne v mysli precvičuje. Čakal. Uplynulo pár minút a neprehovorila.

„Klaudia, nezabudla si vari, že som tu..."

„Nie, nie, pravdaže nie, len... keď si všetko vypočuješ, sám posúdiš, aké to mám ťažké," zašvitorila svojím tenkým hlasom. „Začínam pochybovať, či bolo vhodné ťa sem pozvať, či tu nebudeme vystavení na obdiv. Sme ako vo výklade. Keby sa sem niekto zatúlal...," povedala s obavami.

„Ale, kdeže! Veď výstavné priestory končia až v druhej miestnosti odtiaľto," presviedčal ju. „Sedím chrbtom ku sklu, aj tak ma nikto nespozná."

„Keď ja neviem...," uškrnula sa. Nepresvedčil ju a ešte vždy mala obavy. „Nie je to však na päť minút, čo ti chcem povedať."

„Máš nejaký iný návrh? Ja stačím," preložil si nohu cez koleno.

„Nuž – mala by som, ale," mávla rukou, „nechajme to tak. Keď ti bude horúco pri počúvaní, povedz. Potom navrhnem, na čo som prišla."

Už aj ho oblial studený pot. Na čalúnenom operadle položené dlane zvlhli, kolenami nervózne pomykal. A ešte ani nezačala. *Vari len nie ona sama je hlavou celého gangu?*

„Prezraď mi, čo ti povedal otec?"

„Povedal, že prejavuješ o mňa záujem, chceš ma poznať, len toľko."

„Nič viac?"

„V podstate nie, možno len podfarbil tých pár slov svojimi."

„Uveril si mu?"

„Neviem, kedy mu môžem veriť," zapochyboval. „Neviem ani, čo ty vieš o mne?"

„Si novinár, a patríš k otcovi."

„...čoo... to ti povedal on?" zakoktal sa pri odhalení.

Prikývla.

Obaja zdráhavo začínali rozhovor. Prerieknutím nevhodných slov sa hociktorý mohol chytiť do pasce, prezradiť sa nečakane, kým to druhý mohol zneužiť.

„Čo znamená patriť k nemu?"

„Chodievaš medzi nich, pracuješ pre nich..." vyslovila váhavo a zahryzla si do pery. „Romeo, viem, že okolkujeme a bojíme sa začať hovoriť pravdu," na perách boli stopy zubov od silného zahryznutia. „Donekonečna si budeme klásť otázky a odpovede, lebo sme toho schopní. A nakoniec zistíme, že sme sa nepohli z miesta. Nedozvieme sa nič, ale ani sa neprezradíme. Máš taký pocit?"

Privrel oči a mykol hlavou. Nebolo to ani za ani proti.

„Ja som sa dozvedela, že nie si z rovnakého cesta, ako *tí...* všetci ostatní," rozhodila rukami. „Preto som sa s tebou chcela stretnúť bez otcovho vedomia," nervózne si zahladila vlasy na zátylku. „Vieš... ja s otcovým konaním vôbec nesúhlasím. Donedávna som ani nevedela o jeho aktivitách. Nepredpokladala som, že bohatstvo nepochádza z podnikania, ale jeho príjmom sú vlastne špinavé peniaze."

Počudovane vytiahol obočie. *Čo jej mám na to povedať?* „A?"

„Ty zrejme máš vedomosť o jeho obchodoch..." povedala veľmi opatrne a napäto čakala.

„Neviem nič o jeho obchodoch. Neviem ani o jeho podnikaní," podozrievavo pokrčil jedným plecom. Klaudia sa vari od neho chce dozvedieť pravdu o otcovi? „Mám síce určité tušenie, ale kde, čo, s kým a ako?," pokrútil hlavou z boka na bok, „z toho mi nič nie je známe. Mne sa tvoj otec so svojimi obchodmi nezveruje."

Očividne sa jej uľavilo. „Ako novinár si zrejme zvedavý, a rád by si zistil čo-to, možno aj preto, aby si sa o tom mohol podeliť so svojimi čitateľmi," s rozšírenými zreničkami chcela uistenie svojich slov.

„Chcela by si mi niečo navrhnúť?" nech si Klaudia nemyslí, že sa hneď vrhne na návnadu.

„Ja?" vypleštila oči. „Prosím ťa, čo by som ti ja mohla navrhnúť?" povedala rozhorčene. „Iba tak o galérii, ale s otcovými obchodmi nemám nič spoločné."

„Tak?"

„Čo – tak? Chcem prekonať bariéru, drahý novinár, prestaň sa konečne pretvarovať. Som lepší psychológ, ako sa nazdávaš, vidím ti do duše. Možno by si chcel patriť medzi podsvetie, ale tvoj život ti je vzácnejší, než neistá, riskantná budúcnosť. Viem, že ťa otec poveruje úlohami, ktoré plníš. Ale som si istá, že nie z presvedčenia, ale z povinnosti, ba z nutnosti, aby sa ti niečo nestalo," usmiala sa pohŕdavo. „Nechcel by si vycúvať?" povedala po krátkej odmlke.

Nič neznamenalo počúvať odvážne slová. Aj keď ho potešili, ešte im vždy neveril. „Odkiaľ ty to všetko vieš?"

„Chcela som sa to dozvedieť. Tiež mám svoje zdroje.A všetko som zariadila ja, nie náhoda."

„Ty?"

„Ja! Už mi veríš? Môžem ti pomôcť, Romeo, ale musíš to chcieť.“

„Čo zato?“

„Vezmeš si ma.“

Krv sa mu v žilách ihneď rýchlejšie rozprúdila a stúpala do tváre. *Tisíc hrmených! To je ale odvaha!* V hrdle navrela hrča. *Včera sa ešte len pýtala!* Sotva dokázal prehltnúť od nervozity a napätia. „Je to tvoje želanie, alebo želanie tvojho otca?“ vyslovil chrapľavo, s obavami.

„Moje,“ zahĺbila oči do jeho, ani okom nemihla.

„Prečo ja?“ pokrčil nosom.

„Prečo nie?“

Chvejúcou rukou si pretrel čelo. Trhaný, nervózny pohyb prezradil viac, ako slová. Vyskočil z kresla, prešiel sa pár krokmi po malej miestnosti. Ustarostený, rozkročmo si zastal pred okno, odkiaľ vnikali posledné lúče popoludňajšieho slnka. Ruky vsunul do vreciek nohavíc. Nebol schopný rozmýšľať. Potom roztiahnutými prstami ľavej ruky si zahladil vlasy. Zamrežované okno viedlo do niečieho dvora, kde muž strihal vinič.

Klaudiu zaujala starenka, ktorá sa zrejme zatúlala až do týchto priestorov a bezradne prešľapovala, nevedela, kadiaľ pokračovať. Nakúkala do kancelárie, lebo tam videla ľudí. Už ju chcela vyjsť usmerniť, keď sa zjavilo vysoké, mladé dievča, objalo ju okolo pliec. Zvedavo uprela aj ona pohľad do kancelárie, potom babku odviedla.

Klaudii sa nepozdávalo jeho dlhé postávanie. „Sadni si, prosím. Povedala som ti na začiatku, že to bude na dlhé rozprávanie a zapotíš sa pritom.“

Romeo jej slová ani nezačul. Nútili ho rozmýšľať, ako sa bude ďalej rozvíjať jeho vzťah s Anitou, ktorý práve dnes tak prekrásne a intenzívne začal. Sobáš s Klaudiou absolútne neprichádzal do úvahy, nech si robí na neho hocijaké nároky a nech by ho čímkoľvek vydierala.

„Sadni si, konečne, prosím,“ naliehala. Chytila ho za predlaktie a viedla ku kreslu, z ktorého pred chvíľkou tak náhle vyskočil. „Posaď sa!“ povedala rozkazovačne. „Ešte som neskončila, nemusíš sa hneď naježiť.“

„Prečo sa miešaš do môjho života, Klaudia?“ spýtal sa tíško, až bolestne.

„Nebuď naivný, Romeo. Tvoj život mi môže byť ukradnutý. A už vôbec sa nechcem doňho miešať. Ja chcem seba zachrániť, rozumieš? *Seba!*“ ukazovák namierila do hrudníka. „Ale môžem ti pritom pomôcť. Vyhliadla som si ťa, rozumieš? Práve teba! Mohol by si byť rád.“

Naliala pohár minerálky a podala mu ho, kým sebe si nalievala obyčajnú vodu z krčahu.

„Je to aj kvôli tvojmu zovňajšku. Si pekný, zrelý muž, tvoj zovňajšok prevyšuje všetko ostatné. No pritom máš aj autoritu, populárne zamestnanie,“ odpila z vody a zložila ho späť na tácku. „Možno sa mi aj poďakuješ.“

„Ďakujem pekne,“ precedil posmešne.

„Hcc,“ pokrútila hlavou Klaudia.

„Takže chúlostivá časť rozhovoru ešte len teraz nasleduje,“ stisol pery a vypúlil oči. Nabral hlboký dych, potom vypil celý pohár minerálky.

„Bola som nútená ťa zaskočiť, inak by si nijako nezareagoval a doteraz váhal s priznaním pravdy. Viem o tebe prakticky všetko, takže nemá význam nič zapierať,“ konečne si sadla do svojho kresla. „Teraz ti už môžem všetko porozprávať.“

„Božemôj,“ privrel oči a hlavu zaklonil. Dôvtipná a bystrá žienka si ho vyhliadla, aby sa zachránila. „Často takto robievaš?“ so zaklonenou hlavou sa díval do stropu. „Chceš zachraňovať seba mojou maličkosťou?“

„Nerob mi to, prosím. Potrebujem očný kontakt s ľuďmi, s ktorými sa rozprávam,“ počkala, kým sa na ňu pozrel. „Myslíš si, že nastavujem pascu a mám vo zvyku zmetať z cesty každého, kto mi sadne na lep? Nie, nie. Ale už som povedala, že viem o tvojom úsilí plniť otcove úlohy, no nepýtaj sa, odkiaľ. Maj sa s ním však na pozore, Romeo. Jeho nálada sa

veľmi rýchlo mení. Som jeho jedinou dcérou. Vychovával ma opičou láskou, lebo mama mu viac detí nemohla porodiť. Dodnes lipne na mne a vari nič neodmietne, o čo ho požiadam.“

„Prečo si chcela cez neho získať práve mňa?“ zanovito sa chcel dozvedieť pravdu.

„Hm,“ pokrútila hlavou a posmešne sa usmiala. „Ešte vždy nič nechápeš. Čerta rohatého mi na tebe záleží! Tvoja *maličkosť* sa priplietla celkom náhodou do cesty. Myslela som si, že ťa otec nebude môcť nájsť a získam čas. Nakoniec mi prezradil, že patríš do jeho skupiny. Zaskočilo ma to. Nepomyslela som si, že si klesol tak hlboko.“

„Čo máš v pláne?“ Nepotešilo ho počuť o svojom poklesku.

„Chcem ťa spomedzi nich dostať, ale musíš to aj sám chcieť.“

„Až nebude podmienkou sobáš, ihneď.“ V kútiku duše už aj prejavoval vďačnosť.

„Sobáš je len zámienka, Romeo. Nebudem ťa spovedať, ale vypočuj ma, prosím. Spokojne ma preruš, keď budeš chcieť,“ nadýchla sa a napriek všetkému ťažko zvládala situáciu. Preložila si tenkú nohu cez koleno a pohniezdila sa v kresle. Párkrát zažmurkala a rozhodovala sa, ako začať rozhovor.

„Koncom leta bola u nás menšia party, ktorá sa pretiahla dlho do noci. Nebolo to po prvýkrát a aj teraz pozostávala prevažne z mužskej spoločnosti. Otec mi ponúka možnosť vybrať si manžela, ale či to bol pravý dôvod,“ nadvihla plecia a roztvorila naširoko oči. „Neviem, akí sú to ľudia. Otec im hovorí ľudia z brandže, spočiatku som si myslela, že sú to podnikatelia, s ktorými obchoduje. Nezaujímali ma tí ľudia. Utiahla som sa do môjho ateliéru, ktorý má spoločný balkón s otcovou pracovňou s výhľadom do záhrady a na mesto. Často tam trávievam čas,“ povedala zamyslene a pohladila si zátylok.

„Nerozsvietila som. V tme som si sadla do svojho obľúbeného hojdacieho kresla pri otvorenom okne a započúvala som sa do hlasov, ktoré prichádzali z dvora. Zrazu som hlasy začula celkom blízko. Myslela som si, že sa hostia bavia v záhrade pod balkónom, ale šuškanda prichádzala z otcovej pracovne. Naslúchala som. Opatrne som sa zakrádala na balkón, potom pred dvere jeho pracovne. Rozprávali sa tíško v nerozsvietenej miestnosti. Slová ma vtiahli do neskutočného a až dovtedy neznámeho sveta. Odmietala som im uveriť. Otec by o nich nikdy nehovoril so mnou, a tobôž s mamou,“ hlasno prehltla.

„Prečo?“ Klaudia sa otvorene rozhovorila pred ním a začal jej dôverovať.

„Mama je naivka. Vždy bola ženou v domácnosti a keď ju otec obsype peniazmi, je spokojná a na nič sa nevypytuje. A predo mnou sa neodvážil. Vyjadrila som svoj názor až okato a dosť zreteľne, keď raz nadhodil tému podsvetia a rozhodne, s odporom som ho dala najavo. Možno vtedy mi chcel niečo naznačiť, ale zišlo z toho práve kvôli môjmu odporu. Je to neobyčajne drsný svet s osobitnými pravidlami, o ktorom sa obyčajný človek niečo dozvedá prečítaním v novinách, či z médií. Nechcela a nemohla som im uveriť, keď som šuškandu začula,“ zadrhol sa hlas, v očiach sa objavili slzy. Zápästím si ich utrela.

Romeo počúval aj očami. Nebolo treba zdôrazňovať, aký svet je podsvetie.

„Otec a ten neznámy sa oslovovali Valčík a Tango. Rozprávali o zbraniach, drogách, o veľkých peniazoch. Ani nechci vedieť, čo všetko som si vypočula. Informácie, ktoré keby som predostrela na patričných miestach, stala by som sa udavačom a otec by už tieto dni trávil v chládku. Vtedy sa mi všetko ozrejmilo. Otcova charitatívna činnosť zrazu stratila zmysel. Dával prepierať špinavé peniaze, aj keď išli na dobrý účel, neboli poskytnuté s láskou, so zmyslom pre dobro. Preplakala som celú noc. Nakoniec sa naskytla zvláštna situácia. Keď ma otec nútil opakovane sa vydať za nejakého bossa, vzoprela som sa. Vykričala som mu, že sa nebudem angažovať v podsvetí. „V akom podsvetí?“, robil sa hlúpym. Samozrejme som vedela, že ten muž patrí medzi nich, hoci to popieral. Ale prekvapila som ho, že viem o jeho aktivitách. „A čo už len ty môžeš vedieť?“, smial sa mi do očí. „Dosť na to, aby ťa aj s Valčíkom posadili do chládku.“ Onemel od úžasu a dostala som veľké zaucho, ktoré podnes cítim. Potom sa mi veľmi ospravedlňoval,“ slzy stekali po tvári, ale nevzlykala.

„A ty si si vybrala mňa,“ nevedel sa dočkať, kým to vysloví.

Povedala toho dosť, aby Romeo mal o čom premýšľať. Nechcela mu kaziť náladu a nevyklebetila, že už vtedy bola reč aj o ňom a o pozemkoch, o ktorých sa až v zime dočítala v novinách. Obaja boli radi, že sa chytil. „Zaplať mu dobre," poručoval vtedy Valčík jej otcovi. A aby si ho udržali, zrejme dostal peknú kopu peňazí. Kým ona ľutovala neznámeho novinára, oni ho nemali za nič. Aj tak si o ňom zo začiatku mysleli, že je špiceľ. „Novinár nám nemôže zničiť život, ani spôsobiť výsmech. Na druhej strane, keď je taký šikovný, bez neho robiť akciu by bolo veľmi nerozumné." Navraveli sa o ňom dosť, aby mohla prekuknúť ich praktiky. „A nedovolíme, aby spôsobil náš pád. To nech padne skôr on." Keď sa im znepáči, ľahká pomoc.

„Môj ty bože!" chytil si tvár Romeo, akoby sám cítil silu zaucha na tvári.

„Povedala som mu, že sa vydám len za muža, ktorý sa mne bude páčiť, a ktorý v žiadnom prípade nebude s nimi spolupracovať. Myslela som si, že som vyhrala, keď som mu opísala predvianočnú akciu, na ktorej som ťa uvidela. Nepoznala som ťa ale tajne som dúfala, že ťa nenájde. Mýlila som sa. A potom som sa dozvedela, že ty si ten novinár, ktorý ...," zháčila sa, a zahryzla si do pery. „...že si jedným z ich brandže."

Pomykal hlavou, a radšej sa k tomu nevyjadril. „Klaudia, nepochopím, prečo ťa nasilu núti vydať sa? Veď nie si v takom veku, aby si sa sama nemohla rozhodnúť pre vydaj aj o niekoľko rokov...," rozhodil rukami a odvracal rozhovor od seba.

„Hm," uškrnula sa. „Nikdy sa nevydám, Romeo. Nechcem mužov, som na ženy," povedala s úškrnom, ale bez ostychu. „A otec o tom dobre vie. Zistil to, keď som skončila strednú. Preto ma tlačí na vydaj, teda ...aspoň do vzťahu. A súhlasil aj s tým, aby som si sama vybrala. Mám stálu známosť s priateľkou a to mi stačí. A už sa ho nebudem pýtať na súhlas, veď som prekročila tridsiatku, čo mi môže urobiť? Dospela som, už nie som jeho malá dcérenka," zahladila si vlasy na zátylku. „Lenže veľký Tango sa musí zaskvieť. Keby sa o skutočnej orientácii jeho dcéry dozvedeli jeho ... neviem kto, čo by povedali?"

Od prekvapenia nenašiel vhodnú odpoveď. Len spokojnosť vo svojej duši. Uľavilo sa mu. Teda preto tak rozporuplne rozprával Tango, Klaudiinho priateľa by mali oslobodiť od obchodov. Ale ako sa s tým vyrovná?

„Čo chceš odo mňa?"

„Budeme sa tváriť, že to medzi nami klape. Budeme predstierať, že si sa chytil. Poviem otcovi, že ma pozývaš na rande, stretneme sa niekde, kde budeme všetkým na očiach. Budeme *spolu chodiť.* Otec sa uspokojí a všetko pobeží ďalej."

„Myslíš si, že to bude také jednoduché a bez následkov?"

„Nemyslím. Viem, že nebude. Ťažko robím prvý krok, kým druhý nevidím zabezpečený. Mám rada svojho otca, ako všetky deti, aj napriek tomu, aký je. Zlostí ma to ale a nechcem, aby pokračoval vo svojich praktikách. Rada by som urobila koniec intrigám, do ktorých sa dostal, a ktoré splieta aj sám. Ide to ťažko, no nejako si s tým poradím. Viem o určitých akciách, ktoré majú prebehnúť a viem aj, komu o nich povedať, aby kompetentné osoby rozbili gang. Súčasne viem, že ohrozím aj otca. Ale budem radšej, keď bude sedieť v chládku, akoby ho mala trafiť zatúlaná guľka."

„Božemôj, Klaudia!" zúfalo vykríkol.

„Akosi často voláš Boha na pomoc. Nevzdychaj a nevzdávaj sa, nejako si už len poradím ešte pred tým, kým by sme sa mali vziať," usmiala sa trpko. „Veľmi dúfam, že gang bude rozbitý skôr, ako k tomu dôjde."

Z nadutých úst vyfúkol hlasný vzdych a privrel viečka. *Aj ja veľmi dúfam.*

V ten večer nebol dobrým spoločníkom. Dobrá nálada sa stratila, neprekypoval veselosťou ani duchaplnosťou. Navečerali sa v blízkej čínskej reštaurácii. Bolo neskoro, keď sa vracal domov. Klaudia ho chcela priviesť autom až domov, ale dovolil jej len po autobusovú zastávku v druhej ulici.

Prekvapene vzal na vedomie ruch na stavenisku vo svojom susedstve ešte aj v neskorú hodinu. Sused Novák zaujato pozoroval ľudí, hemžiacich sa v okolí, ktoré bolo silnými reflektormi rozsvietené. S rozkročenými nohami stál uprostred chodníka a so záujmom sledoval žeriav, ktorý skladal obytnú bunku k jeho plotu. Zazvonil mu mobil. Volal Braňo a vyzvedal sa, kde je, lebo on je na stavenisku v jeho susedstve. „Práve som došiel," zastal si vedľa Nováka. Zvítali sa.

„Konečne to niekto kúpil. Onedlho bude okolie vyzerať ako má. Zlostila ma ľahostajnosť, s akou pristupovali k tej stavbe," rozhovoril sa. „Len teraz domov?"

„Uhm." Nemal náladu na rozhovor. Spoza domu videl vychádzať Braňa, rozlúčil sa preto s Belom a ponáhľal sa dnu.

Braňo sa pochválil, že jeho firma dostavia dom a naskytne sa viac príležitostí na stretnutie. Bol tomu rád. Otvoril minerálku a nalial si do veľkého pohára. Braňa ponúkol žemľou s maslom a šunkou, vyložil aj pekný zväzok reďkoviek, kým sa rozhovoril o mimoriadnych udalostiach posledných dní. V kávovare dokvapkala čerstvá káva, Romeo s ľahkosťou hovoril ešte o dnešnom dni, ktorý sa končil večerou. Na Braňovej tvári nebolo ani stopy po bezstarostnosti, naopak, len čo dojedol, poškriabal sa za uchom. Pritiahol si hrnček s kávou a vráska nad nosom sa prehĺbila.

„Mal som také tušenie, že Tango nie je veliteľom. Aj on plní len príkazy, možno Valčíka, alebo ešte aj niekoho iného. Myslíš si, že máš vyhraté? Zďaleka nie, bratku. Mám o teba strach, ktorý sa znásobuje každým dňom. Je až podozrivo ticho."

„Ale je to oveľa ľahšie, akoby ma Klaudia nebola chcela, nemyslíš?" zahniezdil sa na stoličke. „Prebrali sme to spolu s ňou, sama robí opatrenia, aby bol gang rozbitý..."

„A čo robíš pre to ty?" skočil mu náhle do reči.

„Ja?" vypúlil oči. „No... ja... ja sa ti snažím patrične všetko zreferovať, aby som nevynechal ani mäkké f, aby si dokázal zreprodukovať mnou počuté na patričných miestach."

„Čo keď to nestačí?"

„A čo by som mal podľa teba robiť?" prirýchlo položil otázku a priam vyskočil zo stoličky. Zahladil si vlasy a prešiel sa párkrát po kuchyni. Zastavil sa za ním a zvieral mu plecia. „Neviem, bratku, čo by som robil bez teba. Odkedy sa delím s tebou o moje starosti, ich ťažoba nedolieha na mňa takou váhou. Akoby sme sa aj o tú delili," postískal mu plecia, až tak si sadol na predošlé miesto.

„Akoby som ja nemal dosť svojich starostí," uškrnul sa. „Myslím si však, že by si už mal mať zmapovaných ľudí, už by si hádam dokázal medzi nimi rozlíšiť, ktorý z nich je tam z presvedčenia, a ktorý len tak, ako ty, na výzvedách, či kvôli peniazom?"

Zamyslene sa díval na brata. V rukách sústredene otáčal hrnček, akoby to bola najdôležitejšia práca dnešného večera. „Nedokázal by som to," povedal po chvíli. „Buď som hlupák, alebo sa všetci dobre pretvarujú, alebo sú všetci z brandže, ako povedala Klaudia. Od začiatku ma akosi vzal pod svoju ochranu Veža, s ním som najviac v kontakte. To on bude zrejme Tangovou pravou rukou. Ostatne, ktovie, či bude, po meste ho autom až bláznivo naháňali poliši."

„Daj pozor, aby si v aute, ktoré naháňajú, nesedel ty," mykol hlavou Braňo. „Porozprávam sa s Igorom, len sa mi maj na pozore, chlapče," dopíjal kávu.

„Veronika je už doma, obaja sa majú dobre, Róbert je hrdý, že má znovu syna," zmenil tému rozhovoru Braňo. „Boli sme ich pozrieť. O týždeň má termín aj Lívia, aspoň detičky podrastú na Mirkinu svadbu, hoci tancovať ešte nebudú," usmial sa. „A ty? Ako si s tou tvojou pokročil? Dal si veci na správnu mieru? Čo mi môžeš povedať?"

„Dnes sme mali prvé rande, bratku," naširoko sa hrdo usmial. Zmena témy ho potešila. „Myslím si, že všetko ide správnou cestou," nadýchol sa.

„Povedz niečo o nej... je slobodná, či rozvedená, bezdetná... alebo... "

Z tváre sa razom stratil úsmev. *Slobodná so záväzkom, so starostlivosťou o druha...* bolo prvé, čo mu napadlo. Ako mohol byť taký ľahostajný, že sa jej na Kornela neopýtal? Mala by to byť prvá otázka.

„Tak čo sa stalo?“ usmieval sa Braňo. „Nechceš vari o nej nič prezradiť?“

„Anita je milá žena, slobodná, je úradníčkou – teda sociálnou pracovníčkou, chodí aj do domova dôchodcov. Rozumieme si, je nám spolu dobre. Je Košičanka. Mám ju rád a veľmi dúfam, že je to vzájomné. Zatiaľ sa to tak javí...,“ vykladal ale neprestal sa trápiť kvôli Kornelovi. Stisol pery. „Dúfam, že pokročíme, pokiaľ dôjde k Mirkinej svadbe,“ dodal neisto.

„Urob všetko pre to, keď ti nie je ľahostajná, bratku. Roky ubiehajú a bolo by načase, aby aj tvoj dom bol plný detského džavotu,“ stisol mu zápästie Braňo.

Bolo to najkrajšie dobro prianie posledných dní. Veľmi sa mu potešil.

Keď Braňo odišiel, vzal mobil a vyhľadal Anitine číslo. Onedlho po zazvonení zdvihla.

„Nevyrušujem?“

„Kto volá?“ spýtala sa nedôverčivo.

„Servus, moja drahá, nepoznáš ma?“

„Romeo? Odkiaľ máš moje číslo? Z tohto čísla som už dnes mala hovor, a nevedela som, že patrí tebe. Prezváňala som ho, ale si mal vypnutý mobil.“

„Mal som dôležité rokovanie, zapínal som ho až doma. Nevolám neskoro? Chcel som ti zapriať dobrú noc a povedať, že myslím na teba.“

„Pravdu povediac, bola som už v posteli, čítala som.“

„Tak, pekné sny, moja drahá, servus.“

„Podobne, ahoj,“ zložila.

Bol sklamaný. Jej hlas neznel nežne a nebol taký láskavý, ako na poludnie. Čo sa mohlo prihodiť?

43.

Na druhý deň v práci skompletizoval reportáž, s uspokojeným sa v nej kochal, keď ju dal na papier. Nasledujúci deň bude uverejnená. V kancelárii bolo ticho. Agneša do práce ešte neprišla. Už mu začala chýbať bystrá a horlivá žienka. Potom pribehla len na skok, nervózne niečo napísala na počítači, z kabelky vybrala jogurt, hltavo ho vyjedla a predstierala, že ho nevidí. Upútala na seba mäkkým čiernym koženým oblečením, v ktorom mala tmavomodrý pulóver a tmavomodrá šatka okolo hrdla pripomenula Vežu. Aj on ju neustále nosil, ale jeho šatka bola čierna.

Keď ju vytrvalo sledoval, mrkla na neho pohľadom. Vyzerala ako po opici. Oči mala vpadnuté, tvár nevyspatú. Spýtal sa jej, prečo je taká ustarostená. Hodila po ňom pohľad. „Aj ja môžem mať svoje starosti,“ odvrkla.

Mykol plecom. Nakoniec, nemusela s ním zdieľať svoje ťažkosti, má on svojich akurát dosť. Pozrel sa na e-maily. Zbadal posledný nový, ktorý ráno tam ešte nebol. *Tango ťa môže zatiahnuť do nepríjemnej situácie. Maj sa sakramentsky na pozore. Občas môžeš aj uniknúť, a vyhovoriť sa na niečo. Nemusíš sa nervove zrútiť, že niečo odoprieš. Buď vo všetkom opatrný. Onedlho bude veľmi horúco. K.*

Začali sa mu potiť dlane a oblial ho studený pot. Strhol sa na zvonenie Agnešinho mobilu a so strachom v očiach sa na ňu pozrel, akoby mohla vyčítať jeho strach už z toho krátkeho pohľadu. Ale ona mu sotva venovala pozornosť.

„Musím odísť, Romeo, drž frontu,“ usmiala sa na neho, pohladkala po pleciach. „Daj na seba pozor, neviem kedy sa vrátim,“ nadýchla sa hlasno, vzala krátku koženú bundu z operadla stoličky, kabelku prehodila cez plece a rýchlymi krokmi sa vzdialila z kancelárie, sotva čo na plné hrdlo zakričala *čao, všetci*.

Fabián sa pritočil k Romeovi. „Čo sa to s ňou dnes robí? Nebýva taká... a kam sa ponáhľa?“

Romeo sa uškrnul a vytiahol plecia. „A či ja viem? Nespovedá sa mi. Spýtaj sa šéfa.“

Fabián len mykol plecom, a ďalej mu bolo naozaj jedno, čo robí dnes Agneša.

Pozeral sa ešte za odchádzajúcou. Za sklenenými dverami s rapavým sklom sa stratila jej silueta. Potom ho znovu zaujal e-mail, sústredil sa na jeho obsah, ktorý ho nemálo zamestnal. Klaudia ho varuje. Ale prečo e-mailom, a odkiaľ? Ako sa k nemu dostala? Skúmal odosielateľa a od prekvapenie vykríkol. E-mail prišiel z Fraňovho počítača. V momente tam priskočil a usilovne v ňom prehľadával. Dátum odoslania súhlasil, ale obsah bol vymazaný. Odkiaľ vie Agneša o Tangovi? A prečo sa podpísala K? Boli to záhady, o ktorých sa mu nechcelo rozmýšľať, napriek tomu, že dráždili jeho zmysly. Jedno bolo však isté, a síce, že Agneša nie je novinárka a po celý čas dávala pozor na neho. Poriadne ho ohlupovala a on veľmi ľahko naletel. Bola tu na Igorov príkaz, alebo na Tangov?

Celý deň poslušne sedel v kancelárii, neodvážil sa vytiahnuť ani nohu. Mal dosť zameškanej práce, ktorú konečne dokončil. Popoludní mu Klaudia zavolala, že v piatok večer sa zídu v Slovane na večeri, a všetko pôjde tak, ako sa dohodli. Neprekypoval radosťou keď dokončil hovor, ale bolo to oveľa lepšie, ako čakať na Vežu v Hurikáne.

Piatkový deň začínal ako všetky iné dni. Ešte len vstával, zo susednej parcely už začul čulý pracovný ruch. Pri odchode do práce uvidel aj Braňa, skláňal sa ešte s nejakým mužom nad akýmisi plánmi. Keď ho zbadal, pribehol mu povedať, že Líviu v skorých ranných hodinách odviezol na pôrodnicu. No hneď musel odísť, na stavbu práve prichádzalo nákladné auto s materiálom.

V práci si od rána ani neoddýchol. Agneša do roboty neprišla, zato Fraňo volal, že čoskoro nastúpi. Potešil sa mu. Za tie dva-tri týždne, ktoré nebol prítomný sa stalo toľko vecí, akoby prešiel celý rok. Novák zavolal už dopoludnia, poďakoval za skvelý článok. Aj Anita mu zavolala, čo sa doteraz nestalo a bola zvedavá, odkiaľ vyčaril také odpovede, ktoré od nej ani nepočul. „Ale boli pravdivé, nie?“ Prisvedčila. Aj jej sa článok páčil. Mala pojednávanie, takže sa o jednej stretli na obede a bol šťastím bez seba. Anita síce od začiatku sedela pri ňom strnulo, no nakoniec dostala náladu a cítili sa spolu dobre. Dozvedel sa od nej, že Diana je v nemocnici, dieťatko sa má každú chvíľu narodiť.

„Veď aj v našej rodine čakáme prírastok, aj švagrinú vzal dnes ráno brat Braňo do nemocnice, a v tomto roku to bude už druhé vnúča našich rodičov,“ pochválil sa.

„Tvoji rodičia sú šťastní ľudia.“

„Sú. A budú ešte šťastnejší, keď aj my s Mirkou budeme kolísať naše ratolesti. Mirka má už pred svadbou a ja...,“ po tvári preletel tieň starostí, ...dúfam že aj ja,“ tuho jej stisol ruku.

Anita sa nijako nevyjadrila a to ho dosť trápilo.

Nevysvetliteľný pocit ho trápil celý čas, ešte aj večer, keď sedel s Klaudiou v Slovane. A nebolo to len kvôli Anite samej, ale kvôli svojej ostýchavosti či bojazlivosti spýtať sa aj tentoraz na Kornela.

*

Anita sa trápila kvôli Klaudii. Od tej chvíle, ako ho uvidela upierať ustarostený pohľad oknom z galérie, jej bolo jasné, že znovu nie je niečo v poriadku. Ešte prednedávnom nepoznal ani Beranského, a teraz má problémy pri jeho dcére. Alebo sa vtedy len pretvaroval? Alebo uisťoval? Prečo mu nevie uveriť, že ju ľúbi? Prečo sa jeho lásky bojí? Prečo, prečo? ...lebo jeho láska prichádza vždy so starosťami... Presviedčal ju o nej aj dnes a veľavravný pohľad pri stisku rúk prezradil viac, ako mohla dúfať. *Dúfam že aj ja mám pred svadbou...* nuž, dúfať môže, ale je tu množstvo protirečení. Prečo svoje dúfanie nevyslovil s radosťou,

ale so starosťou? Trápenia ho prenasledujú vari na každom kroku. Dokedy? A čo je ich príčinou?

Najväčšie prekvapenie ju čakalo na druhý deň doma. Po večeri ju Kornel zavolal do obývačky, že sa chce s ňou porozprávať. Kým vošla, na stole stála fľaša Fernetu s vysokými pohármi, tonikom a pokrájanými citrónovými plátmi. V dvoch veľkých škatuliach rozvoniavala ešte teplá pizza. Nechápavo pozerala na stôl. Vôbec nezbadala, kedy a ako sa ta dostali.

„Čo to má znamenať? Nikto z nás nemá narodeniny... a máme aj navarené...“

„Vyskytla sa zvláštna príležitosť. Dnešný deň musíme osláviť, Anita. Sadni si, všetko ti porozprávam,“ uškŕňal sa pritom, na tvári mal zvláštny, doteraz nepoznaný úsmev.

„To som veľmi zvedavá,“ pobavene si vytiahla stoličku pri jedálenskom stole a preložila nohu cez koleno. Pohodlne sa posadila. „Čakám...“

„Povedala si mi nedávno, že my sa navzájom neľúbime, nemôžeme sa preto vziať,“ potmehúdsky úsmev prezrádzal tajomno.

„Je tak. A?“

„Povedala si, že keď stretnem dievča, ktoré sa mi bude ľúbiť, príde láska s veľkým L.“

„Aj to som povedala,“ začínala tušiť, čo sa stalo.

„Anita, tá chvíľa prišla, ona sa volá Vlasta,“ vyslovil radostne, s úsmevom na perách.

„Gratulujem,“ úprimne sa tomu potešila. „Takže som neklamala, presvedčil si sa sám.“

„Presvedčil. Vieš, ja som ju už poznal dávno, je sprievodkyňou, rozvedenou, má trojročného synčeka Jakubka, s ktorým som sa už párkrát aj rozprával, lebo my sme skoro vždy spolu. Býva neďaleko stanice, a tak hocikedy príde za mnou, aj keď nemá službu. Zblížili sme sa. Ja som si to síce nepripúšťal, lebo si tu bola ty, ale odkedy si mi vysvetlila, ako to chodí, už to prišlo akosi samozrejme. Vlastička sa veľmi tešila, keď som jej vysvetlil, že ja ju vlastne už okukávam dávnejšie, len som nemal odvahu. Takže, ak dovolíš, nalejeme si pri tejto príležitosti bavoráka a objednal som aj pizzu, tvoju obľúbenú aj moju obľúbenú. Dobrú chuť aj na zdravie,“ otvoril jednu škatuľu, tá bola jeho obľúbená, druhú predsunul pred ňu a vzápätí ponalieval do pohárov alkohol s tonikom a navrch položil citrónový krúžok.

Anita bola šťastím bez seba. Ráno by vôbec nepredpokladala, ako sa večer skončí. Konečne jej v ceste už nič nestojí, aby hoci aj nahlas vykričala svoju lásku k milovanému mužovi. Bude to chcieť aj Romeo? Veď nikdy sa jej na Kornela nespýtal...

*

Ranné slnko vnikalo cez sklo a pošteklilo spiacemu Romeovi tvár. Nezobudil sa hneď, lebo zaspával neskoro. S Klaudiou strávený večer prebehol bez hocijakého náznaku trpkosti, zanechal však v jeho duši nepokoj, s ktorým sa nedokázal vyrovnať a trápil sa nad tým dlho do noci. Keď konečne vyzrel oknom, potešil ho pohľad na kvetinové záhony a malú skalku, kde radosť rozdávali rozkvitnuté snežienky a tulipánové puky. Sľuboval sa pekný marcový deň. Obloha bola čistá, bez jediného obláčika.

Od Klaudie sa dozvedel, že otec rozbieha akciu. Málo času trávi doma, ale dostala sa k jeho materiálom, a zo svojich zdrojov má potvrdené, že obchody začínajú intenzívne prebiehať. Aby ho ochránila, naručila mu nemiešať sa do ničoho a vyvarovať sa všetkých stretnutí.

„Zavolám ti, až bude priveľmi horúco, musíme byť v kontakte.“

„Bože, dievča, mne je už horúco od tvojich slov,“ horko prehltol.

„Myslíš si, že mne je osem? Ide o môjho otca, ktorému nastavujem pascu a snažím sa o to, aby spáchal čím menšie zlo. Najradšej by som sa rozrevala. Napriek tomu ti to musím vysvetľovať s úsmevom na perách. Nemám to ľahké. Mame som vybavila dvojtýždňový pobyt v kúpeľoch, aby sa neznepokojovala. Otec sa tomu náramne čudoval, ale nemal času sa zapodievať takými drobnosťami. Je nervózny, napätý na prasknutie. Keď som mu povedala,

že na dnes si ma pozval na večeru, najprv roztvoril od úžasu oči, potom niečo zabľabotal, začal vyratúvať a povedal *no, včas.* Teda už zajtra, prípadne pozajtra ti určite zavolá, že ťa potrebuje. Obíď čo najďalej miesto stretnutia, prosím. Nikdy som sa nikomu neprosila, aby niečo neurobil, skôr naopak, ale teraz... Neviem ťa ochrániť, len... snáď zabránim niečomu zlému."

Poškriabal sa na hlave. „Ja neviem...,"

„Čo nevieš? Nehovor mi, že napriek varovaniu by si sa rútil do nešťastia?" vypleštila namaľované oči, ktoré s nafarbenými mihalnicami a takto naširoko roztvorené pôsobili smiešne. „Alebo áno?"

Mykla nervózne perami, dych sa jej zastavil. Nechýbalo veľa, aby sa rozplakala.

„Sľubujem, Klaudia, nepôjdem nikam," presvedčivo prikývol o chvíľu. „Máš pravdu, nemám prečo hocikam chodiť a už vôbec nie dať sa zabiť."

Večeru ukončili len keď si všetko dopodrobna rozobrali pri výbornom jedle a zákusku. Klaudia zaplatila a potom ho taxíkom dala odviezť až pred jeho dom. Zo stavby sa práve rozchádzali poslední robotníci. V obývacej bunke sa ešte svietilo.

Ruch na stavbe ho ráno nútil vstať a dať sa do činnosti. Ponaťahoval si ospalé telo, pretrel oči, ale o chvíľu už roztváral okná, ktoré niesli stopy ešte zimnej nečistoty. Má dnes doma veľa práce.

Sotva sa naraňajkoval, začal s umývaním okien. Kým povysával celý byt a utrel prach, bolo za obedom. Uvaril si syrové špagety a vyšiel na dvor, aby pohrabal trávnik, okopal záhony. Aj Belo sa činil na dvore. Pozdravili sa, prekrikovali, kým strihal ružové kríčky. Pozametal za sebou chodník a cestu pred garážou. Aj Slávka doumývala okná. Pani Majka mu vyniesla na papierovom podnose kôpku čerstvých, ešte teplých pagáčov.

„To ste nemuseli, pani susedka," hanbil sa, že ho ponúka, akoby on nemal doma čo jesť.

„Musela – nemusela, vezmite si ich, dáte si ku káve," držala vystretú ruku cez plot.

„Ďakujem pekne. Kávu si dám hneď, lebo na obed som ľutoval čas, aby som si trochu sadol. Ale už pomaly budem končiť," vysvetľoval.

„Ej, vidím, nezaháľali ste dnes. Muž súci do koča aj do voza," žmurkla na neho.

Rozosmial sa a zabehol s pagáčmi do domu. Nakoniec pozbieral smeti, a odniesol ich do smetnej nádoby. Rozhľadel sa po dvore. *Bol to užitočný deň.* Vzápätí sa otočil, vbehol do domu, osprchoval sa a prezliekol do domáceho oblečenia. Zalial si kávu a sadol si na terasu. Vtedy už aj Novákovci popíjali na terase a Belo ho pozýval, aby si dal s nimi popoludňajší drink. „Zaslúžili sme si ho."

„Ja len kávu, neviem, či ešte nepôjdem autom," priznával sa, no vzal šálku a pridal sa k nim. Pobudol s nimi na terase v družnej debate asi hodinu. S uznaním sa rozhovorili o stavbe domu v susedstve, ktorá pokračuje obdivuhodným tempom. Romeo sa pochválil, že stavbyvedúcim je jeho brat, ale Novákovi nepovedal novoty.

„Tušil som to, máš šikovného brata. Už som o ňom počul."

Kým Slávka odišla do kuchyne, Romeovi zazvonil mobil a Braňo natešene zvestoval, že sa im narodila dcérka.

„No, spomeň čerta, a čert za humnami," usmial sa. „Práve volal Braňo, mám ďalšiu neter."

„Máš rád deti..." usmieval sa Belo. Nedbal by hoc´ hneď zajtra prijať ho za zaťa.

„Mám," dopil kávu. „A čo vaša pracovníčka, už sa jej pomery urovnali?" spýtal sa, pričom sa rozhliadol, či ho niekto nepočuje.

„Hjaj, myslíš Anitu?" mykol hlavou Belo. „Tuším je spokojnejšia. Možno sa ten jej druh spamätal."

„Nemyslel som na Anitu, ale na tú vašu kolegyňu, ktorá mala problémy a bola rada, keď ste jej pri ich riešení pomohli, tú, o ktorej ste sa neradi zverovali manželke," stíšil hlas.

„Veď to bola Anita! Teraz ti to už môžem prezradiť, už ju poznáš," uisťoval ho.

Musel sa skloniť, napraviť si ponožky a poškriabať sa na nohe, aby sused nevidel, ako sa mu hrnie krv do tváre hneď, ako ju spomenul. Podarilo sa mu s rozvahou pokračovať v načatom rozhovore.

„Človek by nepomyslel, že má starosti, ktoré by jej spôsoboval práve životný druh.“

„Má to s ním ťažké.“

Slávka priniesla za plný podnos sendvičov, Majka prinášala pivo a šuškanda ustala. Vzápätí sa objavila aj Andrea. Živý rozhovor pokračoval aj potom, ako Romea pohostili olovrantom. Zazvonil mu znovu mobil, volala mama, takže mal dôvod konečne odísť. Taktne sa vzdialil výhovorkou na rodičov a poďakoval sa za príjemné posedenie a dobré jedlo.

Otec s Dominikom si naplánovali na druhý deň k nemu návštevu, ale rázne odmietol a vyhovoril sa na podujatie. Povyzvedali sa ho teda na všetko možné a rozhovor musel ukončiť, lebo mu doň zazvonil Miloš. Pochválil sa, že už prvý bocian priniesol synovcov do Žiliny a neter v Košiciach. Vraj sa čo nevidieť stretnú, lebo príde navštíviť sestru.

Všetko perfektne zapadalo do seba, deň bol plný vzrušujúcich udalostí, ale od rána bol napätý na prasknutie. Mobil celý deň nosil pri sebe, a čakal na Klaudiin hovor. Hocikedy mu zazvonil, strhol sa a z tváre sa vytratila farba.

Aj Anite sľúbil, že odteraz chce byť s ňou vždy častejšie. Ale ako sa to dá? Najradšej by ju mal pri sebe, ale za takýchto okolností? Mobil držal ešte v dlani, rozhodoval sa, či jej má zavolať. Potom rýchlo vyhľadal jej číslo a už aj vyzváňal. O chvíľu zodvihla.

„Prosím?“

„Čo teraz robí dievča môjho srdca?“ spýtal sa bez pozdravu.

„Varí kávu pre návštevu,“ dobre padlo počuť milý hlas.

„Smiem vedieť, či je tá návšteva dôležitá?“

„Prišiel k nám Justín, Dianka porodila dcérku a...“

„... Aďa dvojčatá,“ dokončil načatú vetu.

„Odkiaľ to vieš?“ vyzvedala prekvapene.

„Práve mi volal Miloš.“

„Aha! No – musím končiť, voda zovrela...“

„...áno, áno... je tam Justín... a teda aj Kornel...“ zabľabotal.

„Samozrejme, veď k nemu prišiel. Tak, ahoj.“

„Ahoj.“

„Dopekla, dopekla, dopekla! Kto je Kornel?“ nadával, zatínal päste aj zuby. „Bývajú spolu! Aj Belo vraví, že je jej druh! Len ja nič neviem, som korunovaný hlupák! Lebo nechcem vedieť, nechcem ho vziať vôbec na vedomie... v tom je pes zakopaný.“ Mobil hodil doprostred gauča, zaklonil hlavu a zhlboka sa nadýchol. „Nepotrvá už dlho, kým sa zo všetkého dostanem. A teba, moja zlatá, si od neho odvediem. Ani o deň dlhšie ťa pri ňom nenechám!“

Sadol si ku klavíru a o chvíľu izbu zaplnili krásne melódie. Vyhrával pieseň za piesňou, popamäti. „*Bolo to raz v júni, keď za svitu luny cestičkou som kráčal sám.“* Rozospieval sa. „*Do hviezd som sa díval a sám seba pýtal načo v srdci lásku mám?*“

Prsty sami od seba vyludzovali krásne tóny, ktoré cez otvorené terasové dvere zaliehali až k susedom, ktorí ešte vždy sedeli vonku na terase. Majka kyvkajúc hlavou z boka na bok, zasnene načúvala hudbe.

„Keby som bola v tvojich rokoch, Andrejka, už by som tu len tak nesedela.“

Andrea upla na ňu zvedavý pohľad. „A kam by ste šli, starká?“

„Predsa k susedovi. Či nepočuješ, že zaháňa samotu? Si súce dievča a mne sa náš sused veru veľmi páči. Alebo tebe nie?“

„Na lúkach kvitli biele margaréty, keď som bozkával tvoje žhavé pery. Sotva odkvitli, vyšiel nový mesiac, nestretol som sa s tebou už viac.“

Romeov prekrásny baryton znovu doliehal a snivý výraz prešiel z Majky aj na Slávku.

Andrea nerozhodne pozrela na otca, v očiach sa zableskla žiarivá iskra. „Môžem?“

Belo prikývol a veľavravne pozrel na manželku. „Mne sa pozdáva,“ povedal bez ďalšieho vysvetlenia.

„Ani ja nie som proti,“ súhlasila Slávka.

Andrea sa šťastne nadýchla, a naširoko usmiala. V momente sa narovnala, a povzbudená všetkými odišla k susedovi. Zastavila sa len pred otvorenými terasovými dverami Romeovho domu a pozrela sa na svojich. Potom vošla.

Romeo počas celej piesne veľmi intenzívne myslel na Anitu, až tak, že si ju predstavil vo svojom objatí. *„A zasa kvitnú biele margaréty, iný bozkáva tvoje zradné pery, buď však vždy šťastná, ja nikdy nebudem. Miluj iného, ja tvoj zostanem.“*

Andrea stála už za ním, keď v spievaní pokračoval. Ale keď počúvala slová staršej, ale nestarnúcej piesne, myslela si, že Romeo ešte vždy miluje Danicu a pieseň patrí jej. Dotkla sa mu pliec, začala ich pohládzať, zastala si tak blízko zaňho, že lono oprela o jeho chrbát. Zrazu zacítila, ako sa o ňu zaprel a hlavu zaklonil k jej ňadrám. Zadívala sa na jeho privreté viečka. Napriek tomu v hraní neprestával. Potom potiahol na klávesoch prsty, na posledný kláves udrel, akoby urobil za hraním bodku. Náhle sa otočil, schytil Andreu do objatia, sklonil si ju do lona. Všetko sa stalo náhle, Andrea sa nebránila a on neotvoril viečka. Ktovie, ako sa mu podarilo nájsť jej ústa, na ktoré tisol krátky, potom veľmi intenzívny, dlhý bozk, ktorý sladko vychutnával.

Slnko zachádzalo, izba sa ponorila do šera, privolávala večer.

Andrea väčšie šťastie nikdy nepocítila. Bozky dostávala od obdivovaného muža, ktorého konečne mohla pohladiť podľa svojho želania a predstáv. Rukami pohládzala každý kúsok jeho tela, vnorila prsty do jeho havraních vlasov. Zastonala.

Romeove ruky odmietali poslušnosť ihneď, ako zacítil na svojich pažiach dlhé vlasy. *Toto nie je Anita! Klaudia? Napriek svojej orientácii?* Bál sa otvoriť oči.

„Aj častejšie by som padla za obeť takémuto krásnemu bozku,“ povedala zasnene Andrea. „Ty sa teda vieš bozkávať! Nikdy som nemyslela, že to raz zažijem.“

Nečakaný úder osudu! Skoro ju pustil na zem. Silno zovrela ruky okolo jeho šije, aby nespadla. „Andrea, ty tu čo robíš?“ jeho pohľad prezrádzal pobúrenie, ale obviňoval seba.

Pozviechala sa a narovnaná ostala sedieť ďalej na jeho nohe. Ramenom ešte objímala jeho šiju a on ľahko jej driek. „Viem, že pieseň mala patriť Danice. Vyznieval z nej ešte smútok. Ale nemáš prečo ľutovať,“ povedala pohŕdavo na Danicinu adresu. „Keby si ju videl, prešla by ťa chuť vyspevovať jej hocijakú ľúbostnú pieseň.“

„Prečo? Kde si ju videla?“ zaujímal sa čulo a potešilo ho, že pravdu nepozná.

„V meste. Už párkrát. Stalo sa z nej úbožiatko, Romeo. Zostarla a zošpatnela. A veľmi pochudla. Je len kosť a koža. A stratila sa z nej všetka elegancia, ktorou sa pri tebe predvádzala. Naposledy predávala akési časopisy, či čo. Otáčala sa mi chrbtom, aby som ju nespoznala, ale zahliadla som ju. Aj som sa jej pozdravila. Nemáš za ňou čo smútiť, to ti vravím.“

Ťažko si predstavil, čo urobil rozvod s Danicou. Koledovala si o to, ale predsa ho zaskočilo, čo od Andrey počul. Od jej odchodu o nej nepočul a ani v meste ju nezahliadol. Jeho napätou nervovou sústavou spoznanie takejto skutočnosti zalomcovalo ako hrom. Rozochvel sa na celom tele. Naskytnutú zložitú situáciu nevedel ako narýchlo vyriešiť.

Andrea ju vyriešila vášnivým bozkom. Neprotirečil, a hoci bozk zľahka opätoval, hrozilo, že sa zrúti. Nemal sa dozvedieť o Danici. Jej stav ho zarmútil a pobúril, aj napriek tomu, že ju už dávno neľúbil. Predsa len bola jeho manželkou.

„Kašli na ňu a na všetko, čo s ňou súviselo, Romeo. Zahraj mi niečo, smútok ťa prejde,“ nabádala ho Andrea. Nepoznala jeho duševný stav, ale z tváre dokázala vyčítať, že sa ho hlboko dotklo, čo mu vyklebetila.

Prehĺbil kútiky úst. „Myslíš?“ V ústach mu zhorklo.

„Samo..., hudba je dobrá nielen na vyjadrenie smútku, ale aj radosti, a ty to dobre vieš, tak – nejakú veselú, susedko, skoro," vstala a zapla svetlo na stojatej lampe. Oprela sa o klavír.

V tejto chvíli jej bol vďačný. Kdeže Danica! Ale nech si myslí, čo chce. Pritočil sa ku klavíru, zabrnkal.

„Nerob si starosti Miško, nie si taký starý pán," rozospieval sa, sám nevedel pochopiť, ako si na túto pieseň spomenul. „*Ožeň sa múdro a čím skôr, by si na svete nebol tak sám."* Andrea spievala s ním. *„Až bude žienka ti blízko, splní sa každý tvoj plán. Nerob si starosti Miško, ona vzpruží tvoj elán."*

Hudba ešte dlho zaznievala cez otvorené dvere a narúšala večerné ticho. Možno by sa hocijaký sused mohol nad tým pohoršovať, ale trojica ľudí zo susedného domu nezutekala ani k televízoru, ani ku knihe, ba Majka sa hmkanín a lalakaním pridávala k doliehajúcim zvukom melódií.

44.

Strhnutý do víru života a udalostí, opojený šťastím z prehlbujúcej sa nanovo vznikajúcej lásky si neuvedomoval sťahujúcu sa slučku nastavenú členmi gangu podsvetia. Nielen Tango ho poznal. O jeho kvalitách vedel aj Valčík, ktorý ho tak ľahko nemienil pustiť, nech argumentoval Tango ako chcel. Jeho nezaujímala Klaudia a Tango sa mu so svojimi starosťami s dcérou nezveril, aj tak by to sotva čo pomohlo. A tak dostal v stredu od Vežu e-mailom podrobný príkaz, ktorého podstatou bolo, aby zašiel do skladu pre tri objemnejšie balíky, ktoré má dopraviť na určené miesto dodávkou, pristavenou za skladom. Kľúč bude prilepený na podvozku pri vodičových dverách.

Všetci členovia podivnej skupiny vedeli, že má byť akcia, ale ako, kde a za akých podmienok či okolností prebehne, o tom vedeli len vyvolení. Napriek tomu napätie viselo vo vzduchu a posledné týždne sa prejavovalo podozrievavými pohľadmi, opatrnejším konaním. O likvidácii skupiny nemohli ani tušiť. Romeo o nej vedel vďaka Klaudii, no o to bol nervóznejší, zvažoval každý krok a hoci si zo začiatku myslel, že ho Igor upovedomí, čo plánuje urobiť, od doby, kedy bol u neho s Braňom, o ňom ani len nepočul.

Po prečítaní správy sebaistý, ale už dobrých pár dní na prasknutie napätý muž sa začal psychicky rúcať. Už dlhšie než rok ho poverujú plnením úloh, ktorých dôležitosť nevedel vždy posúdiť. Niekoľkokrát prenášal a odovzdával cudzím osobám menšie či väčšie balíčky, niekoľkokrát nepozorovane pašoval obálky do rôznych hotelov a strkal ich pod dvere určenej izby pre neznáme osoby, odovzdával ústne príkazy vyvoleným, niekoľkokrát rozdeľoval kufrík peňazí do obálok, nosil balíky do kostola a nechával v sakristii... a bolo toho mnohonásobne viac. Nikdy sa nebál. Niekedy to bolo s malým, ale zvládnuteľným napätím. Napätie sa začalo stupňovať po napísaní prvého článku, kde sa zmienil o Beranskom. Ani nešípil dovtedy, že on je *pán podnikateľ, vážený občan,* ktorý prepiera špinavé peniaze cez dobročinné akcie. Keď ho začal poverovať písaním, začalo sa mu to nepáčiť.

A teraz išlo do tuhého. Bude prítomný pri zúčtovaní a likvidácii gangu, pričom nemá ani zbraň, ktorou by niekoho aspoň postrašil, keď mu bude hroziť nešťastie, či záhuba. Dokázal si predstaviť streľbu aj obete. Nemali zľutovanie ani so svojimi členmi. Zatúlaná guľka ľahko môže trafiť aj jeho, nielen Tanga. Preto sa hlásil strach. Klaudia mala radšej držať jazyk za zubami. Môžu ho prichytiť pri čine a odsúdiť. Bude hanbou nielen pre celú rodinu, ale čo si o ňom pomyslí Anita, to ani nedomyslel. Stratí ju a vo väzení môže o nej len snívať.

Vedel, že sa úlohe nevyhne, vedel, že nemusí dlho čakať, na to, čo príde, predsa keď čítal povinnosť, ktorú mu uložili, skoro sa rozplakal. *Musím ich príkaz rešpektovať, inak je po mne,* nahováral si. Rozhliadol sa po kolegoch. Fraňo ešte nenastúpil, ale ani Agneša nesedela

za jeho stolom. Oto už bol dávno za obedom a práve si bral tašku na odchod. Fabián sa ešte z obeda nevrátil. Striasol sa. V kancelárii bol sám. Má tri hodiny na to, aby sa dostal do určeného skladu. Nevedel presne, kde sa ulica nachádza, preto si rýchlo nastavil na počítači mapu mesta a surfoval. Bolo to na druhom konci mesta.

V žalúdku pociťoval doteraz nepoznané chvenie a nutkanie na zvracanie. Bol v koncoch. *Zavolám Braňovi,* napadlo mu, no vzápätí myšlienku zavrhol. Čo by už teraz mohol Braňo urobiť! Nemôže ho poslať namiesto seba! *Dnes sa rozhodne, či život alebo smrť. Chcel som tak, prečo sa teda bojím?* Nabral hlboký dych, ale bolesť v žalúdku neustupovala. Scvrknutý sedel už dobrú polhodinu pred počítačom, s rukami na boľavom žalúdku a s nutkaním na časté zvracanie. Príznaky nervového zrútenia. *Intenzívna a nepríjemná zvedavosť priniesla ovocie,* uvedomil si. Čas na neúprosne krátil. Nevedel odhadnúť, či je lepšie byť na určenom mieste skôr, alebo neskôr. Vezme si taxík, tak ďaleko nebude chodiť pešo.

Vzápätí vypínal počítač a keď sa už rozhodol odísť, zazvonil mu mobil. Strhol sa od strachu a úľaku, až mu nohy poskočili. Konečne volala Klaudia. Uspokojil sa už na videnie jej mena, keď sa rozsvietil display, aj keď od nej pomoc čakať nemohol.

„Akcia sa rozbehla, Romeo, daj na seba pozor. Zaši sa niekam, mám o teba strach," šepkala.

„Práve odchádzam splniť príkaz, idem na určené miesto, musím tam byť včas," vysvetľoval. „Nemôžem sa zašiť, potom by aj tvoje úsilie vyšlo nazmar."

Pochopila. Namiesto odpovede začul len hlboký povzdych.

„Máš ešte niečo?"

„Ja už ani neviem," rozplakala sa. „Išla som do toho s veľkou vervou, ale..." zafňukala, „už mi nie je jedno, to mi ver. Je to hrôzostrašné... zavolám ti, keď sa niečo dozviem," fňukala.

To hovorí práve ona? Na vlastnej koži sa presviedčam, aké je to hrôzostrašné...

„Klaudia, je nebezpečné mi volať, ktovie, ako to dopadne. Ale až ťa oslovím *zlato moje,* nepovedz nič okrem taľafatiek, rozumieš? Možno zavoláš nevhod, možno... čo ja viem, či mi mobil nevezmú, musíme rátať so všetkým. Dúfam, že to chápeš," robil opatrenia.

Zložila.

Vynárali sa mu pred očami hrdinovia z akčných filmov, ktorým vždy všetko vychádzalo. Aj zbití na nepoznanie zvládali všelijaké náročné úlohy a naháňačky s políciou.

Rozhovor ho povzbudil a nútil konať. Veľmi dúfal, že po splnení dnešnej úlohy ďalšiu nedostane a veril v zázrak, ktorý by sa mal stať. Včera popoludní čistil trávnik od púpavy a iných neprajných burín a druhýkrát vo svojom živote našiel štvorlístok, ktorý vložil do puzdra. Má ho so sebou. Prvýkrát to bolo pred prijatím na výšku. Šťastie musí odkiaľsi prísť, musí ho usmerniť na správnu cestu, keď sa rozhodol zabojovať. Bol pevne presvedčený, že sa tak stane, napriek tomu mu nabehla husia koža.

Tuho premýšľal o nečakaných zvratoch, ktoré by zmarili povinnosť splnenia príkazu, keď sa viezol taxíkom na určené miesto.

Zazvonil mu mobil a hneď pomyslel na Klaudiu. Ale tentoraz volala Agneša a vyzvedala sa kde je. Vynucovala si stretnutie. Odoprel ho, a už vôbec nechcel prezradiť, kde je.

„Nenaser ma, krásavec! Aj ja mám namierené do skladu, ale plán sa mení," rozhorčeným, chrapľavým hlasom sa rozkričala. „Tak - bude to? Vyklop konečne!"

Beztak mal malú dušičku a zľakol sa jej panovačnosti a rozkazovačného tónu. Kde ju má začleniť? Je za dobro, či za zlo? „Sedím v taxíku, práve zabočil na Watsonku, ide pri veľkej ružovej budove," bľabotal sotva počuteľne.

Hovor skončil. *Som ja ale somár! Ako ľahko sa dám zatiahnuť do hocičoho...* nedomyslel. Zozadu zacítil náraz do auta, myklo ho dopredu, potom znovu, až sa taxikár nahnevane a nadávajúc na všetkých svätých, stiahol na krajnicu v hustej premávke. Nestihol sa spamätať, a rozhliadnuť už vôbec, keď sa dvere na taxíku náhle otvorili, šoféra cudzí muž priam vyrval zo sedadla a mieril naňho pištoľou, jeho ťahal zo sedadla auta Veža s namierenou pištoľou k jeho hlave. Sotva si stihol rozopnúť pás, lomcoval s ním, mocne ho držiac na ramene.

„Hýb sa, Strelec, neondi sa s tým posratým pásom," priam reval na neho a odhaľoval jeho skrytú identitu. Jeho chrapľavý hlas vyznel hrozne a behali mu od neho zimomriavky.

Vystúpil za súčasného štuchania, až mal toho akurát dosť. Keď sa konečne dostal z auta a Veža sa ho znovu dotkol, rozhodil rukami, bezmála mu vyrazil z ruky zbraň. „Čo si myslíš, že si malý boh?" osopil sa na neho. „O čo ti ide? Chceš ma zastreliť? Tak strieľaj!" schmatol mu ruku so zbraňou a odvážne si ju namieril do hrude. V tej chvíli mu bolo jedno.

Veža ostal zaskočený na odvážne zarevanie tichého novinára. Mastné, do tváre padajúce vlasy vyfúkol, mykol nervózne hlavou a druhou rukou ho mocne chytil za rameno. „Už aj to chceš?" zalomcoval jeho ramenom a bleskurýchle odistil zbraň, ktorou neprestával mieriť na neho. „Pasovalo by ti to, však? Veď ja to s radosťou, len čo si ešte trošku vytrpíš, Strelec," pohŕdavo kričal a sácal ho do čiernej dodávky.

Už si nemusel premietať v mysli akčný film, akcia prebiehala priamo za jeho prítomnosti a mohla sa skončiť bez neho. Kým ho Veža sácal, rozhadzoval rukami s úmyslom zabrániť mu dotýkať sa ho.

Na ulici sa pristavovali zvedavci, niektorí sa radšej skryli, aby neboli svedkami niečoho. Za dodávkou sa tvorila kolóna áut.

Taxikár bol starší pán, ktorý sa veľmi zľakol a od strachu priam onemel. Keď videl svojho pasažiera, roztvoril oči od úžasu a uvedomil si kontrasty dvoch svetov cez dvoch ľudí. Keď ho vsotili do dodávky, o neho už nejavili záujem a muž, ktorý mu pri hlave držal zbraň, rýchlo nastúpil do dodávky. Kým zložil vystreté ruky z kapoty auta a čierna dodávka bleskovo zmizla, po nohe mu stekal moč.

V osemmiestnej čiernej dodávke za tmavými sklami na zadných sedadlách sedeli dvaja neznámi fúzatí ľudia s dlhšími mastnými vlasmi ako Veža. Vyšší z nich so zbraňou v ruke, opretou na sedadle pred sebou, napäto sledoval celé divadlo. Odhodlane ju držal, a neváhal by ju v prípade potreby aj použiť.

Dodávka čo najrýchlejšie zabočila do prvej bočnej ulice a keď nebola v dohľadne, spomalila. Kľučkovala ulicami, kým nasmerovala na cestu, ktorou išli na miesto určenia.

Romeo sedel schúlený na sedadle, kam ho Veža vsotil. Fúzatý, keď videl že ho majú, odložiť zbraň a aj Veža vedľa neho si odkladal zbraň za chrbát za opasok hneď, ako ju zaistil.

„Blázon, ani nevieš, ako ľahko som ťa mohol odbachnúť," nahnevane drgol dlaňou do neho. „Neprovokuj, lebo nie som zábavne naladený."

„Mohol si, už by som to mal aspoň za sebou," riekol tíško. Cítil sa pod psa, aj keď po tejto krátkej epizóde nervozita opadla. Bolo mu už všetko jedno, čo sa stane, alebo nestane, či s ním, alebo bez neho. Tak sa asi cíti človek pred popravou. „Beztak som už stratený," pozrel sa von oknom.

„Nemudruj! Si akosi veľmi odhodlaný zuby nechať už pred bojiskom," rozzúril sa. „Tak to ja zas nie, ja ešte aj zajtra chcem vidieť západ slnka, rozumieš, Strelec?" ostro štuchol do neho ukazovákom. „Dnes máš ešte úlohu, ktorú za teba nikto nespraví," kričal svojím chrapľavým hlasom.

Zlostilo ho počúvať svoju prezývku, ktorú Veža zakaždým tak pohŕdavo vyslovoval. „Ja som si vždy odviedol svoju prácu, nemusel si za mňa zaskakovať," odvrával mu.

„Veď preto si dostal zaplatené tak dobre! Lenže už robíš chyby, fešák, a to sa mi nepáči," rozprával dychtivo a naklonil sa veľmi blízko k jeho tvári.

„Ja si svoje chyby aj napravím..."

„...áno? A ako? Kto ťa tak vysoko vyhodil, že si spadol na hlavu?" zalomcoval znovu jeho ramenom. „Čí to bol nápad doviezť sa taxíkom ako mocipán, ha? Chcel si sa zviditeľniť?"

„Vôbec nevieš, kam som mal namierené, nepoznáš ani polovicu pravdy..."

„...tak ty ju poznáš zrejme veľmi dobre! Si Strelec, už aj tie zbrane asi máš na určenom mieste... kde..." nedokončil, lebo Romeo si vytrhol rameno zo zovretia a to tak nešťastne, že ho udrel zápästím do nosa.

„Doriti!“ zanadával Veža a utieral si stekajúcu krv spod nosa. „Čo to malo byť? Koleduješ si o bitku? Môžem tvoje krásne oči vyraziť, že ti spadnú do gatí a môžu sa ti do zadku dívať.“

„Daj mi pokoj, myslíš si, že si na vrchole sveta?“ kričal zúrivo.

Fúzatý zo zadného sedadla bleskurýchle tasil zbraň a namieril ho na Romea. „Ešte slovo a odistím ju,“ vyhrážal sa so stisnutými zubami potichu, ale odhodlane.

„Prestaňte sa podpichovať! Zbláznili ste sa? Nejdeme do lunaparku, ale na akciu!“ rozreval sa vodič a hlavou mykol dozadu. „Zatvorte zobáky! Kto má počúvať vaše hlúpe táraniny? Po akcii si môžete guľku pustiť aj do gulí!“

„Tak - prepáčte všetci,“ povedal nahlas Romeo a pootočil sa smerom k oknu.

Nikto mu neodpovedal. Ignoroval prítomnosť hocikoho a dozadu sa ani nepozrel. Rozmýšľal, odkiaľ pozná tých dvoch, ktorí sedia za jeho chrbtom.

O chvíľu dodávka zastavila v tichej uličke, ktorú nepoznal. Nedostačil vysledovať vo svojej zúrivosti, ako a odkiaľ sa sem dostali. V celej krátkej uličke neboli postavené domy a zdalo sa mu, že sú tu prevažne len akési stodoly konča záhrad. Nečakali dlho, keď ich predbehla staršia dodávka, ktorá niesla stopy po niekdajšej červenej farbe, ale nateraz vybledla, bola matná a jeden blatník ako aj dvere boli žlté. Zastavila pred nimi.

„Ostaň tu,“ prikázal mu Veža tíško.

On, a tí dvaja zozadu vystúpili a presadli si do červenej dodávky. Pohľadom sledoval čudnú trojicu v čiernych odevoch, ako na pohrebe. Veža bol najvyšší, jeho by spoznal hocikde, a z tých dvoch nižší mu bol veľmi povedomý, ale netrúfol si ani uhádnuť, odkiaľ. Neskôr vystúpil zo starej dodávky v čiernom odeve jemu neznámy muž a prisadol si k šoférovi. Prečo mali všetci čierne oblečenie, bolo pre neho záhadou. Aj muž za volantom, ktorého nepoznal, bol odetý rovnako. Ten, čo si prisadol, bol ozbrojený, lebo horná časť jeho tela bola objemná, a pod sakom skrýval zbraň. *Čo si ja počnem medzi nimi bez zbrane?*

Pozrel sa na hodinky. O štvrťhodinu by mal byť v sklade. Veža mu kázal ostať, ale dokedy, nepovedal. A iste sa vynorí aj Agneša, keď vedela, že sa plán mení. Dráždilo ho, že ho sledovala a on nemal o tom ani potuchy. Nebolo času sa zamýšľať nad tým, kto ju nasadil.

Dodávka sa pred nimi pohla. Keď sa stratila v zákrute, pohli sa aj oni. Sledoval čas. Ešte bolo pár minút k dobru. Nikto neprehovoril. Tí dvaja pred ním si nepovedali doteraz ani slova. Boli veľmi zohratí, dorozumievali sa pohľadmi. Zastavili v druhej ulici od skladu. Šofér sa hlasno nadýchol. S neznámym si vymenili pohľady.

Neznámy muž sediaci pred ním spod sedadla vytiahol v igelitovom vrecku zabalenú vestu a podával mu ju. „Obleč si ju, možno sa ti zíde.“

Vzal ju s počudovaním, ale zároveň aj vďačný. „Ja nemám zbraň,“ povedal ospravedlňujúc.

„Preto ťa ešte môžu postreliť,“ potiahol kútiky úst. „A načo by ti bola zbraň?“

Vyzliekol si jarnú vetrovku a obliekal si vestu. „Čo ja viem, ale má ju tu každý,“ pokrčil plecom. „Myslím, že ...“

„Pst!“

Odrazu začul buchnutie dvier, vyzrel oknom, ale naokolo nebolo žiadne auto. Začul kroky. Muži pred ním napäto počúvali. Načúvali z odpočúvacieho zariadenia. Všetci traja sedeli ako na tŕní. Šofér ešte vždy hlasno dýchal. V prístroji začul, že Veža zakašľal. Škrtol zápalkou a vyfúkol. Pripálil si cigaretu. O chvíľu sa Tango vypytoval na Strelca.

„Nepríde, a ani som ho nepustil, je môj,“ prízvukoval. „Sám sa rozhodol pracovať pod mojím vedením, v mojej novej skupine. Totiž, aby bolo jasno, budem voľným plavcom. Pirátov si zabezpečím sám a takých, ktorí sú dobrí a ma na slovo poslúchnu.“

Na Strelcovi sa chvíľu dohadovali.

„No počkať, o akej skupine hovoríš?“ s úžasom sa spýtal Tango, akoby mu len teraz došlo, o čom Veža rozprával. „Čo to tu vravíš o nových pirátoch?“ priam zúril. „To si nedovolíš, tomu neuverím, to nemôže byť pravda.“

Veža začal vysvetľovať, že v blízkosti má svojich ľudí a s Valčíkovým súhlasom preberá velenie. Valčík vraj zmenil taktiku. Len čo dohovoril, nastala zvada a niekoľko hlasov sa prekrikovalo, ale Tangov rozhodný hlas ich stíšil.

„Klamal si a podvádzal," zúrivo povedal Tango. „Odkedy hráš dvojitú hru?"

Nabíjali sa zbrane.

„Hrám sólo hru pre seba a pre nikoho iného, ale s Valčíkovým súhlasom," povedal pokojným hlasom Veža. „Ale ty si už pristarý na obchody, a nie je to len moja mienka. Ja som od začiatku obklopený vernými ľuďmi. Napriek tomu, že je tvoja stratégia dobrá, Valčík je na mojej strane, súhlasí so mnou."

Tangovi nebolo milé čo povedal. Veža znovu začal prízvukovať, že svojimi pirátmi nahradzuje Tangovu skupinu, v ktorej bude sprostredkovateľom Strelec, ktorého si nedá, nech by sa Tango, ale aj Valčík od zlosti čo aj popučili.

Romeo by veľmi rád videl aj obraz toho, čomu naslúchal. Zároveň sa tešil, že nie je pritom. Nič lepšie, ako čušať, si želať nemohol. V sklade išlo o veľa, Veža zostavoval, alebo už zostavil novú skupinu, ktorej členom má byť a pred ním sedia možno jeho noví kolegovia. Striasol sa pri pomyslení, že dnes nebude koniec, a zázrak sa predsa nestane.

„Je najlepší, a nielen v písaní," počul ako ho chváli. „Sprostredkovateľa si si mohol vybrať už dávno spomedzi ostatných." Rýchlo mu to zapínalo a hneď vedel, akú stratégiu musí použiť.

Šofér sa možno pousmial, ten druhý zahmkal, ale Romeo mal malú dušičku. *Žeby som v skutočnosti bol taký dobrý?* Možno tým dvom nešlo o nič, preto sa smelo usmievali, ale on hral v celej epizóde hlavnú úlohu a z počutého vydedukoval, že Veža sa cez jeho osobu snaží poštvať proti sebe Tanga a Valčíka. Veľmi obratne vedel so slovami narábať a s ľahkosťou hocičo predstierať. Nepadla možno ani jedna veta, v ktorej by Strelca nespomenuli. Tango sa ho dožadoval. Postrehol, že Veža sa jasne vyhýba chybám v správaní a prefíkanosťou zachádza až do povolenej hranice. Bol skutočný profesionál a uťahal Tanga.

Veža si pýtal povolenie zapáliť si. Vtedy šofér vzal mobil, vyťukal číslo a o chvíľu doň spustil prehrávač s textom: *Nemôžem dlho hovoriť. V sklade je horúco a tovar je ohrozený. Tango sa nemieni deliť a za každú cenu chce Strelca. Sprostredkovateľa potrebujeme, a tovar tiež. Bolo by mu dohovoriť, sám to neudržím...*Veža dohovoril rýchlym, vzrušeným hlasom pusteným z pásky.

Počúvali znovu hlasnú vravu, prekrikovanie, slovné nadávky, príchod áut, buchnutie dvier, údery, krik, dlhá zvada, nakoniec o chvíľu brzdiace autá a doľahli zvuky streľby. Vtedy šofér naštartoval, zašiel po ulicu vedúcu do skladu a zastavil. Kázal mu bleskurýchle vystúpiť. Len čo zabuchol dvere, odštartovali, no pri ňom sa zastavilo akési biele auto, vyzrel vodič zo stiahnutého okna.

„Nastúp," zavolal na neho.

Nenastupoval. Chcel vziať nohy na plecia a zutekať z toho virvaru ďaleko, a to čím skôr. Nedôveroval nikomu. Vtom pristúpila k nemu neznáma mladá žena, ktorá sa vzala ktovie, odkiaľ a mala so sebou na obojku veľkého vlčiaka. „Ale už aj!" povedala rozkazovačne a vypleštila na neho oči.

Vlčiaka sa zľakol viac, ako jej. Nastúpil zadnými dverami, a prisadol si k neznámemu mužovi. Auto sa rýchlo pohlo, a jeho srdce išlo z hrude vyskočiť. *Božemôj, už dosť, kam ma vezú?* Znovu sa hlásilo napätie a žalúdočné kŕče. Už dobrú hodinu je nástrojom v rukách cudzích ľudí, ktorí mu prikazujú a zakazujú. Je dezorientovaný. Je ako hračka, v ktovie čích rukách a len sa s ním zahrávajú, pričom doteraz pod hrozbou zbraní všetko poslušne znášal. Manipulovania so svojou osobou mal bohato po krk.

Odviezli ho od skladu ďaleko a vysadili dve ulice od Braňovho bydliska.

„Nechoď domov," povedal mu šofér, naštartoval a rýchlo zmizol v premávke.

Bol v koncoch. Nebola náhoda, že ho vyložili blízko Braňovho bydliska. Jasné, že vedia o ňom. Rozhodol sa k nemu zájsť. Hoci je Lívia ešte v nemocnici, a Braňo v práci, deti by mali byť doma.

Nabral hlboký dych. Na rohu ulice, kadiaľ zabočil, bola lekáreň. Vošiel kúpiť nejaké tabletky na upokojenie. Stál v rade, keď z diaľky začul kvílivý zvuk sirény. Išla záchranka a o chvíľu požiarnici. Keď platil, znovu všetci naťahovali krky k oknu. Policajné auto naháňalo sivú limuzínu.

K Braňovi zašiel ani nepamätá, ako. Doma bola len malá Lívia, zahĺbená do učenia. Vzal si dve pilulky a odišiel pozerať televízor s tým, že počká na brata. Od vyčerpania si ľahol na gauč a viac si už nepamätá.

Zobudil ho detský plač a hlasná vrava. Ťažko sa orientoval, ale bol spokojný a vyspatý. Priam vyskočil, keď mu došlo, kde je. Vrava doliehala z detskej izby. Braňo len pred chvíľou priviezol domov manželku s dieťaťom z nemocnice.

Vošiel k nim. Brat ho objal na pleci hneď, ako ho zočil. Obaja s Líviou stáli nad postieľkou a dívali sa na dieťa.

„No nie je rozkošné?“ jeho tvár brázdil spokojný úsmev od ucha k uchu. „Som veľmi rád. Je to krásne a silné bábo.“

„Ahoj, Lívia, obom vám gratulujem. Podarilo sa dokonalé dielo.“ Roztomilo sa usmial aj sám a pobozkal švagrinú.

„Pekne si to povedal, švagrík. Je napapané, prebalené, môže spinkať. Ale ja som hladná. Kto si ide so mnou niečo dať?“

„Predsa všetci, poďme do kuchyne,“ povedal Braňo. „Chladnička je plná, neboj sa, žena moja, nehladovali sme.“

Len čo sa spomenulo jedlo, pocítil veľký hlad. Po výdatnej desiatej chvíľu posedeli pri stole, no Braňo poslal Líviu si odpočinúť a bratia ostali spolu pri dobrej káve.

„Bol som hladný, od včera rána som nič nejedol,“ ospravedlňoval svoj veľký apetít Romeo.

Braňo len zahmkal. „Vyspal si sa?“

„Vyspal. Po dvoch tabletkách na uspokojenie, ktoré som si kúpil, som sa priam stratil vo sne. Od nervozity a napätia som bol veľmi vyčerpaný.“

„Chápem ťa. Nevedel som ťa vyzliecť, a nechcel som ťa budiť. Odkiaľ máš vestu?“

„Dostal som ju, ale neviem, od koho,“ pozeral sa do kávového hrnčeka. „Včerajší deň bol pekelný, rovnal sa šibenici. A neviem, ako sa skončil,“ zdvihol zrak na brata a zatiahol ústa na jednu stranu. „Vytváral sa nový tím, ktorého mám byť členom... Hm, nie je to zvláštne? Bijú sa o mňa v podsvetí.“

„Čo nepovieš? A ako si sa rozhodol? Budeš pokračovať?“ usmieval sa Braňo.

„Ja... ja vôbec neviem, čo budem robiť. Včera som sa skoro psychicky zrútil, veríš mi?“

„Verím...“ usmieval sa ďalej.

„Vieš niečo bližšie?“ šípil niečo za Braňovým úsmevom.

„Priznám sa ti, že mi nebolo všetko jedno, keď si domov nechodil. Bol som dlho na stavbe, pekne sme pokročili, ale nevracal si sa. Volal som ťa na mobil, nedvíhal si. Až keď som zavolal domov o deviatej, dcéra povedala, že si už dlhšie u nás a spíš. Vtedy som si vydýchol. Igora som včera nevedel zastihnúť, zrejme mali plné ruky práce. Ráno mi volal, že akcia dopadla nad očakávanie. Rozbili gang aj vďaka tvojím informáciám. Mám ťa od neho pozdraviť, vraj sa niekedy pri tebe ohlási.“

„To je neuveriteľné!“ vykríkol. Na tvári sa objavil spokojný úsmev a nekonečne mu odľahlo. Takú ľahkosť už veľmi dávno nepocítil. „Konečne už nebudem musieť chodiť medzi nich! Konečne sa skončilo napätie!“

Vybral mobil. Zisťoval dve volanie od Klaudie a tri od Braňa. Vyťukal Klaudiu.

„Ahoj, Klaudia,“ hlas zaznel radostne.

„Ahoj. Takže už vieš...“ povedala skleslo.

Nebolo to nadšenie, aké očakával. „Viem.“

„Len ráno som sa dozvedela výsledok, je taký, aký som očakávala,“ povedala jednotvárne. „Môžeme sa niekedy zísť?“

„Uhm, pravdaže.“

„Ahoj.“ Zložila, nepočkala ani, že jej na pozdrav odpovie.

Braňo na neho nechápavo pozeral. „Čo to bol za rozhovor?“

„Klaudia, Tangova dcéra poskytla polícii nejaké informácie. Pomohla otcovi za mreže. Nie je práve nadšená tým, čo vykonala, ale nedávno mi povedala, že radšej ho vidí živého za mrežami, ako mŕtveho.“

„Možno je na tom kus pravdy,“ Braňo zrazu stratil náladu. „Zamýšľam sa, čo by som asi robil na jej mieste?“ s kamennou tvárou pozeral do kávy. Črty mu zmäkli len potom, keď si z nej odpil. „Dúfam, že sa nikdy nezapletieš do ničoho podobného, bratku. Tvoj nerozvážny krok zanechal stopy na nás všetkých.“

„Ako by som mohol? Treba sa mi oženiť, bratku, som zaľúbený až po končeky vlasov. Ale od bojazlivosti a strachu som mojej milovanej bál vyzradiť svoju lásku. Mirkina svadba sa blíži a chcem ju dovtedy predstaviť celej rodine,“ usmieval sa šťastne. „Neviem zabudnúť na tvoje povzbudivé slová, keď si povedal, že je načase, aby detský džavot zaplnil aj môj byt. Už som na to odvtedy párkrát pomyslel.“

Braňovi na tvár sadol spokojný úsmev. „Tak – do toho! Už by ti nič nemalo stáť v ceste.“

Romeo v momente pomyslel na Kornela. „Dúfam. Ale ak by predsa, zmetiem všetko, čo mi bude stáť v ceste a každého, kto sa mi pokúsi postaviť proti.“

V práci sa mu od radosti sotva chcelo čosi urobiť. Agneša znovu chýbala. Rozmýšľal, kde ju šéf posadí, keď sa Fraňo vráti. Hneď mu aj zavolal, a naplnila ho radosť, že budúci týždeň uvidí starého priateľa. Neuplynul mesiac od jeho nemoci, a ostrieľaný kolega mu začal chýbať. Agneša ho nemohla ani zďaleka nahradiť a veľa krát mu liezla na nervy, vynucovala si jeho pozornosť a dostávala ho do nejasných situácií. Napokon, neostávalo mu iné, len sa s ňou zmieriť. Momentálne mal takú mierumilovnú náladu. Veď čože, aj ona je len ľudská bytosť.

Nuž, dnešný deň vôbec nie som prepracovaný, zamýšľal sa, keď sa rozhodol nejsť domov, ale namieril cestu do Mirkinej kaviarne na dobrú kávu. Dobrá nálada ho neopustila. Doviedol boj do konca, bol to možno aj boj o život, ku ktorému ho prinútili udalosti, ale ktorý vyhral a napĺňal ho pocit spokojnosti. Odteraz bude uprednostňovať pohodlný a radostný život s milovanou osobou, a svoje dni naplní šťastím v jej spoločnosti.

„Ahoj, Romeo.“

Hlas ho oslovil z uličnej kaviarne plnej hostí v tento krásny jarný deň. Majiteľ sa veľmi skoro pousiloval zriadiť ju pre hostí hneď od prvých jarných slnečných lúčov. Sedelo tu mnoho ľudí a bezmála bolo všetko obsadené.

„Ahoj, Justín,“ podišiel k ohrade, ponúkal ruku. „Ahoj Kornel.“ Na stole pred nimi bola fľaša červeného vína a kokakola. „Oslavujete? Gratulujem, Justín. Ako sa má mamička s dieťatkom?“

„Takže už vieš?“

„Uhm, od Miloša. Aj o Adi viem.“

„Ďakujem, Romeo, ešte sú v nemocnici, malá dostala žltačku, ale budúci týždeň už bude u nás veselo. Pridaj sa k nám, z fľaše ešte veľa neubudlo, ujde sa aj tebe,“ vrelo ho pozýval.

„Nuž – ani neviem,“ poškriabal sa nerozhodne na brade. „Vybral som sa k sestre, ale čože, nakoniec pohár vína neuškodí. Práve naopak, dodá dobrú náladu. A nepatrí sa odmietnuť pri takej vzácnej a jedinečnej príležitosti,“ potľapkal Justína po pleci a hneď bol rozhodnutý pridať sa k nim. Prekročil nevysokú ohradu.

„Urazil by som sa, keby si odmietol," Justín veľmi vážne zdvihol na varovanie ukazovák.

S dvomi kolegami a priateľmi sa mu napokon sedelo príjemne. Justín bol nadmieru komunikatívny, víno ešte viac rozviazalo jazyk abstinujúcemu mužovi. Pospomínali všetko možné a Justín znovu nadhodil tému o dieťati. Nedočkavo čakal, kedy nastane deň príchodu domov jeho milovaných.

„Deti sú skutočným pokladom. Aj ja ich zbožňujem. Mám synovcov a netere od dvoch do dvadsať rokov, všetkých ich mám veľmi rád," chválil sa Romeo.

„Pritom ešte vlastné nemáš," Justín pohŕdavo na neho zagánil.

„Nuž, to je pravda, ale pracujem na tom," dodal nerozhodne a ukradomky pozrel na Kornela.

„Tak potom sme ťa obaja predbehli," ukazovákom namieril na seba a na Kornela.

„Ako to?" pozeral sa na jeho prst, a v momente sa zapýril.

„Ako, ako! Moje už budúci týždeň bude doma a Kornel bude mať syna čo nevidieť," klebetil vínom posmelený Justín. Kdeže mohla Diana držať jazyk za zubami! Ledva čakala, aby milovanému mužovi po príchode domov z plesu všetko vyklebetila, čo u rodičov počula, napriek Anitinmu zákazu. Justín chcel Romeovi urobiť radosť, pričom zabudol na niektoré súvislosti a nemalé detaily. Teraz by sa mu aj tak zdali nepodstatné.

„Tak – potom aj tebe gratulujem," povedal horko. „Pripime si na to," zdvihol pohár, aby kryl zármutok, ktorý ho ovládol.

„Ďakujem," pomľaskal v ústach víno. „Vieš, Romeo," rozvíril v pohári víno a znovu odpil hlt, „Anita vedela, že láska s veľkým L príde. A – prišla," rozhodil rukou. „Nakoniec mala predsa len pravdu," zadumane sa na neho zahľadel. „Anita v podstate má stále pravdu."

Dobrá nálada ho razom opustila. Potichu sa usiloval zmieriť sa so svojím osudom. Precitlivený a jemný muž stratil odvahu spýtať sa na podrobnosti. *Život mi uštedruje ďalší krutý úder. Keby som nezaháľal, Anita by čakala moje dieťa. Kiež by som ju na plese namiesto odstrčenia radšej pomiloval...*

Zrazu mal naponáhlo a rýchlo sa rozlúčil. Cítil sa ako dobodaný. Ešte vždy platí, že radšej si ruku odťať ako zle oženiť, tak hovorieval otcovi Berco. Takže so ženbou ešte musí počkať. Anita zrejme nebude tá pravá.

K Mirke mal ešte na dve ulice chôdze. Prvú prešiel zádumčivo. Neuľavilo sa mu, keď ohováral Anitu, alebo Kornela. Mal v sebe nejaký ten alkohol, ale napätie nepoľavilo, len dobrý pocit sa strácal. Doteraz sa zo všetkého šikovne vymotal. Ale ako sa mu podarí vymotať z lásky k Anite? Sľúbil jej, že odteraz budú vždy častejšie spolu, a ona ho podviedla. Prečo sa nepriznala k láske ku Kornelovi? Chce mať popri manželovi aj frajera?

Vo svojej bezradnosti a trpkosti šiel zamyslene, narážal do chodcov, potom ich začal počítať. Neustále myslel na Anitu. *Prečo mu od začiatku klamala? Dokonca ešte aj minulý týždeň...* Kým došiel do kaviarne napočítal štyridsať ľudí, čo prezradil aj Mirke, ktorá sa na neho nechápavo pozrela. Nezdržal sa pri nej dlho, vypil svoju *dobrú* kávu, povypytoval sa na rodičov, na Dominika. Mirka bola spojovacím očkom medzi nimi a rada by sa s ním ešte porozprávala, ale rýchlo sa rozlúčil.

„A oholʼ sa!" prízvukovala mu, keď ju bozkal na rozlúčku. „Tvoja brada pichá ako ježkove ostne. Ako sa takýto zarastený bozkávaš so svojou vyvolenou?"

Po tvári preletel tieň. „Neboj sa, nehrozí... nikto o mňa nestojí..." namáhavo predstieral ľahostajnosť.

„Hc," Mirka krútila hlavou. „To neverím. ...žeby už ani Andrea?"

„Vari ti niečo povedala?"

„Nepovedala, bratku, ale veľmi dôverne sa so mnou včera rozprávala. Zdalo sa mi, že sa u mňa nezastavila na kávu len tak náhodou."

Pokrčil plecom a veľmi skoro odišiel.

Z autobusu vystupoval medzi poslednými za manželmi, ktorí sú susedovcami oproti. Keď autobus odišiel, starší manželský pár sa pomaly pohol. Mocne sa držali za ramená. Na prvý pohľad bolo poznať, že medzi nimi prevláda veľká láska a porozumenie aj v pokročilom veku. Pozdravili sa navzájom a on im závidel. Mal úprimnú túžbu zostarieť so svojou milovanou podobne, ale jeho nádeje sa vari nikdy neuskutočnia.

Zamyslene kráčal pomaly za nimi a neustále myslel na Anitu. Posledné obdobie sa zaplietal do šarvátok, ktoré budili pohoršenie verejnej mienky. Kvôli nim skôr ustupoval, než by sa hrnul do budúceho vzťahu s Anitou, napriek tomu, že ju nekonečne ľúbil. Teraz, po záchrannej akcii, sa môže vrátiť do svojej uzavretej pustovne a rozjímať o ľudskom údele. Čo môže dosiahnuť, o tom vôbec nemal jasnú predstavu.

U Novákovcov bolo veľké upratovanie, všimol si, že všetci usilovne pracovali, tentoraz ani Alexa nevynímajúc. Belo mu zamával pracherom.

„Pekný deň ste si vybrali," volal na neho z dvora.

„Súri nás to, Romeo," utieral si z čela pot. „Sme po maľbe a Beátka včera volala, že už budúci týždeň prídu s americkou rodinou. Piati, vrátane nej. Musíme sa usilovať, čaká nás ešte mnoho práce."

„Tak to bude u vás veselo. Už ju ani nespoznáme. Nebudem vás zdržiavať," pohol sa. „Ale keď ste už taký rozbehnutý v prášení, mohol by som aj ja svoj koberec vyniesť..." uťahoval si s úsmevom zo suseda.

„Nuž, keď si hnevlivo naladený, len ho vynes, vyprášiš ho jedna radosť aj sám," zasmial sa.

Bol hnevlivo naladený a veľmi rád by vyprášil na stojane Kornela.

Nebol nadšený, keď vyskočil na dva schody pred vchodové dvere. Vyberal si z vrecka kľúče, keď začul zachrípnutý, až chrapľavý a veľmi známy hlas. Započúval sa, prichádzal spoza jeho domu, zo susednej parcely, zo stavby. Zoskočil zo schodov, zvedavosť ho hnala sa pozrieť. Na rohu budovy sa skoro zrazil s trojicou ľudí, ktorí prichádzali spoza rohu.

„Ahoj, Romeo," so širokým úsmevom sa mu pozdravila Agneša. „Už dlho na teba čakáme, kde toľko trčíš?"

Trojica si zastala oproti nemu. Boli oblečení v pohodlných džínsových oblekoch, inak solídni, čerstvo ostrihaní, oholení a obdivovali ho ako bábku za výkladom. Pravdaže nevyzeral ako oni, veď spal v šatách, nesprchoval sa, a tvár bola zarastená ako strnisko. Zaskočila ho podozrivo povedomá tvár dvoch mužov. Boli vysokí ako on sám a Agneša pôsobila medzi nimi tromi ako trpaslík.

„Na mňa?"

„No jasné! Môžeme k tebe? Sme predsa priatelia, či nie?"

„Nebola si už pár dní v práci," zahováral.

Tí dvaja doteraz nepovedali ani slova. Zízali bez slova na neho a zrazu nevedel posúdiť, či ich pozvať dnu. Priateľstvo je pre Agnešu volaním o pomoc a poslednou spásou, myslel si, a cez neho si chce naprávať reputáciu.

„Chýbala som ti?" zaskočila ho otázkou.

„N-nie," zabľabotal. „Len som sa čudoval, že si sa neospravedlnila."

„No tak, Romeo, pozveš nás, či nie?"

„Je nedôverčivý," povedal jeden z dlháňov zachrípnutým hlasom.

Zahryzol si do pery a zúžil oči. Zmena jeho imidžu ...*žeby* ...

„No tak, Strelec, vari ma nepoznávaš?"

„Veža...?" vyslovil veľmi nesmelo a pochybovačne. Žalúdok sa zovrel. Myšlienky sa zrazu skomplikovali.

„Nemali by sme si túto tému prebrať radšej dnuka? Alebo si myslíš, že si gangstrov do domu nevpustíš?" siahol do vnútorného vrecka a vytiahol na retiazke policajný odznak a vzápätí preukážku s fotkou. „Čítaj!" strčil mu ju skoro pred nos.

„Norbert Dúbik, polic...“ nedočítal. Naširoko sa sám usmial. Vzápätí mu podával ruku. „Som rád, že ťa spoznávam, Norbert. Môžem ťa tak volať?“

„Môžeš. Predstavujem ti moju sestru, Agnešu, tvoju teraz už exkolegyňu a jej manžela,“ stískal mu vrúcne ruku.

„Libor Taranský,“ predstavil sa Angnešin muž.

„Moment,“ zdvihol ukazovák Romeo. „Nie vy dvaja ste sa cukrovali v Slovane, keď som bol na večeri s Beranským?“

„Bol si pod ochranou, starec,“ potľapkal ho Norbert dobrosrdečne po ramene.

Agneša nadvihla v ruke igelitku. „Priniesli sme prípitok, dúfam, že nás pozveš...“

O chvíľu vo štvorici sedeli v jeho obývačke. Agneša vyložila dve fľaše sektu, a objednala štyri veľké pizze, ktoré poslík onedlho po prípitku priniesol.

„Tak toto sú mi hostia!“ Romeo si zahladil v rozpakoch vlasy. „Prinesú pitie, aj jedlo.“

„Nebude to vždy tak, len sa neteš,“ štuchol ho dobrosrdečne Norbert.

Onedlho prišli na pretras udalosti posledných mesiacov a posledných dní. Rozprávali všetci, no potom prevažne Noro, veď spolu s ním boli v úzkom kontakte. Teraz si už vedel mnoho vecí vysvetliť, ktoré predtým nemali zmysel. Huncútsky sa usmial, keď počúval, ako prefíkaná Agneša nasadila fúzy a nakrémované parochne sebe aj Liborovi aby kryli svoju identitu.

Potom so šibalským úsmevom sám prezradil, ako sa mu dvíhal žalúdok z Norbertovho výzoru. Ten pokrčil nosom, spravil grimasu.

„Dúfam, že si už zmenil mienku,“ prehĺbil kútiky úst. „...hoci mne sa zdalo, že sa ma snažíš napodobňovať,“ zasmial sa nakoniec.

Poťahoval nosom a nevyjadril sa k tomu. „Veríš, či nie, napokon som naozaj rád, že sa takto stretávame.“

Norbert mu pohrozil ukazovákom. „Drž sa slova, starec.“

Dozvedel sa ale, že ešte nie je všetkému koniec. Bude treba usvedčiť členov gangu a proces to ľahký vôbec nebude. Prezradili mu, že ho považovali za tehlu, tak, ako Norberta, čo bolo dobré, lebo bezmála od začiatku s políciou spolupracoval. Už sa len pousmial, keď Agneša pretriasala ich spoluprácu. A Fraňo bol na nútenej nemocenskej, aby mohla nastúpiť ona.

„Pre lásku božiu, keby som ja o tom od začiatku vedel...“ smial sa uvoľnene.

„Neprospelo by to veci.“

Nakoniec sa dozvedel, že obaja súrodenci budú bývať v jeho susedstve. To oni kúpili načatú stavbu a pre nich dostavuje Braňova firma dom.

„Už je všetkému koniec, onedlho sa ožením,“ pochválil sa Norbert. „Budeme susedia, Romeo. A z druhej strany dvojdomu bude bývať moja sestra s rodinou.“

„Som rád, chýbal mi dobrý sused aj z nižnej strany. A hlavne – budem pod ochranou.“

„Teraz už aj ty môžeš ísť smelo za Anitou,“ povedala veselo Agneša.

„Odkiaľ ty vieš o Anite?“ zvážnel.

„Či si nepamätáš, že som vás spolu videla?“ vypleštila oči.

Pokrčil plecom. „Nakoniec je to možné. Ale už má iného, nič nás spolu neviaže.“

„Čím mi to píliš uši? Ty si buď slepý, alebo nevidomý, Romeo. Anita ťa má nadovšetko rada. Videla som to na nej, láska z nej priam kričí,“ presviedčala ho. „A počula som, ako zaľúbene si sa s ňou sám rozprával.“

„To bolo dávno, od tej doby už čaká dieťa s iným...“

„Kedy ...dávno? Pre teba čo znamená ...dávno? Dva týždne? Týždeň? Keby si len netáral! Hc, to sú celí muži!“ rozhodila rukami a pogúľala očami. „...vraj čaká dieťa s iným... tak splodiť ho - to áno, to ešte beriem, ale dozvedieť sa od týždňa, že je aj tehotná... tak to už vôbec nechápem,“ rozprávala si skôr pre seba. „Choď za ňou, nič ti už v ceste nestojí. Môžeš jej vyrozprávať celý svoj osud. Povedz jej aj to, prečo si s ňou doteraz nerandil a prečo si jej lásku nevyznal.“

„Odkiaľ vieš, že som jej lásku nevyznal?“

„Prepánakráľa,“ rozhodila znovu rukami, nakoniec si ich založila vbok. „Veď som si vypočula celý váš rozhovor! Ospravedlňoval si sa jej a teraz by to už neplatilo?“

Romeo v tom momente mal jej rečí dosť. Agneša bez zábran hovorila o jeho láske k Anite, a hanbil sa preto.

Rozbolela ho hlava. Bolesť mohla byť dôsledkom šumivého nápoja, nervozity, náhlej radosti, ktorú vystriedala preveľká duševná bolesť. Popritom všetkom Agneša mohla mať pravdu. Ako osoba nezainteresovaná do jeho duševného stavu, mohla pochopiť a účinnejšie precítiť, o čom on nemal jasnú predstavu. A tomu sa tajne tešil.

Večer hodne pokročil, keď sa v dobrej nálade rozlúčili.

Keď osamel, napustil si plnú vaňu a kým voda natiekla, oholil sa.

Vyžíval sa v kúpeli. Zasnene privieral oči. Telo sa stratilo vo veľkom množstve peny, ktoré vysoko prevyšovalo hladinu vody. S Danicou sa veľmi radi kúpavali v tak bohatej pene, že nedovideli na vodu. Vymýšľali si pritom všelijaké hlúposti, šteklili sa, rozplačkali pol vane vody na podlahu, penu vyhadzovali na obkladačky... *Prečo som si spomenul na Danicu? Pripomenula mi ju penistá kúpeľ, lebo od jej odchodu som sa takto uvoľnene ani nekúpal. Nestíhal som.* Ale spomienka na Danicu zmizla ako náhly blesk. Vystriedala ju Anita. Agneša ho potešila. Kráčať po Anitinom boku by bola obrovská radosť. Spoločne budovať nový, radostný a šťastný svet, zaplniť detským džavotom rodinný dom ... to si najviac želal.

Nemal toľko odvahy, aby zbabelo zutekal pred Anitou. Raz ju už pustil k vode, a potom sa ju snažil veľkou sieťou uloviť, aby neodplávala. Bola vtedy urazená. Právom. A teraz má urobiť znovu tú istú chybu len s malou obmenou? Ale prečo povedal Justín, že aj Kornel bude mať čochvíľa syna? Už nechápal ani sám seba. *Čo mám urobiť? Keby v pozadí nebol Kornel, išlo by to ľahko. Kornel... Kornel... vždy len on... síce v pozadí...ale je tam...*

45.

Zatváral garáž, a sledoval susedov v práci, v ktorej ešte aj na druhý deň bez prestávky pokračovali. Aspoň mu Andrea dala dopoludnia pokoj a neplietla sa mu pod nohy, kým popracoval v záhrade. Keby mu nezavolala Klaudia, už by bol na ceste k rodičom. Patrilo by sa ich navštíviť od Vianoc, lebo sa hanbil, že aj otcovu návštevu odmietol klamlivou výhovorkou. Možno zajtra. Mama síce pôjde do kostola, ale deň je už dlhý. A čochvíľa bude Veľká noc...

Zabočil na parkovisko, aby si kúpil v stánku Záhradkára a Lišiaka na voľné chvíle kvôli cibreniu mozgu. Sotva čo sa otočil, stŕpol od prekvapenia. Anita kráčala zamyslene cez parkovisko v jarnom nohavicovom kostýme tmavozelenej farby. Ako jej pristal! Objavila sa náhle, a on na ňu hľadel skoro s otvorenými ústami, kým niekto do neho nesotil. Odstúpil sa od okienka a poponáhľal sa za ňou. Od radosti, že je nablízku by ju najradšej zovrel vo svojom náručí.

„Anita!“ dotkol sa jej nežne ramena, kým sa zastavila. „Servus, dievčatko moje.“

„Servus, pán novinár, kde si sa tak zrazu vzal?“ tvár zažiarila z nečakaného stretnutia.

„Zastavil som sa kúpiť si časopisy,“ zdvihol ich a premeral si jej postavu. „Kam si sa vybrala?“

„Do domova. Je sobota, dopoludnia som riadila a urobila som si čas na návštevu,“ v hlave skrsol náhly nápad, že ho pozve so sebou a usmiala sa.

„Aj ja som dopoludnia podobne... v záhradke... je taký čas, slnko už láka von... a teraz idem do galérie, mám tam nejakú nedokončenú prácu...“

„Aha.“ Úsmev zamrzol na perách. *Teda preto mi nezavolal. Mohla som vedieť, že pozvania na stretnutia sú len na uspokojenie. V pozadí bola vždy cudzia žena.* „Tak – dobrú prácu.“ Náhle sa otočila a mala sa na odchod.

„Anita,“ znovu si premeral jej postavu. „Nestretneme sa? Nechceš mi niečo povedať?“ prehltol veľkú slinu, chytil jej rameno.

„Ja neviem, či si my máme vôbec niečo povedať. Robíš si zo mňa dobrý deň. Ja mám city, Romeo, a nie som hlupaňa. Ja sa nedám vodiť za nos. Vnes si poriadok do myšlienok aj do reči a hlavne do svojich citov. Čaro a šarm nie je všetko,“ povedala sebaisto a vytrhla si rameno.

„O čom to hovoríš?“

„Máš v sebe fantáziu, uhádni. Servus, pán novinár. Mnohé záleží od teba.“ Otočila sa a nepozrúc už na neho, odišla.

Stál ako by ho vyfackali. Anita ho dokázala jednou vetou uzemniť. Pozeral sa za ňou ako odchádza a nepohol sa z miesta. „Boháča!“ udrel si časopismi po stehne. *Anita má v podstate vždy pravdu,* tak povedal aj Kornel. „Božemôj, čo je to za žena?!“ ešte spomedzi stromy sledoval jej vzďaľujúcu sa postavu. „Musím vziať opraty do svojich rúk, takto to predsa ďalej ísť nemôže!“ z hlboka sa nadýchol. „Ľúbim ťa, Anita,“ dodal potichu.

„Prosím?“ oslovil ho starší muž, ktorý s paličkou v ruke prechádzal popri ňom. „Opraty? Jój, mladý pán, kone už budú pomaly raritou, už teraz len autá, motorky...“ zastavil sa vedľa neho. „Alebo poznáte niekoho, kto má kone?“

Zadíval sa na starého ujka, ktorý si musel zakloniť hlavu, aby dovidel do jeho tváre. Potom sa usmial. „Nie, ujo, nepoznám. To ja som taký veľký kôň, ktorý sa potkýna na každom kroku,“ potľapkal ho po pleci.

Ujko sa pousmial. „Vari vám v živote všetko nevychádza tak, akoby ste si želali?“

„Možno, ale mám v sebe fantáziu, a viem uhádnuť, čo,“ znovu ho potľapkal po pleci. Potom sa mu už nevenoval, ale sa náhle zvrtol, aby čo najrýchlejšie odišiel za Klaudiou.

Už dobrú polhodinu analyzoval svoj vzťah s Anitou. On, ktorý bol vždy pánom svojho činu, ktorý si pozorne všímal správanie iných a všetko sledoval so značným ostrovtipom, teraz sa dostal do problémov, lebo láska k Anite mala veľa odtieňov. Po návrate z galérie, kde sa dlho nezdržal, sa už niekoľkokrát prešiel v neveľkej záhrade, skontroloval mladé ovocné stromy, ktoré vysadil len vlani, prekontroloval trávnik, vytrhol každú neprajnú burinu, okopal záhony a neprišiel na nič, čo a ako by bolo potrebné urobiť, aby ho Anita pochopila.

Jarné slnko zachádzalo. Deň ustupoval večeru, na dvor sadal súmrak. Rozmýšľal mocne, ako len bolo v jeho silách. *Romantická láska s nešťastným koncom?* Nie je dobré zotrvávať v stave hlbokého nešťastia a sklamaných citov. Je pravda, že sa nikdy nenútil do zvláštnych, hlasných prejavov lásky, zato mohla lásku vyčítať po každý raz už z jeho pohľadu. Veď ju miloval! Nedal jej to patrične najavo?

Nedal. Pokiaľ chodil medzi *tých* ľudí, nemohol. Ani nechcel. Teraz už môže, tak čo mu bráni? Klaudia mu dnes povedala, že keby bola na mužov, snažila by sa ho získať všetkými desiatimi kvôli jeho dokonalosti a šarmu. Prečo mu to zdôraznila? Tango by bol tomu rád, ale stalo sa, čo sa stalo a Klaudia sa pre svoje uspokojenie len vyplakala pred ním, lebo nikoho okrem neho nezasvätila do svojho plánu. Lúčila sa s ním so slzami v očiach.

A Anita? Čo by mu povedala, keby išiel za ňou? *A prečo nejdem? Ide mi srdce puknúť a namiesto toho, aby som sa už dávno vybral za ňou, chodím ako zmyslov zbavený...* Netrvalo dlho, kým sa osprchoval a o chvíľu už brázdil ulice mesta. Bez toho, aby mal návod, ako na ňu zapôsobiť, bez toho, aby rozmýšľal nad hocijakou frázou, ktorou by ju očaril, srdce mu divo bilo, keď zabočil do Dlhej ulice. V ostrej zákrute spomalil a pred prechodom uvidel Kornela v uniforme, s taškou. Ide do práce. Šťastena je na jeho strane. Blahoželal si, že neprišiel skôr.

Dlhá ulica bola značne široká a vozovku od chodníka ešte predeľoval široký trávnik, na ktorom boli vysadené stromy. Auto odstavil bezpečne na krajnici a so zvierajúcim žalúdkom si zastal pred bránu. Veľký vlčiak sedel na najvyššom schode, ale keď ho zbadal, rozbehol sa k bránke. Bystro vyskočil a predné laby vyložil na bránku. Necúvol a Tarzan možno kvôli jeho smelosti nezaštekal, len hlasnejšie zakňučal. Z vrecka vybral cukrík.

„Tak čo, Tarzan, budeme kamaráti?“ vybalil mu ho a hodil na chodník. Rýchlo sa za ním rozbehol, pohrýzol a znovu bol na bránke.

„Tarzan, si dobrý psík, ešte by si chcel?“ znovu mu hodil cukrík, Tarzan do zopakoval úlohu a dovtedy skúsil otvoriť bránku. Povolila. Keď pes po tretíkrát vyskočil na bránku, snažil sa ho pohladkať po hlave.

„Už sme kamaráti, čo? A hodím ti cukrík, pokiaľ vojdem, súhlasíš?“ odbalil dva cukríky, ktoré by mu mali stačiť, ak budú dvere otvorené. Ak nie... má smolu. Môže prísť o nohavice... napríklad. Alebo... na nič inšie nepomyslel. Pohladkal ho ešte po hlave, hodil mu cukrík a kým sa za ním rozbehol, vošiel. Nie behom, ale pomalým krokom napredoval na schody. Pokiaľ by ho Tarzan dobehol, hodil mu ďalší a vošiel. Na šťastie, dvere boli otvorené. Zaškrípali, keď ich otvoril. Až potom sa Tarzan rozbrechal.

„Čo je Kornel, zabudol si niečo?“

Anita vyšla do chodby, zápästím ruky zapálila svetlo. V jednej ruke mala plastovú fľašu toniku a v druhej pohár. Skoro zabalansovala, keď ho uvidela. Srdce zaplnila radosť. Oprela sa o zárubňu. *Ako to, že ho Tarzan pustil a nepohryzol?*

„Ahoj, Anita,“ nadýchol sa, aby napätie povolilo.

Stála s vážnou tvárou, oprela sa o zárubňu. *Prišiel! Ostrihaný, oholený, ako z cukru. Takého ho chcem.* Od prekvapenia ani na pozdrav neodpovedala.

Zahliadol vešiak, a ihneď si chcel vyzliecť ľahkú vetrovku. Ruku založil dozadu, mykol plecom, aby si stiahol rukáv, ale jej vážny pohľad mu v tom zabránil. „Takže nie... mám sa vrátiť...“ povedal nerozhodne. Keď nič nepovedala, napravil si vetrovku a otočil sa. Chytil kľučku. *Nechce ma.* Ale odísť bolo veľmi ťažko. Bolelo ho jej mlčanie.

„Ja viem, že som sa voči tebe dopustil mnohých chýb...“ hrýzol si pery, nervózne si chcel zahladiť vlasy ale zabudol, že sa po návrate z galérie dal ostrihať. Díval sa na kľučku, ktorú ľahko otvorí, aby odišiel...

Boli to len chybičky. Zložila fľašu a pohár na skrinku a so založenými rukami sa ležérne oprela znovu o zárubňu.

„Anita,“ pritočil sa k nej. „Kto je Kornel?“ v očiach sto otázok.

„Čakala som na túto otázku dosť dlho. Prečo si sa nespýtal už skôr?“

„Nezaujímala ma jeho osoba. Cieľom bolo získať si ťa, nech je hocikým,“ nervózne pomykal rukou, dotkol sa tváre, krku. „Hoci – nepopieram, dráždila ma zvedavosť, ale pri tebe som na neho zabúdal.“ Možno to nebolo celkom pravdivé, ale čo jej mal povedať?

„A keby bol manželom?“

„Nenosila si obrúčku. Na začiatku si mi povedala, že nikoho nemáš, a potom – vycítil som, že ani z tvojej strany nejde o flirt.“

„Skutočne nie.“

Ovanul ho náhly záblesk radosti. „Povedala si mi aj, aby som ťa ľúbil... Stalo sa, len priznať sa s tým bolo doteraz ťažké...“

Nezabudol na moje slová! „Prečo?“

„Mal som problémy.“

Vycítila som to. „Trvajú?“

„Včera sa vyriešili.“

„Bola v tom žena?“ nemohla sa nespýtať.

„Bolo v tom všetko. Áno, aj žena, ale trochu netradične... ale ty asi nebudeš zvedavá...“

Že či nebudem! Až priveľmi.... „Ako to, že si prišiel ku mne? A keby bol Kornel doma?“

„Nevedel som, že bývate spolu. Teraz som ho náhodou stretol, išiel tuším do práce. Jeho som sa mal spýtať, aký je medzi vami vzťah.“

„Neviem, čo by ti povedal dnes, ale doteraz vždy tvrdil, že som jeho družka.“

„A si?“ nedočkavo položil otázku.

„Nikdy som nebola. Bývame spolu z nutnosti. Je synom manžela mojej krstnej.“

Privrel oči, chytil si čelo a hlasno si vydýchol. Zo srdca spadol priam balvan. „Anita, ja... ja som od včera pod veľkým tlakom. Justín povedal, že Kornel bude mať čochvíľa syna, Kornel povedal, že našiel lásku s veľkým L, a nakoniec si mi ty povedala, aby som si vniesol poriadok do svojich citov... ja...“

„Tak preto si ma včera tak premeriaval?“ usmiala sa sotva badateľne.

„Ty si si to všimla?“

„Robil si to veľmi okato.“

„Ach... Anita, ja... ja... povedz, ako je to všetko?“

„Všetko je tak, ako odznelo.“ Ale pri pohľade na jeho utrápenú tvár, ho začala ľutovať. Koktal a ešte vždy nerozhodne držal kľučku. „Kornel naozaj našiel lásku s veľkým L. Je to Vlasta, rozvedená žena s trojročným synom, hovorili ti pravdu. A ty si sa konečne tiež rozhodol vniesť poriadok do svojich citov. Ešte sa chceš vrátiť?“

„Čo mi odpovieš?“

„Srdce napovie. Urob to, čo ti káže. Ostaň, keď ti káže ostať.“

Telo od radosti stŕplo. Pery sa zavlnili. Od šťastia sa skoro rozplakal. Už aj zhodil zo seba kabát, s úmyslom zavesiť ho na vešiak, bez povšimnutia ho pustil vedľa vešiaka. Zastal si pred ňu s rozžiarenou tvárou zmäknutou od nehy. Vzal jej ruky do svojich a pozrel do žiarivých očí.

„Ľúbim ťa, Anita. Ľúbim ťa, veľmi, veľmi. Dávno som ti to už mal povedať. Už mi v ceste nič nestojí, láska moja. Srdce mi hlasno kričí od šťastia. Mám u teba nádej? Povieš mi povzbudivé slovo?“

Aj v Anitiných očiach sa zableskla žiara šťastia. Láska, ktorá už dávno zaplnila srdce, sa otvorene predierala na povrch. Konečne sa naplnil dávny sen. Nekonečné šťastie prechádzalo celým telom. Od Romeovho nežného pohľadu sa priam roztápala. Cúvala pred ním smerom do izby, pomaly, krok za krokom, Romeo ju s úsmevom nasledoval.

Držal jej ruky, hladkal ich a čakal odpoveď na svoje otázky. Vošli do jej izby ponorenej do šera. Z ulice sa predieralo uličné osvetlenie, ktoré pomohlo rozpoznať obrysy zariadenia.

Anita sa zastavila, ale keď Romeo pristúpil bližšie, potom ešte bližšie, ocitla sa pred skriňou. „Už si veľmi blízko,“ šibalsky jej pozrel do očí. „Už sa nedá cúvnuť,“ objal jej tenký driek. „A už ťa nikdy nepustím. Nemôžeš mi ujsť. Vzala si mi všetko... ukradla si mi najcennejšie, čo mám. Musíš za to pykať.“

„Ja?“ spýtavo položila otázku. *O čom to rozpráva?*

„Áno, láska moja, ty. Tým, že si sa vkradla do môjho prázdneho srdca, nielen že si ho celé obsadila, ale vzala si mi všetko. Predovšetkým pokoj, rozvážnu myseľ, zdravý úsudok. A čo som za to doteraz dostal? Trýznenie, nepokoj, bezsenné noci, búšenie srdca, žalúdočné kŕče. Až by to tak išlo ďalej, stal by som sa nielen tvojím otrokom, ale chorým človekom.“

Radostne sa zasmiala. *Ako krásne povedal...* „To naozaj?“ Objala ho okolo šije.

„Uhm,“ prikyvoval. „Takže – láska moja, musíš ma vyliečiť. Musíš učiniť dobrotu za všetky moje súženia.“

„Keby si sa skôr odhodlal na tento rozhovor, tvoje bezsenné noci mohli plynúť v mojom objatí.“

„Všetko doženieme, prisahám. Len mi konečne povedz, či sa za mňa vydáš?“

„Moja láska sa prebúdzala voči tebe od chvíle, ako si sa rozviedol. Vďaka Mariánovi som mala o tebe vždy čerstvé informácie. Imponoval si mi už z jeho rozprávaní a skoro denné stretnutia pred súdom nedali na teba zabudnúť. Náhoda chcela, aby sme sa stretli aj zoči-voči.

Ale možno to bol môj šéf. A keď si mi potom priniesol cédečko, myslela som si, že si ma odhalil, že mi vidíš do duše. Držala som od teba odstup, aby som sa nevnucovala, ale moje srdce si už veľmi dávno obsadil. Mocná a hlboká je moja láska voči tebe, Romeo. Si mojím šťastím a chcem ti toho toľko porozprávať...“

„Ach, Anita, mala si mi o všetkom povedať. Od veľkej ľúbosti sme sa hanbili k sebe vari aj prehovoriť. Od začiatku som si myslel, že o mňa nestojíš.“

„Myslel si zle. Ale... ako to, že ťa Tarzan pustil?“

„Dovtípil sa, že budem patriť do rodiny...“ Mocne si ju privinul. „Nič nemôže stáť v ceste nášmu šťastiu, Anita. Veľmi ťa ľúbim, láska moja. Svoju lásku ti budem denne, po celý svoj život dokazovať.“

„Verím ti, dočkáš sa to isté aj odo mňa. Aj ja ťa veľmi ľúb...“ na perách už pocítila jeho horúce pery a žiadostivé bozky.

Nedočkavo ju poláskal po celom tele. Mocne po nej zatúžil. Nežné bozky vystriedala horúca nedočkavosť. Dychtivo bažila po ňom aj ona a túlila sa k nemu.

„Od chvíle, ako som ťa v nemocnici zazrela skoro nahého, neviem zabudnúť na tvoje obnažené telo...“ riekla, len čo si oslobodila pery.

„A ja sa od tej chvíle hanbím pred mojou záchrankyňou. Zachoval som sa v to ráno veľmi nepekne a dosť som sa preto trápil.“

„Túžil si po mne?“

„Túžil. Kvôli sexuálnej absencii som sa neovládol,“ bozkal ju znovu.

„Rozhodla som sa ti porodiť troch synov.“

„Prečo synov? Ja by som rád mal aj dcéry. Nedohodli by sme sa radšej na 3+3?“

„Hm, myslíš, že by som to dokázala?“

„Myslím si, že áno.“

„Budeme to stíhať?“

„Ak sa pustíme ihneď do práce... áno. Dúfam, že nebudeš proti.“

„Som tvoja do konca svojho života, Romeo. Už teraz ťa ľúbim viac, ako pred polhodinou.“

„A to ešte bolo možné?“ zažartoval, no hneď si ju vzal do náručia a jemne zložil na posteľ.

Nežne ju objímal, láskal na každom centimetri tela a vychutnával vzniknutú atmosféru, ktorá bola pre neho najsladšou za posledné obdobie. Táto úžasná, láskyplná, nežná a dobrosrdečná žena je jeho. A je pripravená porodiť mu deti, čo ho napĺňalo neskutočnou energiou a láskou.

Udalosti po tejto prevratnej noci nadobudli rýchle tempo. Romeo chcel Anitu čím skôr predstaviť rodičom a stalo sa tak už na druhý deň s jej súhlasom.

Bolo týždeň pred Veľkou nocou. Na ulici ponúkali na predaj maľované vajíčka, čokoládových zajačikov, barančekov, páperové húsky i kuriatka. Romeo odstavil auto na krajnici vozovky a vystúpil. Kúpil perníkové srdce pre mamu s názvom *Mamičke* a pre Anitu s názvom *Z lásky.* Vo váčku niesol čokoládové vajíčka a zajačikov. Ktovie, komu ich môže podarovať, ale mohli sa zísť. S radosťou nasadal.

„Láska moja, darujem ti srdce,“ povedal natešene.

„Ďakujem,“ natiahla ruku.

„Oj, ale nejde to tak rýchlo. Dávam srdce za srdce, moja milá,“ šibalsky sa usmieval.

„Ale ako to? Chcel by si vari živé srdce za medové?“

„Tvoje za moje. Súhlasíš?“

„Keď pridáš aj bozk...“

Nestihla vetu dokončiť, už aj ju túžobne bozkal.

Anita skoro a ľahko zapadla medzi jeho rodinu. Budúcich svokrovcov si ihneď získala svojou neskutočnou jednoduchosťou, akou získavala aj obyvateľov domova dôchodcov. Prekvapila všetkých svojím nenúteným správaním a citom pre krásno a dobro. A keď došla aj

Kamilova rodina, Kamil si na nej išiel oči nechať. Veľmi sa mu budúca švagriná zapáčila. Malá Kamilka sa uvelebila v jej lone a celý čas sa jej držala ani kliešť.

Mirka vo vhodnej chvíli poťahala brata za rukáv a naklonila sa k nemu.

„Ako si to dokázal?“

„Tvoj brat je génius, nevedela si?“

„Budem si to pamätať, ty... *génius*,“ drgla do neho. „Anita je báječná žena.“

„Ja viem,“ ľúbezne sa na ňu zahľadel. „Nadovšetko ju milujem.“

„Ja viem, tvoja láska žiari z tvojich očí,“ usmiala sa na brata.

Romeo naliehal na Anitu, aby sa k nemu čo najskôr prisťahovala. Onedlho potreboval priestory v dome Kornel, ktorý si už niekoľkokrát priviedol domov Vlastu s malým Jakubom.

Keď sa o týždeň Miloš so svojou budúcou ženou zastavili u Romea, Milena naširoko roztvorila oči, keď u neho uvidela Anitu. „Vidím, že tvrdohlavosť ustúpila a vystriedala ju láska. Gratulujem za odvahu a za rozuzlenie problémov. Som neskutočne rada,“ povedala úprimne.

„Sila lásky je najsilnejšia, premôže všetko,“ usádzal priateľov Romeo. „Onedlho sa zosobášime, manželstvo je veľmi dôležité,“ vysvetľoval. „A chceme mať šesť detí, takže ...“

„Ty šalieš,“ skočil mu do reči Miloš.

„Nie, prečo?“ nechápavo na neho pozrel.

Anita sa zapýrila, keď jej Milena chytila ruku. „To naozaj?“

Prikývla. „Tak sme sa dohodli,“ zahryzla si do pery.

„No ale v dnešnej dobe?“

„Hc, prečo? Aká je dnes doba?“ Romeo nepochopiteľne pozrel na Miloša. „Nás je päť. Všetci sme zdraví, pracovití, a vládne medzi nami vzájomná podpora, ktorá upokojuje, dodáva pocit istoty. Až do tej miery, že svojich protivníkov dokážeme zničiť.“

Anita už vedela, o čom hovorí, ale Miloš len nechápavo krútil hlavou.

„Tú podporu by som chápal, veď aj nám je dobre so Štefanom, bratská láska účinne dodáva silu a podporuje v dosahovaní krásnych úspechov, ale šesť detí...“ poškriabal sa za uchom, nevediac raz pochopiť Romeovu snahu o veľkú rodinu. „No, žena moja, u nás to bude ako?“ obrátil sa na Milenu.

Milena nerozhodne pozrela na neho. „Aďa porodila dvojčatá a ver mi, že jej tak trochu závidím. Keď tu počúvam o šiestich deťoch, sama dostávam chuť aspoň na tri, tak, ako je to u vás,“ veľavravne pozrela na Miloša.

„Možno túžba na dosiahnutie cieľa sa zmení na úspech.“

Anita si práve preriedila šatník, keď začula prichádzať Romea z práce. S malou miskou čerešní si sadla na posteľ a hľadela do poloprázdnej skrine. Romeo zaparkoval auto v garáži, buchli dvere. O chvíľu vošiel do domu.

„Ahoj, láska moja, došiel som. Kde si?“ chodil po dome a nazeral do každej miestnosti.

„V spálni.“

„Zobudil som ťa? Priniesol som ti niečo,“ prichádzal a prvý pohľad padol na posteľ. „Ty si nespala?“ objal ju okolo drieku a bozkal na obnaženú šiju a ramená.

„Nespala,“ túlila sa k nemu, potom sa pobozkali. „Tehotné ženy nemusia stále odpočívať.“

„Odkiaľ sú tie čerešne?“

„Tieto sú z vlastnej úrody, dáš si?“

Hodil jednu do úst. „No, ešte by potrebovali dozrieť,“ pomľaskal.

„Nebudú stíhať, už som ich skoro všetky obrala,“ stisla hanblivo pery.

„A ja som ti práve priniesol čerstvé, zrelé od Berca,“ usmieval sa.

„To je fajn. Ako sa má náš starý kamarát?“

„Fajn, narodil sa mu vnúčik, práve oslavovali so zaťom a s ostatnými pracovníkmi.“

„Tomu som rada, sú to milí ľudia, povedala úprimne. „A kde sú tie čerešne?“

„V kuchyni, máš vynikajúci apetít, moja drahá.“

„Nezabúdaj, že to nie len pre mňa.“

„Viem, a nemám nič proti tomu. Ale prečo ich ješ v spálni?“

„Preriedila som si trochu šatník a vyložila som šaty, ktoré začas nebudem potrebovať. Budeš taký dobrý a vynesieš ich v kufri do garderóby?“

„Odkedy si u mňa, veci a miestnosti majú nový názov. Garderób mám len odvtedy, ako u mňa bývaš,“ hladkal ju po bruchu. „A kde to vlastne máme?“

„Vedľa tvojej pracovne. Je tam veľká vstavaná skriňa, vari si zabudol?“

„To bude predsa detská izba.“

„Možno niekedy bude. Ale maličké deti potrebujú rodičovskú opateru, nemôžeme ich dať do osobitnej miestnosti, zlato.“

„Pochopil som. A čo robí naše dieťatko?“ láskal ju nežne po celom lone.

„Pani doktorka povedala, že sa veľmi sľubne vyvíja. Urobila mi aj ultrazvukový obrázok.“

„A to vravíš až teraz?“ pritočil si ju k sebe a bozkal na ústa. „Tým si mala začať,“ bozkal ju znovu. Potom si čupol a znovu pohladkal po bokoch, po bruchu, nakoniec po zadku. „Počuj, žena moja, ty sa ale nejako príliš zaokrúhľuješ. Nemali by sme náš sobáš predsa len zrealizovať spolu s Mirkinou svadbou?“

„Tiež som na to už myslela. A keď nebudeš proti a ešte ma vždy chceš za manželku...“

„Pravdaže! Snáď nemáš pochybnosti? O dva týždne sa sobášime,“ povedal rozhodne a sadol si na posteľ. „Ale teraz mi už ukáž obrázok. Rád by som sa pozrel na našu dcérku.“

Anita sa usmievala, keď Romeo otáčal obrázok na všetky strany, aby z neho niečo vydedukoval. Nakoniec ho otočil dole hlavou a bezradne sa naň zahľadel.

„Ako sa na to mám pozerať? Čo to znázorňuje?“

Vzala mu ho z ruky, otočila správnym smerom. „Pozerajme spolu. Ruky, nôžky, hlavička, tu je druhá hlavička...“

„...č-čo... bude mať vari dve hlavy?“

„Ale prečo? Veď sú tu ešte rúčky aj nôžky...“

„Kde?... ukáž... láska moja, chceš povedať, že budú dve?“ prekvapene roztvoril oči.

„Chlapček a dievčatko, môj milý. Vložil si do toho všetko, ako sám vidíš,“ šťastne sa k nemu túlila. „Tradícia pokračuje. Moja mamka s krstnou boli dvojičky. Ja som tiež z dvojičiek.“

„Ale prečo si mi o tom nikdy nehovorila? Vôbec som o tom nevedel,“ objal ju nežne.

„Život sa ešte neskončil. Máme si toho ešte veľa porozprávať, môj milý.“

„Milujem ťa, Anita. Život s tebou bude nielen krásny, ale aj plný zmien, radostí a šťastia.“

E p i l ó g

„Tak čo, Danicka, znovu ste v práci?“ spýtal sa primár, len čo ju obišiel.

Umývala podlahu, posunula vozík s vedrom. Neodpovedala, primár aj tak nebol zvedavý na odpoveď. Kým sa za ním pozrela, už zatvoril za sebou dvere na izbe lekárov. Nemusela dnes pracovať, ale dnešnú zmenu si nárokom vymenila aj napriek tomu, že prísť dnes do práce nebolo ľahké.

Hnala ju nielen zvedavosť. Dnešný deň mala kvapnúť posledná kvapka do pohára plného múk a trápenia a dnešný deň mal byť zavŕšením pykania a trýznenia. Vidinou šťastia svojej niekdajšej prvej a jedinej veľkej lásky mal byť koniec všetkým myšlienkam na neho.

Tak si to zaumienila.

Bolo veľmi bolestivé rozpomínať sa a znovu prežívať, na čo sa snažila pomaly zabudnúť. Dva mesiace pracuje ako upratovačka na pôrodníckom oddelení. Od tej doby tu uvidela krvi viac ako dosť. Napriek tomu bola Lacovi vďačná, že sa za ňu prihovoril, aby ju zamestnali a snažila sa odviesť svoju prácu k spokojnosti. Po ukončení súdu dostala podmienku. Ale nielen preto musí sekať dobrotu.

Pred Vianocami ju Emil vyhodil z bytu, už si nárokoval len na jej prácu, nie na jej telo. Nasťahovala sa k Lacovi, s ktorým sa zoznámila asi pred rokom. Zvykol si u nej kúpiť časopis. Bol údržbárom v nemocničnej dielni a zohnal pre ňu tento flek. Je mu vďačná už aj za to, že ju strpí, a stal sa súčasťou jej života. Povedal, že ju ľúbi. Nevie, či sa môže zrodiť medzi nimi vôbec nejaká láska, nie to taká, akú cítila k Romeovi. Laco je pritom dobrák od kosti. Vyrastal v domove, bol vraj sirota. Nikdy nepoznal svojich rodičov. Túlal sa po svete sám, nenápadne, ale vždy sa mu darilo. Už viac rokov pracuje na jednom mieste, vážia si ho a on je spokojný. Ďakuje šťastnej náhode, že ho stretla. Dal jej znovu domov a pocit istoty, aký už dobrých pár mesiacov nepoznala.

Nežije v rozprávkovom svete, ako pri Romeovi, ale je spokojná. Laco nie je šarmantný, ani vzdelaný, ani taký nadaný či obdivovaný muž, ako Romeo. Aj rôčkov má zopár viac. Napriek tomu sa nesnaží zdupkať od neho. Hlboko sa pred ním skláňa. Dokázal sa dopracovať svojou usilovnosťou až na kúpu bytu a má aj nejaké našetrené peniaze.

Doumývala chodbu, presunula sa do vyšetrovne. Prišla skoro ráno, zatiaľ tu nie je veľký frmol, ktorý sa niekedy rovná až zmätku. Každý deň od týždňa pozrie na nástenku a prečíta si meno pacientov. Aj teraz si číta *Anita Horenová, izba č. 6*. Tam sú dve mamičky s dvojčatami. Milinová má dve dcéry a Horenová má pár. Od Milinovej sa dozvedela aj ich mená. Jej dcéry sú Janka a Danka a pár bude Adam a Evička.

Povzdychla. Anita dala Romeovi to, čo ona vždy odmietala. Deti. Ukradomky ho sledovala, ako prišiel prvýkrát do nemocnice po pôrode a ako sa rozplýval šťastím. Od sestričky sa dozvedela, že pán novinár bol aj pri pôrode a vraj plakal od radosti. Svoje deti bude nadovšetko ľúbiť, ešte viac ako svoje netere a synovcov. Hoci aj k nim prechovával opičiu lásku. Nehnevala sa preto na neho.

Keď sa dostala na izbu č. 6, upútala ju na okrúhlom stole krásna, už štvrtá kytica čerstvých kvetov. Anitu majú radi. Balila si svoje veci a nezbadala ju hneď. Upozornila ju Milinová, že sa upratuje. Pousmiala sa na ňu a vysadla na posteľ, nechajúc svoje nedobalené veci.

Páčila sa jej Romeova manželka, už niekoľkokrát prehodili pár slov. Do debaty sa s ňou nepúšťala. Vždy si ju predstavila, ako chodí po dome, v ktorom kedysi kraľovala sama, ako ju Romeo objíma, či nebodaj aj pomiluje. V takých chvíľach jej bolo na omdletie. Ťažko sa premáhala a aby zadržala plač, kým poriadila šestku, dohrýzla si celé pery.

Nepotrvalo dlho, kým došiel Romeo. Najskôr zniesol do auta veci, potom sa vrátil pre manželku a pre deti. Počula, ako si pohvizduje. Srdce jej divo bilo, keď ich videla vychádzať

z budovy. Romeo si privinul balíček mocne k hrudi, napriek tomu, že dieťa niesol v prenosnej postieľke.

Zakrádala sa za nimi až na parkovisko. Nenápadne ich vysledovala a zastala si k stánku.

Na parkovisku sa striedali ľudia, autá. Upierala oči na sledované osoby.

Braňo so synom zabočili na priestranné parkovisko. Prišli pomôcť. Lukáš uzrel Romea skôr ako jeho otec. Braňovmu všímavému oku neušla pri stánku schúlená postávajúca známa osoba. Nechcel upútať niečiu pozornosť alebo vzbudiť bratove pohoršenie tým, že za ňou pôjde. Vybral sa za Lukášom k Romeovi a Anite.

Danicu oziabla zima. Novembrové počasie nebolo vôbec vľúdne a ona vyšla len v pracovnej rovnošate, bez kabáta. Plakala. Slzy bezhlasne stekali po červenej, chladom vyštípanej tvári. Ľutovala seba. Mala prečo. Zahodila krásny život pri obetavom mužovi, ktorý by jej zniesol aj modré z neba. Búrlivé vášne rýchlo pominuli a ona svojou vôľou nedokázala zlomiť odpor a hnus voči sebe za to, po čom túžila a o čo by sa najradšej snažila: lásku milovaného muža.

Zakrádala sa za ním neustále, keď ho niekde uvidela a za jeho chrbtom sa odprosovala za bolesť a utrpenie, ktoré mu spôsobila. Vytrpela si svoje. Všetko kvôli nepremyslenej hlúposti.

Odišli. Auto uháňalo z parkoviska. Aj Braňo s Lukášom sa vracali. Braňo zašiel pár krokov k novinovému stánku. Dvaja pacienti kupovali časopisy. Danica tam už nebola.

Koniec

Jún 2007-júl 2008